

Podul rămăsese încuiat până a doua zi după moartea bunicii mele. În acele clipe îngrozitoare, găsisem cheia și-l descuiasem ca să caut rochia ei de mireasă, fiindcă-mi trecuse prin minte nebuneasca idee că trebuia înmormântată în ea. Făcusem un pas înăuntru, după care mă întorsesem și ieșisem, lăsând ușa descuiată în urma mea.

Acum, după doi ani, am deschis din nou ușa aceea. Balamalele au scârțâit amenințător, de parc-ar fi fost miezul nopții de Halloween, și nu o însorită dimineață de miercuri de la sfârșitul lui mai. Când am trecut pragul, scândurile late ale dușumelei au început să protesteze sub tălpile mele. Pretutindeni în jurul meu erau contururi întunecate și un foarte slab miros de mucegai: iz de lucruri vechi, de mult uitate.

Cu decenii în urmă, casei Stackhouse îi fusese adăugat cel de-al doilea nivel, iar acesta fusese împărțit în dormitoare; însă după ce generația cea mai numeroasă de Stackhouse își micșorase efectivul, o treime din acest spațiu fusese destinat depozitării. De când venisem împreună cu Jason să locuim cu bunicii, după moartea părinților noștri, ușa podului rămăsese încuiată. Buni nu voia să curețe după noi, în cazul în care ne-ar fi trecut prin cap că podul era un loc grozav de joacă.

Acum eram stăpâna casei, iar cheia stătea atârnată de o panglică la gâtul meu. Nu mai existau decât trei descendenți ai neamului Stackhouse: Jason, eu și fiul răposatei mele verișoare Hadley, un băiețel pe nume Hunter.

Am băjbâit cu mâna prin penumbră ca să găsesc lanțul suspendat, l-am prins și am tras. Becul din tavan și-a împrăștiat lumina peste vechiturile de familie strânse acolo de decenii.

Vărul Claude și străunchiul Dermot au intrat în urma mea. Dermot a expirat atât de zgomotos, încât s-a auzit aproape ca un sforăit. Claude era întunecat la față. Eram convinsă că regreta faptul că se oferise să mă ajute să fac curat în pod. Dar n-aveam de gând să-l las să-mi scape, mai ales că însemna încă un mascul apt și disponibil care să mă ajute. Deocamdată, Dermot mergea oriunde mergea și Claude, așa că aveam doi inși dintr-un foc. Nu puteam să anticipez cât va dăinui această situație. Dintr-odată, mi-am dat seama că foarte curând avea să fie prea cald ca să zăbovim în încăperea de sus. Aparatul de aer condiționat pe care prietena mea Amelia îl instalase într-unul dintre dormitoare făcea ca în spațiile de locuit să fie o temperatură suportabilă, dar evident că nu risipiserăm banii punând unul și în pod.

— Cum ar trebui să procedăm? s-a interesat Dermot. Era blond, în timp ce Claude era brunet: arătau ca două superbe suporturi verticale pentru cărți. Îl întrebasem odată pe Claude ce vârstă are, ca să aflu că nu avea decât o foarte vagă idee. Zânele nu socotesc timpul ca noi, însă oricum Claude era cu cel puțin un secol mai bătrân decât mine. Era puști pe lângă Dermot, străunchiul meu fiind de părere că era cu vreo șapte sute de ani mai mare decât mine. Dar niciun rid pe fețele lor, niciun fir de păr cărunt, niciun semn de ofilire la vreunul dintre ei.

Din moment ce aveau mult mai mult sânge de zână decât mine – eu nu aveam decât a opta parte –, păream să avem cu toții aceeași vârstă, aproape de treizeci. Dar asta urma să se schimbe peste câțiva ani. Eu aveam să par mai bătrână decât străbunul meu. Cu toate că Dermot semăna mult cu fratele meu, Jason, îmi dădusem seama cu două zile în urmă că Jason avea riduri la colțurile ochilor. Dermot poate că nu va arăta niciodată un astfel de semn al îmbătrânirii.

Revenind în prezent, i-am răspuns:

— Propun să ducem lucrurile jos, în living. E mult mai multă lumină acolo: ne-ar fi mai ușor să vedem ce merită păstrat și ce nu. Dacă scoatem tot din pod, o să pot să fac curat după ce plecați voi la muncă.

Vărul meu Claude era proprietarul unui club de striptease din Monroe și se ducea acolo în fiecare zi, iar Dermot mergea peste tot după Claude. Ca de fiecare dată...

— Avem doar trei ore la dispoziție, a precizat Claude.

— Hai să trecem la treabă, am zis, cu un zâmbet strălucitor și vesel. Expresia prin care arătam că mi-am revenit.

După vreo oră, gândeam altfel, însă era prea târziu să mai dau înapoi de la muncă. (Iar faptul că-i vedeam pe Claude și pe Dermot la bustul gol făcea ca munca să devină mult mai interesantă.) Familia

mea locuia în casa aceasta încă de când exista numele de Stackhouse în parohia Renard. Și asta însemna de mai bine de o sută cincizeci de ani. Adunaserăm ceva lucruri.

Livingul începu să se umple în mare viteză. Erau acolo cutii pline de cărți, cufere ticsite de veșminte, mobilier, vase. Familia Stackhouse nu fusese niciodată bogată și, după toate aparențele, ai mei consideraseră că oricărui lucru i se putea găsi o utilitate, oricât ar fi fost de uzat sau de stricat, dacă-l păstram suficient de mult timp. Până și cele două rude ale mele au simțit nevoia unei pauze după ce au urnit un birou din lemn, incredibil de greu, și l-au coborât pe scara îngustă. Ne-am așezat cu toții pe veranda din față. Băieții, pe balustradă, iar eu m-am trântit în balansoar.

— Am putea să strângem totul grămadă în curtea din spate și să-i dăm foc, a propus Claude. Și nu glumea. Claude avea un simț al umorului bizar, în cel mai bun caz, și inexistent în restul timpului.

— Nu! am exclamat, încercând ca vocea să nu-mi sune atât de iritată pe cât mă simțeam. Știu că lucrurile astea nu sunt de valoare, dar dacă alți Stackhouse au fost de părere că merită păstrate acolo, sus, le datorez cel puțin politețea de a mă uita la fiecare dintre ele.

— Dragă strănepoată, m-a contrazis Dermot, mă tem că, de fapt, Claude are dreptate. Să afirmi că deșeurile acestea „nu sunt de valoare” e o dovadă de gentilețe din partea ta.

Imediat cum îl auzai vorbind pe Dermot, îți dădeai seama că asemănarea lui cu Jason era strict de suprafață. Le-am aruncat o căutătură furioasă.

— Sigur că pentru voi doi cele mai multe dintre ele sunt gunoaie, însă pentru oameni ar putea să aibă o oarecare valoare, am zis. Aș putea să sun la teatrul din Shreveport, să văd dacă le-ar fi de folos o parte din haine sau din mobilă.

— Asta ne-ar scăpa de unele lucruri, a replicat Claude, ridicând din umeri. Dar cea mai mare parte din veșminte n-ar fi de folos nici drept cârpe de șters praful.

Scoseserăm câteva cutii și pe verandă, când livingul începuse să fie de necirculat, iar acum el împungea cu degetele de la picioare într-una dintre ele. Pe etichetă scria că înăuntru se aflau perdele, însă nu puteam decât să ghicesc cum arătaseră ele la origine.

— Ai dreptate, am recunoscut.

Am împins-o la rândul meu cu piciorul, nu foarte energic, făcând-o să se legene timp de un minut. Dermot s-a dus în casă, de unde s-a întors cu un pahar de ceai cu aromă de piersici și multă gheață. Mi l-a întins fără să scoată o vorbă. I-am mulțumit și m-am uitat fix, necăjită, la toate vechiturile atât de prețuite odinioară de cineva.

— Bine, am zis apoi, înclinându-mă în fața rațiunii, o să facem și o grămadă pentru foc. În spate, unde de obicei ard frunzele?

Dermot și Claude m-au privit chiorâș.

— OK, e bine și aici, pe pietriș, am cedat eu.

De curând, aleea pe care intram cu mașina fusese acoperită din nou cu pietriș, și la fel se întâmplase și cu spațiul pentru parcare din fața casei, delimitat de bârne de lemn.

Până să se ducă Dermot și Claude la duș și apoi să se schimbe pentru muncă, în parcare se afla deja o movilă mare de lucruri nefolositoare, pregătite să li se dea foc. Femeile din familia Stackhouse își făcuseră provizii de cearșafuri și cuverturi, majoritatea aflându-se acum în aceeași stare de degradare ca și perdelele. Spre profundul meu regret, multe cărți erau mucegăite și roase de șoareci. Oftând, le-am adăugat la morman, cu toate că simpla idee de a arde cărți îmi făcea rău. În schimb, mobila spartă, umbrelele putrede, preșurile pătate, vechea valiză de piele cu găuri mari... nimeni nu putea să mai aibă vreodată nevoie de așa ceva.

Fotografiile pe care le descoperiserăm – înrămate, în albume sau desperecheate – le adunaserăm în living, într-o cutie. Într-o alta, am sortat documentele. Am mai găsit și câteva păpuși vechi. Știam de la televizor că unii oameni colecționau păpuși, și poate că și acestea valorau ceva. Mai erau și câteva vechi arme de foc, precum și o spadă.

Unde erau cei de la Antiques Roadshow¹ când aveai nevoie de ei?

Mai târziu, în aceeași seară la Merlotte's, i-am povestit șefului meu, Sam, ce făcusem peste zi. Sam, un bărbat îndesat, care în realitate avea o forță imensă, ștergea sticlele de praf în spatele barului.

¹ Serial de televiziune britanic, în care experți în antichități colindă prin Marea Britanie și uneori și prin alte țări, evaluând obiectele vechi deținute de localnici

Nu eram prea aglomerați în acea seară. De fapt, afacerea nu mersese bine în ultimele câteva săptămâni. Nu știu dacă prăbușirea se datora închiderii combinatului de prelucrare a cărnii de pasăre sau era provocată de obiecțiile unora privitoare la faptul că Sam e terianthrop. (Cei cu dublă-natură încercaseră să imite tranziția încununată de succes a vampirilor, însă nu le reușise la fel de bine.) Și mai apăruse și un bar nou, Vic's Redneck Roadhouse, la vreo zece mile spre vest, lângă autostrada interstatală. Auzisem că la Redneck Roadhouse se țineau tot felul de concursuri de tricouri ude, competiții de ping-pong cu bere, plus o promoție intitulată „Hai cu seara Bubba” – rahaturi de-astea.

Rahaturi populare. Rahaturi menite să atragă clientelă.

Oricare ar fi fost motivele, eu și Sam aveam vreme să discutăm despre poduri și vechituri.

— E în Shreveport un magazin numit Splendide, m-a informat Sam. Ambii proprietari sunt evaluatori. Ai putea să-i suni.

— De unde știi?

Mă rog, nu fusese tocmai o dovadă de tact din partea mea.

— Ei bine, mai știu și eu câteva lucruri în afară de servitul la bar, a replicat Sam, privindu-mă pieziș.

Trebuia să umplu o halbă cu bere pentru una dintre mesele mele. Când m-am întors, i-am zis:

— Normal că știi tot felul de chestii. Doar că nu aveam idee că te pricepi și la antichități.

— Eu, nu. Jannalynn se pricepe. Splendide e magazinul ei preferat.

Am clipit, străduindu-mă să nu-mi arăt descumpănirea. Jannalynn Hopper, care deja umbla cu Sam de câteva săptămâni, era atât de feroce, încât fusese numită executorul haitei Dinte Lung... cu toate că nu avea decât douăzeci și unu de ani și statura unui elev de-a șaptea. Îmi venea greu să mi-o imaginez pe Jannalynn restaurând o ramă autentică de tablou sau planificându-și amplasarea unui bufet de pe vremea plantațiilor în casa ei din Shreveport. (Dacă stau să mă gândesc, habar n-am unde locuiește. Oare Jannalynn avea, într-adevăr, o casă?)

— Așa ceva sigur că n-aș fi ghicit, i-am zis, silindu-mă să-i zâmbesc lui Sam.

După părerea mea personală, Jannalynn nu era îndeajuns de bună pentru Sam.

Evident, am păstrat acest gând doar pentru mine. Să nu-i critici pe alții, să nu arunci cu piatra, nu? Doar umblam cu un vampir al cărui răboj de ucideri sigur îl surclasa pe-al lui Jannalynn, din moment ce Eric avea peste o mie de ani. Într-unul dintre acele momente cumplite prin care treci câteodată, mi-am dat seama că toți cei cu care umblasem – cu toate că, recunosc, lista era destul de scurtă – fuseseră ucigași.

Și eu la fel.

Am fost nevoită să-mi alung în grabă astfel de gânduri, altfel rămâneam într-o dispoziție melancolică toată seara.

— Ai cumva vreun nume și un număr de telefon de la magazinul acela? m-am interesat.

Speram că negustorii de antichități erau dispuși să dea o fugă până în Bon Temps. În caz contrar, trebuia să închiriez o camionetă U-Haul ca să transport tot ce găsisem în Shreveport.

— Mda, am în birou, mi-a confirmat Sam. Vorbisem cu Brenda, jumătatea feminină a asociaților, că aș vrea să-i cumpăr lui Jannalynn ceva special de ziua ei. Va fi în curând. Brenda – Brenda Hesterman – m-a sunat azi-dimineață, să-mi spună că are câteva obiecte pentru mine, să le văd.

— N-am putea să trecem mâine pe la ea? i-am propus. Am lucrurile clae peste grămadă în living, și altele afară, pe veranda din față, iar vremea bună n-o să țină la nesfârșit.

— Oare n-ar vrea și Jason câteva din ele? m-a întrebat Sam, prudent. Zic și eu așa, chestii de familie.

— Și-a luat o măsuță, acum vreo lună, am zis. Dar cred c-ar fi cazul să-l întreb.

Am stat să mă gândesc puțin. Casa, cu tot ce conținea, îmi aparținea, din moment ce mi-o lăsase Buni. Hmmm... Ei bine, să începem cu începutul.

— Hai s-o întrebăm pe doamna Hesterman dacă vrea să vină să vadă. Dacă sunt și lucruri bune de ceva, să mă pot gândi.

— OK, a acceptat Sam. Sună bine. Trec să te iau mâine la zece?

Era un pic cam devreme pentru mine, să fiu trează și îmbrăcată, din moment ce lucram în ultimul schimb, însă m-am declarat de acord.

Sam a părut mulțumit.

— Poți să-ți dai și tu cu părerea despre ce-o să-mi arate Brenda. Mi-ar prinde bine să am și opinia unei femei.

Și-a trecut o mână prin păr, care (ca de obicei) îi stătea alandala. Cu câteva săptămâni în urmă, și-l tunsese scurt, iar acum se afla în stânjenitoarea etapă în care-i crescuse la loc. Părul lui Sam are o culoare drăguță, un fel de blond-căpșuniu; dar, de vreme ce e ondulat natural, acum, când creștea, părea s-o ia în toate direcțiile. Mi-am stăpânit imboldul de a scoate la rezezeală o perie cu care să-i dau o formă. Nu era un gest pe care să-l facă un angajat față de podoaba capilară a patronului.

Kennedy Keyes și Danny Prideaux, care lucrau cu jumătate de normă pentru Sam, pe posturile de barman și, respectiv, de paznic, au intrat și s-au cățarat pe două dintre taburetele libere de la bar. Kennedy e chiar frumoasă. Cu câțiva ani în urmă, a câștigat locul al doilea la concursul pentru Miss Louisiana, și încă arată ca întruchiparea unei regine a frumuseții. Are părul castaniu lucios și des, iar vârfurile n-ar îndrăzni vreodată să fie înspicate.

Se machiază cu meticulozitate. Își face cu regularitate manichiura și pedichiura. Nu și-ar cumpăra îmbrăcăminte de la Wal-Mart nici dacă i-ar fi viața în joc.

Cu câțiva ani în urmă, viitorul ei, care probabil ar fi constat într-o nuntă la clubul local din parohia vecină și o moștenire importantă din partea tatălui, derapase de pe făgașul normal, când fusese închisă pentru omor prin imprudență.

La fel ca mai toată lumea pe care o cunoșteam, mi-am imaginat că iubitul ei și-o făcuse cu mâna lui, după ce-o văzusem cu fața umflată și vânătă în fotografiile ei față-profil. Însă când sunase la 911, ea mărturisise că-l împușcase, iar familia lui avea o oarecare influență, așa că nici gând să poată scăpa nepedepsită. Primise o condamnare ușoară și beneficiase de scutire de muncă, fiindcă le predase colegelor de închisoare manierele și arta de a se îmbrăca. Până la urmă, Kennedy își ispășise pedeapsa. Când s-a eliberat, și-a închiriat un mic apartament în Bon Temps, unde avea o mătușă pe nume Marcia Albanese. Sam îi oferise o slujbă aproape imediat după ce-o cunoscuse, iar ea o acceptase pe loc.

— Salut, frate, i-a zis Danny lui Sam. Ne faci și nouă câte-un mojito²?

Sam a scos menta din frigider și s-a pus pe treabă. I-am întins felii de lime când l-am văzut că e aproape gata cu băuturile.

— Ce-i cu voi astă-seară? i-am întrebat. Arăți strașnic, Kennedy.

— În sfârșit, am dat jos cinci kile, mi-a răspuns ea, iar când Sam i-a pus paharul în față, ea l-a luat, închinând spre Danny. Pentru fosta mea siluetă! Fie să mă aflu pe calea cea bună pentru recăpătarea ei!

— Hei! a exclamat Danny, clătinând din cap. Tu nu trebuie să faci nimic ca să fii frumoasă.

Am fost nevoită să întorc capul, ca să nu scap un Auuuu! Danny era un tip dur, care se maturizase într-un mediu cum nu se poate mai diferit decât al lui Kennedy – unica experiență pe care-o aveau în comun era închisoarea –, dar, mamă, mare foc mai avea la inimă pentru ea. Îi simțeam dogoarea de unde stăteam. Nu trebuia să am calități telepatice ca să remarc devotamentul lui Danny.

Încă nu trăseserăm draperiile la ferestrele de la fațadă, și când mi-am dat seama că se întunecase, am pornit spre ele. Deși priveam afară din barul viu luminat spre parcare, vedeam lumini și ceva care se mișca... se mișca repede. Venea spre bar. Am avut la dispoziție o fracțiune de secundă în care să gândesc: Ce ciudat, după care am zărit un licăr de lumină.

— Jos! am urlat, însă cuvântul nici măcar n-a apucat să-mi iasă de pe buze, când geamul s-a făcut țândări, iar sticla, cu gâtul aprins, a aterizat pe o masă la care nu stătea nimeni, sfărâmând suportul pentru șervețele și împrăștiind solnița și pipernița. Șervețele aprinse au zburat din locul impactului, plutind pe podea sau pe scaunele din jur. Masa însăși a luat foc aproape instantaneu.

Danny s-a mișcat mai repede decât orice om pe care l-am văzut vreodată. A împins-o pe Kennedy de pe taburetul ei, a ridicat apoi tăblia barului și a îmbrâncit-o dincolo de tejghea. S-a produs un scurt carambolaj când Sam, mișcându-se chiar și mai iute, a înșfăcat extingtorul de pe perete și a încercat să sară peste tejghea ca să stingă flăcările.

² Cocktail cubanez tradițional, preparat din rom alb, zahăr (de obicei din trestie), suc de lime, apă minerală și frunze de mentă

Am simțit căldură pe coapse și mi-am coborât privirea, remarcând că șorțul mi se aprinsese de la un șervețel. Spre rușinea mea, recunosc, am țipat. Sam s-a răsucit pe călcâie, pulverizând cu extingtorul spre mine, după care s-a întors iar spre flăcări. Clienții urlau, ferindu-se de foc și fugind spre culoarul care trecea pe lângă toalete și pe lângă biroul lui Sam, dând spre parcare din spate. Unul dintre clienții noștri permanenți, Jane Bodehouse, sângera abundent, ținându-și mâna lipită de scalpul sfâșiat. Stătuse lângă geam, nu la locul ei obișnuit, de lângă bar, motiv pentru care mi-am închipuit că fusese tăiată de cioburile care zburaseră. Jane se împleticea și ar fi căzut dacă n-aș fi prins-o de braț.

— Du-te pe-acolo, am zberlat la urechea ei, împingând-o în direcția corectă. Sam pulveriza cu extingtorul în flacăra cea mai mare, țintind la baza ei, așa cum și trebuia, însă șervețelele care zburaseră care încotro iscau o mulțime de mici incendii. Am înșfăcat carafa cu apă și cana cu ceai de pe bar și am luat la rând, cu meticulozitate, flăcările de pe podea. Cămile erau pline, așa că am reușit să fiu destul de eficientă.

Una dintre perdelele de la geamurile din față se aprinsese; am făcut trei pași spre ea, am ochit cu grijă și am azvârlit ceaiul rămas. Flacăra nu s-a stins de tot. Luând un pahar cu apă de pe o masă, m-am apropiat de foc mai mult decât aș fi vrut. Ferindu-mă, am turnat lichidul peste perdeaua fumegândă. Deodată, am simțit în spatele meu un neobișnuit val de căldură și un miros dezgustător. Un iz puternic de substanțe chimice mi-a produs o senzație ciudată pe spinare. M-am întors, vrând să-mi dau seama ce se petrecuse, și l-am văzut pe Sam răsucindu-se pe călcâie și îndepărtându-se, cu extingtorul în brațe.

M-am pomenit privind în bucătărie, prin ferestruica pentru servire. Antoine, bucătarul, închidea toate aparatele electrice. Deștept. Auzeam în depărtare sirena mașinii de pompieri, însă eram prea ocupată să caut flăcările gălbui, ca să mă simt ușurată. Ochii mei, șiroind de lacrimi din cauza fumului și a chimicalelor, săgetau de colo-colo ca bilele de flipper, încercând să depisteze flăcările; tușeam ca naiba. Sam dăduse fuga să ia cel de-al doilea extingtor, din biroul lui, iar acum se întorcea cu el, pregătit. Ne legănam de pe un picior pe altul, umăr la umăr, gata să trecem la acțiune și să stingem flăcările care-ar mai fi țâșnit.

Niciunul dintre noi n-a mai descoperit vreuna.

Sam a mai îndreptat un jet de spumă spre sticla care provocase incendiul, după care a lăsat jos extingtorul. S-a îndoit de mijloc, cu mâinile pe coapse, inspirând hârâit și apoi începând să tușească. În clipa imediat următoare, s-a aplecat să examineze sticla.

— N-o atinge, m-am repezit să-i zic, și el s-a oprit cu mâna la jumătatea gestului.

— Sigur că nu, m-a aprobat, muștrându-se pe sine și îndreptându-și spinarea. Ai văzut cumva cine-a aruncat-o?

— Nu, i-am răspuns.

Eram singurele persoane rămase în bar. Auzeam sirena pompierilor apropiindu-se tot mai mult, ceea ce-mi dădea de înțeles că nu mai aveam decât un minut de discutat între patru ochi.

— Poa' să fi fost aceiași tipi care au făcut o demonstrație în parcare. Nu știu totuși dacă membrii sectei s-or pricepe și la explozibili.

Nu toată lumea din zonă se bucurase să afle că existau ființe ca vârcolacii și teriantropii, după Marea Revelație, și Casa de rugăciuni Sfântul Cuvânt din Clarice își trimisese adeptii să organizeze, din când în când, demonstrații lângă Merlotte's.

— Sookie, mi-a zis Sam, îmi pare rău pentru părul tău.

— Ce-i cu el? m-am mirat, ridicându-mi mâna spre cap. Șocul începea să se instaleze. Îmi venea greu să-mi fac mâna să asculte de indicațiile creierului.

— Ți-ai părilit capătul cozii, mi-a explicat Sam.

Și s-a așezat brusc. Mi s-a părut o idee bună.

— Așadar, asta mirosea așa de urât, am zis, lăsându-mă să cad pe podea lângă el.

Stăteam cu spinările sprijinite de baza barului, fiindcă taburetele fuseseră împrăștiate în îmbulzeala celor care se zoreau să iasă prin spate. Părul meu arsese. Am simțit cum mi se scurg lacrimi pe obraji. Știam că era o prostie, dar nu mă puteam stăpâni.

Sam m-a luat de mână și m-a ținut strâns, și așa ne-au găsit pompierii, când au dat năvală înăuntru.

Chiar dacă Merlotte's este amplasat în afara orașului, am avut parte de pompierii municipalității, nu de voluntari.

— Nu cred că aveți nevoie de furtun, le-a strigat Sam. Am impresia că focul s-a stins.

Îl neliniștea gândul că s-ar putea produce și alte pagube în bar.

— Voi doi aveți nevoie de prim-ajutor? s-a interesat Truman La Salle, șeful pompierilor. Privirea însă îi era distrată, iar cuvintele, spuse absent.

— Eu sunt bine, i-am răspuns, după ce i-am aruncat o privire lui Sam. În schimb, e Jane afară, cu o rană la cap, de la geam, nu-i așa, Sam?

— Poate să am și eu o mică arsură, la mâna dreaptă, a zis el, strâmbându-și gura de parcă abia acum ar fi resimțit durerea. Își luă mâna stângă de pe a mea și-și frecă palma dreaptă, iar de data aceasta chiar că a tresărit.

— E cazul să ți-o îngrijești, l-am sfătuit. Arsurile dor ca naiba.

— Mda, asta mi-am dat și eu seama, a zis, închizând strâns ochii.

Și-a făcut apariția și Bud Dearborn, de îndată ce Truman a urlat „OK!”. Șeriful fusese, probabil, luat din pat, fiindcă arăta răvășit și-i lipsea pălăria, o piesă de nădejde a garderobei sale. Șeriful Dearborn se apropia probabil de șaiszeci de ani deja, și-și arăta vârsta până la ultimul minut. Mereu semănase cu un pekinez. Acum, semăna cu unul sur. Și-a petrecut vreo câteva minute dând târcoale barului, privind atent pe unde calcă și aproape amușinând dezordinea. În cele din urmă, s-a declarat satisfăcut, a venit spre noi și s-a oprit în fața mea.

— Acum ce-ai mai pus la cale? m-a întrebat.

— Cineva a aruncat cu o sticlă incendiară prin geam, i-am răspuns. Nici o legătură cu mine.

Eram prea șocată ca să mă mai enervez.

— Sam, crezi că tu ai fost ținta? s-a mai interesat șeriful.

Totuși, a plecat fără să mai aștepte răspunsul.

Ridicându-se încet, Sam s-a întors și a întins mâna stângă spre mine. I-am prins-o, și el m-a tras în sus. Cum e mult mai puternic decât pare, am fost pe picioare într-o clipită.

Timpul s-a oprit în loc pentru câteva minute. Am fost nevoită să mă gândesc că, poate, eram un pic în stare de șoc.

După ce și-a încheiat lentul și grijuliul circuit al barului, șeriful Dearborn s-a întors la mine și la Sam.

Intre timp, aveam un alt șerif de înfruntat.

Eric. Northman, iubitul meu și șeriful-vampir al Districtului 5, care cuprindea și Bon Temps, a intrat pe ușă atât de repede, încât când și-au dat seama Bud și Truman că el este acolo, au sărit ca arși, și am avut impresia că Bud a vrut să-și scoată rapid pistolul. Eric m-a prins de umeri și s-a aplecat să mă privească în față.

— Ești rănită? m-a întrebat.

Îngrijorarea lui parcă mi-ar fi acordat permisiunea de a-mi lăsa deoparte bravura. Am simțit o lacrimă curgându-mi pe obraz. Numai una.

— Șorțul mi-a luat foc, dar cred că n-am nimic la picioare, i-am zis, făcând un imens efort ca vocea să-mi sune calm. Mi-am pierdut doar puțin din păr. Așa că n-am ieșit chiar atât de rău. Bud, Truman, nu-mi aduc aminte dacă l-ați cunoscut pe iubitul meu, Eric Northman, din Shreveport.

Erau poate vreo câteva afirmații discutabile în propoziția pe care o rostisem.

— De unde-ați știut că sunt probleme aici, domnule Northman? s-a interesat Truman.

— M-a sunat Sookie pe mobil, a răspuns Eric.

Era o minciună, însă eu nu prea aveam chef să le explic șefului pompierilor și șerifului nostru despre legătura de sânge dintre mine și Eric, iar Eric nu le-ar fi oferit niciodată de bunăvoie informații unor oameni.

Unul dintre cele mai minunate, dar și mai înfricoșătoare aspecte ale iubirii lui Eric pentru mine era că nu dădea o para chioară pe nimeni altcineva. Nu lua câtuși de puțin în seamă barul avariat, arsurile lui Sam, nici pe polițiștii și pompierii (care-l urmăreau în permanență cu coada ochiului) încă preocupați să inspecteze clădirea.

Eric mi-a dat roată, evaluând starea podoabei mele capilare. După o tăcere prelungită, mi-a zis:

— Acum o să văd dacă ai ceva la picioare. Pe urmă, căutăm un doctor și o cosmeticiană.

Vocea îi era întru totul rece și hotărâtă, dar eu știam că fierbe de furie ca un vulcan pregătit să erupă. Îmi transmitea acest fapt prin legătura dintre noi, exact la fel cum frica și șocul suferite de mine îl alarmaseră, anunțându-l că eram în pericol.

— Iubitule, avem alte lucruri cu care să ne batem capul, i-am zis, silindu-mă să zâmbesc, străduindu-mă ca vocea să-mi sune calmă.

Într-un ungher al creierului, mi-a răsărit imaginea unei ambulante roz, frânând cu scrâșnet de cauciucuri și revărsând din ea cosmeticiene de urgență, cu truse de foarfece, pieptene și spray-uri pentru păr.

— Micile pagube suferite de coafură pot să aștepte până mâine, am continuat. Mult mai important este să aflăm cine a făcut asta și pentru ce.

Eric l-a privit chiorăș pe Sam, ca și cum l-ar fi considerat răspunzător pentru atac.

— Da, barul lui este mult mai important decât siguranța și bunăstarea ta, a zis.

Sam a părut uimit de această izbucnire, și un început de mânie i-a mijit pe chip.

— Dacă Sam nu s-ar fi mișcat atât de repede cu extingtorul, ne-ai fi găsit pe toți într-o stare foarte proastă, i-am zis, menținându-mi calmul și zâmbetul. De fapt, atât barul, cât și lumea din el ar fi avut mult mai mult de suferit.

Falsa seninătate începea să mi se risipească și, firește, Eric își dădea seama de asta.

— Te duc acasă, a zis el.

— Nu înainte să stea de vorbă cu mine, a intervenit Bud, arătând un remarcabil curaj prin afirmarea pretențiilor sale.

Eric era destul de înfricoșător când era bine dispus, și cu atât mai mult când își scotea colții, așa cum se-ntâmpla acum. Efectul unor puternice emoții asupra vampirilor.

— Iubitule, am zis, păstrându-mi stăpânirea de sine cu destul efort. L-am cuprins cu un braț de mijloc și am mai încercat o dată. Iubitule, Bud și Truman sunt în misiune aici și au de respectat anumite reguli. Eu sunt bine.

Cu toate că tremuram, ceea ce, desigur, el simțea.

— Ești înspăimântată, a replicat Eric.

Îi simțeam furia, la gândul că mi se întâmplase un lucru pe care el nu putuse să-l împiedice. Mi-am înăbușit un oftat pricinuit de faptul că eram nevoită să-i cocoloșesc sentimentele lui Eric, când voiam să fiu liberă, să-mi pot manifesta propria criză de nervi. Vampirii sunt cum nu se poate mai posesivi atunci când își revendică pe cineva, dar în același timp sunt nerăbdători să se integreze în societatea umană, nu să stârnească valori inutile. Iar aceasta era o reacție exagerată.

Eric era furios, desigur, dar în mod normal era și destul de pragmatic. Știa că nu suferisem vătămări serioase. L-am privit, nedumerită. Uriașul meu viking nu fusese în pielea lui de vreo săptămână, două. Îl săcâia și altceva, în afară de moartea creatorului său, însă nu-mi adunasem suficient curaj ca să-l întreb ce avea. Mă cam lăsasem pe tânjală. Pur și simplu, voiam să mă bucur de tihna pe care o împărtășiserăm timp de câteva săptămâni.

Poate că fusese o greșeală. Ceva important îl apăsa, și toată furia aceasta nu era decât un efect secundar.

— Cum de-ați ajuns aici atât de repede? l-a întrebat Bud pe Eric.

— În zbor, a răspuns Eric, nepăsător, iar Bud și Truman s-au privit reciproc, făcând ochii mari. Eric avea această capacitate de o mie de ani (mai mult sau mai puțin), așa că nu le-a luat în seamă uluirea. Era concentrat asupra mea, având colții încă scoși.

Ei n-aveau de unde să știe că Eric îmi simțise groaza acumulându-se încă din clipa în care zărisem silueta aceea alergând.

— Cu cât mai repede rezolvăm toate astea, i-am zis, dezvelindu-mi dantura spre el într-un zâmbet grozav, cu atât mai repede putem să plecăm.

Încercam, într-un mod nu prea subtil, să-i transmit un mesaj lui Eric. Până la urmă, s-a calmat și el, suficient cât să priceapă subtextul.

— Sigur că da, draga mea, mi-a zis. Ai absolută dreptate.

Totuși, m-a apucat de mână și mi-a strâns-o prea tare, iar ochii îi străluceau într-atât, încât păreau

două mici lămpi albastre.

Bud și Truman s-au arătat extrem de ușurați. Tensiunea a mai coborât cu câteva gradații pe scală. Vampirii = dramă.

Cât timp Sam își îngrijea mâna și Truman fotografia ce mai rămăsese din sticlă, Bud m-a întrebat despre ceea ce văzusem.

— Am zărit în trecăt pe cineva, afară, în parcare, venind în fugă spre clădire, după care sticla a intrat pe geam, i-am spus. Nu știu cine a aruncat-o. După ce s-a spart geamul și focul s-a răspândit din toate șervețelele alea aprinse, n-am mai observat nimic, decât lumea care încerca să iasă și pe Sam, care se străduia să stingă incendiul.

Bud m-a mai întrebat același lucru în câteva moduri diferite, însă n-aveam cu ce să-l ajut mai mult de-atât.

— De ce crezi că ar vrea cineva să-i facă una ca asta lui Sam, barului Merlotte's? m-a întrebat Bud.

— Eu nu înțeleg, i-am mărturisit. Știi, au fost demonstrațiile alea organizate de biserică în parcare noastră, acum câteva săptămâni. De-atunci, nu s-au mai întors decât o dată. Dar nu pot să-mi imaginez că vreunul dintre ei ar face un... ce-a fost ăsta, un cocktail Molotov?

— De unde știi tu despre așa ceva, Sookie?

— Păi, unu la mână, mai citesc și eu câte-o carte. Doi, Terry nu vorbește prea mult despre război, dar din când în când mai spune câte ceva despre arme.

Terry Bellefleur, vărul detectivului Andy Bellefleur, este veteran al războiului din Vietnam, rănit și decorat. Făcea curat în bar după ce pleca toată lumea, și câteodată îi ținea locul lui Sam. Uneori, doar ardea gazul de pomană prin bar, privind la lumea care intra și ieșea. Terry nu prea avea cine știe ce viață socială.

Când Bud s-a declarat satisfăcut, eu și cu Eric ne-am dus imediat la mașină. El mi-a luat cheile din mână – care încă îmi tremura –, iar eu m-am urcat pe scaunul din dreapta. Știa el ce știa. Nu era cazul să conduc până nu-mi reveneam din șoc.

Eric fusese ocupat să vorbească la telefonul mobil cât timp discutasem cu Bud, și n-am fost întru totul surprinsă când am văzut o mașină parcată în fața casei mele. Era a lui Pam, și mai avea pe cineva cu ea.

Eric a tras mașina în spatele casei, unde parchez eu de fiecare dată, iar eu am coborât în grabă, repezindu-mă spre casă, să descui ușa din față. Eric m-a urmat în pas de voie. Nu schimbaserăm nicio vorbă pe durata scurtului drum. El era preocupat și încă încerca să-și domolească furia. Eu eram șocată de pe urma incidentului. Acum, mă simțeam ceva mai în largul meu, când am ieșit pe verandă să strig „Intrați!”

Pam și cealaltă persoană au coborât din mașină. Era un mascul tânăr, să fi avut vreo douăzeci și unu de ani, și slab, aproape sfrijit. Își vopsise părul albastru și-l tunsese într-o formă extrem de geometrică, de parcă și-ar fi pus o cutie pe cap, ar fi împins-o într-o parte și apoi ar fi tăiat pe lângă marginile ei. Ce nu se potrivea în acest cadru fusese luat cu lama.

Atrăgea privirea, trebuie să recunosc.

Pam a zâmbit văzându-mi expresia feței, pe care mi-am schimbat-o imediat într-una ceva mai primitoare. Pam era vampir încă de când se afla regina Victoria pe tronul Angliei, și juca rolul de mâna dreaptă a lui Eric de când acesta o smulsese din rătăcirile ei prin nordul Americii. El o crease.

— Salut, i-am zis tânărului, când a intrat în casă. Era extrem de agitat. Privirea îi tot fugea spre mine; apoi și-o abătea, îl examina pe Eric, după care și-o plimba prin toată încăperea, ca să absoarbă detaliile. Un licăr disprețuitor i-a traversat fața bărbierită la sânge când a dat cu ochii de debandada din livingul care, oricum, nu era prea confortabil nici când se făcea curat.

Pam i-a tras o scatoalcă în ceafă.

— Vorbește când ești întrebat. Immanuel! s-a răstit ea printre dinți.

Stătea un pic mai în spatele lui, astfel încât tipul să n-o vadă că-mi face cu ochiul.

— Bună seara, doamnă, mi-a zis tânărul, făcând un pas înainte.

L-am văzut strâmbând din nas.

— Miroși, Sookie, mi-a atras atenția Pam.

— De la incendiu, i-am explicat.

— Îmi povestești tu imediat, a zis ea, ridicând iute din sprâncenele-i palide. Sookie, omul acesta este Immanuel Earnest. Tunde la Moartea prin Modă, în Shreveport. E prietenul iubitei mele, Miriam. Erau cam multe informații în aceste propoziții. M-am străduit să le absorb cât mai repede.

Eric îi studia tunsoarea lui Immanuel cu o fascinație dezgustată.

— El e cel pe care l-ai adus să-i aranjeze părul lui Sookie? a luat-o la rost pe Pam.

Își strânsese buzele într-o linie extrem de dreaptă. Îi simțeam scepticismul pulsând prin legătura dintre noi.

— Miriam spune că e cel mai bun, i-a răspuns Pam, ridicând din umeri. Eu n-am mai fost la coafor de o sută cincizeci de ani. De unde să știi?

— Uită-te la el!

Începeam să fiu un pic îngrijorată. Chiar și în astfel de condiții, dispoziția lui Eric era destul de periculoasă.

— Îmi plac tatuajele lui, am intervenit. Culorile sunt chiar drăguțe.

În afara tunsorii extravagante, Immanuel era plin de tatuaje foarte sofisticate. Nu cu „MAMI” sau „BETTY SUE”, ori tipe goale, ci modele complicate și pline de culoare, întinzându-se de la încheieturile mâinilor până la umeri. Părea îmbrăcat și dacă era gol. Sub unul dintre brațele sale numai pielea și osul, coaforul ținea o servietă plată din piele.

— Și o să-mi tai părțile deteriorate? l-am întrebat, pe un ton vesel.

— Din păr, a replicat, prudent. (Nu sunt convinsă că aveam nevoie de această precizare liniștitoare.) Și-a ridicat ochii spre mine, după care i-a lăsat la loc spre podea. Ai cumva un scaun mai înalt?

— Da, în bucătărie, am zis. Când îmi reclădisem bucătăria, gândul la datină mă împinsese să cumpăr un scaun înalt, fără spetează, la fel ca cel pe care stătea cocoțată bunica mea când vorbea la vechiul ei telefon. Noul aparat telefonic era fără fir, așa că nu aveam nevoie să stau în bucătărie când îl foloseam, însă masa pur și simplu nu dădea bine fără un scaun lângă ea.

Cei trei musafiri m-au urmat, și eu am târât scaunul pe podea până în centrul încăperii. Era spațiu exact cât trebuia pentru toată lumea, Pam și Eric așezându-se de cealaltă parte a mesei. Eric îl fixa pe Immanuel cu o privire fioroasă, rău-prevestitoare, în timp ce Pam doar aștepta să se distreze pe seama oscilațiilor noastre emoționale.

M-am cățărat pe scaun și m-am străduit să stau cu spatele drept. Picioarele mă dureau, ochii mă usturau, iar gâtul mi-l simțeam iritat. Cu toate acestea, m-am forțat să-i zâmbesc coaforului. Immanuel era agitat rău. Și nu-ți dorești așa ceva din partea cuiva înarmat cu o foarfecă ascuțită.

Immanuel mi-a desprins elasticul cu care-mi legasem coada. A urmat o îndelungă tăcere, timp în care el a evaluat pagubele. Nu avea gânduri prea plăcute. M-am lăsat pradă frivolității.

— E chiar atât de rău? l-am întrebat, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii. Categorie, șocul începea să prevaleze, acum, că eram la adăpostul propriei case.

— Voi fi nevoit să-l scurtez cu vreo șapte-opt centimetri, a răspuns el încet, pe un ton de parcă m-ar fi anunțat că o rudă de-a mea era bolnavă în stadiul terminal.

Spre rușinea mea, am reacționat ca în fața unei astfel de vești. Mi-am simțit lacrimile năpădindu-mi ochii și buzele tremurând. Ce prostie! mi-am zis mie însămi. Ochii mi-au zburat spre stânga când Immanuel și-a așezat servieta din piele pe masa din bucătărie. I-a deschis fermoarul și a scos din ea un pieptene. Se mai vedeau înăuntru câteva foarfeci cu mânere speciale și o mașină electrică de tuns, cu cablul frumos încolăcit. Atelier mobil de coafură.

Pam scria un SMS cu o viteză incredibilă. Zâmbea, ca și cum mesajul ei ar fi fost nemaipomenit de amuzant. Eric mă fixa cu privirea, prin minte trecându-i multe gânduri întunecate. Nu puteam să le descifrez, dar îmi dădeam seama clar că era nemulțumit, și încă rău de tot.

Oftând, am întors capul și-am privit drept înainte. Îl iubeam pe Eric, însă în clipa de față îmi doream ca el să lase încolo meditația. L-am simțit pe Immanuel atingându-mi părul și începând să-l perie. Am avut o senzație ciudată când a ajuns la vârfuri și, o mică smucitură și un sunet ciudat m-au anunțat că o parte din părul meu ars aterizase pe podea.

— E deteriorat pentru totdeauna, a murmurat Immanuel. Îl tai. Apoi îl spăl. Pe urmă, tai din nou.

— Ar trebui să te lași de serviciul acesta, a rostit brusc Eric, și peria lui Immanuel s-a oprit, până când el și-a dat seama că Eric vorbea cu mine.

Îmi venea să arunc cu ceva greu în iubițelul meu. Simțeam nevoia să-l pocnesc drept în mutra lui îndărătnică și frumoasă.

— Vorbim noi mai târziu, i-am zis, evitând să-l privesc.

— Și ce-o să se-ntâmpile mai departe? Ești mult prea vulnerabilă!

— Vorbim mai târziu.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Pam întorcând capul, ca nu cumva să-i observe Eric rânjetul superior.

— N-ar trebui să aibă ceva pe ea? a mârâit Eric spre Immanuel. Să-i acopere hainele?

— Eric, am replicat, din moment ce miros toată și sunt plină de fum și de spumă de la extingtor, nu prea cred că ar fi important să-mi feresc țealele de părul ars pe care mi-l tunde Immanuel.

Eric n-a pufnit, dar nici departe n-a fost. Cu toate acestea, a părut să-și dea seama că-l consideram de-a dreptul pisălog, așa că până la urmă a tăcut și s-a controlat.

Ceea ce pentru mine a fost formidabil de liniștitor.

Immanuel, ale cărui mâini erau surprinzător de sigure pentru un tip îngrămădit într-o bucătărie cu doi vampiri (dintre care unul vizibil iritat) și o barmaniță scăpată din incendiu, m-a pieptănat până când părul meu a devenit cât se putea de mătăsos.

Apoi, și-a luat foarfeca. Am simțit cum instinctul de coafor îl determină să se concentreze în totalitate asupra misiunii sale. Immanuel era un as al concentrării – am reușit să descopăr –, din moment ce mintea îi era, pentru mine, ca o carte deschisă.

Și chiar n-a durat mult. Șuvițele arse pluteau spre podea ca fulgii de zăpadă.

— Acum trebuie să faci un duș și să te întorci cu părul curat și ud, m-a sfătuit Immanuel. Pe urmă, o să ți-l egalizez. Unde ai mătura și fârașul?

I-am spus unde le găsea, după care m-am dus în camera mea și am trecut prin ea spre baia personală. Chiar mă întrebam dacă o să vină și Eric după mine, fiindcă știam, din experiență, că-i plăcea dușul meu. Dar, la cum mă simțeam, preferam să rămână în bucătărie.

Mi-am scos hainele urât mirositoare și am lăsat apa să curgă cât de fierbinte puteam să suport. A fost o mare ușurare când am intrat în cadă și m-am lăsat cuprinsă de căldură și de apă. Totuși, când apa caldă mi-a atins picioarele, m-au usturat. Pentru câteva clipe, nimic nu mi s-a mai părut mulțumitor sau plăcut. Doar mi-am amintit cât de înspăimântată fusesem. Dar, după ce m-am împăcat cu aceste gânduri, mi-a venit altceva în minte.

Silueta pe care o zărisem alergând spre bar, cu sticla în mână... nu puteam să fiu în totalitate sigură, dar aveam o bănuială că nu era a unei ființe umane.

2

Mi-am îndesat veșmintele pline de funingine și urât mirositoare în coșul de rufe din baie. Era clar că trebuia să le las la înmuiat în Clorox, înainte de a încerca să le spăl, dar firește că nu puteam să le arunc până nu erau curate și nu reușeam să evaluez pagubele. Nu mă simțeam prea optimistă cu privire la viitorul pantalonilor negri. Nu observasem că erau un pic arși până când nu mi-i trăsesem în jos, pe coapsele mele suferinde, moment în care constatasem că pielea mea căpătase o nuanță trandafirie. Abia atunci mi-am amintit că-mi lăsasem privirea în jos și-mi văzusem șorțul arzând.

Când mi-am examinat gambele, mi-am dat seama că putea să fi fost mult mai rău. Scânteile îmi aprinseseră șorțul, nu pantalonii, și Sam se mișcase foarte repede cu extingtorul. Abia acum îi apreciam grija de a-și verifica extintoarele an de an, vizitele la unitatea de pompieri pentru reumplerea lor, apreciam sistemul de alarmă anti-fum. Mi-a trecut prin minte ca un fulger imaginea a ce s-ar fi putut întâmpla.

Inspiră adânc, m-am sfătuit pe mine însămi, în timp ce-mi tamponam gambele cu prosopul. Inspiră adânc. Gândește-te la cât de bine e să fii curată. Mă simțisem minunat cât timp mă spălasem, îndepărtând mirosul, șamponându-mi părul și clătind duhoarea odată cu spuma.

Nu-mi puteam stăpâni îngrijorarea cu privire la ceea ce văzusem când privisem pe geamul de la Merlotte's: o siluetă scundă, alergând spre clădire și ținând ceva într-o mână. Nu putusem să-mi dau seama dacă silueta îi aparținea unui bărbat sau unei femei, însă de un lucru eram sigură: era o creatură supranaturală și bănuiam că el – sau ea – avea dublă-natură. Iar bănuiala mea căpăta tot mai multă greutate când adăugam în balanță iuțeala și agilitatea persoanei, ca și forța și acuratețea aruncării: sticla se abătuse asupra geamului cu mai multă putere decât ar fi putut s-o arunce o ființă umană și cu suficientă energie încât să-l prefacă în cioburi.

Nu puteam să fiu sută la sută sigură. Totuși, vampirilor nu le place să umble cu focul. Ceva anume din condiția vampirilor îi face să fie extrem de inflamabili. Trebuia să fie vorba despre un colțos foarte încrezător sau foarte nesăbuit, ca să folosească drept armă un cocktail Molotov.

Numai din acest motiv, eram înclinată să pariez că atentatorul fusese unul cu dublă-natură: cine știe ce soi de terianthrop sau de vârcolac. Desigur, mai existau și alte feluri de creaturi supranaturale, ca elfii, zânele și spiridușii, toate acestea fiind mai rapide decât oamenii. Spre regretul meu, întregul incident se derulase cu prea multă iuțeală ca să pot descifra mintea atentatorului. Ar fi fost decisiv, fiindcă vampirii reprezintă pentru mine un mare gol, o gaură în eter, și nici mintea zânelor n-o pot citi, chiar dacă are particularități diferite. Pe-a unora dintre cei cu dublă-natură pot s-o descifrez cu o oarecare acuratețe, pe-a altora nu, însă le văd creierele ca fiind active, în acțiune.

În mod normal, nu sunt o fire indecisă. Dar, în timp ce mă ștergeam și-mi pieptănam părul ud (simțind ca pe o ciudățenie faptul că peria termina de pieptănat lungimea unei șuvițe cu mult mai repede decât de obicei), mă îngrijora gândul de a-i împărtăși lui Eric bănuielile mele. Atunci când un vampir e îndrăgostit de tine – chiar și când doar simte că îi aparții –, simțul lui protector poate să devină destul de drastic. Eric adoră să se avânte în bătălie: adesea e nevoit să se lupte ca să-și echilibreze înțelegerea politică a mișcărilor cu instinctul de a sări agitându-și spada. Deși nu credeam că s-ar repezi să asalteze comunitatea celor cu dublă-natură, în actuala lui stare de spirit mi se părea mai înțelept să-mi păstrez ideile pentru mine, până când, într-un fel sau altul, aș fi avut o dovadă.

Mi-am tras pe mine pantalonii de pijama și un tricou cu Bon Temps Lady Falcons. Privindu-mi patul cu jind, am ieșit din camera mea, întorcându-mă la ciudatul grup reunit în bucătărie. Eric și Pam tocmai beau sânge sintetic îmbuteliat, din rezervele pe care le păstram în frigider, iar Immanuel sorbea dintr-o coca-cola. M-a afectat că nu-mi trecuse prin minte să le ofer răcoritoare, însă Pam mi-a întâlnit privirea, liniștindu-mă. Se ocupase ea de asta. I-am făcut un semn de recunoștință cu capul, după care l-am anunțat pe Immanuel:

— Sunt gata.

Ridicându-și trupul slab din scaun, el mi-a făcut semn să mă urc pe taburet.

De data aceasta, noul meu coafor a despăturit o capă din plastic, numai pentru umeri, pe care mi-a legat-o la gât. Mi-a periat părul cu mâna, examinându-l concentrat. Am încercat să-i zâmbesc lui Eric, arătându-i că nu era chiar atât de rău, însă n-am reușit să pun suflet. Pam își privea încruntată telefonul mobil. Un SMS care îi displicuse.

După toate aparențele, cât lipsisem, Immanuel își petrecuse timpul pieptănând-o pe Pam. Coama de un auriu pal, dreaptă și fină, îi era legată la spate cu o bentiță albastră. Nici că se putea să semene mai mult cu Alice. Nu purta o rochie albastră uni și șorțuleț alb, însă era îmbrăcată în bleu-pal: o rochie petrecută, probabil din anii șaizeci, și pantofi ușori, de bal, cu tocuri de opt centimetri. Și perle.

— Ce s-a-ntâmplat, Pam? am întrebat-o, pur și simplu din cauză că tăcerea din cameră devenea apăsătoare. Ți-a trimis cineva vreun mesaj răutăcios?

— Nimic, a replicat ea printre dinți, iar eu m-am străduit să nu tresar. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Victor încă e conducătorul nostru. Poziția noastră nu se îmbunătățește. Solicitățile noastre rămân fără răspuns. Unde-o fi oare Felipe? Avem nevoie de el.

Eric a privit-o chiorăș. Hopa, necazuri în paradis. Nu-i mai văzusem vreodată pe poziții total contradictorii.

Pam e singurul „copil” al lui Eric pe care l-am cunoscut eu vreodată. Alesese să pornească pe cont propriu după ce-și petrecuse primii câțiva ani ca vampir alături de el. Se descurcase bine, însă îmi mărturisise că fusese destul de bucuroasă să se întoarcă la Eric, după ce el o chemase să-l ajute în Districtul 5, când fosta regină îl numise în funcția de șerif.

Atmosfera tensionată începea să-l afecteze pe Immanuel, care-și pierdea când și când concentrarea necesară meseriei... care consta în a mă tunde pe mine.

— Calmați-vă, fraților, am rostit, pe un ton tăios.

— Și ce-i cu toate rahaturile de pe alea ta? m-a întrebat Pam, cu accentul ei britanic nativ. Ca să nu mai vorbesc despre living și verandă. Îți scoți garajul la licitație?

Puteai să-ți dai seama că se mândrea cu terminologia corectă pe care o folosea.

— Aproape gata, a murmurat Immanuel, clănțănindu-și foarfeca într-un ritm frenetic, ca replică la încordarea crescândă.

— Pam, toate astea le-am scos din pod, i-am răspuns, bucuroasă să discut despre un subiect atât de terestru și (speram eu) liniștitor. Claude și Dermot m-au ajutat să fac curat. Măine-dimineață mă duc cu Sam la negustorii de antichități... sau, mă rog, așa aveam programat. Acum, nu știu dacă Sam o să mai poată merge.

— Uite, ai văzut? a exclamat Pam, adresându-i-se lui Eric. Umblă cu alți bărbați. Se duce la cumpărături cu alți bărbați. Ce fel de soț îi ești tu?

Și atunci, Eric s-a avântat pe deasupra mesei, cu mâinile întinse spre beregata lui Pam.

În următoarea secundă, se rostogoleau pe podea, încercând cu adevărat să se rănească unul pe celălalt. Nu știam dacă Pam era într-adevăr capabilă să inițieze mișcările necesare pentru rănirea lui Eric, din moment ce ea era creația lui, însă constatam că se apăra viguros: e o nuanță subtilă aici.

N-aveam cum să sar de pe scaunul meu îndeajuns de repede încât să evit unele pagube colaterale. Mi se părea inevitabil ca ei doi să se izbească de scaun, și evident că așa s-a și întâmplat, după numai o secundă. Și iată-mă jos, pe podea, lângă ei, izbindu-mă în cădere cu umărul de bufet. Pe fază, Immanuel a făcut un salt înapoi, fără să scape foarfeca, spre binele nostru, al tuturor. Poate că unul dintre vampiri ar fi înșfăcat-o în chip de armă, sau sclipitoarea unealtă s-ar fi putut împlânta în vreo parte a corpului meu.

Immanuel m-a apucat de braț cu o forță surprinzătoare, smucindu-mă în sus și trăgându-mă din încăierare. Ne-am repezit afară din bucătărie, trecând în living. Am rămas acolo, în mijlocul încăperii ticsite, gâfâind și privind cu atenție spre hol, cu gândul la eventualitatea în care lupta ar fi continuat aici.

Auzeam trosnete și bubuituri, precum și un persistent hârâit, pe care în cele din urmă l-am identificat ca fiind mârâielile celor doi.

— Parc-ar fi doi pitbulli bătăndu-se, a comentat Immanuel.

Se comporta cu un calm uimitor. În ce mă privește, mă bucuram că aveam o companie umană.

— Nu știu ce-o fi cu ei, i-am zis. Nu i-am mai văzut niciodată comportându-se așa.

— Pam e frustrată, mi-a explicat el, cu o familiaritate care m-a surprins. Ea vrea să aibă propriul copil, dar dintr-un anumit motiv de-al vampirilor, nu poate.

Nu mi-am putut înfrâna mirarea.

— Și tu știi toate astea... cum se face? Îmi cer scuze, par nepoliticoasă, dar îi cunosc pe Eric și pe Pam de ceva vreme, dar pe tine nu te-am mai văzut până acum.

— Pam umblă cu sora mea, mi-a răspuns Immanuel, fără să pară ofensat de franchețea mea, slavă Domnului. Sora mea, Miriam. Mama e credincioasă, mi-a explicat el. Și cam nebună. Treaba e că Mir e din ce în ce mai bolnavă, și Pam chiar vrea s-o transforme, până nu i se înrăutățește prea tare starea. O să ajungă oale și ulcele dacă Pam nu se grăbește.

Nu prea știam ce să spun.

— Și de ce boală suferă sora ta? m-am interesat.

— Are leucemie, m-a informat Immanuel.

Cu toate că avea un aer nepăsător, puteam să descifrez suferința de pe chipul lui, precum și teama și îngrijorarea.

— Prin urmare, așa te-a cunoscut Pam.

— Mda. Dar a avut dreptate. Sunt cel mai bun coafor din Shreveport.

— Te cred, l-am asigurat. Și-mi pare rău pentru sora ta. Bănuiesc că nu ți-au spus și de ce nu poate Pam s-o transforme, nu?

— Nț, dar nu cred că obstacolul ar fi Eric.

— Probabil că nu.

Dinspre bucătărie, s-a auzit un țipăt strident, urmat de un zăngănit.

— Oare n-ar fi cazul să intervenim?

— Știi, el n-ar avea decât să-i poruncească să stea pe loc, și ea ar fi nevoită să se supună, mi-a atras atenția Immanuel, pe un ton aproape indiferent.

Avea absolută dreptate. În calitate de copil al lui Eric, Pam era obligată să se supună unui ordin direct. Dar, din cine știe ce motive, Eric nu pronunța cuvântul magic. Și, între timp, de bucătăria mea se alegea praful. Când mi-am dat seama că el putea să facă să înceteze toată harababura în orice moment ar fi vrut, mi-am pierdut și eu cumpătul.

Cu toată tentativa eșuată a lui Immanuel de a mă apuca de braț, am pornit tropăind cu tălpile goale spre baia de pe hol, de unde am luat cana cu mâner pe care Claude o folosea când spăla cada, am umplut-o cu apă rece și m-am dus în bucătărie. (Picioarele îmi erau cam slăbite după ce căzusem de pe scaun, dar m-am descurcat.) Eric era deasupra lui Pam, cărându-i pumni. Și fața lui era plină de sânge. Pam îl ținea cu ambele mâini de umeri, împiedicându-l să se apropie mai mult. Poate se temea că el ar fi fost tentat s-o muște.

Mi-am luat poziția, estimând traiectoria. Când am fost convinsă că e cea potrivită, am azvârlit apa rece peste vampirii încăierăți.

Pam a țipat ca un ceainic, când a simțit apa rece scăldându-i fața, iar Eric a spus ceva ce suna vulgar, într-o limbă necunoscută mie. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut c-o să se arunce amândoi asupra mea. Proptindu-mă pe picioare, ținând cana goală în mână, le-am răspuns cu o privire la fel de feroce ca ale lor. Apoi, m-am răsucit pe călcâie și am plecat.

Immanuel a fost surprins văzându-mă că mă întorc întreagă. Chiar a clătinat din cap. Era evident că nu știa dacă să mă admire sau să mă considere o tâmpită.

— Ești nebună, femeie, mi-a zis, dar bine măcar că ți-am făcut o tunsoare care să-ți stea bine. Ar trebui să vii să-ți fac câteva șuvițe. Îți acord o reducere de preț. Altfel, am tarifele mai mari decât oricine din Shreveport.

Adăugase asta ca într-o doară.

— A! Mersi. O să mă gândesc.

Epuizată de ziua lungă prin care trecusem și de explozia de furie – mânia și teama te istovesc –, m-am așezat pe un colț liber al canapelei și i-am făcut semn lui Immanuel să stea pe scaunul pliant: singurul din încăperea care nu era acoperit cu lucruri din pod.

Am tăcut, încercând să auzim dacă se relua cumva încăierarea din bucătărie. Spre liniștea mea, nu s-a întâmplat așa ceva. După câteva secunde, Immanuel mi-a zis:

— Eu aș fi plecat, dacă nu m-ar fi adus Pam cu mașina ei.

Părea că se scuză.

— Nu-ți face probleme, i-am răspuns, înăbușindu-mi un căscat. Doar că îmi pare rău că nu pot să ajung în bucătărie. Ți-aș fi putut oferi ceva de băut sau de mâncat, dac-ar fi ieșit ei de-acolo.

— O coca-cola mi-a ajuns, mulțumesc, mi-a răspuns, scuturând din cap. Și nu mă omor cu mâncarea. Acum ce crezi că fac? Și-o trag?

Sper că nu m-am arătat atât de șocată pe cât mă simțeam. E adevărat că Pam și Eric fuseseră amanți imediat după ce-o transformase el. De fapt, ea îmi povestise cât de mult îi plăcuse acea fază a relației lor, cu toate că, de-a lungul deceniilor, descoperise că ei îi plac femeile. Așa că se terminase; pe urmă, Eric era acum căsătorit cu mine, în acel mod lipsit de constrângeri al vampirilor, și eram destul de convinsă că până și o căsătorie între vampir și om interzicea să faci sex cu o altă parteneră în bucătăria soției.

Pe de altă parte...

— Pam preferă de obicei femeile, i-am zis, străduindu-mă să par mai nepăsătoare decât eram în realitate.

Când mă gândeam că Eric ar putea să fie cu altcineva, îmi venea să-i smulg tot părul lui blond și frumos. Din rădăcini. Șuviță cu șuviță.

— Ea e totuși bisexuală, și-a dat cu părerea Immanuel. Sora mea și Pam au mai avut și câte un bărbat în pat, împreună cu ele.

— A, OK, am exclamat, ridicând o mână în semn de „oprește-te”.

Anumite lucruri nu voiam nici să mi le imaginez.

— Ești cam pudică pentru cineva care umblă cu un vampir, a remarcat Immanuel.

— Da. Da, sunt.

În definitiv, niciodată nu-mi asumasem un astfel de adjectiv, însă prin comparație cu Immanuel – și cu Pam – eram, categoric, puritană.

Preferam să considere asta ca reprezentând un simț mai evoluat al intimității.

Până la urmă, Eric și Pam și-au făcut intrarea în living, iar eu și Immanuel ne-am retras mai bine pe locurile noastre, neștiind la ce să ne așteptăm. Cu toate că fețele celor doi vampiri erau inexpressive, limbajul defensiv al trupurilor îmi dădea de înțeles că se rușinau de faptul că-și pierduseră controlul.

Începuseră deja să se tămăduiască, după cum am remarcat, cu o oarecare invidie. Eric avea părul răvășit și o mânecă de la cămașă sfâșiată. Rochia lui Pam era ruptă; tipa își ducea pantofii în mână, fiindcă i se rupsese un toc.

Eric a deschis gura să vorbească, dar m-am avântat eu prima în discuție.

— Nu știi despre ce-a fost vorba, le-am zis, dar sunt prea obosită ca să mă mai intereseze. Voi doi sunteți buni de plată pentru tot ce-ați stricat, și vreau să plecați imediat din casa asta. Vă revoc invitația, dacă trebuie.

Eric părea revoltat. Sigur plănuiise să-și petreacă noaptea la mine. Totuși, în noaptea asta, n-avea șanse.

Am zărit lumina farurilor apropiindu-se pe alee și am fost sigură că erau Claude și Dermot. Nu puteam să țin în casă și vampiri, și zâne, în același timp. Ambele specii erau puternice și feroce, însă vampirii considerau că zânele sunt literalmente irezistibile, așa cum li se întâmplă pisicilor cu menta-mâței. Iar eu nu aveam chef de o nouă încăierare.

— Afară, pe ușa din față, le-am zis, văzându-i că nu se pun imediat în mișcare. Plecați! Mersi pentru tunsoare, Immanuel. Eric, îți sunt recunoscătoare pentru că te-ai gândit la nevoile podoabei mele capilare. (Poate că ultima afirmație am rostit-o cu ceva mai mult decât o undă de sarcasm.) Și ar fi fost drăguț din partea ta dacă te-ai fi gândit un pic mai mult înainte de a-mi face praf bucătăria.

Fără prea multă zarvă, Pam i-a făcut semn lui Immanuel, și imediat au ieșit împreună pe ușă, Immanuel având o expresie foarte discret amuzată. Pam mi-a adresat o privire lungă în timp ce trecea pe lângă mine. Știam că se voia încărcată de semnificații, însă nici în ruptul capului nu puteam să-mi imaginez ce-o fi vrut să-mi transmită.

— Te-aș fi ținut în brațe cât timp dormeai, a protestat Eric. Te-am lovit cumva? Îmi pare rău.

Părea neobișnuit de încurcat.

Cu altă ocazie, aș fi acceptat această scuză rarisimă, însă nu și astă-seară.

— Acum trebuie să te duci acasă, Eric. Stăm de vorbă când o să te poți controla.

Era un reproș imens pentru un vampir și l-am văzut cum înțepenește. Pentru o clipă, am crezut c-o să mă aleg cu încă o bătaie. Totuși, în cele din urmă, Eric a ieșit și el pe ușă. Când a ajuns pe verandă, mi-a zis:

— Vorbim noi curând, nevastă.

Am ridicat din umeri. Fie ce-o fi. Eram prea obosită și plictisită ca să-mi mai compun o expresie iubitoare.

Cred că Eric s-a urcat în mașină cu Pam și coaforul, ca să se întoarcă la Shreveport. Poate că era prea rănit ca să zboare. Dar ce naiba se întâmpla cu el și cu Pam?

Am încercat să-mi spun că nu era problema mea, însă aveam copleșitoarea senzație că era, chiar era.

În clipa următoare, Claude și Dermot au intrat pe ușa din spate, adulmecând ostentativ aerul.

— Miroase a fum și a vampiri, a decretat Claude, dându-și vizibil ochii peste cap. Și bucătăria ta arată de parcă ar fi vizitat-o un urs care căuta miere.

— Nu știu cum de-i suportă, l-a susținut Dermot. Au un miros amăru și dulceag, în același timp. Nu-mi dau seama dacă-mi place sau îl detest, a adăugat, ducându-și mâna la nas cu un gest teatral. Și... mi se pare mie sau detectez un miros de păr ars?

— Fraților, mai ușor, le-am zis, plictisită. Apoi, le-am relatat pe scurt atacul incendiar de la

Merlotte's și încăierarea din bucătăria mea. Așa că, am încheiat, nu trebuie decât să-mi oferiți câte o îmbrățișare și să mă lăsați să mă duc la culcare, fără alte comentarii legate de vampiri.

— Vrei să dormim cu tine, nepoată? s-a oferit Dermot, în acel stil înflorit al bătrânelor zâne, cele care nu-și petrec prea mult timp alături de oameni. Apropierea dintre o zână și alta este atât tămăduitoare, cât și calmantă. Chiar cu puținul meu sânge de zână, tot descopeream că proximitatea lui Claude și Dermot era reconfortantă. Nu-mi dădusem seama de asta când îi întâlnisem pentru prima dată pe Claude și pe sora lui, Claudine, însă cu cât îi cunoscusem mai bine, cu cât mă atinseseră mai des, cu atât mai bine mă simțisem. Când mă îmbrățișase străbunicul meu Niall, simțisem iubire în stare pură. Și, indiferent ce făcuse Niall sau cât de îndoielnice fuseseră deciziile lui, simțeam aceeași iubire ori de câte ori mă aflam în preajma lui. Pentru o clipă, am simțit regret la gândul că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Niall, însă pur și simplu nu-mi mai rămăsese nici pic de energie emoțională.

— Mersi, Dermot, i-am răspuns. Dar cred c-ar fi mai bine să fiu singură în pat în noaptea asta. Somn ușor și vouă.

— La fel și ție, Sookie, mi-a zis Claude.

Curtoazia lui Dermot începea să-și facă efectul și asupra morocănosului meu văr.

Dimineață, m-a trezit un ciocănit în ușa. Ciufulită și cu ochii cârpiți de somn, m-am târât prin living și m-am uitat pe vizor. Era Sam.

I-am deschis ușa și am căscat sub ochii lui.

— Sam, cu ce-ți pot fi de folos? Intră!

Privirea lui s-a oprit la dezordinea din living și l-am văzut luptându-se să-și stăpânească zâmbetul.

— Nu mai mergem la Shreveport? m-a întrebat.

— Au, fir-ar! am exclamat, simțindu-mă dintr-odată mai trează. Ultimul meu gând când am adormit, aseară, a fost că n-o să poți merge din cauza incendiului de la bar. Poți? Vrei?

— Mda. Comandantul pompierilor a vorbit la compania mea de asigurări și au început să întocmească documentele. Între timp, eu și cu Danny am aruncat afară masa și scaunele arse, Terry s-a ocupat de podea, iar Antoine a verificat dacă bucătăria e în stare bună. M-am asigurat deja să avem alte extincitoare pregătite, a adăugat, dar pentru câteva lungi clipe, zâmbetul i-a pierit. Dacă o să mai am ce clienți să servesc, a adăugat apoi. Puțin probabil să mai vrea cineva să vină la Merlotte's, când știe că poate să ardă de viu.

Nu prea puteam să-i învinuiesc pe oameni pentru asta. Ne-am fi lipsit bucuroși de incidentul care avusese loc cu o seară în urmă. Era posibil ca el să grăbească declinul afacerii lui Sam.

— Prin urmare, e nevoie să-l prindă pe făptaș, am zis, străduindu-mă ca tonul meu să sune optimist. Atunci, lumea o să știe că poate să se-ntoarcă în siguranță, iar noi o să fim din nou ocupați.

Atunci, s-a întâmplat să coboare Claude, făcând-o pe Morocănosul.

— Prea multă gălăgie pe-aici, a bombănit, în drum spre baia de pe hol. Chiar și așa, umblând cocârjat în blugii lui șifonați, Claude mergea cu o grație care atrăgea atenția asupra frumuseții sale. Sam a scăpat involuntar un suspin și a clătinat ușor din cap, în timp ce-l urmărea cu privirea pe Claude, care plutea de-a lungul holului de parcă ar fi avut bile de rulmenți la articulațiile șoldurilor.

— Hei, am zis, după ce am auzit ușa de la baie trântindu-se după el. Sam! El n-are nimic de-a face cu tine.

— Unii tipi..., a început Sam, cu o figură rușinată, după care s-a oprit. A, las-o baltă!

Nu puteam s-o las, desigur, mai ales când îmi dădeam seama, direct din mintea lui Sam, că el era... nu tocmai invidios, dar întristat de atracția fizică exercitată de Claude, cu toate că Sam știa la fel de bine ca oricine că, în realitate, Claude era o pacoste.

Erau ani de zile de când citeam în mințile bărbaților, și pot să spun că ei seamănă cu femeile mai mult decât ai crede, zău așa, în afară de cazul în care vorbesc despre camionete. Am fost tentată să-i spun lui Sam că și el era cât se poate de atrăgător, că femeile din bar visau la el mai mult decât își închipuiau; totuși, până la urmă, mi-am ținut gura închisă. Trebuia să-i las lui Sam dreptul la intimitatea propriilor gânduri. Din cauza naturii lui schimbătoare, cea mai mare parte din ce se afla în mintea lui Sam rămânea în mintea lui Sam... mai mult sau mai puțin. Puteam să-i captez câte un gând răzleț, starea generală de spirit, însă rareori ceva mai precis.

— Hei, o să fac o cafea, i-am zis, dar când am intrat în bucătărie, cu Sam urmându-mă îndeaproape, am încremenit pe loc. Uitasem complet de bătălia care avusese loc cu o seară în urmă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam. Claude ți-a făcut asta?

S-a uitat în jur, cu groază.

— Nu, Eric și Pam, i-am răspuns. Of, zombii!

Sam m-a privit ciudat, iar eu am început să râd și să pun lucrurile în ordine. Prescurtasem una dintre înjurăturile lui Pam, fiindcă nu eram chiar atât de îngrozită.

Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că ar fi fost foarte, foarte drăguț din partea lui Claude și a lui Dermot să facă ordine seara, înainte de a fugi la culcare. Așa, ca un mic bonus.

Dar, dacă mă gândeam mai bine, nu era bucătăria lor.

Am ridicat un scaun, iar Sam a târât masa înapoi la locul ei. Eu am luat mătura și fârașul și am strâns sarea, piperul și zahărul care-mi scârțâiau sub tălpi, notându-mi în minte să trec pe la Wal-Mart ca să-mi cumpăr un prăjitor de pâine nou, dacă nu-mi trimita Eric vreunul azi. Suportul pentru servetele era spart și el, deși scăpase cu bine dintr-un incendiu, cu un an și jumătate în urmă. Am oftat cu o îndoită mâhnire.

— Bine măcar că masa e teafără, am zis.

— Și doar un scaun are piciorul rupt, a adăugat Sam. Eric are de gând să-l repare sau să-l înlocuiască?

— Bănuiesc că da, am zis, descoperind că și cafetiera scăpase neatinsă, ca și cămile agățate de suportul în formă de arbore de lângă ea; ba nu, stai, una se spărsese. Mă rog, cinci mai erau bune. Destule.

Am făcut cafea. Cât timp a dus Sam sacul de gunoi afară, m-am repezit în camera mea, să mă pregătesc. Făcusem duș seara, așa că nu mai aveam nevoie decât să-mi perii părul și să mă spăl pe dinți, după care să-mi pun o pereche de blugi și un tricou pe care scria Fight Like a Girl³. Nu mi-am mai pierdut vremea cu machiajul. Sam mă văzuse în toate stările posibile.

— Cum e cu noua tunsoare? m-a întrebat, când mi-am făcut apariția.

Dermot era și el în bucătărie. După toate aparențele, dăduse o fugă prin oraș, din moment ce el și Sam se înfruptau cu gogoși proaspete. Judecând după zgomotul apei curgând, Claude era la duș.

Am privit cu jind spre cutia de la brutărie, însă eram mult prea conștientă de faptul că blugii îmi deveniseră cam strâmți. M-am simțit ca o martiră în timp ce-mi turnam cerealele Special K într-un castron, presărându-le cu îndulcitor artificial Equal, adăugând și un pic de lapte cu două procente grăsime. Când Sam mi-a dat impresia că vrea să facă un comentariu, m-am uitat la el printre gene. Mi-a zâmbit larg, în replică, mestecând o bucată zdravănă de gogoasă cu gem.

— Dermot, noi plecăm peste câteva minute spre Shreveport. Dacă ai nevoie să folosești baia mea...

Îi făcusem oferta știind cât de ahtiat era să se bălăcească în baia de pe hol. Mi-am clătît castronul la chiuvetă.

— Mersi, nepoată, mi-a răspuns el. Și să știi că părul tău arată tot superb, chiar dacă e mai scurt. Cred că Eric a avut dreptate să aducă aseară pe cineva să ți-l tundă.

Sam clătina din cap în timp ce ne urcam în camionetă.

— Sook, ăsta te tratează ca pe o regină.

— La care dintre ei te referi? La Eric sau la Dermot?

— Nu la Eric, a răspuns Sam, străduindu-se să aibă un ton neutru. La Dermot.

— Mda, mare păcat că suntem rude! Și, în plus, seamănă mult prea mult cu Jason.

— Asta n-ar însemna un obstacol pentru o zână, a argumentat Sam, cu toată seriozitatea.

— Glumești, desigur, am zis, dar mi-am recăpătat seriozitatea imediat. După expresia feței lui Sam, nu era deloc o glumă. Ascultă, Sam, i-am zis, Dermot nu m-a privit niciodată ca pe o femeie, iar Claude e gay. Relațiile dintre noi sunt strict familiale.

Dormiserăm toți în același pat, și în prezența lor nu existase niciodată altceva decât o senzație reconfortantă, cu toate că prima oară mă simțisem un pic cam ciudat. Sigur fusese vorba numai despre complicațiile firii mele umane. Acum, din pricina cuvintelor lui Sam, mă certam tare, întrebându-mă dacă nu cumva captasem vreun semnal. În definitiv, lui Claude îi plăcea să umble gol de colo-colo și-

³Luptă-te ca o fată

mi spusese că avusese într-adevăr relații sexuale cu o femeie, cândva. (Dar, sinceră să fiu, presupun că mai fusese implicat și un bărbat atunci.)

— Și-ți repet, se întâmplă lucruri bizare în familiile de zâne, mi-a zis Sam, aruncându-mi o privire.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar tu de unde știi? am replicat. Dacă Sam își petrecuse cumva mult timp printre zâne, e clar că ținuse asta strict secret.

— M-am documentat după ce l-am cunoscut pe străbunicul tău.

— Te-ai documentat? Unde?

Ar fi fost grozav să pot afla mai multe despre puțina moștenire de zână pe care o aveam. Dermot și Claude, din moment ce se hotărâseră să trăiască separat de neamul lor de zâne (cu toate că nu știam în ce măsură fusese luată de bunăvoie această hotărâre), tăceau mâlc cu privire la credințele și obiceiurile zânelor. În afara comentariilor defavorabile lansate din când în când în legătură cu trolii și cu spiritele, nu vorbeau absolut deloc despre neamul lor... cel puțin, nu de față cu mine.

— A... teriantropii au o bibliotecă. Avem consemnări despre istoria noastră și despre ce am remarcat la alte ființe supranaturale. Această evidență ne-a ajutat să supraviețuim. Mereu a existat câte un loc, pe fiecare continent, unde să ne ducem să citim și să învățăm despre alte rase. Acum, totul e în format electronic. Am jurat să nu arăt nimănui arhiva. Dacă-ș fi putut, te-ăș fi lăsat s-o citești pe toată.

— Prin urmare, eu n-am voie s-o citesc, dar tu ai voie să-mi spui despre ea?

Nu voiam să fiu sarcastică: eram doar mânată de o curiozitate autentică.

— Între anumite limite, mi-a răspuns Sam, înroșindu-se.

Nu voiam să-l presez. Puteam să spun că el o făcuse deja, în cazul meu.

Pe parcursul drumului, am fost amândoi preocupați de propriile gânduri. Din moment ce Eric era ca și mort pe timpul zilei, mă simțeam singură și de obicei savuram această senzație. Nu că legătura dintre mine și Eric m-ar fi făcut să mă simt proprietatea lui sau altceva asemănător. Era mai degrabă vorba că, în orele de întuneric, simțeam cum viața lui curge în paralel cu a mea: știam că lucrează sau se ceartă, când era mulțumit sau absorbit de ce făcea. Mai degrabă puțină vigilență, decât o carte a cunoașterii.

— Iar în ce-l privește pe atentatorul de ieri... a rostit dintr-odată Sam.

— Mda, am zis. Eu cred că s-ar putea să fi fost unul cu dublă-natură, este?

A încuviințat fără să mă privească.

— N-a fost din ură de rasă, am afirmat, străduindu-mă să par că nu dau prea mare importanță.

— Nu din ură de rasă din partea oamenilor, a precizat Sam. Dar sunt sigur că e vorba de un soi de ură.

— Economică?

— Nu-mi vine în minte vreun motiv economic, a răspuns el. Am asigurare, dar sunt singurul beneficiar în cazul în care barul e distrus de un incendiu. Evident, aș fi scos din afaceri pentru o vreme și sunt convins că toate celelalte baruri din zonă mi-ar lua caimacul, dar nu pot să cred că ar fi acesta mobilul. Sau cine știe ce mobil, s-a corectat apoi. Merlotte's a fost mereu un fel de bar familial, nu unul în care să te dezlănțui. Nu ca Vic's Redneck Roadhouse, a adăugat, cu un pic de amărăciune.

Avea dreptate.

— Poate e cineva căruia nu-i place de tine, personal, Sam, am zis, deși se poate să fi sunat mai brutal decât intenționasem. Adică, m-am grăbit să adaug, poate că vrea cineva să-ți facă rău, distrugându-ți afacerea. Nu ție, ca teriantrop, ci ție, ca persoană.

— Nu-mi amintesc de vreo răcă personală, a replicat, cu o uimire neprefăcută.

— Aăă... Jannalynn n-o avea vreun ex care e răzbunător sau cam așa ceva?

Sam a rămas perplex la auzul ideii.

— Eu chiar n-am auzit să fie cineva care să-mi poarte pică pentru că sunt cu ea, mi-a răspuns. Iar Jannalynn e mai mult decât capabilă să spună deschis ce are de spus. Doar n-o constrâng eu să umble cu mine.

Cu mare greutate m-am stăpânit să nu pufnesc în răs.

— Eu doar încerc să iau în calcul toate posibilitățile, am zis, pe un ton de scuză.

— Nu-i nimic, a răspuns el, ridicând din umeri. Una peste alta, cert e că nu-mi amintesc ca eu să fi supărat pe cineva atât de rău.

Nici eu nu-mi aminteam să fi existat vreun astfel de incident; și doar îl cunoșteam pe Sam de-atâția ani.

Curând, am oprit în fața magazinului de antichități, amplasat în locul unei foste prăvălii cu vopsele, pe o stradă în pantă, cu alte negustorii mai vechi din Shreveport.

Vitrinele mari sclipeau de curățenie, iar piesele expuse acolo erau frumoase. Cea mai mare dintre ele era, cum ar fi spus bunica mea, un bufet vânătorească. Era masiv și ornamentat și-mi venea cam până la piept. În cealaltă vitrină era o colecție de ghivece sau de vase, nu știu sigur cum pot să le numesc. Cea din centru, poziționată astfel încât să se vadă că reprezenta crema colecției, era cu verde-marin și albastru, cu heruvimi lipiți pe ea. Mi se părea hidoasă, dar indiscutabil avea stil.

Eu și Sam am rămas câteva clipe să privim exponatele într-o tăcere meditativă, înainte de a intra. Un clopoțel – unul autentic, nu din cele electronice – a răsunat când am deschis ușa. O femeie, așezată pe un taburet în spatele unei tejghele, și-a ridicat privirea și, cu un deget, și-a împins ochelarii pe nas.

— Mă bucur să te revăd, domnule Merlotte, a zis, zâmbind exact atât cât se cuvenea.

Mi-aduc aminte de dumneata, mă bucur că ai revenit, dar personal nu mă interesezi ca bărbat. Se pricepea la asta.

— Mulțumesc, domnișoară Hesterman, a răspuns Sam. Ți-o prezint pe prietena mea, Sookie Stackhouse.

— Bine ați venit la Splendide, mi-a zis domnișoara Hesterman. Vă rog, spuneți-mi Brenda. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

— Avem două misiuni, i-a explicat Sam. Eu am venit să văd obiectele despre care mi-ați spus la telefon...

— Iar eu tocmai am făcut curat prin pod și am găsit unele lucruri; m-am gândit că poate ați vrea să veniți să le vedeți, am adăugat eu. Trebuie să scap de câteva dintre vechiturile pe care le-am coborât de-acolo. Dar n-aș vrea să le arunc pe toate.

I-am zâmbit, ca să-mi demonstrez bunăvoința.

— Așadar, locuința este a familiei de mult timp? m-a întrebat, încurajându-mă să-i dau indicii cu privire la genul de bunuri pe care le acumulase familia mea.

— Locuim în aceeași casă de vreo sută șaptezeci de ani, i-am zis eu, și am văzut-o că se luminează la față. Numai că e o locuință de țară, nu un conac. Totuși, s-ar putea să fie unele lucruri care să vă intereseze.

— Mi-ar plăcea mult să vin să văd, a răspuns, deși în mod evident „mult” reprezenta o exagerare. Vom stabili data și ora după ce-l voi ajuta pe Sam să aleagă un cadou pentru Jannalynn. Ea, atât de modernă... cine ar fi crezut că ar fi interesată de antichități? E o scumpete mică!

Cu greu m-am stăpânit să nu rămân cu gura căscată. Oare vorbeam despre aceeași Jannalynn Hopper?

Sam mi-a dat un ghiont în coaste când Brenda ne-a întors spatele ca să ia o legătură de chei mici. A făcut o mutră plină de semnificații, așa că mi-am revizuit și eu expresia și l-am privit fluturându-mi genele. Sam a întors capul, dar nu înainte să-i observ zâmbetul apărut fără voia lui.

— Sam, am adunat câteva lucruri care ar putea să-i placă lui Jannalynn, a zis Brenda, conducându-ne spre o vitrină, zornăind cheile în mână. Vitrina era plină de mărunțișuri drăguțe. Pe majoritatea nu reușeam să le identific. M-am aplecat spre geamul de deasupra, să le văd mai bine.

— Ce sunt astea? m-am interesat, arătând spre câteva obiecte periculos de ascuțite, având capetele ornamentate. Mă întrebam în sinea mea dacă poți să ucizi un vampir cu așa ceva.

— Ace pentru pălării și ace pentru eșarfe și cravate.

Mai erau acolo cercei, inele și broșe, plus cutiuțe satinat, cutiuțe cu mărgel, cutiuțe pictate. Toate aceste mici recipiente erau aranjate cu grijă. Să fi fost tabachere? Am citit etichetele cu prețurile, ivite discret de sub o carapace de țestoasă și o cutiuță ovală din argint, și am fost nevoită să-mi țin gura bine închisă ca să-mi rețin o exclamație de uimire.

În timp ce eu încă mă miram de exponatele pe care le examinam, Brenda și Sam comparau calitățile cerceilor cu perle art deco față de o cutie victoriană din sticlă presată, pentru păstrarea suvițelor de păr, care avea capacul din alamă emailată. Ce naiba o mai fi fost și asta?

— Ce părere ai, Sookie? m-a întrebat el, uitându-se când la un obiect, când la altul.

Am examinat cerceii art deco, cu perlele atârând de montura din aur în formă de trandafir. La rândul ei, și cutia pentru păstrarea șuvițelor de păr era drăguță, deși nu puteam să-mi imaginez la ce folosea acum și ce-ar fi făcut Jannalynn cu ea. Mai avea cineva nevoie să-și păstreze părul în ea, în prezent?

— Ea ar purta cerceii, ca să și-i arate, am zis. E mai greu să te lauzi că ai primit o cutie pentru păstrarea părului.

Brenda mi-a aruncat o privire furișă și am înțeles din gândurile ei că o astfel de opinie mă cataloga limpede drept incultă. Fie!

— Cutia pentru păr e mai veche, a argumentat Sam, ezitant.

— Dar mai puțin personală. În afară de cazul în care ai fi din epoca victoriană.

Cât timp a mai stat Sam să compare cele două obiecte mai mici cu frumusețea unei insigne a poliției din New Bedford, veche de șaptezeci de ani, am mai rătăcit prin magazin, privind mobilierul. Am descoperit că nu am talent de evaluator al antichităților. Era încă o carență a personalității mele lumești, am tras concluzia. Sau poate se datora faptului că toată ziua eram înconjurată de antichități? Nimic nu era nou în casa mea, cu excepția bucătăriei, și asta numai din cauză că vechea încăpere fusese distrusă într-un incendiu. Aș fi folosit și-acum anticul frigider al lui Buni, dacă nu l-ar fi mistuit flăcările. (Frigiderul acela era o antichitate căreia sigur nu-i simțeam lipsa.)

Am deschis un sertar lung și îngust pe eticheta căruia scria „scriu pentru hărți”. În el rămăsese o fâșie de hârtie.

— Ia uite, am auzit din spatele meu vocea Brendei Hesterman. Credeam că am făcut curat peste tot prin el. Să ne fie învățătură de minte, domnișoară Stackhouse. Înainte să vin să văd lucrurile dumneavoastră, aveți grijă să le luați pe rând și să scoateți din ele toate hârtiile și celelalte obiecte. Doar nu vreți să ne vindeți ceva din ce n-ați dori să le împărtășiți altora.

M-am întors și l-am văzut pe Sam cu un pachet în mână. Cât timp fusesem pierdută în explorare, el își finalizase achiziția (cerceii, spre ușurarea mea; cutia pentru păstrarea părului se întorsese la locul ei, în vitrină).

— O să-i placă la nebunie cerceii. Sunt frumoși, am zis, cu toată sinceritatea, iar pentru o clipă gândurile lui Sam au devenit încâlcite, aproape... purpurii. Ciudat lucru că mă gândeam la culori. Să fi fost o rămășiță a efectului exercitat de drogul șamanului? Ce naiba, speram să nu!

— Voi avea grijă să le verific pe toate cu atenție, Brenda, i-am promis.

Ne-am stabilit întâlnirea pentru a treia zi. Ea m-a asigurat că poate să ajungă la mine – deși casa era izolată – cu ajutorul GPS-ului, iar eu am prevenit-o în legătură cu poteca lungă din pădure, care-i făcuse pe mai mulți vizitatori de-ai mei să creadă că se rătăciseră.

— Nu știi dac-o să vin eu sau partenerul meu, Donald, mi-a zis Brenda. Poate venim amândoi.

— M-aș bucura să te revăd, am zis. Dacă apare vreo problemă sau ai nevoie să modificăm data, te rog să-mi dai de știre.

— Tu chiar crezi că o să-i placă? m-a întrebat Sam, după ce ne-am suit în camionetă și ne-am pus centurile de siguranță. Reveniserăm la subiectul Jannalynn.

— Sigur că da, am răspuns, mirată. De ce nu i-ar plăcea?

— Nu pot să scap de sentimentul că mă aflu pe pista greșită cu Jannalynn, mi-a mărturisit Sam. Nu vrei să ne oprim să mâncăm ceva la Ruby Tuesday, de pe șoseaua Youree?

— Sigur, am răspuns din nou. Sam, de ce crezi asta?

— Ei îi place de mine, mi-a explicat Sam. Adică, îmi dau seama că așa e. Dar se gândește mereu la haita ei.

— Crezi că e posibil să se concentreze mai mult la Alcide decât la tine?

Asta receptam eu din mintea lui Sam. Dar poate că fusesem prea directă. Sam s-a înroșit.

— Mda, poate, a recunoscut el.

— Ea e un executor grozav și a fost foarte entuziasmată când a primit funcția, i-am zis, întrebându-mă dacă tonul meu sunase îndeajuns de neutru.

— A fost, a încuviințat Sam.

— Se pare că-ți plac femeile puternice.

— Îmi plac femeile puternice, a zis el, zâmbind, și nu mă tem de cele care sunt mai altfel. Cele banale pur și simplu nu mi se potrivesc.

I-am zâmbit și eu.

— Îmi dau seama. Nu știu ce să-ți spun despre Jannalynn, Sam. Ar fi o tâmpită să nu te aprecieze. Singur, pe picioarele proprii, chipeș? Și nici măcar nu te scobești între dinți la masă! Ce-ar putea să nu-i placă la tine?

Am inspirat adânc, fiindcă mă pregăteam să schimb subiectul și nu voiam să-mi offensez patronul.

— Auzi, Sam, în legătură cu site-ul pe care spui că l-ai vizitat... Crezi că ai putea să afli de ce mă simt mai zână după ce-mi petrec timpul cu rudele mele zâne? Adică, n-ar fi posibil să devin mai zână decât sunt, nu?

— Să văd ce pot să aflu, mi-a răspuns Sam, după o tăcere apăsătoare. Dar hai să încercăm să-i întrebăm pe colocatarii tăi. Ar trebui să dezvăluie vreo informație care să-ți fie de folos. Sau să-i bați până spun tot.

Vorbea serios.

— Mi-ar spune, am rostit, cu mai multă convingere decât simțeam.

— Acum unde sunt? s-a interesat el.

— La ora asta, trebuie să fi plecat la club, i-am răspuns, după ce am aruncat o privire la ceas. Își rezolvă toate treburile până la ora deschiderii.

— Atunci, acolo mergem, s-a hotărât Sam. Kennedy o să deschidă azi în locul meu, iar tu nu intri decât diseară, este?

— Este, am zis, renunțând la planurile mele pentru după-amiază, care oricum nu cuprindeau urgențe. Dacă mâncam de prânz la Ruby Tuesday, n-aveam cum să ajungem în Monroe până la unu și jumătate, dar puteam să trec pe-acasă la timp cât să mă schimb pentru muncă. După ce am comandat, mi-am cerut scuze. În timp ce eram la toaletă, mi-a sunat telefonul mobil. Eu nu răspund când sunt în baie. Nu mi-ar plăcea să vorbesc la telefon și să se audă cum cineva trage apa, nu-i așa? Din moment ce în restaurant era gălăgie, am ieșit în stradă să sun eu, după ce i-am făcut un semn cu mâna lui Sam. Numărul mi se părea vag cunoscut.

— Salut, Sookie, am auzit vocea lui Remy Savoy. Ce mai faci?

— Bine. Ce mai face băiețelul meu preferat?

Remy fusese căsătorit cu verișoara mea, Hadley, și aveau un fiu, pe Hunter, care la toamnă urma să înceapă grădinița. După ce trecuse uraganul Katrina, Remy și Hunter se mutaseră în orașelul Red Ditch, unde, cu ajutorul unui văr, Remy își găsisse de lucru la un depozit de cherestea.

— Face bine. Se străduiește din greu să respecte regulile tale. Aș putea să te rog să-mi faci un serviciu?

— Să auzim, am răspuns.

— Am început să mă întâlnesc cu o domnișoară de pe-aici, pe numele ei Erin. Ne gândeam să mergem în weekendul care vine la concursul de pescuit bibani, de lângă Baton Rouge. Și... ăăă... speram că ai putea să-l ții pe Hunter la tine... Se plictisește dacă stau mai mult de o oră la pescuit.

Hmmm. Remy se mișca destul de repede. Cu Kristen n-o terminase chiar de multă vreme, și deja îi găsisse o înlocuitoare. Înțelegeam situația. Remy nu arată deloc rău, e un tâmplar priceput și nu are decât un copil... În plus, mama lui Hunter fiind moartă, nu existau probleme legate de custodie. Nu era o partidă prea rea în orașelul Red Ditch.

— Remy, acum sunt pe drum, i-am zis. Te sun eu mai târziu. Trebuie să-mi verific programul la serviciu.

— Grozav, mersi mult, Sookie. Vorbim mai târziu.

M-am întors în restaurant și am observat că tocmai ni se servea mâncarea.

— M-a sunat tatăl lui Hunter, l-am informat pe șeful meu, după ce a plecat chelnerul. Remy are o nouă iubită și a vrut să știe dacă pot să-l țin la mine pe Hunter în weekendul viitor.

Am avut impresia că Sam era de părere că Remy încerca să profite de mine... dar în același timp nu se prea simțea în stare să-mi spună ce să fac.

— Dacă-mi amintesc eu bine programul, tu lucrezi sâmbătă seară, mi-a atras el atenția.

Iar serile de sâmbătă erau cele în care aveam cele mai mari bacșișuri.

Am clătinat aprobator din cap, atât către Sam, cât și pentru mine însămi. Cât timp am mâncat, am discutat despre negocierile lui Terry cu un crescător de câini Catahoula din Ruston. Annie, cățelușa lui Terry, fugise din curte ultima dată când intrase în călduri. Acum, Terry avea planificată o împerechere, și discuțiile dintre cei doi ajunseseră aproape de stadiul prenuptial. În minte mi-a apărut o întrebare, dar nu prea știam cum s-o formulez pentru Sam. Până la urmă, curiozitatea a învins.

— Ți-aduci aminte de motanul Bob? l-am întrebat.

— Sigur. Tipul pe care l-a transformat Amelia în motan, din greșeală. Prietena ei Octavia l-a transformat la loc.

— Mda. Problema e că, atâta timp cât a fost motan, avea blana negru cu alb. Era un motan chiar drăguț. Însă Amelia a găsit o pisică în pădure, cu pisoiași, iar unele pisicuțe erau tot așa, negru cu alb, așa că ea – OK, știu că sună ciudat – s-a enervat pe Bob, crezând că, știi, a devenit tată. Într-un fel.

— Așa că întrebarea ta ar fi: e acesta un lucru obișnuit? a reformulat Sam, cu o expresie dezgustată. Noo, Sookie. Nu putem să facem așa ceva, și nici nu vrem. Nici unul dintre cei cu dublă-natură. Chiar dacă s-ar produce un act sexual, n-ar exista o sarcină. Eu cred că Amelia îl acuză pe nedrept pe Bob. Pe de altă parte, el nu are – n-a avut – chiar o dublă-natură. El a fost transformat complet, prin intermediul magiei, mi-a explicat Sam, ridicând din umeri. Părea extrem de stânjenit.

— Scuze, i-am zis, încremenită de jenă. A fost o grosolanie din partea mea.

— E o întrebare firească, presupun, a rostit Sam, cu îndoială. Dar să știi că eu, când sunt în cealaltă piele a mea, nu fac cățeluși.

Acum, eram îngrozitor de rușinată.

— Te rog să mă scuzi, am insistat.

Sam s-a destins când a văzut cât sunt de stânjenită și m-a bătut ușurel pe umăr.

— Nu-ți face probleme, mi-a zis. Apoi m-a întrebat ce planuri aveam cu podul, dacă tot îl golisem, și am discutat despre diverse banalități până am reînceput să ne simțim bine unul în compania celuilalt.

L-am sunat din nou pe Remy când am ajuns pe autostrada interstatală.

— Remy, în weekendul ăsta nu pot! Îmi pare foarte rău!

Și i-am explicat că trebuia să mă duc la muncă.

— Nu-ți face probleme, mi-a zis și Remy, părând să primească refuzul meu cu destul calm. Nu fusese decât un gând. Ascultă, uite care-i treaba. Detest faptul că trebuie să-ți mai cer un serviciu. Dar Hunter trebuie să-și viziteze grădinița săptămâna viitoare, e doar un obicei al școlii, din fiecare an, astfel încât copiii să-și formeze în minte o imagine a locului în care vor merge din toamnă. Se face turul sălilor de clasă, li se prezintă profesorii, se vizitează sala de mese și băile. Hunter m-a întrebat dacă n-ai putea să vii cu noi.

Am rămas cu gura căscată, bucurându-mă că Remy nu mă poate vedea.

— E în timpul zilei, presupun, am zis. În ce zi a săptămânii?

— Marțea viitoare, la două.

Dacă nu eram în schimbul de prânz, puteam să mă duc.

— Încă o dată, lasă-mă să-mi verific programul, dar cred c-o să pot, i-am zis. Te mai sun eu diseară.

Am închis telefonul cu zgomot și i-am povestit lui Sam despre noua solicitare a lui Remy.

— Am impresia că a vrut să-ți ceară lucrul cel mai important la urmă, ca să aibă mai multe șanse să vii, și-a dat cu părerea Sam.

Am izbucnit în râs.

— Nu m-am gândit la asta, până n-ai spus-o tu. Creierul meu funcționează pe o rețea mai directă decât al tău. Dar acum, dacă mă gândesc, mi se pare... deloc improbabil, am adăugat, ridicând din umeri. Nu că așa avea ceva împotriva, totuși. Vreau ca Hunter să fie fericit. Și mi-am tot petrecut timpul cu el, deși nu atât de mult pe cât aș fi vrut.

Hunter semăna cu mine, fără să se vadă asta la suprafață: amândoi aveam puteri telepatice. Însă acesta era secretul nostru, fiindcă mă temeam ca Hunter să nu aibă probleme în cazul în care talentul său ar fi devenit cunoscut. Mie nu-mi îmbunătățise cu nimic viața.

— Și-atunci, de ce ești îngrijorată? m-a întrebat Sam. Pentru că-mi dau seama că ești.

— Doar că... aş arăta ciudat. Lumea din Red Ditch ar crede că eu umblu cu Remy. Că sunt, într-un fel... aproape că o să fiu mama lui Hunter.

Şi Remy tocmai mi-a zis că e cu o femeie pe nume Erin, iar ei s-ar putea să nu-i facă plăcere...

Vocea mi s-a stins treptat. Vizita aceasta mi se părea o idee oarecum nereușită. Dar, dacă îl face fericit pe Hunter, bănuiesc că ar trebui să mă duc.

— Ai senzația aia, că ești atrasă în ceva neplăcut? m-a întrebat Sam, cu un zâmbet strâmb.

Era ziua noastră de discutat subiecte stânjenitoare.

— Mda, am recunoscut. O am. Când am ajuns să mă implic în viața lui Hunter, nu mi-am imaginat vreodată că el chiar o să depindă de mine în vreo privință. N-am prea stat prin preajma copiilor. Remy are o strămătușă și un străunchi în Red Ditch. De-aia s-a și mutat acolo, după nenorocirea cu Katrina. Aveau o casă goală, de închiriat. Însă unchiul și mătușa sunt prea bătrâni ca să vrea să țină un copil de vârsta lui Hunter mai mult de o oră, două, iar singura verișoară e prea ocupată ca să fie de cine știe ce ajutor.

— Hunter e un copil bun?

— Da, așa cred, am răspuns. Știi ce e ciudat? Când a stat Hunter la mine, el și cu Claude s-au înțeles de minune împreună. A fost o mare surpriză pentru mine.

Sam și-a întors privirea spre mine.

— Dar tu n-ai vrea să-l lași ore întregi cu Claude, nu-i așa?

— Nu, i-am răspuns, după câteva momente de gândire.

Sam a făcut un semn de încuviințare, ca și cum i-aș fi confirmat un lucru la care cugeta.

— Pentru că, în definitiv, Claude e din neamul zânelor, nu?

Pusese destulă interogație în tonul lui, încât să se asigure că eu o consideram o întrebare autentică. Vorbele sunau destul de neplăcut, rostite cu voce tare. Dar erau adevărate.

— Da, pentru că e din neamul zânelor. Dar nu pentru că ar fi din altă rasă decât noi.

Mă chinuiam să exprim ceea ce gândeam.

— Zânele iubesc copiii. Dar nu au aceleași criterii ca majoritatea oamenilor. Zânele se comportă cum cred ele că i-ar face fericiți pe copii, sau că le-ar aduce vreun folos, nu cum ar proceda un adult creștin.

Aveam impresia că eram meschină și provincială recunoscând toate acestea, însă erau adevăratele mele sentimente. Simțeam nevoia să adaug tot felul de disculpări: nu că m-aș fi crezut eu o creștină prea grozavă, departe de mine asta! Nici că necreștinii ar fi fost oameni răi. Și nici că vărul meu Claude ar fi fost capabil să-i facă vreun rău lui Hunter. Însă mă cunoșteam cu Sam de multă vreme, așa că eram sigură că înțelegea toate astea.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, mi-a zis Sam, ceea ce m-a făcut să mă simt ușurată. Dar eram departe de a fi în largul meu. Poate că eram noi pe aceeași lungime de undă, dar nu mă bucuram prea tare că pot s-o recepționez.

Primăvara se îndrepta spre vară, și era o zi frumoasă. Am încercat să mă bucur de ea pe tot drumul spre est, către Monroe, însă succesul a fost parțial.

Vărul meu Claude era proprietarul clubului de striptease Hooligans, amplasat lângă autostrada interstatală, dincolo de granițele orașului Monroe. Cinci seri pe săptămână, oferea distracții caracteristice cluburilor de striptease. Lunea era închis. Însă joia era Seara Doamnelor, când își făcea numărul și Claude. Desigur, nu era singurul bărbat din spectacol. Cel puțin alți trei stripperi evoluau, prin rotație, conform unui program stabilit, și de obicei aveau și un stripper invitat. Era un circuit al stripperilor, după cum mă informase vărul meu.

— Ai fost vreodată să-l vezi în spectacol? m-a întrebat Sam, în timp ce oprea mașina în dreptul intrării din spate.

Nu era primul care mă întreba așa ceva. Începeam să cred că era ceva în neregulă cu mine, din moment ce nu simțisem nevoia să dau fuga în Monroe ca să privesc cum își aruncă masculii hainele jos de pe ei.

— Nu. L-am văzut gol pe Claude. Dar n-am venit niciodată să-l văd făcându-și meseria. Am auzit că e bun.

— Umblă gol? La tine acasă?

— Decența nu face parte din prioritățile lui Claude, i-am zis.

Sam părea nemulțumit și uluit, cu toate avertismentele lui de mai devreme referitoare la concepția neamului zânelor cum că rudenia nu era un impediment când era vorba de sex.

— Dar Dermot? m-a întrebat.

— Dermot? Nu cred că face striptease, am răspuns, dezorientată.

— Nu, întrebam dacă umblă și el gol prin casă.

— Nu, am zis. Doar Claude. Ar fi fost cu adevărat grețos dac-ar fi făcut-o și Dermot, de vreme ce seamănă atât de mult cu Jason.

— Pur și simplu, nu e bine, a bombănit Sam. Claude ar fi cazul să-și țină pantalonii pe el.

— M-am împăcat cu asta, am zis, ușoara țâfnă din vocea mea reamintindu-i lui Sam că nu el trebuia să-și facă griji pentru această situație.

Era zi lucrătoare, așa că localul nu se deschidea decât la patru după-amiază. Nu mai fusesem niciodată până acum la Hooligans, însă mi se părea că arată la fel ca oricare alt mic club, retras într-o parcare de dimensiuni considerabile, cu o zugrăveală de un albastru-electric și o firmă țipătoare de un roz șocant. Locurile în care se vinde alcool sau carne arată mereu cam trist la lumina zilei, nu vi se pare? Unica prăvălie apropiată de Hooligans, acum, că mă uitam mai bine, era una de băuturi alcoolice.

Claude mă învățase ce să fac în eventualitatea că treceam vreodată pe-acolo. Semnalul secret era să bat de patru ori, la intervale egale. După ce am ciocănit, mi-am plimbat privirea pe câmp. Soarele se abătea asupra parcii doar ca un mic indiciu privind arșița care avea să urmeze. Sam se tot legăna, stingherit, de pe un picior pe altul. După câteva secunde, s-a deschis ușa.

Zâmbind, am spus un „bună!” instinctiv și am dat să intru pe culoar. Am avut un șoc când mi-am dat seama că portarul nu era o ființă umană. Am încremenit instantaneu.

Eu presupusesem că Dermot și Claude erau singurii din neamul zânelor care rămăseseră în America vremurilor moderne, de când străbunicul meu le atrăsese pe toate celelalte în propria lor dimensiune, sau lume, sau cum i-or fi zicând, și ferecase trecerea. Deși știam și că Niall și Claude comunicau între ei cel puțin ocazional, fiindcă Niall îmi trimisese o scrisoare pe care o promisem din mâinile lui Claude. Însă refuzasem deliberat să-l bombardez cu întrebări. Experiențele cu rudele mele din neamul zânelor – și nu numai cu rudele — fuseseră atât încântătoare, cât și oribile... Însă, în final, aceste experiențe atârmaseră mult mai greu de partea oribilă a balanței.

Portarul era la fel de uluit când m-a văzut, pe cât eram eu că-l vedeam pe el. Nu era din neamul zânelor... dar era o ființă supranaturală. Întâlnisem zâne care-și piliseră dinții ca să arate așa cum arătau cei ai ființei acesteia, în mod natural: lungi de doi centimetri și jumătate, ascuțiți, ușor curbați spre interior. Urechile portarului nu erau ascuțite, însă nu cred că vreo operație chirurgicală le-ar fi făcut să fie mai turtite și mai rotunde decât urechile omenești. Impresia de extraterestru era atenuată de părul lui des și frumos, bogat, castaniu, perfect neted, lung de aproape opt centimetri, pe tot capul. Nu arăta ca o coafură, ci ca blana unui animal.

— Tu ce ești? am întrebat amândoi, simultan.

Ar fi fost amuzant... Într-un alt univers.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sam, din spatele meu, făcându-mă să tresar. Am intrat de-a binelea în club, Sam urmându-mă îndeaproape, și am auzit ușa metalică zăngănind în urma noastră. După soarele acela orbitor, lungile tuburi fluorescente care luminau coridorul păreau de două ori mai palide.

— Eu sunt Sookie, am zis, ca să sparg stânenitoarea tăcere.

— Și ce ești? m-a întrebat din nou creatura. Stăteam amândoi, jenați, pe coridorul îngust.

S-a deschis o ușă și s-a ivit capul lui Dermot.

— Salut, Sookie, mi-a zis. Văd că ai făcut cunoștință cu Bellenos.

A ieșit pe coridor și abia atunci a observat expresia feței mele.

— Ce, n-ai mai văzut un elf până acum?

— Eu nu, mulțumesc pentru întrebare, a bombănit Sam. Și, din moment ce era mult mai cunosător decât mine în privința lumii supranaturalilor, mi-am dat seama că elfii trebuiau să fi fost foarte rari.

Aveam o mulțime de întrebări referitoare la prezența lui Bellenos, dar nu eram sigură dacă aveam

și dreptul să le pun, mai ales după gafa de mai devreme cu Sam.

— Scuze, Bellenos. Eu am cunoscut odată un semi-elf, cu dinți ca ai tăi. În general, totuși, cunosc numai zâne care-și pilesc dinții ca să arate așa. Încântată să te cunosc, am zis, cu un uriaș efort. El e prietenul meu Sam.

Sam i-a strâns mâna lui Bellenos. Cei doi aveau cam aceeași înălțime și constituție, însă am observat că ochii oblici ai lui Bellenos erau de un căprui-închis, asortându-se cu pistruii de pe pielea lui lăptoasă. Acești ochi erau bizar de îndepărtați, sau poate că el avea fața mai lătăreață în zona pomeților decât ar fi fost normal? Elful i-a zâmbit lui Sam și i-am zărit din nou dinții strălucitori. M-am cutremurat și am privit în altă parte.

Printr-o ușă deschisă, am zărit o garderobă spațioasă. Era o tejghea lungă, întinsă cât tot peretele, și deasupra ei, oglinzi viu luminate. Pe tejghea erau presărate cosmetice, pensule pentru machiaj, uscătoare de păr, ondulate și aparate pentru îndreptarea părului, fragmente de costume, aparate de ras, o revistă, poate două, peruci, telefoane mobile... talmeș-balmeșul specific celor pentru care slujba depinde de înfățișare. Câteva taburete înalte erau împrăștiate la întâmplare prin încăperea, și peste tot se vedeau încălțări și sacoșe.

Ajungând mai departe, pe coridor, Dermot ne-a invitat:

— Haideți în birou.

Am înaintat și ne-am înghesuit într-o cameră mică. Oarecum spre dezamăgirea mea, exoticul și superbul Claude avea un birou totalmente prozaic: îngrămădit, dezordonat și lipsit de ferestre. Claude avea secretară – o femeie îmbrăcată într-un costum de damă protocolar marca JCPenney. Nici că se putea să arate mai nepotrivit într-un club de striptease. Dermot, care azi juca în mod evident rolul maestrului de ceremonii, a făcut prezentările:

— Nella Jean, ea este draga noastră verișoară Sookie.

Nella Jean era brunetă și rotunjoară, iar ochii ei de ciocolată amăruie aproape că se asortau cu ai lui Bellenos, deși dantura o avea liniștitor de normală. Micul ei cubicul era situat imediat lângă biroul lui Claude; de fapt, mi-am imaginat că fusese convertit dintr-un dulap pentru depozitare. După ce ne-a aruncat o privire de desconsiderare, mie și lui Sam, Nella Jean a părut mai mult decât nerăbdătoare să se retragă în propriul ei spațiu. Și-a închis ușa biroului cu un aer ferm, ca și cum ar fi știut că avem de gând să facem ceva de prost-gust și ea n-ar vrea să aibă nicio legătură cu noi.

La rândul lui, Bellenos a închis ușa biroului lui Claude, și am rămas cu toții într-o cămăruță care ar fi fost aglomerată și cu două persoane, darămite cu cinci. Auzeam muzica venind dinspre clubul propriu-zis (sau, mai degrabă, impropriu-zis), și m-am întrebat ce s-o întâmpla acolo. Oare stripperii aveau repetiție? Și ce părere aveau ei despre Bellenos?

— Cărui fapt îi datorăm surprinzătoarea vizită? ne-a întrebat Claude. Nu că n-aș fi încântat să vă văd.

Nu era încântat absolut deloc să mă vadă pe mine, deși mă invitase, nu o dată, să trec pe la Hooligans. Era clar – după cât îl vedeam de îmbufnat – că nu crezuse niciodată c-aș veni să-l văd la club, în afară de cazul în care s-ar fi aflat pe scenă, dezbrăcându-se. Sigur, Claude e convins că toată lumea vrea să-l vadă cum își aruncă hainele de pe el, mi-am zis. Ce, nu se bucura să primească vizite, sau era ceva acolo din ce n-ar fi vrut să știu eu?

— Trebuie să ne spui de ce se simte Sookie tot mai mult ca o zână, a rostit, abrupt, Sam.

Cei trei bărbați provenind din neamul zânelor și-au întors simultan capetele spre Sam.

— De ce-ar trebui să-i spun așa ceva? a întrebat Claude. Și ce te privesc pe tine problemele noastre de familie?

— Pentru că Sookie vrea să știe de ce și pentru că este prietena mea, a replicat Sam. Avea înfățișarea aspră și vocea monotonă. Ar trebui s-o înveți cum stau treburile cu sângele ei amestecat, în loc să trăiești în casa ei și să profiți de pe urma ei.

Nu mai știam încotro să privesc. Habar n-avusesem că Sam nu era deloc de acord ca vărul și străunchiul meu să stea la mine, și chiar nu era necesar ca el să-și exprime părerea. Iar Claude și Dermot nu profitau de pe urma mea, ci contribuiau la cumpărarea alimentelor și făceau cu mare grijă curat în urma lor. Câteodată. E drept că factura mea la apă se umflase considerabil (și-i spusese eu câteva vorbe lui Claude pe această temă), însă nimic altceva nu mă costa bani.

— De fapt, a continuat Sam, văzând că ei îi aruncă mai departe priviri feroce, în tăcere, voi stați cu ea ca să vă asigurați că devine zână într-o măsură din ce în ce mai mare, nu-i așa? Încurajați dezvoltarea acestei părți din ea. Nu știu cum procedați, dar știu că asta faceți. Întrebarea mea este: o faceți doar pentru ca să vă simțiți bine, de dragul companiei sau aveți în minte vreun plan cu Sookie? Un soi de complot secret de-al zânelor?

Ultimele lui cuvinte au sunat mai degrabă ca un huruit rău-prevestitor, decât ca vocea normală a lui Sam.

— Claude mi-e văr, iar Dermot, străunchi, am zis, instinctiv. Ei n-ar încerca să...

Și, necăjită, am lăsat gândul nerostit. Dacă învățasem ceva de-a lungul ultimilor câțiva ani, atunci fusese că nu trebuie să fac presupuneri prostești.

Ideea că rudele tale nu vor să-ți facă rău era o presupunere prostească de gradul întâi.

— Haideți să vedeți și restul clubului, a rostit deodată Claude. Și, până să ne gândim la cuvintele lui, ne-a și împins afară din birou, pe coridor. A deschis ușa clubului propriu-zis, iar eu și Sam am intrat.

Bănuiesc că toate cluburile și barurile arată, în esență, la fel: mese și scaune, unele tentative de decor tematic, o tejghea ca la carte, o scenă cu bare pentru striptease și un soi de cabină pentru sonorizare. Din aceste puncte de vedere, Hooligans nu făcea excepție.

Însă toate creaturile care și-au întors capetele spre noi când am intrat... toate erau supranaturale. Adevărul mi s-a revelat lent și inevitabil, în timp ce le priveam chipurile, pe rând. Indiferent cât de umană le-ar fi fost înfățișarea (și mulți dintre ei puteau să ia „notă de trecere”), fiecare avea câte o urmă de sânge de zână, într-un fel sau în altul. O femeie frumoasă, cu un păr roșu ca flacăra, era parțial elf. Își pilise dantura. Iar un mascul înalt și subțire era ceva nemaîntâlnit de mine vreodată.

— Bun-venit, surioară, mi-a zis un... ceva blond și scund. Nici în privința sexului nu puteam să fiu sigură. Ești aici ca să ni te alături? m-a întrebat.

M-am străduit să găsesc un răspuns.

— N-aveam așa ceva în plan, am răspuns. M-am întors pe culoar și am lăsat ușa să se închidă după mine, după care m-am agățat de brațul lui Claude. Ce naiba se petrece aici? l-am luat la rost.

Văzându-l că nu-mi răspunde, m-am întors spre străunchiul meu. Dermot?

— Sookie, scumpa noastră, a zis Dermot, după o clipă de tăcere. Diseară, când venim acasă, o să-ți povestim tot ce trebuie să știi.

— Dar el? am mai întrebat, arătându-l cu capul pe Bellenos.

— El n-o să fie cu noi, mi-a zis Claude. Bellenos doarme aici, e paznicul nostru de noapte.

Nu ai nevoie de paznic de noapte decât dacă te temi de un atac.

Alte necazuri.

O perspectivă pe care cu greu puteam s-o suport.

3

OK, mai fusesem fraieră și în trecut. Nu fraieră în permanență, ci fraieră ocazional. Și făcusem greșeli. Puteți să fiți siguri că făcusem greșeli.

Însă, pe parcursul drumului de întoarcere în Bon Temps, cu cel mai bun prieten al meu la volan, păstrând tăcerea de care aveam nevoie, m-am gândit intens. Simțeam cum îmi curg lacrimile. Am întors capul și mi-am acoperit fața cu o batistă pe care am scos-o din geantă, nevrând ca Sam să mă compătimească.

După ce mi-am revenit, i-am zis:

— Am fost o fraieră.

Spre cinstea lui, Sam s-a arătat uimit.

— La ce te referi? m-a întrebat, ca să nu spună „Când?”.

— Tu crezi că oamenii se pot schimba cu adevărat, Sam?

A stat o clipă să-și pună gândurile în ordine.

— E o întrebare destul de importantă, Sookie. Oamenii pot să se transforme într-o anumită măsură,

asta-i clar. Dependenții pot să se arate îndeajuns de puternici ca să înceteze cu ceea ce-i face dependenți. Oamenii pot să se ducă la ședințe de terapie psihologică și să învețe cum să-și corecteze comportamentul scăpat de sub control. Dar aici e vorba despre un sistem... exterior. O tehnică studiată de management, impusă asupra ordinii firești a lucrurilor, asupra a ceea ce este persoana în realitate: un dependent. Înțelegeți ce vreau să spun?

Am încuviințat.

— Așa că, în ansamblu, a continuat el, trebuie să spun nu, oamenii nu se schimbă, dar pot să învețe cum să se comporte diferit. Aș vrea să cred că lucrurile stau altfel. Dacă ai vreun argument care să susțină că mă înșel, m-aș bucura să-l aud.

A intrat pe poteca ce ducea spre casa mea și am început să traversăm pădurea.

— Copiii se schimbă pe măsură ce cresc și se adaptează la societate și la propriile lor condiții de viață, am zis. Uneori, în bine; alteori, în rău. Și eu cred că, dacă iubești pe cineva, faci un efort să-ți înfrânghi deprinderile care-i displac, nu? Însă deprinderile sau înclinațiile astea nu dispar. Sam, ai dreptate. Astea sunt cazuri diferite, când o reacție este învățată, ca s-o înlocuiești pe cea originală.

Mi-a adresat o privire îngrijorată în timp ce manevra mașina în spatele casei.

— Sookie, care-i problema?

Am scuturat din cap.

— Tare tâmpită sunt, i-am zis, fără să-l pot privi drept în ochi. Am coborât grăbită din camionetă. Ce faci, l-am întrebat, îți iei liber toată ziua sau ne vedem mai târziu în bar?

— Îmi iau liber. Ascultă, ai nevoie cumva să mai rămân pe-aici? Nu-mi dau seama bine ce anume-ți provoacă îngrijorarea, dar știi că putem să discutăm despre asta. Habar n-am ce se petrece la Hooligans, dar până catadicsesc zânele să ne explice... Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Oferta lui era sinceră, însă știam și că-și dorea să ajungă acasă, s-o sune pe Jannalynn și să-și facă planuri pentru diseară, astfel încât să-i poată da cadoul pe care se ostenise atâta să-l aleagă.

— Nu, sunt bine, i-am răspuns pe un ton liniștitor, ridicându-mi spre el privirea zâmbitoare. Am un milion de treburi de făcut până voi veni la muncă și o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Ca să mă exprim eufemistic.

— Mersi pentru c-ai venit cu mine la Shreveport, Sookie, mi-a zis Sam. Dar cred că n-am făcut bine propunându-ți să mergi să discuți cu rudele tale. Anunță-mă dacă nu-ți spun totul diseară.

Am fluturat mâna în semn de rămas-bun, în timp ce se îndepărta în marșarier pe alee, spre Hummingbird Road, ca să se întoarcă la rulota lui dublă, aflată imediat dincolo de Merlotte's. Sam nu pleca niciodată în totalitate de la muncă... și, în același timp, făcea o navetă extrem de scurtă.

În timp ce descuiam ușa din spate, îmi făceam deja planuri.

Aveam chef să fac un duș... nu, o baie. Era, de fapt, splendid să fiu singură, să-i știu pe Claude și pe Dermot departe de casă. Eram plină de noile bănuieli, însă acesta era un sentiment întristător de familiar. M-am gândit dacă s-o sun pe Amelia, prietena mea vrăjitoare care se întorsese în New Orleans, la casa pe care și-o reclădise și la slujba pe care o primise înapoi, ca să-i cer câteva sfaturi în anumite privințe. Până la urmă, nu i-am mai dat telefon. Ar fi trebuit să-i explic atâtea! Perspectiva aceasta îmi sleia creierul și-așa că nu eram în stare să încep o conversație. Un e-mail ar fi fost mai bun. Așa, puteam să le rezolv pe toate.

Am pus în cadă și uleiuri de baie și m-am strecurat în apa fierbinte cu multă prudență, strâmbându-mă în timp ce mă cufundam. Partea din față a coapselor mă ustura încă. M-am ras pe picioare și la subsuori. Dacă te aranjezi, te simți întotdeauna mai bine. După ce am ieșit din cadă – uleiurile de baie făcându-mi pielea la fel de alunecoasă ca a unui luptător –, mi-am vopsit unghiile de la picioare și mi-am periat părul, uimită încă o dată de cât de scurt părea. Dar tot îmi trecea de omoplați – m-am consolatat eu singură.

Curată și parfumată, mi-am pus pe mine echipamentul pentru Merlotte's, regretând că trebuia să-mi ascund pedichiura sub șosete și în teniși. Încercam să nu gândesc, și mă descurcam destul de bine.

Aveam cam o jumătate de oră de pierdut, așa că am aprins televizorul și am apăsător pe butonul cu înregistrările digitale, ca să văd episodul de ieri din Jeopardy! Ajunseserăm să comutăm în fiecare seară televizorul pe această emisiune, deoarece clienții găseau o anume plăcere în ghicirea răspunsurilor. Jane Bodehouse, alcoolica noastră cu cele mai îndelungate state de serviciu, se

dovedise expertă în filmele vechi, iar Terry Bellefleur sigur era specialist la întrebările din sport. Eu puteam să răspund la majoritatea întrebărilor despre scriitori, din moment ce citisem mult, iar Sam era destul de demn de încredere la capitolul istoria Americii după 1900. Eu nu eram totdeauna în bar când se difuza emisiunea, așa că începusem s-o înregistrez în fiecare zi. Îmi plăcea lumea fericită din Jeopardy! îmi plăcea să prind un Daily Double⁴ ceea ce mi se întâmplase astăzi. Când s-a terminat emisiunea, venise vremea să plec.

Îmi plăcea să conduc, îndreptându-mă spre schimbul de seară, cât timp afară era încă lumină. Am deschis radioul și am început să cânt „Crazy” la unison cu Gnarl Barkley. Puteam să mă identific cu el.

Jason a trecut pe lângă mine cu mașina, mergând în sensul opus, probabil spre casa iubitei lui. Michele Schubert încă rezista în relația cu el. Din moment ce Jason începuse, în sfârșit, să se maturizeze, era posibil ca ea să rămână permanent cu el... dacă va vrea. Cel mai important avantaj pentru Michele este că nu se lăsa fascinată de (aparent) puternicul apetit sexual din dormitor al lui Jason. Dacă era pierdută după el și geloasă că nu-i acordă întreaga atenție, reușea să se ascundă de minune.

Jos pălăria în fața ei. I-am făcut semn cu mâna fratelui meu, iar el mi-a răspuns printr-un zâmbet. Arăta fericit și netulburat. Îl invidiam pentru asta, din adâncul sufletului. Constatam plusuri importante în modul în care aborda Jason viața.

Clientela de la Merlotte's era, din nou, puțină. Deloc surprinzător: un atentat cu bombă incendiară înseamnă o publicitate destul de proastă. Dacă Merlotte's n-ar mai putea să supraviețuiască? Dacă Vic's Redneck Roadhouse ar continua să-i fure clientela? Oamenilor le plăcea la Merlotte's pentru că era relativ liniștit, pentru că atmosfera era destinsă, pentru că mâncarea era bună (chiar dacă limitată ca opțiuni) și băutura se servea cu generozitate. Sam fusese mereu un tip popular, până când și vârcolacii își anunțaseră public existența. Oamenii care se împăcaseră cu vampirii, cu o acceptare precaută, păreau să-i considere pe cei cu dublă-natură ca pe picătura care umplea paharul, ca să mă exprim așa.

M-am dus în magazie să-mi iau un șorț curat și apoi în biroul lui Sam, ca să-mi pun geanta în sertarul încăpător al mesei lui de lucru. Sigur că mi-ar fi plăcut să am și eu un dulăpior. Aș fi putut să-mi țin în el geanta și schimburi de haine pentru serile în care aveam parte de catastrofe minore, ca de exemplu bere vărsată pe mine sau pete de muștar.

O schimbam pe Holly, care urma să se mărite, în octombrie, cu cel mai bun prieten al lui Jason, Hoyt. Avea să fie a doua nuntă pentru Holly și prima pentru Hoyt. Se hotărâseră să iasă cu toții din oraș și, după ceremonia de la biserică, să organizeze o recepție în sala bisericii. Știam mai multe decât aș fi vrut despre toate acestea. Deși până la nuntă mai erau atâtea luni, Holly deja începuse să fie obsedată de detalii. Din moment ce prima ei căsătorie nu se încheiase decât la ofițerul stării civile, aceasta era (teoretic vorbind) ultima ei șansă de a-și trăi visul. Îmi și imaginam ce părere ar fi avut bunica mea despre rochia albă de mireasă a lui Holly care avea un băiețel deja la școală... dar, stai așa, merge orice, numai să fie mireasa fericită. Albul obișnuia să simbolizeze puritatea feciorelnică a purtătoarei. Acum, nu însemna decât că mireasa își achiziționa o rochie scumpă și inutilizabilă ulterior, pe care o va ține agățată în șifonier după ziua cea mare.

I-am făcut semn cu mâna lui Holly, ca să-i atrag atenția. Tocmai vorbea cu noul predicator baptist din Calgary, fratele Carson. El mai venea din când în când pe-aici, dar niciodată nu comanda alcool. Văzându-mă, Holly a pus capăt conversației și s-a îndreptat agale spre mine, să-mi spună ce se mai întâmplase la mesele noastre, adică nu mare lucru. M-a străbătut un frison când am văzut urma de părjol din mijlocul podelei. O masă mai puțin de servit.

— Bună, Sookie, mi-a zis Holly, oprindu-se din drumul ei spre camera din spate, de unde trebuia să-și ia geanta. Vii la nuntă, nu?

— Sigur, n-aș vrea s-o ratez.

— Te-ar deranja să servești tu punciu?

Era o onoare; nu atât de mare pe cât era cea de domnișoară de onoare, însă oricum una

⁴Etapă a jocului în care un participant alege o anumită căsuță de pe tabla de joc și poate paria pe dezlegarea indiciului corespunzător

semnificativă. Nu mă așteptasem niciodată la așa ceva.

— Bucuroasă, i-am răspuns, zâmbind. Dar mai vorbim când s-o apropia data.

Holly a părut încântată.

— OK, e bine. Ei, să sperăm c-or să-și mai ia avânt afacerile pe-aici, ca să mai avem încă serviciu și în septembrie.

— A, știi doar c-o să fie bine, i-am răspuns, însă eram departe de a fi convinsă că spuneam adevărul.

Am rămas trează încă o jumătate de oră după ce am ajuns seara acasă, așteptându-i pe Claude și pe Dermot, însă ei nu și-au făcut apariția, și nici eu n-am avut chef să-i sun. Promiseseră să stea de vorbă cu mine, însă discuția care ar fi avut drept scop să mă pună la curent cu secretele ascendenței mele nu va avea loc astă-seară. Cu toate că aș fi vrut să aud unele răspunsuri, mi-am dat seama că amânarea mă bucura. Ziua fusese prea încărcată. Mi-am zis în sinea mea că eram supărată, și am încercat să ascult dacă apar cei doi, dar n-am reușit să mai rămân trează decât cinci minute.

Când am ieșit din camera mea, a doua zi de dimineață, puțin după ora nouă, n-am observat niciunul dintre obișnuitele semne care să indice întoarcerea oaspeților mei. Baia de pe hol arăta exact la fel ca în ziua precedentă, nu erau vase în chiuveta din bucătărie, și nicio lumină nu fusese lăsată aprinsă. Am ieșit pe veranda închisă din spatele casei. Nu, nici urmă de vreo mașină.

Poate că fuseseră prea obosiți ca să mai facă drumul cu automobilul până în Bon Temps sau poate că avuseseră noroc amândoi. Când venise Claude să locuiască la mine, îmi spusese că, dacă va face vreo cucerire, își va petrece noaptea în casa lui din Monroe, împreună cu norocosul ales. Presupuneam că și Dermot ar fi făcut același lucru... cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, pe Dermot nu-l văzusem niciodată cu cineva, fie bărbat, fie femeie. Mai presupusesem și că Dermot ar alege femeile în detrimentul bărbaților pur și simplu pentru că semăna cu Jason, care era într-un totuș de domnițe. Presupuneri. Prostești.

Mi-am pregătit câteva ochiuri cu pâine prăjită și fructe, și cât timp am mâncat, am citit dintr-o carte de Nora Roberts, împrumutată de la bibliotecă. Mă simțeam mult mai în pielea mea decât în ultimele săptămâni. Cu excepția vizitei la Hooligans, cu o zi în urmă îmi petrecusem timpul pe cinste, iar băieții nu mi se perindau prin bucătărie, plângându-se că rămăsesem fără pâine integrală sau apă caldă (Claude), sau făcându-mi complimente exagerate când eu nu-mi doream altceva decât să citesc (Dermot). Era plăcut să constat că încă eram capabilă să-mi savurez singurătatea.

Cântând de una singură, am făcut duș și m-am aranjat... iar când am terminat, era deja vremea să plec pentru schimbul de prânz. Am aruncat o privire prin living, sătulă să-l văd că arată a magazie de vechituri. Atunci, mi-am amintit că a doua zi era vorba să vină negustorii de antichități.

Barul era puțin mai populat decât cu o seară în urmă, constatare care mi-a sporit veselia. Oarecum spre mirarea mea, în spatele barului se afla Kennedy. Arăta la fel de dichisită și de perfectă ca regina frumuseții care fusese, cu toate că purta blugi strâmți și o bluză fără mâneci, în dungi albe și gri. Azi, se pare că eram două femei gătite.

— Unde e Sam? am întrebat-o. Credeam că o să fie la muncă.

— M-a sunat de dimineață și mi-a zis că e încă în Shreveport, mi-a răspuns Kennedy, privindu-mă pieziș. Bănuiesc că aniversarea lui Jannalynn a decurs foarte bine. Iar eu am nevoie să lucrez cât mai multe ore posibil, așa că m-am bucurat să sar din pat și să-mi fac vânt încoace.

— Ce mai fac mama și tatăl tău? m-am interesat. Te-au mai vizitat în ultima vreme?

Kennedy mi-a răspuns cu un zâmbet amar.

— Ei nu fac decât să lase totul să curgă, Sookie. Încă își doresc ca eu să fiu tot micuța regină a frumuseții și să predau la școala de duminică; totuși, mi-au trimis un cec barosan când am ieșit din închisoare. Sunt norocoasă că-i am.

Mâinile i-au încremenit pe paharul pe care-l ștergea.

— M-am tot întrebat, a zis, dar s-a răzgândit imediat.

Am așteptat-o să continue. Știam ce avea să urmeze.

— M-am întrebat dacă nu cumva atentatorul o fi fost cineva din familia lui Casey, a zis apoi, foarte încet. Când l-am împușcat pe Casey, n-am făcut decât să-mi salvez viața. Nu m-am gândit la familia lui sau la familia mea, la nimic altceva decât la propria-mi viață.

Kennedy nu mai vorbise niciodată până acum despre asta și o înțelegeam întru totul.

— Cine s-ar fi gândit la altceva, decât să rămână în viață, Kennedy? am replicat, tot încet, dar cu ardoare. Nimeni în toate mințile n-ar fi procedat altfel. Nu cred ca Dumnezeu ar fi vrut să te lași omorâtă în bătaie.

Cu toate că nu eram deloc sigură cu privire la ce-ar fi vrut Dumnezeu. Probabil că voiam să spun: Cred c-ar fi fost tâmpenia naibii să te lași omorâtă.

— N-aș fi scăpat atât de ușor, dacă n-ar fi ieșit în față femeile celelalte, mi-a zis Kennedy. Familia lui, bănuiesc, știa că el chiar obișnuiește să lovească femeile... dar mă întreb dacă m-o considera și acum vinovată. Poate, știind că sunt în bar, s-o fi hotărât careva dintre ei să mă omoare aici.

— E cineva cu dublă-natură în familia lui? am întrebat-o.

— Doamne, nu! a exclamat Kennedy, șocată. Sunt bapțiști!

M-am străduit să nu zâmbesc, dar nu m-am putut împiedica. În clipa următoare, Kennedy a început să râdă ea însăși de ce spusese.

— Acum, serios, a zis. Nu cred. Tu zici că persoana care a aruncat sticla incendiară era vârcolac?

— Sau din altă specie cu dublă-natură. Mda, așa cred, dar nu mai spune asta pe-aici. Sam și-așa resimte urmările.

Kennedy a clătinat din cap în semn de deplină aprobare, după care m-a strigat un client, să-i aduc o sticlă cu sos picant, așa că am avut altceva cu care să-mi ocup gândurile.

Chelnerița care trebuia să mă schimbe a sunat să anunțe că are un cauciuc dezumflat, așa că am mai rămas la Merlotte's două ore în plus. Kennedy, care stătea până la ora închiderii, mi-a făcut capul mare că sunt indispensabilă, până am ușuit-o cu un prosop. Și-a lungit un pic gâtul când l-a văzut intrând pe Danny. Era clar că el se dusese acasă după serviciu ca să facă un duș și să se bărbierească, și, când s-a cățarat pe taburetul din fața barului, a privit-o pe Kennedy de parcă abia acum lumea lui ar fi fost întreagă. În schimb, a zis:

— Dă-mi o bere, dar grăbește-te, femeie!

— Vrei cumva să-ți torn berea în cap, Danny?

— Pentru mine, nu are importanță cum o primesc, a replicat el, după care și-au zâmbit larg unul celuilalt.

Imediat după lăsarea întinericului, telefonul meu a început să vibreze în buzunarul de la șorț. Cât de repede am putut, m-am dus în biroul lui Sam. Primisem un mesaj de la Eric. „Ne vedem mai târziu”, scria. Și atât. Însă a fost de-ajuns ca să am pe față un zâmbet tot restul serii, iar când am ajuns acasă, am fost nespus de fericită să-l văd pe Eric stând pe veranda din față, chiar dacă-mi făcuse praf bucătăria. Și avea cu el și un prăjitor de pâine nou-nouț, iar cutia era legată cu o fundă roșie.

— Cărui fapt îi datorez onoarea? am întrebat, severă. Doar nu era să-i dau de înțeles lui Eric că așteptasem cu nerăbdare vizita lui. Probabil că avea el o bănuială că așa era, datorită legăturii de sânge dintre noi.

— Nu ne-am prea distrat în ultimul timp, mi-a zis, întinzându-mi cutia.

— În afară de când am stins eu un incendiu și când ai atacat-o tu pe Pam? Mda, mi se pare o afirmație justă. Mersi pentru prăjitor, deși nu l-aș cataloga drept distractiv. Ce ai în minte?

— Am în minte o partidă spectaculoasă de sex, pentru mai târziu, firește, mi-a răspuns, ridicându-se și venind spre mine. M-am gândit la o poziție pe care încă n-am încercat-o.

Nefiind atât de flexibilă ca Eric, ultima dată când încercasem ceva cu adevărat aventuros, mă alesesem cu o durere de șold care mă ținuse trei zile. Totuși, eram dispusă să experimentez.

— Și înainte de spectaculoasa partidă de sex, ce ai de gând?

— Trebuie să facem o vizită într-un nou club dansant, mi-a răspuns, însă în vocea lui am receptat o undă de îngrijorare. Așa l-au numit, mi-a explicat, vrând să atragă tineri cu înfățișarea plăcută. Ca a ta.

— Și unde e clubul ăsta? m-am interesat. Din moment ce stătusem atâtea ore în picioare, proiectul lui nu era dintre cele mai tentante. Dar chiar trecuse destul timp de când nu ne mai distraserăm, în cuplu... În public.

— E între Bon Temps și Shreveport, mi-a răspuns Eric, șovăind. Victor tocmai l-a deschis.

— A! Și ți se pare un lucru inteligent să apari acolo? am replicat, dezamăgită. Programul făcut de

Eric mi se părea acum absolut neatrăgător.

Victor și Eric erau angajați într-o luptă surdă. Victor Madden era reprezentantul pentru Louisiana al lui Felipe, Regele Nevadei, Arkansasului și Louisianei. Felipe își avea reședința în Las Vegas, iar noi (adică eu, Eric și Pam) ne întrebam dacă nu cumva îi oferise un os atât de mare lui Victor, pur și simplu ca să-l știe pe acest tip ambițios cât mai departe de teritoriul lui cel mai bogat. În adâncul inimii, îmi doream ca Victor să moară. El își trimisese doi dintre acoliții de încredere, pe Bruno și pe Corinna, să ne omoare, pe mine și pe Pam, doar ca să-i slăbească puterile lui Eric, pe care Felipe îl păstrase, fiind cel mai eficient șerif din întregul stat.

Însă eu și Pam întorseserăm roata. Bruno și Corinna erau acum două grămezi de pulbere pe marginea autostrăzii interstatale, și nimeni nu putea dovedi că noi o făcuserăm.

Victor împrăștiase vorba că oferă o recompensă substanțială pentru oricine i-ar fi putut da vreo informație despre soarta acoliților săi, însă nimeni nu sârise cu ceva. Numai eu, Pam și Eric știam ce se întâmplase. Victor nu prea avea cum să ne acuze fățiș, fiindcă asta ar fi însemnat să recunoască faptul că el îi trimisese să neucidă. Era în impas.

Era posibil ca data viitoare Victor să trimită pe cineva mai precaut și mai atent. Bruno și Corinna fuseseră excesiv de încrezători în propriile forțe.

— Nu e inteligent să mergem în clubul acela, dar n-avem de ales, mi-a răspuns Eric. Victor mi-a ordonat să-mi fac apariția acolo, împreună cu soția. Dacă nu merg cu tine, o să-și închipuie că mi-e frică de el.

M-am gândit la toate acestea în timp ce scotoceam prin șifonier, încercând să găsesc ceva care să dea bine într-un club dansant la modă. Eric se lungise pe pat, cu mâinile sub cap.

— Uitasem, am ceva în mașină, a exclamat deodată și s-a repezit ca un fulger afară pe ușă. În câteva clipe, era înapoi, aducând cu el o vestimentație pusă pe umeraș și învelită într-o folie de plastic transparentă.

— Ce-i cu asta? m-am mirat. Doar nu e ziua mea!

— Nu mai au voie vampirii să le facă daruri iubitelor?

Am fost nevoită să-i zâmbesc.

— Păi da, au, am zis.

Ador darurile. Prăjitorul de pâine însemnase o despăgubire. Aceasta, în schimb, era o surpriză. Am înlăturat cu grijă învelișul de plastic. Veșmântul de pe umeraș era o rochie. Probabil.

— Asta e... asta e tot? am întrebat, ridicând-o la nivelul ochilor. Avea un guler negru în formă de U – un U mare, atât în față, cât și în spate – restul fiind în nuanța bronzului, strălucitor și plisat, ca și cum ar fi fost mai multe panglici late cusute laolaltă. În fine, nu chiar atât de multe. Vândătoarea îi lăsase eticheta cu prețul pe ea. Am încercat s-o trec cu vederea, dar n-am reușit, și mi-a picat falca văzând-o. Puteam să-mi cumpăr șase, poate chiar zece rochii din Wal-Mart, sau trei din Dillard's, cu banii ăștia.

— O să arăți minunat, mi-a zis Eric, zâmbind și arătându-și colții. O să mă invidieze cu toții.

Cine nu s-ar simți bine auzind așa ceva?

Am ieșit din baie și m-am pomenit că noul meu amic, Immanuel, apăruse iar în casa mea. Își instalase un mic atelier de coafură și machiaj pe măsura mea de toaletă. Mi se părea foarte ciudat să văd încă un bărbat în dormitorul meu. Immanuel părea să fie într-o dispoziție mult mai veselă astăseară. Până și tunsoarea lui neobișnuită părea mai interesantă. În timp ce Eric îl urmărea cu o privire într-atât de atentă, încât dădea impresia că l-ar considera pe Immanuel un potențial asasin, slăbănogul coafor mi-a tapat părul, mi l-a ondulat și apoi m-a machiat. De când eram fetiță, împreună cu Tara, nu mă mai simțisem atât de bine în fața unei oglinzi. După ce și-a terminat Immanuel treaba, arătam... strălucitoare și încrezătoare.

— Mulțumesc, i-am zis, întrebându-mă unde dispăruse adevărata Sookie.

— Cu plăcere, mi-a răspuns Immanuel, cu toată seriozitatea. Ai un ten grozav. Îmi place să lucrez cu tine.

Nimeni nu-mi mai spusese vreodată așa ceva, și singurul răspuns care mi-a venit în minte a fost:

— Lasă-mi, te rog, o carte de vizită.

Immanuel a scos una din buzunar și a rezemat-o de o domnișoară din porțelan, atât de iubită de

bunica. Alăturarea aceasta m-a întristat un pic. Avusesem un drum lung de bătut până să mă consolez în privința morții ei.

— Ce mai face sora ta? l-am întrebat, dacă tot aveam gânduri triste.

— Azi i-a mers foarte bine, mi-a răspuns Immanuel. Mulțumesc pentru întrebare.

Deși n-a privit spre Eric în timp ce mi-a răspuns, l-am observat pe Eric că-și întoarce capul în altă parte, cu dinții strânși. Enervat.

După ce și-a strâns catrafusele, Immanuel a plecat, iar eu am găsit un sutien fără bretele și un chilot tanga – ceea ce detestam, dar cine ar vrea să i se vadă dungile chilotului pe sub o rochie ca asta? - și am început să mă aranjez. Din fericire, aveam o pereche bună de pantofi negri cu toc. Știam că sandalele cu barete s-ar fi potrivit mai bine cu rochia, dar și pantofii cu toc trebuiau să meargă.

Eric a fost chiar foarte atent cât timp m-am îmbrăcat.

— Cât e de fin, mi-a zis, plimbându-și mâna pe piciorul meu, de jos în sus.

— Hei, dacă mai faci asta, nu mai ajungem la club, și toate pregătirile au fost de pomană!

N-aveți decât să spuneți că sunt penibilă, dar chiar îmi doream să mă vadă și alții în afară de Eric, ca să-mi dau seama de efectul general exercitat de rochia nouă, coafura proaspătă și machiajul de calitate.

— Nu întru totul de pomană, a replicat el; totuși, a început să se schimbe în hainele pentru petrecere. l-am împletit frumos părul și i l-am legat cu o panglică neagră. Arăta ca un corsar scăpat în oraș.

Ar fi trebuit să fim fericiți, entuziasmați de noua noastră ieșire împreună, să așteptăm cu nerăbdare momentul în care vom dansa în club. Nu puteam să-mi dau seama ce gândea Eric în timp ce ne îndreptam spre mașina lui, însă știam că nu era deloc bucuros de ceea ce făceam sau de locul în care mergeam.

Nici eu.

M-am hotărât să mai domolesc agitația printr-o scurtă conversație lejeră.

— Cum mai merg treburile cu vampirii cei noi? l-am întrebat.

— Vin doar când e cazul și-și văd de ale lor, mi-a răspuns el, lipsit de entuziasm.

Era vorba despre trei vampiri care ajunseseră pe teritoriul lui Eric după nenorocirea cu Katrina, și-i ceruseră permisiunea să rămână în Districtul 5, deși voiseră să se stabilească în Minden, nu chiar în Shreveport.

— Ce nu e-n regulă cu ei? am vrut să știu. Nu pari prea entuziasmat de sporirea efectivului.

M-am urcat pe locul meu, iar Eric a ocolit mașina.

— Palomino se descurcă destul de bine, mi-a mărturisit, cam în silă, urcându-se la volan. În schimb, Rubio e un prost, iar Parker e slab.

Nu-i cunoșteam pe cei trei îndeajuns de bine, cât să-i pun sub semnul întrebării afirmațiile. Palomino, cunoscută doar sub acest nume, era o tânără și atrăgătoare femeie-vampir, cu un colorit ciudat: tenul bronzat natural, însă părul de un blond pal. Rubio Hermosa era chipeș, însă – eram nevoită să-i dau dreptate lui Eric – era un tip șters, care niciodată nu avea prea multe de spus. Iar Parker era, după moarte, la fel de tocilar pe cât fusese în viață și, deși îmbunătățise sistemul informatic de la Fangtasia, părea că se teme și de propria-i umbră.

— Vrei să discutăm despre cearta dintre tine și Pam? l-am întrebat, după ce mi-am încheiat centura de siguranță. În locul obișnuitei sale Corvette, Eric își luase Lincolnul Town Car de la Fangtasia. Era incredibil de confortabil și, dat fiind felul în care conducea el când era în Corvette, mă bucuram ori de câte ori ieșeam seara în Lincoln.

— Nu, mi-a răspuns Eric.

Dintr-odată, l-am văzut căzând pe gânduri, neliniștit.

L-am așteptat să detalieze.

Voiam să aud mai multe.

— Foarte bine, am zis, străduindu-mă din greu să recâștig senzația de plăcere pe care mi-o dădea faptul că ieșeam în oraș cu un bărbat superb. Oki-doki. Fie cum vrei. Dar sunt de părere că partida de sex va fi mai puțin încinsă, dacă eu îmi fac griji pentru tine și Pam.

Replica mea frivolă mi-a atras o privire întunecată.

— Știi că Pam vrea să creeze un nou vampir, am zis. Înțeleg că e implicat aici și elementul timp.

— Immanuel ar fi trebuit să-și țină gura, a comentat Eric.

— E plăcut să mai existe și cineva dispus să-mi ofere informații direct legate de persoanele la care țin, i-am atras atenția.

Mai trebuia să-i și desenez?

— Sookie, Victor mi-a zis că n-am voie să-i acord lui Pam permisiunea de a-și crea un vlăstar, a zis Eric, însă imediat și-a închis gura, maxilarele pocnind ca o capcană de oțel.

Aha!

— Înțeleg că regii dețin controlul asupra reproducerii, am rostit, precaută.

— Da. Controlul absolut. Dar înțelegi că Pam îmi face viața un iad din pricina asta, și Victor la fel, nu?

— Dar Victor nu e rege cu adevărat, nu-i așa? Poate dacă te-ai duce direct la Felipe...?

— De fiecare dată când trec peste Victor, găsește câte o modalitate să mă pedepsească.

Nu mai avea rost să continuăm discuția. Eric era prins la mijloc în toată povestea.

Așa că, pe durata drumului spre clubul lui Victor, despre care Eric îmi spusese că se numește Vampire's Kiss, am vorbit despre vizita de a doua zi a negustorilor de antichități. Mai erau multe alte subiecte pe care mi-ar fi plăcut să le discutăm, însă ținând cont de poziția copleșitor de grea în care se găsea Eric, n-am vrut să-l împovărez și cu problemele mele. Plus că aveam încă senzația că, deocamdată, nu știam totul despre situația lui Eric.

— Eric, i-am zis, dându-mi seama că suna prea brusc și cu prea multă insistență, tu nu-mi spui chiar tot despre afacerile tale, este?

— Este, mi-a răspuns, fără vreo clipă de ezitare. Dar asta din mai multe motive, Sookie. Cel mai important ar fi că multe dintre ele nu ți-ar produce decât griji, iar celelalte ar putea să te pună în primejdie. Cunoașterea nu înseamnă întotdeauna putere.

Buzele mi s-au crispat și am refuzat să-l privesc. Reacție copilărească, știu, dar nu-l credeam în totalitate.

După o clipă de tăcere, a adăugat:

— Mai e și faptul că nu sunt obișnuit să le împărtășesc oamenilor preocupările mele de zi cu zi și mi-e greu să-mi încalc obiceiul după o mie de ani.

Corect. Și nici unul dintre secretele acestea nu-mi afecta viitorul. Corect. În mod clar, Eric a interpretat calmul meu încăpățânat ca pe o încuviințare obligatorie, fiindcă trăsesse concluzia că momentul de tensiune trecuse.

— Dar tu îmi spui tot, iubito, nu-i așa? m-a întrebat, șagalnic.

L-am privit fix, fără să-i răspund.

Eric nu se așteptase la așa ceva.

— Nu-mi spui? m-a întrebat, și n-am reușit să descifrez chiar totul din vocea lui. Dezamăgire, îngrijorare, o undă de supărare... și un val de excitație. Cam multe ca să încapă în două cuvinte, însă jur că toate astea se regăseau acolo. Asta ar fi o întorsătură neașteptată, a murmurat el. Și, cu toate astea, mai spunem că ne iubim.

— Așa spunem, l-am aprobat. Și eu chiar te iubesc, însă încep să înțeleg că iubirea nu înseamnă să-i împărtășești celuilalt atât de multe cât aș fi crezut.

N-a avut nimic de comentat la asta.

În drum spre noul club dansant am trecut pe lângă Vic's Redneck Roadhouse, și chiar de pe autostrada interstată am putut să văd că parcare era plină ochi.

— Rahat, am exclamat. Uite unde e toată clientela de la Merlotte's. Oare ce au ei și noi nu avem?

— Distracție. Noutatea localului. Chelnerițe în pantalonași sexy și bluze fără umeri, a început să-mi enumere Eric.

— A, încetează, am zis, dezgustată. La atâtea necazuri care decurg din faptul că Sam e terianthrop și toate celelalte chestii, nu știu cât timp o să mai reziste Merlotte's.

Am simțit că Eric era încântat.

— A, și atunci tu n-ai mai avea serviciu, a replicat, cu falsă compătimire. Ai putea să lucrezi pentru mine, la Fangtasia.

— Nu, mulțumesc, am replicat imediat. N-aș suporta să le văd pe adoratoarele colților făcându-și apariția seară de seară, dorindu-și mereu ce n-ar trebui să aibă. Pur și simplu, mi se pare ceva trist și nepotrivit.

Eric mi-a aruncat o privire, deloc mulțumit de răspunsul meu rapid.

— Așa îmi câștig eu banii, Sookie, de pe urma viselor perverse și a fanteziilor oamenilor. În majoritatea lor, sunt turiști care vin la Fangtasia o dată sau de două ori, după care se întorc în Minden sau în Emerson și le povestesc vecinilor despre incursiunile lor în lumea sălbatică. Sau vin de la baza Forțelor Aeriene, ca să arate cât sunt de duri, fiindcă beau într-un bar de vampiri.

— Înțeleg asta. Și știu că dacă adoratoarele colților n-ar veni la Fangtasia, și-ar găsi alt loc în care să se dea pe lângă vampiri. Dar nu cred că mi-ar plăcea o ambianță ca asta în fiecare zi.

Eram mândră de mine pentru că-mi venise în minte un termen ca „ambianță”.

— Și-atunci, ce-o să faci? Dacă Merlotte's s-ar închide?

Era o întrebare bună, la care ar fi fost cazul să mă gândesc serios.

— Aș încerca să-mi găsec o altă slujbă de chelneriță, i-am răspuns, poate la Crawdad Diner. Bacșișul n-ar fi la fel de bun ca la bar, însă n-aș mai avea atâta bătaie de cap. Și poate aș încerca să urmez niște cursuri pe internet, ca să-mi fac rost de o diplomă. Ar fi drăguț să-mi completez educația.

A urmat un moment de tăcere.

— N-ai pomenit nimic de străbunicul tău și de legătura pe care-ai putea s-o reiei cu el, mi-a atras atenția Eric. Ar avea grijă să nu duci lipsă de nimic.

— Nu sunt sigură că aș putea, am zis, surprinsă. Să iau legătura cu el, adică. Bănuiesc că ar ști Claude cum să fac. De fapt, sunt sigură că știe. Dar Niall mi-a dat de înțeles foarte limpede că n-ar fi deloc bine să ținem legătura.

A venit rândul meu să rămân pe gânduri câteva clipe.

— Eric, tu crezi că există vreun motiv ascuns pentru care a venit Claude să stea la mine?

— Evident că există; ca și în cazul lui Dermot, a încuviințat Eric, fără pic de ezitare. Mă mir doar că întreb.

Nu pentru prima oară, mă simțeam nepregătită pentru sarcina de a înfrunta greutățile proprii mele vieți. M-am luptat cu un val de autocompătimitate, de amărăciune, în timp ce mă forțam să înțeleg cuvintele lui Eric. Bănuisem și eu același lucru, desigur, și tocmai acesta fusese motivul pentru care-l întrebam pe Sam dacă lumea se poate schimba cu adevărat. Claude fusese totdeauna un maestru al egoismului, un prinț al dezinteresului. De ce s-ar fi schimbat? A, sigur, îi era dor să se afle în prezența altor zâne, mai ales acum, după ce-i muriseră surorile. Dar de ce-ar fi venit să locuiască împreună cu cineva care avea atât de puțin sânge de zână, ca mine (mai ales că fusesem indirect răspunzătoare de moartea lui Claudine), dacă n-ar fi avut și altceva în minte?

Mobilul lui Dermot era la fel de impenetrabil. Ar fi fost ușor să presupun că Dermot avea același caracter ca Jason, fiindcă semănau atât de mult pe dinafară, însă învățasem (din amarele mele experiențe) ce se-ntâmpla când mă bazam pe presupuneri.

Dermot fusese timp îndelungat sub înrăurirea unui farmec, unul care-l transformase într-un nebun, dar chiar și în timp ce fusese învăluit de ceața mentală a vrăjii, Dermot încercase să facă bine. Cel puțin, așa îmi spusese mie, dar aveam dovezi prea vagi care să ateste că era adevărat.

Încă meditam pe tema credulității mele, când am cotit pe un drum lateral, în pustietate. Se zărea strălucirea luminilor de la Vampire's Kiss, care, evident, era ținta noastră.

— Nu te temi că lumea care se îndreaptă spre Shreveport, ca să meargă la Fangtasia, s-ar putea opri aici, dacă ar vedea clubul? l-am întrebat.

— Ba da.

Pusesem o întrebare stupidă, așa că i-am acordat circumstanțe atenuante pentru faptul că fusese atât de concis. Eric sigur cugetase la consecințele financiare, încă de când cumpărase Victor clădirea. Totuși, nu mă simțeam pregătită să-i mai fac lui Eric și alte concesii. Alcătuia un cuplu, așa că el trebuia ori să-și împartă întreaga viață cu mine, ori să mă lase să-mi văd singură de grijile mele. Nu era ușor să fii legată cu lanțuri de Eric. l-am aruncat o privire, dându-mi seama cât de prostesc ar fi sunat în urechile oricăreia dintre adoratoarele colților de la Fangtasia. Eric era, în mod sigur, unul dintre cei mai frumoși bărbați din câți văzusem vreodată. Era puternic, inteligent și fantastic la pat.

În clipa de față, o tăcere de gheață se așternuse între mine și acest bărbat puternic, inteligent și apetisant, iar tăcerea aceasta s-a păstrat până când a parcat mașina. A fost greu să găsească un loc, ceea ce l-a enervat și mai tare. Asta nu era greu de dedus.

Din moment ce fusese convocat, regulile politetii ar fi cerut ca lui Eric să i se rezerve un loc în fața intrării... sau să i se dea undă verde pentru ușa din spate. Mai era și o inevitabilă dovadă vie a faptului că la Vampire's Kiss era atât de aglomerat, încât cu greu puteai să găsești un loc de parcare.

Aoleu!

M-am străduit să-mi alung propriile griji. Aveam nevoie să mă concentrez asupra problemelor pe care ne pregăteam să le înfruntăm. Victor nu-l agreea pe Eric, nici nu avea încredere în el, iar sentimentele erau reciproce. De când Victor fusese pus să răspundă de Louisiana, poziția lui Eric, de unic bastion rămas din epoca reginei Sophie-Anne, devenise din ce în ce mai precară. Iar eu eram destul de convinsă că reușisem să-mi continui nevățamată viața doar datorită faptului că Eric mă trăsesse pe sfoară, făcându-mă să mă căsătoresc cu el sub ochii vampirilor.

Eric, cu buzele strânse, a ocolit mașina și a venit să-mi deschidă portiera. Puteam să-mi dau seama că folosea această manevră ca pe o modalitate de a cerceta eventualele primejdii din parcare. Se postase astfel încât să se interpună între mine și club, iar când mi-am scos picioarele afară din Town Car, m-a întrebat:

— Cine e în parcare, iubito?

M-am ridicat în picioare, închizând ochii ca să mă concentrez. Mi-am pus mâna peste a lui, rămasă pe marginea portierei. Prin aerul cald al nopții, cu un vânt slab unduindu-mi părul, mi-am trimis în cercetare simțurile suplimentare.

— O pereche care face sex într-o mașină, cu două rânduri mai încolo, i-am răspuns în șoaptă. Un bărbat care vomită după camioneta neagră din cealaltă parte a parcării. Două cupluri care tocmai sosesc, într-un Escalade. Un vampir lângă ușa clubului. Alt vampir, apropiindu-se repede.

Atunci când vampirii intră în alarmă, nu e chip să te înșeli. Colții lui Eric au țâșnit la iveală, întregul trup i s-a încordat, iar el s-a răsucit brusc, să privească în jur.

— Stăpâne, s-a auzit atunci vocea lui Pam, care a apărut din umbra unui SUV impozant.

Eric s-a destins și, treptat, m-am destins și eu. Indiferent ce motiv i-ar fi determinat pe cei doi să se încaiere la mine acasă, astă-seară era lăsat deoparte.

— Am venit, așa cum mi-ai poruncit, a murmurat Pam, iar vântul nopții, care se întetise, i-a spulberat cuvintele. Chipul îi părea neobișnuit de întunecat.

— Pam, vino la lumină, i-am zis.

A venit, cu toate că, desigur, nu era obligată să mi se supună.

Nuanța aceea întunecată de sub pielea albă a lui Pam era rezultatul unei bătăi. Vampirii nu se învinețesc chiar la fel ca noi și se vindecă repede... dar atunci când sunt loviți cu putere, mai poți să vezi semnele pentru puțin timp.

— Ce ți s-a întâmplat? a întrebat-o Eric.

Vocea îi suna total seacă, lucru care știam că înseamnă ceva foarte rău.

— Le-am spus paznicilor de la ușă că am nevoie să intru, ca să mă asigur că Victor știe de sosirea voastră. Un pretext ca să verific dacă înăuntru am fi în siguranță.

— Și ei te-au împiedicat.

— Da.

Deodată, s-a iscat o pală de vânt, făcând să danseze aerul nopții prin parcarea urât mirositoare. Mi-a spulberat părul, suflându-mi-l peste față. Eric și-l legase pe-al lui la ceafă, însă Pam a fost nevoită să și-l prindă cu mâna. Eric îi dorea de luni de zile moartea lui Victor, și-mi pare rău că trebuie să recunosc că și eu simțeam același lucru. Nu doar îngrijorarea și mânia lui Eric mi se transmiteau: eu însămi eram conștientă cât ni s-ar fi îmbunătățit viața dacă Victor dispărea.

Mă schimbam mult. În astfel de momente, eram atât de tristă, dar și ușurată de faptul că mă puteam gândi la moartea lui Victor nu numai fără scrupule, ci și cu un entuziasm pozitiv. Hotărârea mea de a rămâne în viață și de a le asigura supraviețuirea celor la care țineam era mai puternică decât religia atât de prețuită de mine.

— Trebuie să intrăm, altfel o să trimită pe cineva după noi, a rostit Eric în cele din urmă, și ne-am

îndreptat în tăcere spre ușa clubului.

Nu ne mai lipsea decât o melodie agresivă pe fundal, ceva amenințător și rece, cu multă percuție, ca să marcheze „Intrarea în capcană a vampirilor musafiri și a însoțitoarei lor umane”. Totuși, muzica din club nu se sincroniza cu mica noastră dramă: „Hips Don't Lie” nu e tocmai o muzică beligerantă.

Am trecut pe lângă un bărbos care stropea cu furtunul pietrișul din apropierea intrării. Încă se vedeau pete întunecate de sânge. Pam a pufnit cu dispreț.

— Nu e al meu, a murmurat ea.

Vampirul de serviciu la intrare era o brunetă vânjoasă, purtând un colier din piele cu ținte și o bustieră tot din piele, cu un tutu (jur pe Dumnezeu) și cizme de motociclist. Numai fusta cu volănașe părea străină de context.

— Șerif Eric, a rostit ea, într-o engleză cu accent pronunțat. Eu sunt Ana Lyudmila. Vă doresc bun-venit la Vampire's Kiss.

Pe Pam n-a învrednicit-o nici măcar cu o privire, iar pe mine, cu atât mai puțin. Mă așteptam în destul de mare măsură să fiu ignorată, însă desconsiderarea pe care o arăta față de Pam era o insultă, mai ales după ce Pam avusese deja o ciocnire cu personalul clubului. Un astfel de comportament putea fi scânteia care să-i inflameze temperamentul lui Pam, ceea ce mi-am închipuit că era și intenția. Dacă Pam și-ar fi ieșit din pepeni, noii vampiri ar fi avut un pretext legitim ca s-o omoare. În schimb, ținta de pe spatele lui Eric presupunea eforturi mai mari.

Firește, eu nici măcar nu intram în calculele lor, fiindcă nu-și puteau închipui de ce ar fi capabilă o ființă umană împotriva puterii și vitezei vampirilor. Și, din moment ce nu eram Superwoman, era posibil ca ei să aibă dreptate. Nu știam sigur câți dintre vampiri aveau habar că nu sunt întru totul umană, sau măcar cât de mult le păsa de faptul că aveam în mine o părțică de zână. Doar nu-mi etalasem vreodată puterile de zână. Valoarea mea rezida în calitățile telepatice și în legătura cu Niall. După ce Niall părăsise lumea aceasta în favoarea celei a zânelor, mă așteptasem ca această valoare a mea să descrească proporțional. Totuși, Niall se putea hotărî să revină dintr-un moment în altul în lumea umană, iar eu eram soția lui Eric, după tipicul vampiresc. Așa că, în cazul unui conflict fățiș, Niall ar fi fost de partea lui Eric. Cel puțin, aceasta era speranța mea cea mai mare. Cu zânele, cine poate ști? Venise timpul să mă afirm eu însămi.

I-am pus mâna pe umăr lui Pam și am bătut-o ușurel. Parcă atingeam o stâncă. Am zâmbit spre Ana Lyudmila.

— Bună, am zis, voioasă ca o majoretă îndopată cu amfetamine. Eu sunt Sookie. Sunt măritată cu Eric. Bănuiesc că nu știai, nu? Iar ea este Pam, vlăstarul lui Eric și puternica lui mână dreaptă. Cred că nici asta nu știai, este? Fiindcă, altfel, faptul că nu ne-ai salutat așa cum se cuvine ar fi pur și simplu o grosolanție, am încheiat, radioasă.

Cu o figură de parcă aș fi silit-o să înghită o broască vie, Ana Lyudmila a replicat:

— Bun-venit, soție umană a lui Eric și slăvită luptătoare Pam. Îmi cer scuze pentru neglijența de a nu vă fi întâmpinat corespunzător.

Pam o fixa pe Ana Lyudmila cu o privire de parcă s-ar fi întrebat cât timp i-ar trebui ca să-i smulgă genele, una câte una. I-am tras un ghiont amical în umăr.

— Nu-i nimic, Ana Lyudmila, i-am zis. Aici merge.

Pam și-a întors spre mine privirea aprigă și tot ce-am putut să fac a fost să nu tresar. Și, ca să sporească tensiunea, Eric imita perfect o uriașă stâncă albă. I-am adresat o privire foarte încărcată de semnificații.

Era imposibil ca Ana Lyudmila să fi bătut-o pe Pam. Nu avea suficientă vlagă pentru așa ceva. În plus, arăta bine și eram întru totul convinsă că, dacă s-ar fi atins vreun vampir de Pam, s-ar fi văzut limpede urmările.

— Cred că stăpânul tău ne așteaptă, a spus Eric, după câteva clipe.

În tonul lui era o mustrare blândă. Avea grijă ca impresionantul lui autocontrol să iasă în evidență.

Dacă Ana Lyudmila ar fi putut să se înroșească, sunt sigură că asta i s-ar fi întâmplat.

— Da, desigur, a încuviințat. Luis! Antonio!

Doi bărbați tineri, bruneți și musculoși, s-au desprins din mulțime. Purtau pantaloni scurți și cizme din piele. Atât. OK, lucrătorii de la Vampire's Kiss aveau o ținută diferită. Presupuneam că Ana

Lyudmila își urma propriile fantezii vestimentare, însă din câte se părea, toți vampirii de serviciu erau obligați să îmbrace costumații de oamenii peșterilor – sclavi sexuali. Cel puțin, aceasta bănuiam că era intenția.

— Urmați-ne, vă rugăm, ne-a zis Luis, cel mai înalt dintre ei, într-o engleză cu accent puternic.

Avea inele în sfârcuri, ceea ce nu mai văzusem până acum, și firește că m-am pomenit ispitită să-l privesc mai îndeaproape. Dar, conform principiilor mele, era de prost-gust să te holbezi la cineva, oricât de ostentativ și-ar fi etalat gusturile.

Antonio nu reușea să ascundă faptul că Pam îl impresionase, însă acesta nu l-ar fi împiedicat să ne omoare, dacă așa i-ar fi ordonat Victor. I-am urmat pe înrobiții Gemeni Bobbsey⁵, traversând aglomeratul ring de dans. Dați-mi voie să precizez că pantalonii aceia scurți, din piele, erau de poveste, priviți din spate. Iar imaginile cu Elvis care împodobeau pereții erau și ele educative. Nu ți se întâmplă prea des să nimerеști într-un club de vampiri cu tematică de sclavie în combinație cu Elvis și casă de toleranță.

La rândul ei, Pam admira decorul, însă nu cu obișnuitul ei amuzament sarcastic. În mintea ei păreau să se petreacă mai multe.

— Ce-ți mai fac cei trei prieteni? l-a întrebat ea pe Antonio. Cei care nu mi-au dat voie să intru.

El i-a răspuns cu un zâmbet crispat, și am avut senzația că vampirii răniți nu se numărau printre favoriții lui.

— Primesc sânge de la donatori, într-o cameră din spate, a răspuns el. Cred că lui Pearl i s-a vindecat brațul.

În timp ce mergea în fața mea prin sala aceea zgomotoasă, Eric examina clubul privind aparent nepăsător. Pentru el, era important să pară în largul său, ca și cum era convins că șeful lui nu-i dorea nicidecum răul. De asta puteam să-mi dau seama prin intermediul legăturii dintre noi. Din moment ce de mine nu-i păsa nimănui, eram liberă să privesc oriunde voiam... deși speram că o fac cu un aer îndeajuns de indiferent.

Erau cel puțin douăzeci de băutori de sânge în Vampire's Kiss, mai mulți decât adunase vreodată laolaltă Eric în Fangtasia. Dar mai erau și mulți oameni. Habar n-aveam care putea să fie capacitatea clădirii, însă eram destul de convinsă că fusese depășită. Eric și-a întins în spate mâna rece, și eu i-am prins-o. M-a tras înainte, m-a cuprins de umeri cu brațul stâng, iar Pam s-a apropiat din urmă. Eram în alertă de gradul patru, cod portocaliu, sau cine mai știe ce era înainte de explozie, încordarea îl făcea pe Eric să vibreze ca o coardă de chitară abia ciupită.

Și atunci, am observat și sursa.

Victor stătea în fundul sălii, într-un fel de separeu pentru VIP-uri. Pe laturile acestuia se întindeau uriașe banchete din catifea roșie, pătrătoase, iar în centru era obișnuita masă scundă, presărată cu poșete mici, pahare pe jumătate golite și dolari. Victor era, categoric, punctul central al grupării, cu brațele petrecute pe după umerii tânărului și tinerei care-l încadrau. Tabloul era imaginea vie a celor mai negre temeri ale oamenilor conservatori: vampirul corupt, seducându-i pe tinerii Americii, atrăgându-i către orgiile bisexualității și hrănirii cu sânge. Mi-am plimbat privirea de la o făptură însuflețită la cealaltă. Cu toate că aveam în față un bărbat și o femeie, cei doi aveau înfățișări uluitoare de asemănătoare. Pătrunzându-le în gânduri, am descoperit degrabă că amândoi erau consumatori de droguri, aveau peste douăzeci și unu de ani și trecuseră prin experiențe sexuale. M-am simțit un pic întristată pentru ei, însă știam că eu eram răspunzătoare. Cu toate că încă nu-și dădeau seama, pentru Victor nu erau decât posesiuni. Poziția le era pe potrivă vanității.

Mai era o ființă umană în separeu, o tânără femeie care stătea singură. Era îmbrăcată într-o rochie albă cu fusta amplă, iar ochii ei căprui o fixau cu disperare pe Pam. Femeia era, în mod evident, îngrozită de compania în care se afla. Cu un minut în urmă, aș fi fost în stare să pariez că Pam nu s-ar fi putut simți mai furioasă și mai nefericită decât era, însă m-aș fi înșelat.

— Miriam, a șoptit ea.

O, Iisuse, Păstor al Iudeii! Aceasta era femeia pe care voia Pam s-o transforme, femeia dorită ca vlăstar al ei. Probabil că Miriam era femeia cea mai bolnavă pe care am văzut-o vreodată în afara unui

⁵Personajele principale ale unei lungi serii de romane pentru copii semnate cu pseudonimul Laura Lee Hope

spital. Totuși, își înfioase părul șaten-deschis ca pentru petrecere, și se machiase, deși cosmeticele ieșeau în evidență pe un chip atât de palid, încât până și buzele păreau albe.

Pe chipul lui Eric nu se citea nimic, însă l-am simțit forțându-se, luptându-se să-și mențină o înfățișare impasibilă și gândurile limpezi.

Câteva puncte câștigate de Victor, pentru această surprinzătoare capcană.

Luis și Antonio, după ce ne-au condus, s-au postat la intrarea în separeul pentru VIP-uri. Nu știu dacă o făceau ca să ne țină pe noi înăuntru sau să împiedice intrarea altora. Mai eram protejați și de siluetele din carton înfățișându-l pe Elvis, cel puțin în mărime naturală. Nu mă impresionau. Cunoscusem originalul.

Victor ne-a primit cu un zâmbet minunat, alb, cu dinții dezveliți, la fel de strălucitor ca al unei gazde de talk-show.

— Eric, mă bucur că te văd în noul meu local! Ți place decorul? a întrebat, făcând o mișcare unduitoare cu mâna, prin care cuprindea întregul club.

Cu toate că Victor nu e un bărbat înalt, se vedea clar că era regele acestui castel și că savurează fiecare clipă. Aplecându-se în față, și-a luat paharul de pe măsuta scundă.

Până și paharul era spectaculos: întunecat, cețos, înalt și îngust. Se potrivea cu „decorul” care-l făcea pe Victor atât de mândru. Aș fi zis (dac-aș fi avut ocazia să-l descriu față de altcineva, ceea ce în momentul de față mi se părea destul de improbabil) că era de bordel din perioada timpurie: mult lemn de culoare închisă, tapet textil, piele și catifea roșie. Mie mi se părea greoi și împoțonat; poate că aveam prejudecăți. Cei care se roteau pe ringul de dans dădeau impresia că le place la Vampire’s Kiss, indiferent cum era decorat. Orchestra era alcătuită din vampiri, așa că era grozavă. Cântau câte o piesă la modă, după care treceau la un rock mai melancolic. Și, din moment ce era posibil ca instrumentiștii să fi cântat alături de Robert Johnson și Memphis Minnie⁶ avuseseră la dispoziție destule decenii în care să exerseze.

— Sunt uimit, a răspuns Eric, pe un ton complet lipsit de inflexiuni.

— Scuză-mi proastele maniere! Te rog, stai jos, l-a invitat Victor. Însoțitorii mei sunt... Cum îți zice, dulceață? a întrebat-o pe fată.

— Mindy Simpson, a răspuns ea, cu un zâmbet cochet. Iar el e soțul meu, Mark Simpson.

Eric i-a salutat printr-o clipire iute din ochi. Eu și Pam nici măcar nu fuseserăm incluse în jocul conversației, așa că n-am fost nevoite să reacționăm în niciun fel.

Pe tânăra palidă, Victor n-a mai prezentat-o. Era evident că păstrează atuul pentru final.

— Văd că ai venit cu draga ta soție, a comentat Victor, în timp ce noi, cei proaspăt sosiți, ne pregăteam să ne așezăm pe bancheta lungă, în dreapta lui Victor. Nu era atât de confortabilă pe cât sperasem, iar adâncimea pernelor nu era în armonie cu lungimea picioarelor mele. În decupajul în mărime naturală din dreapta mea, Elvis era îmbrăcat cu celebrul costum alb. Șic.

— Mda, sunt aici, am răspuns, posomorâtă.

— Și cu faimosul tău secund, Pam Ravenscroft, a continuat Victor, ca și cum ar fi vrut să precizeze identitățile pentru un microfon ascuns.

L-am strâns de mână pe Eric. El nu putea să-mi citească gândurile, ceea ce (doar în momentul de față) mi se părea că e păcat. Se întâmplau aici o grămadă de lucruri despre care noi n-aveam habar. În ochii vampirilor, ca soție umană a lui Eric, treceam în destul de mare măsură ca o concubină de rangul întâi. Titlul de „soție” îmi oferea un oarecare statut și protecție, făcându-mă teoretic intangibilă pentru alți vampiri și slujitorii lor. Nu eram tocmai mândră de faptul că eram un cetățean de mână a doua, însă de îndată ce înțelesesem motivul pentru care Eric mă atrăsese prin vicleșug în această relație, începusem să mă împac, treptat, cu titlul. Acum, era vremea să-i ofer în schimb lui Eric puțin sprijin.

— De cât timp s-a deschis Vampire’s Kiss? l-am întrebat, jovială, pe detestabilul Victor. Aveam atâția ani de experiență când venea vorba să par bucuroasă, fără să fiu în realitate, și eram regina trăncănelii.

— Nu mi-ai văzut toate anunțurile publicitare premergătoare? Numai de trei săptămâni, dar până

⁶Compozitor și interpret american de blues (1911-1938), respectiv chitaristă, compozitoare și solistă americană de blues (1897-1973)

acum a fost un mare succes, mi-a răspuns Victor, abia acordându-mi o privire în treacăt. Nu era deloc interesat de mine ca persoană, absolut deloc. Nici măcar din punct de vedere sexual. Cu alte cuvinte, absența mi-ar fi fost mai remarcată decât prezența.

De vreme ce catadicsea să stea de vorbă cu mine, m-am gândit să profit de ocazie.

— Vă petreceți mult timp aici? Mă surprinde că nu au nevoie de dumneavoastră mai des prin New Orleans.

Tranc! Am așteptat răspunsul său, cu un zâmbet netulburat.

— Sophie-Anne a considerat nimerit să rămână permanent în New Orleans, însă eu văd guvernarea mai degrabă ca pe una itinerantă, mi-a replicat el, cu amabilitate. Îmi place să țin cu o mână fermă tot ce se întâmplă în Louisiana, mai ales de când am aflat că sunt un simplu regent, conducând statul în numele lui Felipe, dragul nostru rege.

Zâmbetul i-a devenit de-a dreptul feroce.

— Felicitările mele pentru numirea ca regent, a intervenit Eric, ca și cum nimic n-ar fi fost mai de dorit.

Multă prefăcătorie mai era prin clădirea asta! Foarte mulți curenți subterani în care puteai să te îneci, ceea ce era posibil să ni se întâmple și nouă.

— Ești foarte amabil, a replicat Victor, cu cruzime. Da, Felipe a decretat că pot să mă intitulez regent. E ceva foarte neobișnuit pentru un rege să acumuleze atâtea teritorii, ca Felipe, și el nu s-a grăbit să hotărască în privința a ce era de făcut. A decis să-și păstreze toate titlurile pentru el.

— Și veți fi și regentul Arkansasului? s-a interesat Pam. Auzindu-i vocea, Miriam Earnest a izbucnit în plâns. Reușea să vorbească încet, atât cât poate o femeie, însă niciun plâns nu e perfect tăcut. Pam nici n-a privit în direcția ei.

— Nu, a răspuns Victor, mușcând cuvântul. Red Rita a primit această onoare.

N-aveam idee cine putea să fie această Red Rita, însă atât Eric, cât și Pam au părut impresionați.

— E o mare luptătoare, m-a informat Eric. O femeie-vampir puternică. E o bună alegere pentru reconstrucția Arkansasului.

Grozav, poate c-ar fi bine să ne mutăm acolo.

Cu toate că nu puteam să le citesc gândurile vampirilor, nici nu aveam nevoie. Nu trebuia decât să-i urmărești expresia feței lui Victor, ca să înțelegi că el își dorise – cu ardoare – titlul de rege, că sperase să guverneze peste toate teritoriile lui Felipe. Dezamăgirea îl făcuse furios, iar acum își canaliza această furie împotriva lui Eric, ținta cea mai importantă pe care o avea la îndemână. Faptul că-l tot provoca pe Eric și se amesteca pe teritoriul lui nu-i mai ajungea lui Victor.

Și iată motivul pentru care se afla Miriam în club astă-seară. Am încercat să-i pătrund în minte. În timp ce tatonam, cu precauție, am întâlnit un soi de ceață albă. Era drogată, însă nu știam ce drog luase, și nici dacă se drogase de bunăvoie sau constrânsă.

— Da, sigur, l-am auzit pe Victor, și vocea lui m-a smuls înapoi la realitatea prezentă. Cât timp rătăcisem prin mintea lui Miriam, vampirii rămăseseră la subiectul Red Rita. Până se stabilește ea în vecinătate, a continuat el, m-am gândit că s-ar cuveni să reconstruim partea din Louisiana care se mărginește cu teritoriul ei. Am deschis localul oamenilor și pe cel de-aici, a adăugat, parcă torcând ca un motan.

— Sunteți proprietar și la Vic's Redneck Roadhouse, am rostit, amorțită. Sigur că da! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Oare Victor aduna motive pentru ca eu să-i doresc moartea? Firește, rațiunile economice n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu viața și moartea, însă mult prea frecvent aceste două aspecte erau, categoric, înlănțuite.

— Da, a confirmat Victor, zâmbindu-mi larg. Era vesel ca un Moș Crăciun dintr-un magazin universal. Ai fost pe-acolo? m-a întrebat, punându-și la loc paharul pe masă.

— Nu, am fost prea ocupată, am zis.

— Dar am auzit că afacerile la Merlotte's s-au cam prăbușit, așa este? m-a întrebat Victor, încercând să afișeze o expresie de falsă preocupare față de mine, însă a renunțat. Sookie, dacă ai nevoie de un serviciu, îți pun eu o vorbă bună la managerul meu de la Redneck Roadhouse... doar dacă nu cumva ai prefera să lucrezi aici? Nu-i așa că ar fi amuzant?

Am fost nevoită să inspir adânc. A urmat o tăcere prelungită, în timpul căreia parcă totul stătea în balanță.

Cu o uimitoare stăpânire de sine, Eric și-a ascuns furia în spatele unui zid, cel puțin temporar.

— Sookie e foarte bine acolo unde lucrează acum, Victor, i-a zis. Dacă n-ar fi fost, ar fi venit să stea la mine și, poate, să lucreze la Fangtasia. E o americană modernă, care se întreține singură.

Eric spusese toate acestea pe un ton de parcă s-ar fi mândrit cu independența mea, deși știam că nu era cazul. El chiar nu putea să înțeleagă de ce mă încăpățânam să-mi păstrez slujba.

— Dacă tot discutăm despre asociatele mele, a continuat Eric, mi-a spus Pam că ați pedepsit-o. Nu este normal ca secundul unui șerif să fie pedepsit. În mod cert, acest lucru intră în atribuțiile stăpânului său, a precizat, permițându-și o ușoară notă de iritare în voce.

— Nu erai aici, a protestat Victor, liniștit. Și ea a manifestat o gravă lipsă de respect față de portarii mei, insistând că trebuie să intre înaintea ta, pentru o verificare a securității, ca și cum am fi putut permite ca în club să existe vreo amenințare la adresa celui mai puternic șerif al nostru.

— Aveai afaceri pe care să le discutăm? a schimbat vorba Eric. Nu că n-ar fi minunat să vedem ce ai făcut aici. Cu toate acestea...

Și-a lăsat fraza în suspensie, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că era prea politicos ca să continue cu un: „Am alte treburi mai importante”.

— Sigur, mulțumesc că mi-ai amintit, a răspuns Victor, după care s-a aplecat în față să-și ia paharul fumuriu, cu picior, umplut între timp de un chelner, până la buză, cu un lichid roșu-închis. Îmi cer scuze, a spus apoi, încă nu v-am oferit nimic de băut. Vreți puțin sânge, Eric, Pam?

Pam profitase de conversația lor ca să privească pe furiș spre Miriam, care părea pe cale să se prăbușească.

— Mulțumesc pentru ofertă, Victor, a început Eric, dar...

— Știu că vrei să ciocnești un pahar cu mine. Legea mă împiedică să-ți ofer de băut de la Mindy sau Mark, din moment ce nu sunt donatori autorizați, și eu sunt întru totul partizanul respectării legilor, a adăugat, surâzând spre Mindy și Mark, care i-au zâmbit la rândul lor. Sookie, cu ce te servesc? m-a întrebat apoi.

Eric și Pam erau obligați să accepte sângele sintetic oferit, însă eu, din moment ce nu eram decât o ființă umană, aveam voie să refuz în continuare. Nu mi-era sete. Dacă mi-ar fi oferit o friptură țărănească și garnitură de pătlăgele prăjite, i-aș fi spus că nu mi-e foame.

Luis i-a făcut semn unuia dintre chelneri, iar acesta a dispărut, reapărând repede cu sticlele de SângeAdevărat. Le ducea pe o tavă mare, împreună cu câteva pahare întunecate și fanteziste, cu picior, ca al lui Victor.

— Sunt sigur că sticlele nu vă par prea atrăgătoare din punct de vedere estetic, a comentat Victor. Pentru mine, sunt jignitoare.

Ca toți chelnerii, tipul care adusesse băuturile era om, un bărbat chipeș cu un șort de piele (mai mic chiar și decât pantalonii scurți purtați de Luis) și cizme cu carâmb înalt. Pe un soi de rozetă prinsă de șort scria „Colton”. Avea ochii de un cenușiu uluitor. În timp ce punea tava pe masă și repartiza conținutul, avea în minte pe cineva numit Chic sau Chico... iar când mi-a întâlnit privirea, a gândit: Sânge de zână pe pahare. Nu-i lăsa pe vampiri să bea.

L-am privit îndelung. Știa cine sunt. Acum, știam și eu ceva despre el. Aflase despre talentul meu, bine-cunoscut în comunitatea ființelor supranaturale, și credea în el.

Colton și-a lăsat ochii în jos.

Eric a răsucit capacul, a destupat sticla și a ridicat-o ca să toarne conținutul în pahar.

NU, i-am transmis. Noi nu comunicam telepatic, însă i-am trimis o undă de negație, rugându-mă să o receptez cum trebuia.

— Eu n-am nimic împotriva ambalajelor americane, ca tine, a răspuns liniștit Eric, ducând sticla direct la gură. Pam i-a urmat exemplul.

O umbră de iritare i-a traversat chipul lui Victor, atât de iute, încât poate aș fi crezut că-mi imaginez doar, dacă nu l-aș fi studiat cu atâta concentrare. Chelnerul cu ochi cenușii s-a retras.

— Ți-ai mai văzut străbunicul în ultima vreme, Sookie? m-a întrebat Victor, pe un ton de parcă ar fi zis „Te-am prins!”.

Nu avea rost să mă prefac neștiutoare în privința legăturilor mele cu zânele.

— Nu în ultimele două săptămâni, am răspuns, prudentă.

— Dar ai în propria casă două persoane din neamul tău.

Nu era o informație secretă, și eram destul de convinsă că Heidi, noua femeie-vampir despre care mi spusese Eric, îi dăduse vestea lui Victor. Heidi chiar nu avea de ales, acesta fiind un dezavantaj când aveai rude încă în viață în rândul oamenilor, pe care le mai și iubeai.

— Da, vărul și străunchiul meu locuiesc cu mine pentru o perioadă, am confirmat, mândră de mine pentru că reușisem să par aproape plictisită.

— Mă întrebam dacă ai putea cumva să-mi oferi vreo lămurire în privința politicii actuale a zânelor, a continuat Victor, imperturbabil. Mindy Simpson, sâcâită de conversația aceasta în care nu era inclusă, s-a îmbufnat. Deloc înțelept din partea ei.

— Nici gând. Eu mă țin departe de politică, i-am spus lui Victor.

— Serios? Chiar și după greaua încercare prin care ai trecut?

— Mda, chiar și după greaua încercare prin care am trecut, am replicat, cu fermitate. Da, chiar îmi doream să discut despre răpirea și schingiuirea mea... Ce să-ți spun, grozavă conversație la o petrecere! Pur și simplu, i-am explicat, eu nu sunt un animal social.

— Dar animal, da, a replicat Victor, insinuant.

Pentru câteva momente, s-a așternut o tăcere de gheață. Cu toate acestea, țineam morțiș ca, dacă Eric era să-și găsească moartea încercând să-l ucidă pe vampirul din fața noastră, măcar să nu fie din cauza unei insulte la adresa mea.

— Asta sunt, am zis, întorcându-i zâmbetul cu dobândă. Cu sânge cald și suflare. Sunt capabilă chiar și de alăptat. Tot tacâmul pentru mamifere.

Victor a mijit ochii spre mine. Poate că mersesem cam departe.

— Mai avem și altceva de discutat, domnule regent? a intervenit Pam, ghicind corect faptul că Eric era prea înfuriat ca să mai poată vorbi. Aș rămâne bucuroasă, atât timp cât ați dori sau câtă vreme v-ar face plăcere să-mi ascultați vorbele, însă sunt de serviciu astă-seară la Fangtasia, iar stăpânul meu, Eric, are programată o întâlnire. În plus, după cum pare, prietena mea Miriam se simte foarte rău, așa că o s-o iau acasă cu mine, să doarmă până-i va mai trece.

Victor o privi pe femeia palidă ca și cum abia în clipa aceasta ar fi remarcat-o.

— A, o cunoști? a întrebat, pe un ton oarecare. Da, cred că mi-a pomenit cineva ceva. Eric, aceasta e femeia despre care mi-ai spus că ar vrea s-o transforme Pam? Îmi pare foarte rău că am fost nevoit să spun nu, deoarece, după presupunerile mele, e posibil să nu mai aibă mult de trăit.

Pam nu s-a clintit. Nici cea mai mică tresărire.

— Puteți să plecați, a continuat Victor, exagerând cu atitudinea nonșalantă. Dacă tot v-am dat veștile despre regența mea și mi-ați văzut frumosul club. A, mă gândesc să deschid un salon pentru tatuaje și, poate, un cabinet de avocatură, deși omul meu pentru postul acesta va trebui să studieze legile moderne. Și-a obținut licența în avocatură la Paris, prin secolul al nouăsprezecelea.

Dintr-odată, zâmbetul indulgent al lui Victor a pierit cu desăvârșire.

— Știți că, în calitate de regent, am dreptul să-mi deschid afaceri pe teritoriul oricărui șerif, nu? Toate încasările din noile cluburi vor ajunge direct la mine. Sper că veniturile tale nu vor avea prea mult de suferit, Eric.

— Nicidecum, a răspuns Eric. (Nu mi s-a părut că, în realitate, cuvântul ar fi avut vreo semnificație.) Suntem cu toții parte a moșiei voastre, stăpâne.

Dacă vocea lui ar fi fost o haină, ar fi fâlfâit în vânt, atât era de uscată și de seacă.

Ne-am ridicat, mai mult sau mai puțin simultan, și ne-am înclinat capetele spre Victor. El și-a fluturat mâna în semn că suntem liberi, după care s-a aplecat s-o sărute pe Mindy Simpson. Mark s-a înghesuit de cealaltă parte a vampirului și a început să-și frece nasul de umărul lui. Pam s-a dus până la Miriam Earnest și s-a aplecat spre ea, cuprinzând-o cu un braț și ajutând-o să se ridice. Cum s-a văzut pe picioare, susținută de Pam, Miriam nu s-a mai concentrat la altceva decât cum să ajungă până la ușă. Oricât de încețoșată i-ar fi fost mintea, ochii îi țipau.

Am părăsit clubul într-o tăcere mohorâtă (cel puțin, din punctul de vedere al conversațiilor dintre noi; muzica, pur și simplu, nu voia să ne lase), escortați de Luis și de Antonio. Cei doi frați au trecut

de vânjoasa Ana Lyudmila și ne-au urmat până în parcare, fapt care m-a mirat.

În timp ce treceam, în șir indian, de primul rând de mașini, Eric s-a întors cu fața spre ei. Deloc întâmplător, voluminoasa Escalade se interpunea între privirea Anei Lyudmila și micul nostru grup.

— Voi doi aveți ceva să-mi spuneți? i-a întrebat, foarte încet. Și, ca și cum ar fi înțeles dintr-odată că ieșise din Vampire's Kiss, Miriam a scos un icnet și a început să plângă, iar Pam a cuprins-o în brațe.

— N-a fost ideea noastră, domnule șerif, i-a răspuns Antonio, cel mai scund dintre ei doi. Mușchii săi abdominali, lucioși, îi sclipeau în lumina din parcare.

— Noi îi suntem credincioși lui Felipe, adevăratul nostru rege, a continuat Luis; însă Victor nu e ușor de slujit. A fost o noapte neprielnică pentru noi, cea în care ne-au detașat în Louisiana, ca să trecem în serviciul lui. După ce au dispărut Bruno și Corinna, el n-a mai găsit pe altcineva care să le ia locul. Niciun locotenent puternic. Și călătorește permanent, încercând să fie cu ochii pe oricare colțisor din Louisiana, a adăugat Luis, clătînând din cap. Suntem surmenați rău. El ar trebui să se stabilească în New Orleans și să reclădească structurile vampirilor de-acolo. Nu să ne țină în pantalonași din piele care abia ne acoperă fundurile și să vă stoarcă de veniturile clubului dumneavoastră.

Înjumătățirea veniturilor disponibile nu înseamnă o politică economică bună, iar costurile de pornire au fost exagerate.

— Dacă încercați să mă ispitiți să-l trădez pe noul meu stăpân, aflați că n-ați nimerit la vampirul care trebuie, a replicat Eric, iar eu m-am silit să nu rămân cu gura căscată.

Mi se păruse că a sosit Crăciunul în plină lună iunie, când începuseră Luis și Antonio să-și dezvăluie nemulțumirile, însă în mod evident gândirea mea nu fusese îndeajuns de ocolită... iarăși.

— Pantalonii scurți din piele sunt îmbietori, în comparație cu cei negri din material sintetic pe care sunt obligată să-i port eu, a intervenit Pam.

O susținea pe Miriam, dar n-o privea, nici nu vorbea cu ea, ca și cum ar fi vrut ca toți ceilalți să uite de prezența fetei.

Lamentările cu privire la uniformă nu erau necaracteristice pentru ea, ci doar irelevante. Pam fusese totdeauna cât se poate de conștiincioasă cu îndatoririle ei. Antonio i-a adresat o privire încărcată de dezgustul așteptărilor înșelate.

— Știam că ești foarte aprigă, a bombănit el, după care și-a întors fața spre Eric. Iar dumneavoastră, foarte cutezător.

Cu aceasta, el și Luis ne-au întors spatele și au pornit cu pași mari înapoi, spre club.

Atunci, Pam și Eric s-au pus în mișcare în cea mai mare viteză, de parcă am fi avut un termen limită pentru părăsirea proprietății lui Victor.

Pam a luat-o pur și simplu pe sus pe Miriam și a gonit spre mașina lui Eric. El a deschis portiera din spate, iar Pam și-a urcat prietena, apoi s-a strecurat lângă ea. Văzând că graba este tema serii, m-am cățarat pe scaunul din dreapta șoferului și mi-am pus centura fără vreo vorbă. Întorcând capul, mi-am dat seama că Miriam leșinase încă din clipa în care se văzuse la adăpost.

În timp ce automobilul ieșea din parcare, Pam a început să chicotească, iar Eric, să zâmbească larg. Eram prea uluită ca să-i pot întreba ce era atât de amuzant.

— Victor, pur și simplu, nu poate să se abțină, a comentat Pam. Atât circ cu sărmana mea Miriam!

— După care neprețuita ofertă din partea gemenilor cu pantalonași din piele!

— I-ai văzut fața lui Antonio? I-a întrebat Pam. Sinceră să fiu, nu m-am mai distrat în asemenea hal de când i-am arătat colții femeii care s-a plâns că nu-i place cu ce culoare mi-am zugrăvit casa!

— Asta o să le dea o temă de gândire, a încuviințat Eric, după care a întors capul spre mine, cu colții sclipindu-i. Bun moment, mi-a zis. Nu pot să cred că ne-au crezut în stare să înghițim momeala!

— Dar dacă Antonio și Luis erau sinceri? am întrebat. Dacă Victor o fi luat din sângele lui Miriam și o fi făcut-o să-i aparțină? am adăugat, răsucindu-mă pe scaun ca s-o privesc pe Pam.

În ochii ei am zărit ceva ce semăna a milă, ca și cum m-ar fi considerat o romantică incurabilă.

— N-ar fi putut, mi-a răspuns. A adus-o într-un loc public, ea are multe rude umane, și Victor știe sigur că l-aș omorî dacă ar face așa ceva.

— Nu și dacă te-ar omorî el pe tine, am precizat. Eric și Pam dădeau impresia că nu privesc cu

același respect ca mine tacticile mortale ale lui Victor. Păreau aproape nebunește de încrezuți. Și de ce sunteți atât de siguri, am insistat, că Antonio și Luis ar fi născocit totul doar ca să vă vadă cum reacționați?

— Dac-au crezut în ce-au spus, înseamnă că vor mai încerca să ne abordeze, mi-a replicat Eric, fără menajamente. Nu au altă posibilitate, dacă au încercat să-l ajute pe Felipe, și el i-a lăsat baltă. Bănuiesc că i-a lăsat. Ia spune-mi, iubito, care era problema cu băuturile?

— Problema era că pusese să fie frecate paharele pe dinăuntru cu sânge de zână, i-am explicat. Chelnerul, tipul cu ochi cenușii, mi-a dat pontul.

În clipa aceea, zâmbetele au dispărut de parcă cineva ar fi apăsât pe un comutator. Am trăit un moment de satisfacție lipsită de plăcere.

Sângele de zână, în stare pură, e otrăvitor pentru vampiri. Greu de spus ce-ar fi putut păți Pam sau Eric dac-ar fi băut din paharele acelea. Și ar fi gâlgâit cât ar fi putut de repede, fiindcă mirosul era la fel de ademenitor ca al substanței veritabile.

În materie de tentativă de otrăvire, pot să spun că fusese una subtilă.

— Nu cred că o astfel de cantitate ne-ar fi făcut să ne comportăm necontrolat, a comentat Pam.

Totuși, nu părea prea convinsă. Eric a înălțat din sprâncenele lui blonde.

— A fost un experiment dictat de prevedere, a rostit el, gânditor. Era posibil ca noi să atacăm pe cineva din club sau chiar pe Sookie, din moment ce are filonul acela interesant de sânge de zână. În orice caz, ne-am fi făcut de râs în public. Poate chiar am fi fost arestați. Ai făcut o treabă excelentă că ne-ai oprit, Sookie.

— Mai sunt și eu bună la ceva, am zis, reprimându-mi tresărirea de teamă la gândul că Eric și Pam ar fi putut sări asupra mea din cauza sângelui de zână.

— Iar tu ești soția lui Eric, a remarcat Pam, încetșor.

Eric a privit-o fix în oglinda retrovizoare.

Tăcerea așternută era atât de grea, că n-aveam cum s-o înlătur. Ciondăneala asta secretă dintre Pam și Eric era enervantă și deranjantă. Și acesta era eufemismul anului.

— Ai ceva să-mi spui? am întrebat-o, înfricoșată de răspuns.

Totuși, orice era de preferat în fața neștiinței.

— Eric a primit o scrisoare... a început Pam și, până să-mi pot da seama că s-ar mișca, Eric se și răsucise, întinsese mâna pe deasupra spătarului și-o apucase de beregată.

Și, din moment ce el era la volan, am scos un scâncet de groază.

— Privește în față, Eric! Nu începeți iar să vă bateți, am exclamat. Uitați care-i treaba, mai bine dați-i înainte și povestiți-mi.

Cu mâna dreaptă, Eric o strângea încă pe Pam atât de tare, încât dac-ar fi fost genul de ființă care să respire, ar fi sufocat-o. Cu stânga manevra volanul; în scurt timp, ne-am oprit pe marginea drumului. Nu vedeam să vină vreo mașină din sensul opus, și nici din spate nu zăream vreo lumină de faruri. Nu-mi dădeam seama dacă izolarea în care ne aflam mă făcea să mă simt bine sau rău. Eric și-a întors privirea spre vlăstarul său, cu ochii atât de strălucitori, încât practic aruncau scânteii.

— Pam, nu spui nimic, i-a atras atenția. E un ordin. Sookie, las-o cum a picat.

Aș fi putut să-i zic câteva. Aș fi putut să-i spun: „Eu nu-ți sunt vasală, și zic ce am de zis”; sau: „Naiba să te ia, lasă-mă să cobor!” După care să-l sun pe fratele meu, să vină după mine.

Totuși, am rămas tăcută.

Mi-e rușine să recunosc că, în momentul acela, mi-era frică de Eric, de vampirul acesta disperat și hotărât care o ataca pe cea mai bună prietenă a sa doar pentru că nu voia ca eu să află... ceva. Prin legătura pe care o aveam cu el, am recepționat un amestec confuz de emoții negative: teamă, mânie, hotărâre neclintită, frustrare.

— Du-mă acasă, i-am cerut.

Și, ca un ecou sinistru, inertia Miriam a șoptit:

— Du-mă acasă...

După o așteptare prelungită, Eric i-a dat drumul din strânsoare lui Pam, care s-a prăbușit pe banchetă ca un sac cu orez. Apoi, a cuprins-o protector pe Miriam. În tăcerea aceea glacială, Eric m-a condus acasă. Nu s-a mai pomenit nimic despre partida de sex planificată după această seară de

„distracție”. Eu mai degrabă aș fi făcut sex cu Luis și cu Antonio. Sau cu Pam. Mi-am luat rămas-bun de la Pam și Miriam și m-am îndreptat spre casă fără să mai privesc înapoi.

Bănuiesc că Eric, Pam și Miriam s-au întors împreună în Shreveport, și cred că la un moment dat el i-a permis lui Pam să vorbească din nou, dar nu știu precis.

N-am putut să dorm după ce m-am spălat pe față și mi-am atârnat frumoasa rochie pe umeras. Speram c-o s-o pot îmbrăca pentru o seară mai plăcută, cândva, în viitor. Mă întrebam dacă Eric ar fi traversat seara cu tot atâta sânge rece dacă eu aș fi fost cea capturată și drogată de Victor, și lăsată pe bancheta aceea, astfel încât toată lumea să caște gura la mine.

Și mă mai tulbura un lucru. Iată ce l-aș fi întrebat pe Eric, dacă nu s-ar fi jucat de-a dictatorul. Aș fi zis: „De unde-o fi avut Victor sângele de zână?”

Asta l-aș fi întrebat.

4

M-am trezit a doua zi simțindu-mă în general destul de posacă, însă m-am înveselit când am văzut că Dermot și Claude se întorseseră acasă cu o seară în urmă. Dovezile erau clare: cămașa lui Claude era azvârlită pe spătarul unui scaun din bucătărie, iar pantofii lui Dermot se vedeau la picioarele scării. Plus că, după ce mi-am băut cafeaua și mi-am făcut un duș, am ieșit din camera mea, într-un șort și un tricou verde, și i-am găsit pe cei doi așteptându-mă în living.

— Bună dimineața, băieți, le-am zis.

Până și pentru auzul meu, salutul sunase prea arogant.

— V-ați adus aminte că azi era vorba să vină negustorii de antichități? Ar trebui să ajungă într-o oră, două.

Îmi adunam forțele pentru discuția pe care trebuia s-o purtăm.

— Bun, atunci camera asta n-o să mai arate ca un magazin de vechituri, a comentat Claude, în stilul lui fermecător.

N-am făcut decât să încuviințez dând din cap. Astăzi, aveam de-a face cu Claude Nesuferitul, spre deosebire de Claude Suportabilul, care apărea mult mai rar.

— Ți-am promis c-o să stăm de vorbă, mi-a zis Dermot.

— După care n-ați mai venit acasă în seara aia, l-am completat, așezându-mă pe un vechi balansoar coborât din pod.

Nu mă simțeam pregătită în mod deosebit pentru această conversație, însă așteptam cu nerăbdare anumite răspunsuri.

— S-au întâmplat unele lucruri la club, a zis Claude, evaziv.

— Mda. Lasă-mă să ghicesc: lipsește o zână.

Replica mea i-a făcut să-și îndrepte spinările și să-mi acorde atenție.

— Ce? De unde știi? m-a întrebat Dermot, care și-a revenit primul.

— A ajuns la Victor, le-am explicat, povestindu-le apoi ce se petrecuse cu o seară în urmă.

— Nu-i de-ajuns că trebuie să ne ocupăm de problemele proprii noastre rase, s-a plâns Claude. Acum, mai suntem atrași și în războaiele afurisiților de vampiri!

— Ba nu, l-am contrazis, simțind că mă așteaptă o discuție obositoare. Voi, ca grup, n-ați fost deloc atrași în războaiele vampirilor. Unul – sau una – dintre voi a fost obiectul unei răpiri, pentru un scop anume. E un cu totul alt scenariu. Dați-mi voie să vă atrag atenția că, în cel mai bun caz, zânei respective i s-a luat sânge, fiindcă de așa ceva aveau nevoie vampirii, de sânge. Nu spun că zâna în cauză n-ar putea să fi scăpat cu viață, însă știți în ce măsură își pierd controlul vampirii când e o zână prin preajmă, cu atât mai mult una care sângerează.

— Are dreptate, i-a zis Dermot lui Claude. Cait sigur e moartă. E vreuna dintre zânele de la club rudă cu ea? Trebuie să ne interesăm dac-o fi avut vreo viziune după moarte.

— O femeie, a murmurat Claude, al cărui chip arătos părea acum dăltuit în piatră. Una pe care nu ne-am fi permis s-o pierdem. Da, trebuie să aflăm.

Pentru o secundă, am fost derutată, deoarece știam despre Claude că nu se gândește chiar atât la

femei, date fiind condițiile vieții sale personale. Abia apoi mi-am amintit că femeile din neamul zânelor erau din ce în ce mai rare. Nu știam care era situația cu celelalte neamuri, însă se pare că zânele începeau să fie tot mai puține. Nu că mi-ar fi lipsit preocuparea față de dispăruta Cait (deși nu credeam că erau șanse nici cât negru sub unghie ca ea să mai fie în viață), însă aveam alte întrebări de pus, mai egoiste, și nu voiam să mă las abătută de la subiect. Imediat după ce Dermot a sunat la Hooligans și i-a cerut lui Bellenos să adune toate zânele și să întrebe despre rudele lui Cait, am revenit pe propria-mi pistă.

— Cât timp i-ați atribuit o ocupație lui Bellenos, voi aveți ceva timp liber și, din moment ce evaluatorii urmează să apară curând, eu chiar am nevoie să-mi răspundeți la întrebări, am zis.

Dermot și Claude s-au privit reciproc. Dermot mi-a dat impresia că a pierdut la imaginara tragere la sorți, fiindcă a tras aer adânc în piept și a început:

— Știi că atunci când, la voi, cineva dintre caucazieni se căsătorește cu cineva din rândul negrilor, uneori copilul se întâmplă să semene mai mult cu una dintre rase decât cu cealaltă, aparent aleator. Asemănarea aceasta poate să fie cu un părinte diferit, chiar și între copiii aceluiași cuplu.

— Da, am zis. Am auzit.

— Când era Jason mic, străbunicul nostru Niall a venit să-l vadă.

Eram uluită.

— Ia stai, am zis, și cuvintele s-au auzit ca un croncănit aspru. Niall zicea că n-a putut să vină în vizită din cauză că fiul lui semi-uman Fintan ne-ar fi ferit de el. Că, în realitate, Fintan ar fi fost bunicul nostru.

— Iată de ce v-a ferit Fintan de neamul zânelor. Nu voia ca tatăl lui să se amestece în viețile voastre, așa cum se amestecase într-a lui. Însă Niall avea propriile metode și, în orice caz, a aflat că scânteia esențială îl ocolise pe Jason. Așa că a devenit... dezinteresat, mi-a explicat Claude.

Am așteptat să continue.

— Iată de ce a așteptat atâția ani până să faceți cunoștință. Putea să-l fi evitat pe Fintan, dar a presupus că și tu ești la fel ca Jason... atractivă pentru ființele umane și supranaturale, dar în rest nimic altceva decât un om normal.

— Dar pe urmă a auzit că nu erai, l-a completat Dermot.

— A auzit? De unde? De la cine?

Bunica mea ar fi fost mândră de mine.

— De la Eric. Derulau câteva afaceri împreună, și Niall s-a gândit să-l roage pe Eric să-l țină la curent cu evenimentele din viața ta. Eric îi spunea din când în când lui Niall ce mai învârteai. Și a venit o vreme când Eric s-a gândit că ai avea nevoie de protecția străbunicului tău și, desigur, că te veștejeai.

Ha?

— Așa că bunicul a trimis-o pe Claudine, iar când ea s-a neliniștit, crezând că n-ar mai putea să aibă grijă de tine, el s-a hotărât să te cunoască personal. Tot Eric a aranjat și asta. S-a gândit, presupun, că-i va câștiga bunăvoința lui Niall, ca un soi de recompensă acordată găsitului, a comentat Dermot, ridicând din umeri. Se pare că în cazul lui Eric a dat rezultate. Vampirii sunt extrem de profitori și de egoiști.

În minte mi-au răsărit brusc cuvintele „ciob” și „oală spartă”.

— Așadar, am zis, Niall a apărut în viața mea și mi s-a făcut cunoscut prin intermediul lui Eric. Iar asta a precipitat războiul zânelor, fiindcă zânele apelor nu-și doreau și alte contacte cu oamenii, cu atât mai puțin cu o persoană atât de neînsemnată, cu doar o optime de sânge de zână.

Mersi, băieți. Adoram să aflu că întregul război fusese din vina mea.

— Da, mi-a răspuns, chibzuit, Claude. E un rezumat corect. Și așa a urmat războiul, iar după numeroase morți, Niall s-a hotărât să ferece lumea zânelor, a concluzionat el, oftând din greu. Eu am rămas pe dinafară, și Dermot, la fel.

— Și, apropo, eu nu mă veștejesc, le-am atras atenția, cu o oarecare nuanță tăioasă. Adică, vouă vă par veștejită?

Știam că ignoram esențialul, însă începeam să mă enervez. Sau, poate, să mă enervez și mai tare.

— Ai doar puțin sânge de zână, mi-a atras atenția cu blândețe Dermot, de parcă ar fi însemnat o

reamintire zdrobitoare. Și îmbătrânești.

La așa ceva n-aveam cum să-l contrazic.

— Și-atunci, de ce mă simt din ce în ce mai mult ca una de-a voastră, dacă am în mine doar un strop de zână?

— Suma noastră este mai mare decât cea a părților, mi-a explicat Dermot. Eu sunt semi-uman, dar cu cât stau mai mult cu Claude, cu atât puterile mele magice sunt mai mari. Claude, cu toate că are sânge pur de zână, a stat în lumea umană atât de mult, încât a început să dea semne de slăbiciune. Acum e mai puternic. Tu nu ai decât o părticică de sânge de zână, dar cu cât stai mai mult cu noi, cu atât mai puternic devine acest element în ființa ta.

— Așa, cum ai umple o pompă? am întrebat, cu îndoială. Nu mă prind.

— Așa, cum... cum... cum ai spăla un veșmânt nou, roșu, împreună cu cele albe, a exclamat Dermot, triumfător, fiindcă tocmai asta făcuse el cu o săptămână în urmă. Toată lumea din casa noastră avea acum șosete roz.

— Dar pentru Claude, asta n-ar însemna că devine mai puțin roșu? Adică, mai puțin zână? Dacă noi absorbim din puterile lui?

— Nu, mi-a răspuns Claude, cu o oarecare satisfacție de sine. Sunt mai roșu decât eram.

— Și eu, l-a susținut Dermot, clătinând aprobator din cap.

— Eu n-am observat vreo diferență în realitate, am insistat.

— Nu te simți mai puternică decât erai?

— Păi... mda. În anumite zile.

Nu era ca și cum ai bea sânge de vampir, care-ți oferea o forță sporită pentru o perioadă nedeterminată de timp, dacă nu cumva te făcea să devii nebun de legat. Era, mai degrabă, o sporire a energiei. De fapt, mă simțeam... mai tânără. Și, din moment ce aveam doar douăzeci și ceva de ani, faptul acesta mi se părea descurajator.

— Nu ți-e dor să-l mai vezi pe Niall? m-a întrebat Claude.

— Câteodată.

În fiecare zi.

— Nu te bucuri când dormim în pat cu tine?

— Mda. Numai că, doar ca să știți, mi se pare și cam sinistru.

— Oamenii, a comentat Claude către Dermot, cu un amestec de exasperare și îngăduință în glas. Dermot i-a răspuns ridicând din umeri. În definitiv, era pe jumătate uman.

— Și totuși ai ales să locuiești aici, i-am atras atenția.

— În fiecare zi mă întreb dacă n-am greșit.

— Atunci de ce mai sunteți voi doi aici, dacă vă dați atâta în vânt după Niall și după lumea zânelor? Cum de ai primit tu scrisoarea lui Niall, pe care mi-ai dat-o acum o lună, cea în care-mi spunea că și-a folosit toată influența ca să-i determine pe cei de la FBI să mă lase în pace? am întrebat, privindu-l sfidător și bănuitor. Scrisoarea era cumva falsificată?

— Nu, era autentică, a confirmat Dermot. Și suntem aici pentru că amândoi ne iubim principele, dar ne și temem de el.

— OK, am acceptat, pregătindu-mă să schimb subiectul, fiindcă nu voiam să intru într-o controversă privitoare la sentimentele lor. De fapt, ce e un portal, mai precis?

— E o parte mai subțire a membranei, mi-a răspuns Claude. Văzându-mi privirea nedumerită, a dezvoltat explicația: Între lumea noastră – cea supranaturală – și a voastră, există un fel de membrană magică. Într-o parte mai subțire a ei, membrana e permeabilă. Pe acolo poți avea acces la lumea zânelor. La fel și în acele părți ale lumii voastre care, în mod normal, sunt invizibile pentru voi.

— Hm?

Claude era în pasă bună.

— Portalurile rămân de obicei în aceeași zonă, deși e posibil să se mute puțin. Noi le folosim ca să ajungem din lumea noastră într-a voastră. Pe locul portalului din pădurile tale, Niall a lăsat o deschizătură. Fanta aceea nu e îndeajuns de mare ca să poată trece unul dintre noi, pe picioare, însă prin ea se pot transfera obiecte.

Ca o fantă de scrisori dintr-o ușă.

— Vezi? Ce-a fost atât de greu? am întrebat. Vă mai trec prin minte și alte informații sincere pe care să mi le dați?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi motivul pentru care sunt atâtea zâne la Hooligans, pe post de stripperi și bodyguardi și te-miri-ce. Și nu toate sunt zâne. Nici măcar nu știu ce sunt. De ce-au ajuns să fie cu voi?

— Pentru că n-au unde să se ducă, mi-a răspuns, simplu, Dermot. Toate au rămas închise aici. În unele cazuri, intenționat, cum a fost cu Claude, iar în altele, nu... cum a fost cu mine.

— Așadar, Niall a închis căile de acces în țara zânelor și i-a lăsat pe unii pe dinafară?

— Da. Voia să mențină înăuntru toate zânele care voiau să-i omoare pe oameni, și s-a grăbit prea tare, a răspuns Claude. Dar am remarcat că Dermot, asupra căruia Niall aruncase o vrajă crudă, părea să se îndoiască de această explicație.

— Înțeleg că Niall a avut motive întemeiate pentru care a lăsat zânele pe dinafară, am rostit, lent. Zicea că a învățat, din experiență, că dacă zânele se amestecă printre oameni, întotdeauna apar necazuri. Nu voia ca zânele să se mai încrucișeze cu oamenii, pentru că cele mai multe zâne urăsc rezultatul: corciturile.

M-am uitat la Dermot – în privirea mea se puteau citi scuzele pe care i le ceream – care a ridicat din umeri. Era obișnuit.

— Niall n-a avut niciodată de gând să mă revadă. Dar voi doi sunteți chiar atât de nerăbdători să vă duceți în lumea zânelor și să rămâneți acolo?

A urmat o pauză despre care se putea spune că era „semnificativă”. Era clar că Dermot și Claude nu voiau să răspundă. Bine măcar că nu voiau să mintă.

— Și-atunci, explicați-mi de ce stați cu mine și ce vreți de la mine, am zis, sperând că la întrebarea aceasta voi primi răspuns.

— Stăm cu tine pentru că am considerat prielnic să fim aproape de oricine din neamul nostru, mi-a zis Claude. Ne simțeam slăbiți, izolați de țărâmurile natale, și habar n-aveam că au rămas atâtea zâne pe-aici. Ne-am mirat când și celelalte zâne izolate în America de Nord au început să sosească la Hooligans, însă ne-am bucurat. Cum ți-am spus, suntem mai puternici dacă stăm împreună.

— Îmi spuneți tot adevărul? am întrebat, ridicându-mă și începând să mă plimb de colo-colo. Puteați să-mi fi spus toate astea și mai înainte, dar n-ați făcut-o. Dacă mințiți?

Mi-am desfăcut larg brațele, cu palmele în sus. Ei bine?

— Cum? a sărit Claude, ofensat. Ei bine, era timpul să-l servesc și eu cu una dintre specialitățile lui. Zânele nu mint, a argumentat el. Toată lumea știe.

Mda. Sigur. E la mintea cocoșului.

— Poate că nu mințiți, dar nu totdeauna spuneți tot adevărul, am precizat. E clar că asta aveți în comun cu vampirii. Dacă mai sunt și alte motive pentru care vă aflați aici? Poate vreți să stați pe-aproape, să vedeți cine mai vine prin portal.

Dermot a țâșnit în picioare.

Acum eram tustrei nervoși, tustrei agitați. Aerul din încăperea era îmbâcsit de acuzații.

— Eu vreau să mă întorc în lumea zânelor pentru că-mi doresc să-l mai văd o dată pe Niall, mi-a zis Claude, alegându-și cuvintele. E bunicul meu. M-am săturat să tot primesc mesaje când și când. Vreau să vizitez locurile noastre sfinte, unde pot să fiu aproape de spiritele surorilor mele. Vreau să trec dintr-o lume în cealaltă și înapoi, așa cum am dreptul. Aici e portalul cel mai apropiat. Tu ești ruda noastră cea mai apropiată. Și există ceva anume în casa asta. Deocamdată, aici e locul nostru.

Dermot s-a apropiat de fereastra din față, privind afară, la dimineața călduroasă. Se vedeau fluturi, flori deschizându-se și mult soare superb. Am simțit un val de intensă dorință de a fi afară, printre lucrurile pe care le înțelegeam, nu aici, înăuntru, angrenată în această bizară conversație cu rude pe care nu ne înțelegeam, în care nu aveam deplină încredere. Dacă interpretarea limbajului trupului poate fi considerată un etalon demn de încredere, așa zice că și Dermot îmi împărtășea sentimentele amestecate, de nefericire.

— O să mă mai gândesc la ce mi-ai spus, i-am zis lui Claude și l-am văzut pe Dermot relaxându-și un pic umerii. Dar mai am și altceva în minte, am continuat. V-am spus despre atacul din bar, cu sticla incendiară.

Dermot s-a întors spre mine, rezemându-se de tocul ferestrei deschise. Deși avea părul mai lung decât al fratelui meu și o expresie mai (scuză-mă, Jason) inteligentă, mă înspăimânta să văd cât de mult semănau. Nu erau nicidecum identici, însă cu certitudine puteau fi confunđați, cel puțin pentru o clipă. Însă la Dermot erau unele nuanțe întunecate pe care nu le văzusem la Jason.

Ambii veri din neamul zânelor mi-au făcut semne de încuviințare când am adus vorba de sticla incendiară. Păreau interesați, dar neimplicați: o expresie pe care mă obișnuisem s-o remarc la vampiri. Lor chiar le păsa al naibii de puțin de ce li se întâmpla oamenilor pe care nu-i cunoșteau. Dacă l-ar fi citit vreodată pe John Donne⁷, i-ar fi dezaprobat ideea că nici un om nu e o insulă. Din punctul de vedere al zânelor, majoritatea oamenilor se aflau pe o insulă mare, care plutea în derivă pe o mare numită Mă-Doare-în-Cot.

— Lumea vorbește în baruri, așa că sunt sigură că vorbește și prin cluburile de striptease. Vă rog să mă anunțați dacă auziți ceva despre cine ar fi făcut-o. E important pentru mine. Dacă le-ați putea cere angajaților din Hooligans să asculte discuțiile despre atac, în mod sigur v-aș fi recunoscătoare.

— Atât de rău îi merg afacerile lui Sam, Sookie? s-a interesat Dermot.

— Da, i-am răspuns, nu într-un total surprinsă de această întorsătură a conversației. Iar noul bar de pe șosea ne tot răpește clientela. Nu știu dacă e de vină noutatea adusă de Vic's Redneck Roadhouse și de Vampire's Kiss sau dacă oamenii se feresc din cauză că Sam e teriantrop, dar ce știu e că nu merge deloc bine pentru Merlotte's.

Încercam să-mi dau seama cam cât mi-aș dori să le povestesc despre Victor și despre cât de malefic era el, când deodată Claude a zis:

— O să rămâi fără serviciu.

După care a închis gura, ca și cum remarca ar fi declanșat un întreg lanț de gânduri.

Toată lumea părea viu interesată de ce-aș face eu dacă Merlotte's s-ar închide.

— Sam ar rămâne fără mijloace de subzistență, le-am atras atenția, în timp ce mă întorceam să plec spre bucătărie, ca să-mi mai iau o cană de cafea. Ceea ce e mult mai important decât serviciul meu. Eu pot să-mi găsesc de lucru în altă parte.

— Și el ar putea să-și deschidă un bar în altă parte, a replicat Claude, ridicând din umeri.

— Ar fi nevoit să plece din Bon Temps, am ripostat, tăios.

— Și asta nu ți-ar conveni, nu?

Claude părea gânditor, într-un fel care mă stânjenea vizibil.

— E cel mai bun prieten al meu, i-am zis. Știi asta.

Poate că era prima oară când o spuneam cu voce tare, dar cred că o știam de multă vreme.

— A, apropo, dacă vreți să știți ce i s-a întâmplat lui Cait, puteți încerca să luați legătura cu tipul cu ochi cenușii care lucrează la Vampire's Kiss. Numele scris pe uniforma lui era Colton.

Știam că în unele localuri ecusoanele cu nume se distribuiau la nimereală, fără să-i pese cuiva dacă se potriveau cu identitatea purtătorului. Dar, cel puțin, era un punct de pornire. Mi-am reluat drumul spre bucătărie.

— Stai, a exclamat Dermot, atât de brusc, încât am întors capul spre el. Când vin cei cu antichitățile să-ți vadă vechiturile?

— Ar trebui să ajungă în vreo două ore.

— Podul e gol, mai mult sau mai puțin, a continuat Dermot. N-ai de gând să faci curat în el?

— Cam asta mă gândeam să fac dimineață.

— Vrei să te ajutăm? mi-a propus Dermot.

Claude era vizibil îngrozit. I-a aruncat lui Dermot o privire feroce.

Ne întorseserăm pe un teren mai familiar, iar eu, una, îi eram recunoscătoare pentru asta. Până când aveam ocazia să meditez la toate noile informații, nici măcar nu puteam să ghicesc ce întrebări se cuvenea să formulez.

— Mersi, i-am răspuns. Ar fi grozav dac-ați putea să cărați până sus unul dintre tomberoanele alea mari. Pe urmă, după ce mătur și adun toate mărunțișurile, puteți să-l duceți jos la loc.

Faptul că aveam rude cu puteri supraomenești se putea dovedi foarte folositor.

M-am dus pe veranda din spate să-mi adun ustensilele pentru curățenie, iar în vreme ce mă

⁷ Poet englez (1572-1631) considerat o figură proeminentă a poeziei metafizice

chinuiam să urc, cu brațele încărcate, am văzut că ușa lui Claude era închisă. Precedenta mea chiriașă, Amelia, transformase unul dintre dormitoare de sus într-un mic și drăguț budoar, cu o măsuță de toaletă ieftină (dar drăguță), un scrin și un pat. Amelia folosise o altă cameră drept dormitor, mobilată cu două fotolii confortabile, un televizor și un birou spațios, încăperea fiind acum goală. În ziua în care făcusem curat în pod, observasem că Dermot își instalase un pătuț în fostul living.

Cât ai spune „pește”, Dermot și-a făcut apariția la ușa podului, ducând cu el tomberonul. Lăsându-l jos, și-a rotit privirea înjur.

— Am impresia că arăta mai bine când erau lucrurile familiei în el, a zis, și am fost nevoită să-l aprob.

La lumina zilei, revărsată prin geamurile murdare, podul părea trist și sărăcăcios.

— O să arate foarte bine când o să fie curat, am replicat cu hotărâre, și m-am pus pe treabă cu mătura, înlăturând toate pânzele de păianjen, după care am atacat praful și gunoaiile de pe scândurile dușumelei. Spre mirarea mea, Dermot a luat câteva cârpe și soluția pentru curățat geamuri și a început să se ocupe de ferestre.

Mi s-a părut că ar fi mai înțelept să nu comentez. După ce a terminat cu ferestrele, mi-a ținut fârașul, să strâng în el gunoiul măturat. Terminând și cu asta, am adus sus aspiratorul, să rezolv și cu praful rămas, iar el mi-a zis:

— Pereții trebuie zugrăviți.

Era ca și cum ai spune că deșertul are nevoie de apă. Poate că fuseseră zugrăviți odată, însă totul se cojise sau se ștersese de mult, iar culoarea nedefinită rămasă pe pereți fusese răsădită sau pătată de numeroasele obiecte sprijinite de ei.

— Păi, da. Răzuțiți și zugrăviți. Și podeaua trebuie refăcută.

Am bătut cu piciorul în scânduri. Înaintașii mei fuseseră cuprinși de frenezia zugrăvitului când i se adăugase casei și al doilea nivel.

— Pentru depozitare n-ai nevoie decât de o parte din spațiu, a zis Dermot, dintr-odată. Presupunând că negustorii de antichități ar cumpăra piesele mai mari și n-ar mai trebui să le aduci înapoi.

— E adevărat, am zis. Dermot părea să aibă dreptate, însă nu înțelegeam ce urmărește. Despre ce tot vorbești? l-am întrebat, fățiș.

Mi-a arătat spre locul în care panta acoperișului forma o suprafață naturală, cam de doi metri adâncime și întinsă cât toată casa.

— N-ar fi greu să-l împărți, să pui câteva uși, mi-a zis străunchiul meu.

Dermot se pricepea să pună uși? Probabil că păream uluită, fiindcă mi-a explicat:

— M-am uitat la emisiunile de pe HGTV⁸, la televizorul Ameliei.

— A, am exclamat, căutând în minte o replică mai inteligentă. Încă mă simțeam în ceață. Păi, asta s-ar putea face, am zis. Dar nu cred că aș mai avea nevoie de alte camere. Vreau să spun, cine ar vrea să stea aici?

— Nu e bine totdeauna să ai mai multe dormitoare? Așa se spune la televizor. Și eu aș putea să mă mut într-o astfel de cameră. Am putea folosi, eu și Claude, camera cu televizorul ca pe un salon. Și am putea să avem fiecare camera lui.

M-am simțit umilită de faptul că nu-mi trecuse prin cap să-l întreb pe Dermot dacă nu-l deranja să împartă camera cu Claude. Era evident că-l deranja. Dormea pe un pat de campanie, în salonașul acela mititel... Fusesem o gazdă proastă. L-am privit pe Dermot cu mai multă atenție decât înainte. Vocea îi sunase... plină de speranță. Poate că, de fapt, chiriașul meu era subevaluat. Mi-am dat seama că nu știam precis ce făcea Dermot la club. Luasem ca pe un fapt de la sine înțeles că Dermot ar merge cu Claude, când se ducea Claude în Monroe, însă niciodată nu fusesem îndeajuns de curioasă să întreb ce făcea Dermot când ajungea acolo. Dacă faptul că făcea parte din neamul zânelor era singurul element pe care-l avea în comun cu egocentricul de Claude?

— Dacă tu crezi că ai timp de munca asta, aș cumpăra bucuroasă materialele, i-am zis, neștiind nici eu de unde-mi veneau cuvintele. De fapt, dac-ai putea să răsădi pereții, să-i cureți și să-i

⁸ Home and Garden Television (Casa și grădina), canal de televiziune din S.U.A. și Canada

zugerăvești, după care să faci împărțirea, sigur ți-aș fi recunoscătoare. Ți-aș plăti bucuroasă munca. Ei, ce-ar fi să mergem, când mai am o zi liberă, la depozitul de cherestea din Clarice? Dac-ai putea să-ți dai seama câtă cherestea și câtă vopsea ne-ar trebui.

Dermot s-a luminat la față ca un pom de Crăciun.

— Pot să încerc, și știu de unde să împrumut un șpaclu, mi-a zis. Ai încredere în mine că pot să fac treaba asta?

— Am, i-am zis, neștiind dacă și credeam cu adevărat acest lucru. Dar, în definitiv, podul n-ar fi putut să arate mai rău decât acum. Începeam să mă entuziasmez și eu. Ar fi grozav să refacem încăperea asta, am exclamat. Trebuie să-mi spui cam cât crezi că ar fi tariful corect.

— Nici nu mă gândesc, a replicat el. Tu mi-ai oferit găzduire și încredere prin prezența ta. Măcar atât pot să fac și eu pentru tine.

N-aveam cum să-l contrazic pe Dermot, dacă punea problema astfel. Era ca atunci când ești hotărât să nu accepți un cadou, iar eu am apreciat că era exact o astfel de situație.

Fuse o dimineață plină de informații și de surprize. În timp ce mă spălam pe mâini și pe față, ca să scap de praful din pod, am auzit o mașină pe alee, apropiindu-se. Splendida emblemă, cu litere gotice, ocupa toată partea laterală a unei dube mari, albe.

Din ea au coborât Brenda Hesterman și asociatul ei. Asociatul era un bărbat mărunț și îndesat, cu pantaloni militărești și o bluză polo albastră, plus mocasini lustruiți. Părul grizonant era tuns scurt.

Am ieșit pe veranda din față.

— Bună, Sookie, mi-a strigat Brenda, ca și cum am fi fost prietene vechi. Ți-l prezint pe Donald Callaway, coproprietarul magazinului.

— Bună ziua, domnule Callaway, am zis, înclinând din cap. Vă rog să intrați. Pot să vă servesc cu ceva de băut?

Amândoi m-au refuzat, în timp ce urcau treptele. Cum au ajuns înăuntru, au început să-și rotească privirile prin încăperea ticsită, cu o prețuire pe care oaspeții mei din neamul zânelor n-o arătaseră.

— Ador tavanul de lemn, a zis Brenda. Și privește pereții din scânduri!

— E o casă veche, a încuviințat Donald Callaway. Vă felicit, domnișoară Stackhouse, pentru că locuiți într-un cămin istoric atât de încântător.

M-am străduit să nu-mi arăt uluirea. Nu era o reacție de care aveam parte în mod normal. Cei mai mulți aveau tendința să mă compătimentsc pentru că locuiesc într-o clădire atât de demodată. Podelele nu erau tocmai drepte, iar ferestrele n-aveau dimensiunile standard.

— Mulțumesc, am răspuns, cu îndoială. Ei bine, acestea sunt lucrurile care s-au aflat în pod. Vedeți dacă e ceva care să vă placă. Și dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să mă strigați.

Nu prea avea rost să mai pierd vremea pe-acolo; mi se părea chinuitor să-i privesc cum își văd de treabă. M-am dus în camera mea, să șterg praful și să deretic, și dacă tot eram acolo, am făcut curat prin vreo două sertare. În mod normal, aș fi dat drumul la radio, însă voiam să stau cu urechile ciulite pentru eventualitatea în care cei doi asociați ar fi avut întrebări de pus. Din când în când, îi auzeam discutând între ei cu voce joasă, și m-am trezit că eram curioasă cu privire la ce aveau să hotărască. Iar când l-am auzit pe Claude coborând pe scară, am considerat că era bine să ies și să-mi iau la revedere de la ei.

Brenda a rămas cu gura căscată când cei doi musafiri ai mei din neamul zânelor au trecut prin living. I-am făcut să-și încetinească mersul îndeajuns cât să-i pot prezenta, fiindcă așa cerea politețea. N-am fost câtuși de puțin mirată când am constatat că Donald m-a văzut într-o cu totul altă lumină după ce mi-a cunoscut „verii”.

Tocmai frecam prin baia de pe hol, când l-am auzit pe Donald scâpând o exclamație. M-am dus ușurel în living, încercând să-mi compun o expresie nepăsător-întrebătoare.

El tocmai examina biroul bunicului meu, o piesă de mobilier foarte grea și urâtă, care le provocase verilor mei numeroase înjurături și multă transpirație atunci când o căraseră până în living.

Omulețul stătea acum ghemuit în fața lui, cu capul vârat în golul pentru picioare.

— Aveți aici un compartiment secret, domnișoară Stackhouse, mi-a zis, lăsându-se puțin înapoi, pe vine. Veniți, să vă arăt.

M-am lăsat și eu pe vine lângă el, resimțind entuziasmul stârnit firesc de o asemenea descoperire.

Compartiment secret! Comoara piraților! Trucuri magice! Toate acestea declanșează fericita nerăbdare copilărească.

La lumina lanternei lui Donald, am văzut că în fundul biroului, în acel spațiu în care-ți ții genunchii, era o tăblie în plus. Se vedeau și două balamale minuscule, la o înălțime la care nu puteai să le atingi cu genunchii, montate astfel încât ușa secretă să se deschidă în sus.

Dar cum se deschidea?

— Acesta era misterul.

După ce m-am săturat de privit, Donald mi-a propus:

— Aș încerca eu cu briceagul, domnișoară Stackhouse, dacă nu aveți vreo obiecție.

— Absolut niciuna, l-am asigurat.

Și-a scos briceagul – de dimensiuni practice – din buzunar, i-a desfăcut lama și a strecurat-o cu precauție în îmbinare. După cum m-am așteptat, cam pe la mijlocul acesteia a întâlnit un fel de siguranță, pe care a împins-o ușurel cu lama cuțitului, mai întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă, însă fără rezultat.

Pe urmă, a început să ciocănească tăblia peste tot. În ambele locuri în care se întâlneau laturile și tăblia de sus, era o fâșie din lemn. Donald a apăsat și a împins, și tocmai mă pregăteam să-mi azvârl brațele în sus, exasperată, când s-a auzit un scârțâit ruginit și ușa secretă s-a deschis.

— Vă rog să faceți onorurile, m-a invitat Donald. Doar e biroul dumneavoastră.

Era o remarcă atât rezonabilă, cât și adevărată, așa că, după ce el s-a retras, i-am luat locul. Am ridicat ușa și am ținut-o în sus, iar Donald mi-a ținut lanterna nemișcată, însă din moment ce corpul meu bloca o mare parte din fasciculul luminos, mi-a trebuit ceva timp până să extrag conținutul.

Am apucat și am tras ușurel, am pipăit marginile pachetului, după care l-am scos. M-am lăsat grăbită înapoi, pe vine, străduindu-mă să nu-mi imaginez cum arătam din locul în care se afla Donald. Cum m-am îndepărtat îndeajuns de birou, m-am ridicat și m-am dus la fereastră, cu pachetul prăfuit în mâini. L-am examinat.

Era un săculeț de catifea, cu șnur la gură. Materialul, cred, fusese odinioară roșu-burgund. Înăuntru era un plic, alb la origine, cam de 15x20, cu desene, și după ce l-am netezit cu grijă, mi-am dat seama că în el fusese un tipar de rochie. Imediat, un puhoi de amintiri și-a făcut apariția, neinvitat. Mi-am adus aminte de cutia în care se ținuseră toate tiparele, ca și revistele Vogue, Simplicity și Butterick. Bunicii mele îi plăcuse mult să coasă, timp de mulți ani, până când un deget rupt de la mâna dreaptă nu se „așezase” cum trebuia, și bătrânei îi devenise din ce în ce mai greu să se descurce cu tiparele subțiri ca foița de mătase și cu materialele. După desen, plicul acesta conținuse tiparul unei rochii lungi până în pământ, cu pense în talie, iar cele trei manechine desenate aveau umerii lăsați după cerințele modei, fețe alungite și părul scurt. Una dintre ele avea rochia lungă până la jumătatea gambei, alta, cât o rochie de mireasă, iar a treia arăta ca un costum pentru cadril. O rochie lungă extrem de versatilă!

Desfăcând clapa plicului, am privit cu atenție înăuntru, așteptându-mă să văd familiara hârtie subțire maro pentru tipare, presărată cu misterioase indicații scrise cu cerneală neagră. În schimb, înăuntru se afla o scrisoare, caligrafiată pe o coală îngălbenită. Am recunoscut scrisul.

Dintr-odată, mi-a venit să plâng, mai mult ca oricând. Am făcut ochii mari, astfel încât lacrimile să nu se reverse, și am ieșit în mare grabă din living. Nu se putea să deschid plicul de față cu alți oameni în casă, așa că l-am pus bine în sertarul noptierei, împreună cu săculețul, și, după ce m-am șters bine la ochi, m-am întors în living.

Cei doi negustori de antichități erau prea manierati ca să-mi pună întrebări, și eu le-am adus câte o cafea, adăugând pe tavă lapte, zahăr și câteva felii de chec, în semn de recunoștință. Și de politețe. Așa cum mă învățase bunica mea... răposata mea bunică, al cărei scris de mână îl recunoscusem pe hârtia din interiorul plicului pentru tipare.

Brenda și Donald au terminat de examinat conținutul podului la o oră după ce am deschis compartimentul secret. Pe urmă, ne-am așezat să discutăm ce-și doreau ei din amestecătura mea de lucruri și cam cât să-mi plătească pentru ele. La început, aveam de gând să spun un simplu „OK”, însă în numele familiei mele m-am simțit obligată să obțin pe ele cât mai mulți bani posibil. Spre nerăbdarea mea, discuția mi-a dat impresia că se prelungește la infinit.

Cam care a fost tărășenia: ei voiau patru piese mari de mobilier (inclusiv biroul), vreo două manechine, un mic scrin, câteva linguri și două tabachere din corn. O parte din lenjerie era în bună stare, articolele părând aproape noi, cu toate că nu puteam să obțin cine știe ce pe ele. Un scăunel pentru sugari (prea scund și mic pentru femeile moderne) a fost adăugat pe listă, iar Donald și-a dorit o cutie cu bijuterii false, din anii treizeci-patruzeci. Plapuma străbunicii mele, cu model roată-de-căruță, valora în mod evident mult în ochii negustorilor, și fiindcă nu fusese niciodată piesa mea preferată, am renunțat bucuroasă la ea.

De fapt, chiar am fost mulțumită că obiectele acestea aveau să ajungă în case unde să fie apreciate, îngrijite și îndrăgite, în loc să rămână depozitate în pod.

Puteam să-mi dau seama că Donald ardea cu adevărat de nerăbdare să ia la mână cutia cea mare cu fotografii și documente, care încă aștepta să-i acord atenție, însă nici prin gând nu-mi trecea să-l las, până nu le examinam eu pe toate. I-am spus-o în termeni extrem de politicoși, și am mai căzut de acord și asupra faptului că, dacă se vor mai descoperi compartimente secrete în oricare piesă de mobilier pe care le-o vindeam, eu voi avea întâietate la răscumpărarea conținutului, în cazul în care acesta ar avea vreo valoare financiară.

După ce au sunat la magazin să rezolve cu transportul și mi-au scris un cec, negustorii au plecat cu vreo două dintre achizițiile mai mărunte. Păreau la fel de satisfăcuți ca mine de rezultatele zilei de muncă.

După aproximativ o oră, a apărut pe alee un camion mare de la Splendide, în cabină fiind doi tineri vânjoși. În alte trei sferturi de oră, mobilierul era ambalat și încărcat în spate. După plecarea lor, venise vremea să mă pregătesc pentru serviciu. Cu destul regret, am amânat examinarea obiectelor din sertarul noptierei mele.

Deși eram nevoită să mă grăbesc, mi-am permis să savurez, pentru câteva momente – în timp ce mă machiam și mă îmbrăcam cu uniforma – faptul că aveam casa doar pentru mine. Ajunsesem la concluzia că era destul de cald ca să-mi pot lua pantalonii scurți.

Trecusem pe la Wal-Mart și-mi cumpărasem două perechi noi, cu o săptămână în urmă. În onoarea inaugurării lor, m-am asigurat că am picioarele cât se poate de bine epilate. Bronzul deja mi se fixase. M-am privit în oglindă și am fost mulțumită de imagine.

Am ajuns la Merlotte's cam pe la cinci. Prima persoană pe care am văzut-o a fost chelnerița cea nouă, India. Ea are pielea ciocolatie și mătăsoasă, părul împletit în codițe subțiri, lipite de cap, și un inel în nas, și este cea mai veselă ființă omenească pe care o cunoscusem în ultima vreme. Astăzi, m-a întâmpinat cu un zâmbet de parcă aș fi fost tocmai persoana pe care abia aștepta s-o vadă... ceea ce și era adevărat, fără exagerare. Eu trebuia s-o înlocuiesc.

— Ai grijă cu tipul ăla de la cinci, mi-a zis ea. Bea de stinge. Cre' că s-o fi certat cu nevasta.

Aș fi putut să-mi dau seama dacă era sau nu așa după câteva clipe de „ascultat”.

— Mersi, India. Altceva?

— Perechea aia de la unșpe vrea ceaiul neîndulcit, cu multă lămâie. Mâncarea lor trebuie să fie gata în scurt timp, câte un burger și murături prăjite. La el, cu puțin cașcaval.

— Oki-doki. Să ai o seară bună.

— Asta și vreau. Mă duc la o întâlnire.

— Cu cine? m-am interesat, din curiozitate pur prostească.

— Cu Lola Rushton, mi-a răspuns.

— Cred că am fost colegă de liceu cu Lola, am zis, după doar o fracțiune de secundă care indica faptul că preferința Indiei pentru femei era altceva decât o întâmplare cotidiană.

— Ea își amintește de tine, mi-a confirmat India, râzând.

Sigur că așa era, din moment ce fusesem cea mai ciudată din mica mea clasă de liceu.

— Toată lumea își amintește de mine ca Sookie Nebuna, i-am zis, încercând să las să mi se vadă în

voce melancolia.

— A fost îndrăgostită lulea de tine, o vreme, mi-a destăinuit India.

Am simțit o plăcere neobișnuită.

— Mă flatează să aflu, i-am răspuns, după care m-am grăbit să trec la muncă.

Am făcut un scurt tur al meselor mele, ca să mă asigur că totul era în regulă, am servit burgerii și murăturile prăjite, după care l-am urmărit, destinându-mă, pe domnul Țâfnă și Arțag, cum își dă pe gât ultimul pahar și părăsește barul. Nu era beat, dar era gata de bătaie, și mi-a părut bine să-l văd plecând. N-aveam nevoie de necazuri.

Nu era singurul țăfnos din Merlotte's. Sam completa astă-seară formularele pentru asigurări și, deoarece detestă să completeze formulare, însă trebuie s-o facă mereu, nu era deloc bine-dispus. Hârtoagele erau stivuite pe bar și, într-un moment de acalmie dintre două comenzi, am aruncat o privire peste ele. Dacă le citeam cu atenție și fără grabă, nu mi-era greu să-mi dau seama despre ce era vorba, oricât de întortocheată ajungea să fie limba engleză în ele. M-am apucat să bifez căsuțe și să completez spații punctate, după care am sunat la secția de poliție și le-am zis celor de-acolo că aveam nevoie de o copie a procesului-verbal referitor la atacul cu sticla incendiară. Le-am dat numărul de fax al lui Sam, iar Kevin mi-a promis că o să mi-o transmită.

Mi-am ridicat privirea și l-am zărit pe patronul meu stând în fața mea, cu o expresie de deplină mirare pe chip.

— Scuze! am exclamat instantaneu. Mi s-a părut că te stresează groaznic și nu m-a deranjat să arunc un ochi. Ți le dau înapoi.

Și, înșfăcând hârtiile, le-am repezit spre Sam.

— Nu, s-a împotrivit el, bătând în retragere cu brațele ridicate în semn de capitulare. Nu, nu. Sook, mersi. Nici nu mi-a trecut prin cap să-ți cer ajutorul, a mărturisit el, lăsându-și ochii în jos. Ai sunat la secția de poliție?

— Mda, l-am prins pe Kevin Pryor. O să ne trimită procesul-verbal, ca să-l atașăm.

— Mersi, Sook, a repetat Sam, cu o față de parcă tocmai ar fi apărut Moș Crăciun în bar la el.

— Pe mine nu mă deranjează formularele, i-am zis, zâmbind. Ele nu-mi întorc vorba. Tu mai bine verifică-le, să te asiguri că le-am completat corect.

Sam m-a privit strălucind de bucurie, fără să se sinchisească să-și lase ochii spre hârtii.

— Bună treabă, dragă prietenă.

— Nici o problemă.

Îmi făcuse bine să am ceva care să mă țină ocupată, ca să nu mă mai gândesc la obiectele neexamineate din sertarul noptierei mele. Am auzit deschizându-se ușa de la intrare și am întors capul, bucuroasă că mai intrau clienți. Dar am fost nevoită să trudes din greu ca să-mi păstrez bucuria pe chip când am văzut că sosise Jannalynn Hopper.

Sam este ceea ce s-ar putea numi un aventurier în privința partenerelor, iar Jannalynn nu era prima femeie puternică (să nu spun înfricoșătoare) cu care se înhăita. Slăbănoagă și scundă, Jannalynn avea un gust agresiv în privința modei și o feroce plăcere în exercitarea misiunii de executor al haitei Dinte Lung, cu sediul în Shreveport.

Astă-seară, Jannalynn purta un șort din denim, sandale cu șireturi încrucișate și legate pe pulpă și o bluză albastră unicat, fără mâneci, fără sutien pe dedesubt. Avea cerceii pe care i-i cumpărase Sam de la Splendide și vreo șase lanțuri din argint, de lungimi și cu medalioane diferite, sclipindu-i la gât. Părul ei scurt era acum platinat, țepos și strălucitor. Era ca o oglindă captatoare, m-am gândit, amintindu-mi de un exemplar mic, viu colorat, dăruit de Jason, ca să-l atârni la fereastra din bucătărie.

— Bună, iubitele, i-a zis lui Sam, în timp ce trecea pe lângă mine fără să mă învrednicească nici măcar cu o privire piezișă. L-a cuprins pe Sam într-o îmbrățișare feroce și l-a sărutat insistent.

El i-a răspuns la sărut, deși puteam să-mi dau seama, după semnalele emise de creierul său, că era ușor jenat. Astfel de considerente n-o afectau defel pe Jannalynn, evident. M-am grăbit să mă întorc cu spatele și să verific dacă sarea și piperul erau în cantitățile convenite în recipientele de pe mese, deși știam cât se poate de bine că totul era perfect.

La drept vorbind, Jannalynn mi se păruse totdeauna stânjenitoare, aproape înfricoșătoare. Era foarte conștientă de prietenia dintre mine și Sam, mai ales de când făcusem cunoștință cu familia lui

Sam, la nunta fratelui său, când avuseseră cu toții impresia că eram iubita lui. Nu puteam s-o învinuiesc pentru că avea unele bănuieli: să fi fost în locul ei, m-aș fi simțit la fel.

Jannalynn era o tânără bănuitoare atât din fire, cât și din cauza profesiei. O parte din slujba ei însemna evaluarea pericolelor și acționarea împotriva acestora, înainte ca ele să-i provoace vreo rană lui Alcide sau haitei. Ea mai administra și Părul Câinelui, un mic bar care aprovizionează în mod special haita Dinte Lung, ca și pe ceilalți cu dublă-natură din regiunea Shreveport. Foarte multe responsabilități pentru cineva atât de tânăr ca Jannalynn, însă ea părea născută pentru astfel de provocări.

Până să termin de făcut toate treburile care mi-au putut trece prin minte, Jannalynn și Sam au purtat o conversație cu glas scăzut. Ea se cocoțase pe un taburet, cu picioarele ei musculoase încrucișate elegant, iar el stătea în poziția obișnuită, în spatele barului. Chipul lui Jannalynn era concentrat, la fel și al lui: indiferent despre ce vorbeau, era ceva serios. M-am străduit să-mi mențin mintea total impenetrabilă.

Clienții făceau tot posibilul să nu caște gura la tânăra vârcolac. Cealaltă chelneriță, Danielle, îi mai arunca din când în când câte o privire, șușotind între timp cu iubitul ei, care venise să tragă de un pahar seara întreagă, doar ca s-o urmărească pe Danielle cum se plimbă printre mese.

Oricare ar fi fost păcatele lui Jannalynn, nu puteai să contești faptul că era o prezență remarcabilă. Când era ea într-o cameră, trebuia să i se acorde atenție. (Mi-am zis că, măcar parțial, acest lucru se datora faptului că emitea semnale puternice cum că e al naibii de înspăimântătoare.)

O pereche și-a făcut intrarea și a privit în jur, înainte de a se așeza la o masă goală din sectorul meu. Fețele mi se păreau oarecum familiare. După câteva clipe, le-am și recunoscut: erau Jack și Lily Leeds, detectivi particulari pe undeva prin Arkansas. Ultima oară când îi văzusem, veniseră în Bon Temps să investigheze dispariția lui Debbie Pelt, fiind angajați de părinții ei. Le răspusesem la întrebări în ceea ce acum știam că reprezintă stilul zânelor: mă ținusem de litera adevărului, fără să-i respect și spiritul. Eu însămi o împușcasem pe Debbie Pelt în legitimă apărare și nu-mi doream să merg la pușcărie pentru asta.

Asta fusese cu mai bine de un an în urmă. Lily Bard Leeds era tot palidă, tăcută și concentrată, iar soțul ei, tot atrăgător și vivace. Ochii ei m-au depistat instantaneu și mi-era imposibil să mă prefac că nu observ. Fără tragere de inimă, m-am dus spre masa lor, simțind cum zâmbetul îmi devine tot mai fragil cu fiecare pas.

— Bine ați revenit la Merlotte's, le-am zis, zâmbindu-le larg. Cu ce vă pot servi astă-seară? Am introdus în meniu murături prăjite, iar burgerii Lafayette sunt chiar buni.

Lily a făcut o figură de parcă i-aș fi propus să mănânce viermi în foietaj, însă Jack mi-a dat impresia că regreta un pic. Nu s-ar fi dat înapoi de la murături, îmi dădeam seama.

— Eu o să iau un hamburger Lafayette, cred, a zis Lily, fără entuziasm. Și, când s-a întors spre însoțitorul ei, tricoul i s-a ridicat și am zărit în treacăt o serie de vechi cicatrice rivalizând cu cele noi ale mele.

Ei bine, noi două mereu am avut câte ceva în comun.

— Hamburger și pentru mine, a zis Jack. Și dacă ai câteva clipe libere, am vrea să stăm de vorbă.

Mi-a zâmbit, și cicatricea lungă și subțire de pe fața lui s-a curbat, în timp ce-și înălța sprâncenele. Oare asta să fi fost seara mutilărilor? M-am întrebat dacă nu cumva geaca lui subțire, inutilă într-o zi atât de calduroasă, ascundea ceva încă și mai rău.

— Putem să stăm de vorbă. Mi-am închipuit că nu v-ați întors la Merlotte's pentru bucătăria nemaipomenită, le-am zis, și le-am luat și comanda pentru băuturi înainte de a mă îndrepta spre ghișeuul lui Antoine, căruia i-am predat notița.

M-am întors la masa lor cu ceai rece și o farfuriuță cu felii de lămâie. Am privit în jur, ca să fiu sigură că nu are nimeni nevoie de mine, după care m-am așezat față-n față cu Jack, cu Lily în stânga mea. Era drăguță, însă prea rezervată și musculoasă, încât simțeam că dac-aș arunca în ea cu o monedă de zece cenți, ar fi ricoșat sigur. Până și mintea îi era, într-un fel, ordonată și strictă.

— Despre ce să vorbim? i-am întrebat, deschizându-mi în același timp mintea către ei.

Jack se gândea la Lily, având anumite griji cu privire la sănătatea ei... ba nu, a mamei ei... o recidivă a unui cancer de sân. Lily se gândea la mine, își scormonea creierii în privința mea,

bănuindu-mă că aş fi o ucigaşă.

Ceea ce mă durea.

Dar era adevărat.

— Sandra Pelt a ieşit din închisoare, m-a informat Jack Leeds şi, cu toate că auzisem cuvintele în creierul lui înainte de a fi rostite cu voce tare, n-am fost nevoită să mă prefac şocată.

— A fost la închisoare? Aşadar, de-asta n-am mai văzut-o de când au murit ai ei!

Bătrânii Pelt promiseseră c-o vor ţine sub control pe Sandra. După ce aflasem că muriseră, mă întrebasesem când avea să se arate Sandra. Dacă n-o văzusem imediat, mă relaxasem.

— Şi-mi spunei asta pentru că...? am izbutit să articulez.

— Pentru că te urăşte de moarte, mi-a răspuns, calmă, Lily. Şi pentru că n-ai fost găsită vinovată de nici un tribunal pentru dispariţia surorii ei. Nici măcar n-ai fost arestată. Şi nu cred că vei fi vreodată. E posibil chiar să fii nevinovată, deşi nu cred. Dar Sandra Pelt e doar nebună. Şi obsedată de tine. Cred că ar fi cazul să ai grijă. Foarte mare grijă.

— De ce-a fost închisă?

— Ultraj şi violenţă împotriva unuia dintre verii săi. Vărul acesta obţinuse o parte de avere în testamentul părinţilor Sandrei, şi se pare că Sandra a considerat-o o problemă personală.

Eram foarte, foarte îngrijorată. Sandra Pelt era o tânără depravată şi lipsită de moralitate. Ştiam sigur că nu împlinise încă douăzeci de ani, şi avusese nu doar o tentativă clară de a mă asasina. Nu mai avea cine s-o lecuiască şi, de aceea, starea ei mentală era şi mai dubioasă, potrivit detectivilor particulari.

— Dar de ce-aţi bătut drumul până aici ca să mă anunţaţi? i-am întrebat. Adică, vă sunt recunoscătoare, dar n-aveaţi vreo obligaţie... şi puteaţi să daţi doar un telefon. Din câte ştiam, detectivii particulari lucrează pe bani. V-a plătit cineva ca să mă preveniţi?

— Executorul testamentar al familiei Pelt, mi-a răspuns Lily, după câteva clipe de ezitare. Avocatul lor, care locuieşte în New Orleans, este tutorele numit de tribunal pentru Sandra, până când va împlini douăzeci şi unu de ani.

— Şi-l cheamă?

Lily a scos o bucăţică de hârtie din buzunar.

— E un soi de nume baltic, mi-a zis. Şi s-ar putea ca eu să nu-l pronunţ corect.

— Cataliades, am rostit, punând accentul pe a doua silabă, unde-i era locul.

— Da, a confirmat Jack, surprins. El e. Mare mahăr.

Am încuviinţat. Domnul Cataliades şi cu mine eram prieteni. În cea mai mare măsură, era un demon, însă cei doi Leeds nu păreau să cunoască amănuntul. De fapt, nu păreau să cunoască mai nimic despre lumea cealaltă, cea aflată dincolo de lumea omenească.

— Aşadar, domnul Cataliades v-a trimis încoace ca să mă preveniţi? El este executorul?

— Mda. Urmează să lipsească de la birou pentru o vreme şi a vrut să se asigure că ştii că fata e în libertate. Părea să se simtă oarecum obligat faţă de tine.

Am cântărit în minte informaţia. Nu ştiam decât o ocazie în care-i făcusem avocatului un mare serviciu. Îi ajutasem să scape din hotelul care tocmai se prăbuşea, în Rhodes. Îmi făcea plăcere să ştiu că exista măcar o persoană care a vorbit serios când a spus „Îţi rămân dator”. Mi se părea o ironie faptul că detectivii Leeds erau plătiţi din averea familiei Pelt ca să mă prevină în privinţa ultimei reprezentante în viaţă a familiei Pelt; nu ironie de genul „ha!”, ci o ironie amară.

— Nu vă supăraţi că întreb, dar cum de a luat legătura cu dumneavoastră? Adică, sunt sigură că există o mulţime de detectivi în New Orleans, de exemplu. Dumneavoastră tot în regiunea Little Rock aveţi sediul, este?

Lily a ridicat din umeri.

— El ne-a sunat, mi-a răspuns ea. Ne-a întrebat dacă suntem liberi şi ne-a trimis cecul. Instrucţiunile sale au fost foarte precise. Noi amândoi, în bar, astăzi. De fapt... Până la minut, a adăugat, uitându-se la ceas.

M-au privit aşteptând să le explic ciudăţenia avocatului.

Mă străduiam cu furie să gândesc. Dacă domnul Cataliades îmi trimisese doi tipi tari la bar, instruindu-i să ajungă la un anumit moment, asta trebuia să fie deoarece el ştia că prezenţa lor avea să

fie necesară și dezirabilă. Și când ai avea nevoie de doi hăndrălai capabili?

Când îți bat necazurile la ușă.

Până să-mi dau seama, m-am ridicat și m-am întors spre intrarea în bar. Firește, cei doi Leeds au privit încotro priveam eu, așa că eram toți cu ochii pe ușă când au intrat necazurile pe ea.

Au intrat patru tipi duri. Bunica mea ar fi spus că erau croiți pentru bătaie. Puteau la fel de bine să fi avut întipărite pe frunte cuvintele „Sunt mardeiaș și mă mândresc cu asta”. Erau, categoric, sub influența a ceva, plini de ei, dând pe dinafară de agresivitate. Și înarmați.

După o clipă de cercetare prin mințile lor, am știut că se drogaseră cu sânge de vampir. Acesta era cel mai imprevizibil drog de pe piață... și, în același timp, cel mai costisitor, fiindcă recoltarea lui era atât de periculoasă. Oamenii care beau sânge de vampir deveneau – pentru o perioadă de timp imposibil de determinat – incredibil de puternici și incredibil de necruțători... și, câteodată, nebuni de legat.

Deși era cu spatele spre nou-sosiți, Jannalynn mi-a dat impresia că i-a mirosit. S-a rotit pe scaunul ei și s-a încordat, exact cum trage cineva de struna unui arc și țintește cu săgeata. Simțeam cum instinctul animalic adie dinspre ea. Ceva nestăpânit și sălbatic umplea atmosfera, și mi-am dat seama că același miros venea și dinspre Sam. Jack și Lily Leeds erau deja în picioare. Jack își ținea mâna pe sub haină, și știam că avea o armă acolo. Lily avea mâinile într-o postură ciudată, ca și cum s-ar fi pregătit să gesticuleze, dar ar fi încremenit la jumătatea mișcării.

— Haida-ha, mârlanilor! a exclamat cel mai înalt dintre ei, adresându-se tuturor celor din bar. Avea o barbă bogată și un păr des, negru, însă dincolo de toate acestea am observat cât era de tânăr. Cred că nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani. Am venit să ne distrăm cu voi, șopârlelor! a mai zis.

— N-avem șopârle pe-aici, a replicat Sam, pe un ton egal și calm. Sunteți bine-veniți dacă vreți să beți un pahar, dar pe urmă cred că ați face mai bine să plecați. Aici e un bar liniștit, pentru localnici, și n-avem nevoie de neplăceri.

— Neplăcerile sunt deja aici! s-a împăunat cel mai scund dintre ticăloși. Era bărbierit la sânge, și în chip de păr avea o claiă ca de fân, lăsând să se vadă cicatricele de pe scalp. Lat în umeri și grosolan. Cel de-al treilea puștan era slab și avea tenul închis, fiind probabil de origine hispanică. Părul negru îi stătea lins pe spate, iar buzele erau țuguiate senzual, impresie pe care încerca s-o contracareze printr-un rânjat batjocoritor. Al patrulea fusese afectat de sângele de vampir chiar mai grav decât ceilalți, și nu putea să vorbească, din cauză că era pierdut în propria-i lume. Ochii îi zvâcneau dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi urmărit lucruri invizibile pentru noi ceilalți. Și el era masiv. Am crezut că din partea lui va veni primul atac, și mi-am închipuit că eram cel mai neînsemnat dintre combatanți, așa că am început să mă furișez spre dreapta, plănuiind să-l iau din flanc.

— Putem să avem liniște aici, l-am auzit spunând pe Sam.

Încă încerca, deși înțelesese, știam sigur, că în niciun caz nu aveam să scăpăm de violențe. Doar câștiga timp, astfel încât toată lumea din barul Merlotte's să înțeleagă ce se petrece.

Și bine făcea. În câteva secunde, până și cei mai înceți dintre cei câțiva clienți se mutaseră cât mai departe posibil de locul acțiunii, excepție făcând Danny Prideaux, care juca dart cu Andy Bellefleur, și Andy însuși. Danny chiar ținea o săgeată în mână. Andy nu era în timpul serviciului, dar tot avea arma la el. Urmărindu-i privirea lui Jack Leeds, mi-am dat seama că înțelesese, ca și mine, de unde aveau să vină problemele cele mai neplăcute. Mardeiașul, amețit, se legăna acum pe călcăie, înainte și înapoi.

Din moment ce Jack Leeds avea o armă, și eu, nu, m-am retras tiptil, prudentă, nevrând să mă aflu în bătaia focului. Privirea rece a lui Lily mi-a urmărit mișcarea vagă, și am văzut-o încuviințând aproape imperceptibil. Făcusem ceva rezonabil.

— Noi nu vrem liniște, a mârâit Bărbosul-Șef. Noi o vrem pe blondă.

Și a arătat spre mine cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta scotea la iveală un cuțit. Părea să aibă mai mult de o jumătate de metru lungime, deși e posibil ca frica mea să fi jucat rolul de lupă.

— O să ne ocupăm noi de ea, a anunțat Claiă Blondă.

— Și, poate, pe urmă, de voi ceilalți, a adăugat Buze Țuguiate.

Nebunul Amețit n-a făcut decât să zâmbească.

— N-aș prea crede, a zis Jack Leeds, scoțându-și pistolul cu o mișcare lină.

Poate c-ar fi făcut-o oricum, din instinct de autoapărare, însă a contribuit sigur și faptul că soția lui, aflată chiar lângă mine, era tot blondă. El nu putea să fie pe deplin sigur că se referiseră la mine, la cealaltă porție de carne albă.

— Nici eu n-aș prea crede, l-a susținut Andy Bellefleur. Brațul lui era neclintit ca o stâncă în timp ce-și îndrepta propriul Sig Sauer spre tipul cu cuțitul. Lași jos sulita aia, și ne gândim noi ce-o să facem.

Oricât de critică ar fi fost, cel puțin trei dintre bătauși mai aveau încă destulă minte cât să-și dea seama că nu e prea indicat să înfrunte armele de foc. Am zărit o mulțime de tresăriri și de mișcări rapide ale ochilor – se uitau pe furis unul la altul. Totul a rămas în cumpănă.

Din nefericire, Nebunul Amețit a sărit calul și s-a repezit spre Sam, așa că de-acum acționam cu toții prostește. Cu o iuțeală de vârcolac, Buze Țuguiate și-a scos propriul pistol, a țintit și a tras. Nu știu pe cine-o fi vrut să nimerească, însă l-a atins în braț pe Jack Leeds, al cărui foc de ripostă s-a dus aiurea.

S-o privești pe Lily Leeds însemna o veritabilă lecție practică. A făcut rapid doi pași, s-a rotit pe piciorul stâng, iar dreptul i-a plutit prin aer, izbindu-l pe Buze Țuguiate în cap cu puterea unei copite de catâr. Aproape înainte ca el să atingă podeaua, era deja deasupra lui, făcându-i arma să zboare în direcția barului și rupându-i brațul cu o mișcare fluidă, aproape hipnotică. Auzindu-l cum urlă de durere, Javra Bărboasă și Claie Blondă au rămas cu gurile căscate.

Secunda aceasta de neatenție a fost suficientă. Jannalynn a zburat de pe taburetul ei, descriind în aer un uluitor arc de cerc. A aterizat peste Nebunul Amețit exact în timp ce Sam reușea să-l placheze, și cu toate urletele și smuciturile și încercările lui de a o azvârli de pe el, Jannalynn s-a tras puțin în spate, ca să-i poată rezezi un pumn ca lumea în falcă. Am auzit deslușit osul trosnind, după care am văzut-o pe Jannalynn sărind în picioare și trântindu-și piciorul peste femurul lui. Alt trosnet. Sam, care îl ținea încă la podea, a fost nevoit să urle: „Gata!”

În aceste câteva secunde, Andy Bellefleur s-a năpustit peste Javra Bărboasă, care se întorsese să-i arate spatele lui Andy când îl atacase Lily pe Buze Țuguiate. Când haidamacul cel înalt a simțit țeva pistolului în spinare, a înghețat.

— Lasă jos cuțitul, i-a poruncit Andy, pe un ton de o seriozitate mortală.

Claie Blondă și-a tras brațul înapoi, pregătindu-și lovitura de pumn. Danny Prideaux și-a azvârlit mica săgeată. Aceasta l-a nimerit pe Claie Blondă în braț, făcându-l să țipe ca un ceainic în clocot. Sam l-a abandonat pe Nebunul Amețit și i-a repezit blondului un pumn drept în coșul pieptului. Claie Blondă s-a prăbușit ca un trunchi de copac rețezat.

Javra Bărboasă și-a privit amicii, doborâți și neputincioși, după care și-a lăsat cuțitul să cadă. Înțelept.

În sfârșit.

În mai puțin de două minute, totul se terminase.

Mi-am smuls de pe mine șorțul imaculat și i-am legat rana lui Jack Leeds, în timp ce Lily îi ținea brațul ca să mă ajute, albă la față ca un vampir. Își dorea să-l omoare pe Buze Țuguiate în cel mai atroce mod posibil, fiindcă își iubea soțul cu o pasiune copleșitoare. Puterea sentimentelor ei aproape că m-a potopit. Oricât de glacială era Lily pe dinafară, pe dinăuntru era un Vezuviu.

Cum a văzut că sângerarea lui Jack se domolește, s-a întors spre Buze Țuguiate, afișând încă pe chip un calm absolut.

— O mișcare să faci măcar, și-ți frâng gâtul împuțit, i-a zis, cu o voce fără inflexiuni.

Tânărul bandit probabil că nici măcar n-a auzit-o de cât gema și se văicărea, însă tonul tot a ajuns până la el, determinându-l să se îndepărteze de ea.

Andy deja vorbise cu dispecera de la 911. După câteva clipe, s-a auzit sirena, un sunet tulburător de familiar. În ritmul acesta, puteam foarte bine să oprim aici o ambulanță, să rămână permanent în parcare barului.

Nebunul Amețit se văita încet de durerea de la picior și din falcă. Sam îi salvase viața. Jannalynn chiar găfâia acum, într-atât de aproape fusese să se transforme, stârmită și stimulată de violență. Oasele îi alunecaseră pe sub pielea feței, care părea acum lunguiață și noduroasă.

N-ar fi fost deloc bine să se transforme în lup înainte de apariția organelor legii. N-am încercat să

rostesc motivul nici măcar pentru mine.

— Hei, Jannalynn! am strigat-o.

Privirea ei a întâlnit-o pe-a mea. Ochii își schimbau forma și culoarea. Chipul micuț începea să se schimonosească și să se strâmbă fără încetare.

— Trebuie să te oprești, i-am zis.

Peste tot, în jurul nostru, se auzeau urlete și era agitație, și atmosfera încărcată de frică... nu era deloc o atmosferă propice pentru un vârcolac tânăr.

— Nu poți să te transformi acum, i-am atras atenția, fixând-o în continuare cu privirea. N-am mai scos o vorbă până nu m-am asigurat că mă privește și ea mai departe. Respiră odată cu mine, am îndemnat-o, și ea s-a forțat să mă asculte. Treptat, ritmul respirației i-a încetinit, și chiar și mai lent, fața i-a revenit la trăsăturile normale. Trupul și-a încetat neastâmpărul, iar ochii i-au redevenit căprui.

— Foarte bine, a zis.

Sam și-a așezat palmele pe umerii ei subțiri. Apoi, a îmbrățișat-o strâns.

— Mersi, iubito, i-a zis. Mersi. Ești cea mai tare.

Însă în vocea lui am simțit un sunet imperceptibil de exasperare.

— Nu era să te las cu fundu-n baltă, a replicat ea, izbucnind într-un râs răgușit. A fost o săritură bună, sau nu? Stai numai, să-i povestesc lui Alcide.

— Ești cea mai rapidă, a lăudat-o Sam, cu blândețe. Ești cea mai bună executoare de haită din câte-am cunoscut.

Parcă i-ar fi spus că e mai sexy decât Heidi Klum, atât era de mândră.

Și atunci, au ajuns polițiștii și personalul ambulanței și am fost nevoiți să trecem încă o dată prin aceleași proceduri.

Lily și Jack Leeds au plecat spre spital. Ea le-a spus celor din personalul medical că poate să-l ducă în mașina ei și, din ce gândea, mi-am dat seama că asigurarea lor n-ar fi acoperit întregul cost al transportului cu ambulanța. Dat fiind faptul că secția pentru urgențe era doar la câteva străzi distanță, iar Jack putea să meargă și să vorbească, i-am înțeles logica. Ei nu mai ajunseseră să-și primească mâncarea, și eu nu mai ajunsesem să le mulțumesc pentru avertisment și pentru promptitudinea cu care-i îndeplinisera ordinele domnului Cataliades. M-am întrebat, mai mult ca oricând, cum de reușise să-i trimită în bar cu atâta precizie privind momentul.

Andy era – lucru scuzabil – mândru de rolul pe care-l jucase în cadrul incidentului și se alesese cu câteva palme amicale pe spinare din partea camarazilor săi ofițeri. Toți o priveau pe Jannalynn cu o încredere și un respect cu greu camuflați. Toți clienții barului care încercaseră să nu stea în drum se dădeau acum peste cap ca să descrie formidabila lovitură de picior a lui Lily și saltul de aplauze la scenă deschisă al lui Jannalynn asupra Nebunului Amețit.

Cumva, imaginea cu care rămăseseră polițiștii era următoarea: cei patru străini și-au declarat intențiile de a o lua ostatică pe Lily și, apoi, de a-l jefui pe Sam. Nu-mi dădeam seama precis cum devenise credibilă această impresie, dar m-am bucurat că ieșise așa. Dacă oaspeții barului au presupus că blonda în cauză ar fi fost Lily Leeds, era perfect din partea mea. În mod cert, ea e o femeie cu o înfățișare uluitoare, și era posibil ca străinii s-o fi urmărit sau să fi plănuit să jefuiască barul, iar pe Lily s-o ia ca bonus.

Datorită acestei bine-venite neînțelegeri, am scăpat de întrebările suplimentare față de cele puse clienților.

În marea ordine a lucrurilor, m-am gândit că era și timpul să fac o pauză.

6

Duminică dimineață, m-am trezit neliniștită.

Cu o seară înainte fusesem prea somnoroasă, când ajunsesem în sfârșit acasă, și nu-mi mai arsesse să mă gândesc prea mult la ce se întâmplase în bar. Însă, evident, subconștientul meu rumegase totul cât timp dormisem. Am deschis brusc pleoapele și, cu toate că în dormitorul meu era liniște și soare, mi s-a tăiat respirația.

Am avut din nou sentimentul acela de panică: nu mă copleșise încă, dar era chiar după colț, atât din punct de vedere fizic, cât și mental. Cunoașteți senzația? Când ai impresia că dintr-o clipă în alta inima o să-ți bubuie în piept, că respirația o să-ți se accelereze și că palmele vor începe să-ți transpire.

Sandra Pelt îmi purta sâmbetele, și eu nu știam nici unde se afla, nici ce punea la cale.

Victor era croit pe Eric și, prin extensie, pe mine.

Eram convinsă că eu eram blonda pe care o țintiseră cei patru bătauși, dar nu știam cine-i trimisese, nici ce-ar fi făcut dac-ar fi pus mâna pe mine, cu toate că aveam o senzație extrem de neplăcută în această privință.

Eric și Pam erau la cuțite, și sigur cearta dintre ei mă implica pe mine, cumva.

Și aveam o întregă listă de întrebări. În capul ei: de unde știa domnul Cataliades că voi avea nevoie de ajutor exact în acel moment și exact în acel loc? Și cum de știuse să-i trimită pe detectivii particulari din Little Rock? Sigur, dacă fusese avocatul familiei Pelt trebuia să știe că ei îi vor trimite pe Lily și pe Jack Leeds să investigheze dispariția fiicei lor, Debbie. N-ar fi fost nevoie să le ofere prea multe informații celor doi Leeds, și ar fi știut că ei se descurcă foarte bine într-o încăierare.

Oare cei patru derbedei le vor mărturisi polițiștilor motivul pentru care apăruseră în bar și cine anume îi pusese să vină? Și de unde luaseră sângele de vampir: și aceasta ar fi fost o informație utilă.

Și ce mi-ar fi putut dezvălui despre trecutul meu ceea ce descoperisem în sertarul secret?

— Frumoasă treabă, n-am ce zice, am rostit cu voce tare. Mi-am tras cearșaful peste cap și am început să cercetez mental casa. Nu era nimeni, în afară de mine. Poate că Dermot și Claude nu mai aveau nimic de spus, după marea lor dezvăluire. Se pare că rămăseseră în Monroe. Oftând, m-am ridicat în capul oaselor, lăsând cearșaful să cadă de pe mine. N-aveam cum să mă ascund de problemele mele. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să-mi stabilesc prioritatea situațiilor de criză și să-mi dau seama ce informații puteam să adun despre fiecare.

Cea mai importantă problemă era și cea mai apropiată inimii mele. Iar rezolvarea, la îndemână.

Am scos ușurel plicul pentru tipare și săculețul ponosit de catifea din sertarul noptierei. În plus față de obiectele practice (o lanternă, lumânări și chibrituri), sertarul conținea ciudate suveniruri din bizara mea viață. Astăzi însă, nu mă interesa nimic, în afara celor două noi și prețioase articole. Le-am luat cu mine în bucătărie și le-am lăsat, prudentă, pe blatul de lucru, cât mai departe de chiuvetă, în timp ce mi-am făcut cafeaua.

Când lichidul a început să picure în cafetieră, a fost cât pe ce să deschid plicul. Totuși, mi-am tras mâna înapoi. Mă înfricoșa. În schimb, am căutat în agenda telefonului. Îl încărcasem peste noapte, așa că i-am scos micul cablu și l-am înfășurat cu grijă – orice întârziere era bine-venită – după care, în cele din urmă, trăgând aer adânc în piept, am tastat numărul domnului Cataliades. A sunat de trei ori.

— Aici, Desmond Cataliades, s-a auzit vocea lui plină. Pentru moment, călătoresc și nu sunt disponibil, dar dacă aveți amabilitatea să-mi lăsați un mesaj, poate că vă voi suna. Sau poate că nu.

Ei bine, naiba să-l ia. M-am strâmbat la telefon, însă după semnalul sonor am înregistrat, supusă, un mesaj prudent, prin care speram să-i transmit nevoia urgentă de a discuta cu el. Apoi l-am bifat pe domnul Cataliades – Desmond, auzi! — pe lista mea mentală și am trecut la a doua metodă de abordare a problemei numite Sandra Pelt.

Sandra avea să mă urmărească până când ori muream eu, ori ea. Aveam un inamic personal, real și veritabil. Îmi venea greu să cred că toți membrii unei familii aveau să se dovedească atât de ticăloși (mai ales din moment ce atât Sandra, cât și Debbie fuseseră adoptate), însă toți de-alde Pelt erau egoiști, încăpățânați și ranchiunoși. Fetele erau fructele pomului otrăvitor, presupun. Aveam nevoie să știu unde se află Sandra, și cunoșteam pe cineva care poate era în măsură să mă ajute.

— Alo? mi-a răspuns vocea vioaie a Ameliei.

— Care mai e viața prin Big Easy⁹? am întrebat-o.

— Sookie! Mamă, ce bine-mi pare că-ți aud vocea! Să știi că, de fapt, îmi merge grozav.

— Îmi spui și mie de ce?

— Săptămâna trecută m-am trezit cu Bob la ușă, mi-a răspuns ea.

⁹Una dintre denumirile orașului american New Orleans — există mai multe explicații, una dintre ele referindu-se la faptul că muzicienii începutului de secol XX își găseau relativ ușor de lucru aici

După ce mentorul Ameliei, Octavia, îl prefăcuse la loc pe Bob în sfrijitul mormon original, Bob fusese într-atât de furios pe Amelia, încât o luase din loc ca... mă rog, ca un motan opărit. De îndată ce se readaptase la condiția umană, Bob plecase din Bon Temps ca să dea de urmele familiei sale, aflată în New Orleans în timpul nenorocirii generate de Katrina. Evident, se și calmase în privința transformării lui în motan.

— Și i-a găsit pe-ai lui?

— Ei bine, da! Și-a găsit unchiul și mătușa, cei care l-au crescut. Și-au luat un apartament în Natchez, suficient de mare pentru ei doi, și Bob și-a dat seama că nu putea să încapă în locuința lor, așa că a mai dat ceva târcoale prin zonă să vadă ce s-a ales din ceilalți membri ai sfatului vrăjitoarelor, după care a pornit-o înapoi înapoi. Și-a găsit un post de frizer la trei străzi de unde lucrez eu! A venit în magazinul de magie și s-a interesat de mine.

Membrii sfatului vrăjitoarelor de care aparținea Amelia țineau un magazin de magie autentică, în Cartierul Francez.

— M-am mirat când l-am văzut. Dar zău că m-am bucurat, a adăugat ea, practic torcând ca o pisică la ultima afirmație, și mi-am dat seama că Bob intrase în cameră. Zice să te salut din partea lui, Sookie.

— Salută-l și tu din partea mea. Ascultă, Amelia, îmi pare rău că vă întrerup proaspătul vis de iubire, dar trebuie să-ți cer un serviciu.

— Zi!

— Trebuie să aflu unde se află cineva.

— N-ai carte de telefoane?

— Ha-ha. Nu e chiar atât de simplu. Sandra Pelt a ieșit din închisoare și m-a luat în vizor, literalmente. Barul a fost atacat cu o sticlă incendiară, iar ieri, patru tăntălăi drogați au venit să pună mâna pe mine, și eu cred că Sandra ar putea să fie în spatele ambelor întâmplări. În definitiv, câți dușmani am eu?

Am auzit-o pe Amelia răsufând prelung.

— Bine, nu-mi răspunde la asta, m-am grăbit să adaug. Așadar, a dat greș de două ori, și mă tem că în scurt timp ar fi posibil să mărească viteza și să trimită pe cineva la mine acasă. Și cum sunt singură, nu s-ar termina prea bine pentru mine.

— De ce n-o fi început cu asta?

— Mi-am dat seama până la urmă că e întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pun încă de acum câteva zile. Tu crezi că dispozitivele tale magice de pază or mai fi active?

— A... sigur. Ar trebui foarte bine să fie, mi-a răspuns ea, cu o mică nuanță de încântare în glas.

Era foarte mândră de abilitățile ei vrăjitorești, și chiar era cazul să fie.

— Sigur? Adică, gândește-te bine. Tu n-ai mai fost pe-aici de... Doamne, de aproape trei luni!

Amelia își făcuse bagajele și plecase în prima săptămână din martie.

— E adevărat. Dar le-am consolidat înainte de plecare.

— Și funcționează chiar fără să fii tu aici, am insistat, vrând să fiu sigură că așa era.

Viața mea depindea de asta.

— Vor funcționa, pentru o vreme. În definitiv, lipseam din casă ore întregi în fiecare zi, și o lăsam păzită. Dar va trebui, într-adevăr, să le reînnoiesc, fiindcă altfel se uzează. Știi, am trei zile la rând liber de la muncă. Atunci cred c-o să vin să verific situația.

— Ar fi o imensă ușurare pentru mine, deși îmi pare rău că te pun pe drumuri.

— Nu, nici o problemă. Poate c-o să facem o călătorie cu mașina, eu și cu Bob. O să întreb câteva persoane din sfatul vrăjitoarelor cum procedează să găsească pe cine vor. Am putea să ne ocupăm de dispozitivele de pază și să încercăm s-o găsim pe afurisita aia.

— Crezi că Bob ar fi dispus să se întoarcă pe-aici? am întrebat-o. Bob își petrecuse cea mai mare parte a șederii în casa mea sub forma lui felină, așa că aveam îndoieli.

— N-am decât să-l întreb. Dacă nu-ți mai dau vreo veste între timp, să știi că vin.

— Mersi tare mult!

Nu-mi dădusem seama cât de încordați îmi erau mușchii, până n-au început să se relaxeze. Amelia îmi promisese c-o să vină!

M-am întrebat de ce nu mă simțeam în siguranță cu cei doi veri ai mei din neamul zânelor în preajmă. Erau rudele mele și, deși mă simțeam bucuroasă și destinsă când îi știam acasă, mai multă încredere aveam în Amelia.

Sub aspect practic, nu puteam să știu niciodată când aveam să-i am sub acoperișul propriei case pe Claude și pe Dermot. Ei își petreceau din ce în ce mai multe nopți în Monroe.

Va trebui să-i instalez pe Amelia și pe Bob în dormitorul aflat dincolo de coridor, față de al meu, din moment ce băieții ocupau etajul. Patul din fosta mea cameră era îngust, însă nici Bob, nici Amelia nu erau corpolenți.

Toate acestea nu erau decât bătaie de cap. Mi-am turnat o cană de cafea și am luat plicul și săculețul. M-am așezat la masa din bucătărie, cu ele în față. Am simțit un teribil impuls să desfac capacul coșului de gunoi și să le arunc pe amândouă acolo, fără să le mai deschid și fără să-mi mai însușesc informațiile din ele.

Însă așa ceva nu se face. Trebuie să deschizi ceea ce-i făcut să fie deschis.

Am deschis clapa și am scuturat plicul. Mireasa cu fustele pline de volane m-a privit blajină în timp ce scrisoarea îngălbenită aluneca afară. Mi s-a părut cumva prăfuită, de parcă anii de ședere în pod ar fi impregnat microscopicele fisuri ale colii. Oftând, am închis ochii și mi-am adunat puterile. Apoi, am despăturit hârtia și mi-am coborât ochii pe scrisul de mână al bunicii mele.

Vederea lui mi-a provocat o reacție neașteptat de dureroasă: ascuțit și înghesuit, cu o gramatică și o punctuație deficitare, însă iată-l, era al lui Buni. Citisem Dumnezeu știe câte lucruri scrisesese ea în anii petrecuți împreună: liste de cumpărături, instrucțiuni, rețete, chiar și câteva însemnări personale. Încă aveam ditamai pachetul în sertarul măsuței de toaletă.

Sookie, sunt foarte mândră de tine pentru că ți-ai terminat liceul. Mi-aș fi dorit ca mama și tatăl tău să fi fost aici, să te vadă cu boneta și roba.

Sookie, te rog să-ți strângi lucrurile din cameră. Nu pot să dau cu aspiratorul dacă nu văd podeaua.

Sookie, vine Jason să te ia după antrenamentul de softball. Eu trebuie să mă duc la o întrunire la Garden Club.

Eram sigură că scrisoarea aceasta avea să fie altceva.

Și aveam dreptate. Începea în mod convențional.

Dragă Sookie,

Cred că o s-o găsești tu, dacă e s-o găsească cineva. N-am unde s-o las altundeva, și când o să te cred pregătită, o să-ți spun unde am pus-o.

Lacrimile mi-au izvorât din ochi. Ea fusese asasinată înainte de a mă crede pregătită. Poate că n-aș fi fost pregătită niciodată.

Știi că l-am iubit pe bunicul tău mai mult decât orice.

Eu crezusem că știam asta. Avuseseră o căsnicie solidă ca stânca... așa presupusesem. Dovezile dădeau de înțeles că era posibil să nu fi fost cazul.

Dar mi-am dorit atât de mult să am copii, atât de amarnic. Simțeam că, dac-o să am copii, viața mea ar fi perfectă. Nu mi-am dat seama că era o prostie să-i cer lui Dumnezeu o viață perfectă. Am fost ispitită mai presus de puterea mea de a rezista. Dumnezeu mi-a pedepsit lăcomia, așa cred.

El era atât de frumos! Dar am știut, de când l-am văzut, că nu era o persoană reală. Mai târziu, mi-a spus că era parțial om, însă niciodată n-am văzut în el prea multă omenie. Bunicul tău a plecat atunci în Baton Rouge, într-o lungă călătorie. Mai târziu, în acea dimineață, s-a iscat o furtună care a doborât un pin mare pe alee, blocând-o. Am încercat să tai trunchiul cu ferăstrăul, astfel încât bunicul

tău să poată trece înapoi pe alee cu camioneta. M-am oprit la un moment dat și m-am dus în curtea din spate, să văd dacă se uscaseră rufe de pe sârmă, și atunci a ieșit el din pădure. Când m-a ajutat să mut copacul – mă rog, l-a mutat de unul singur — firește, i-am zis mulțumesc. Nu știu dacă ai aflat, dar când îi zici mulțumesc unuia dintre ei, îi rămâi obligată. Nu știu de ce, dar așa este obiceiul.

Claudine pomenise în treacăt de așa ceva când o cunoscusem prima dată, însă cred că-mi spusese că era doar o chestiune de etichetă de-a zânelor. Atentă la manierele mele, avusesem grijă să nu-i mulțumesc niciodată în mod explicit lui Niall, nici măcar când făcuserăm schimb de cadouri de Crăciun. (Avusesem nevoie de ultima fărâmă de autocontrol ca să nu-i spun „Mulțumesc”. Spusesem: „A, te-ai gândit la mine! Ai știut c-o să-mi faci plăcere!”, după care-mi cususem bine buzele.) În schimb, cu Claude... fusesem atât de frecvent în preajma lui, încât știu că-i mulțumisem pentru că dusesse gunoiul sau îmi dăduse sarea. Ce porcărie!

În orice caz, l-am întrebat dacă vrea ceva de băut; îi era sete, iar eu eram atât de singură și-mi doream un copil. Bunicul tău și cu mine eram căsătoriți de cinci ani pe-atunci, și nu erau semne că ar veni vreun bebe. Îmi închipuiam că era ceva în neregulă, deși n-am aflat decât mai târziu, când ne-a spus un doctor că oreionul făcuse ca... mă rog. Sărmanul de Mitchell! Nu era el de vină, ci boala. Eu nu i-am spus decât că era o minune că avem doi, și nu cinci sau șase, cum sperase el. Niciodată nu m-a privit ciudat pentru asta, atât era de convins că nu fusesem cu un alt bărbat. Era ca și cum aș fi călcat pe tăciuni aprinși. Nu ajungea că o făcusem o dată: doi ani mai târziu, Fintan s-a întors și am făcut-o din nou, și acestea n-au fost singurele ocazii. Era foarte ciudat. Uneori, aveam impresia că-i simt mirosul! Mă întorceam, și era Mitchell.

Însă faptul că-i aveam pe tatăl tău și pe Linda îmi atenua remușcărilor. Îi iubeam atât de mult, și sper că nu păcatul meu să le fi provocat moartea atât de timpurie. Bine măcar că Linda a avut-o pe Hadley, unde-o mai fi, iar Corbett v-a avut pe tine și pe Jason. A fost o binecuvântare și un privilegiu să vă văd crescând. Vă iubesc pe amândoi mai mult decât aș putea spune în cuvinte.

Ei bine, scriu deja de mult timp. Te iubesc, draga mea. Acum, trebuie să-ți povestesc despre prietenul bunicului tău. Era un bărbat brunet, foarte mare, vorbea cu adevărat frumos. Zicea că era un fel de protector pentru voi, un fel de părinte spiritual, însă eu nu aveam atâta încredere în el, încât să mă las pe mâna lui. Nu părea să aibă frică de Dumnezeu. A trecut pe-aici după ce s-au născut Corbett și Linda. După ce-ați apărut voi doi, am crezut că poate o să treacă iar. Cum era de așteptat, s-a arătat brusc, o dată când mă îngrijeam de Jason, și altă dată de tine, când erați amândoi în leagăn. V-a adus fiecăruia dintre voi câte un dar, zicea, însă dac-a fost așa, oricum nu era unul pe care să-l pot pune într-un cont bancar, ceea ce ar fi fost de folos când ați ajuns să stați cu mine.

Pe urmă, a mai trecut o dată, acum câțiva ani. Atunci mi-a dat chestia asta verde. Zicea că zânele își dăruiesc așa ceva când se iubesc, și Fintan i-l dăduse să mi-o aducă, dacă se întâmpla să moară Fintan înaintea mea. Conținea un descântec magic, mi-a zis. N-o să ai nevoie niciodată s-o folosești, sper, așa a zis. Dar dacă o să fie cazul, zicea să îți minte că se poate folosi o singură dată, nu ca o lampă din povești, care-ți îndeplinește o grămadă de dorințe. Mi-a spus că se numește cluviel dor și mi-a arătat cum se descântă.

Așadar, bănuiesc că Fintan a murit, deși mi-a fost frică să-i pun tipului întrebări. Nu l-am mai văzut pe Fintan de când s-au născut tatăl tău și Linda. I-a ținut pe amândoi în brațe, după care a plecat. Mi-a zis că n-o să se mai întoarcă niciodată, că era prea periculos pentru mine și pentru copii, că dușmanii lui l-ar urmări până aici dacă ar tot veni în vizită, chiar și deghizat. Cred că, poate, voia să spună că mai venise deghizat și înainte, ceea ce m-a îngrijorat. Și de ce să fi avut dușmani? Bănuiesc că zânele nu se înțeleg tot timpul între ele, exact ca și oamenii. Drept să-ți spun, mă simțeam tot mai vinovată față de bunicul tău, de fiecare dată când mă vedeam cu Fintan, așa că, atunci când mi-a spus că pleacă pentru totdeauna, a însemnat, mai mult sau mai puțin, o ușurare pentru mine. Încă mă simt foarte vinovată, dar când mi-aduc aminte cum i-am crescut pe tatăl tău și pe Linda, sunt fericită că i-am avut, iar să vă cresc pe tine și pe Jason a fost o bucurie pentru mine.

În orice caz, scrisoarea asta e acum a ta, din moment ce-ți las ție casa și cutia cluviel dor. Poate că pare incorect faptul că Jason n-a primit nimic magic, dar prietenul bunicului tău mi-a spus că Fintan

v-a urmărit pe amândoi și a hotărât că ție trebuie să-ți aparțină. Sper că nu vei fi niciodată nevoită să știi ceva din toate astea. M-am întrebat mereu dacă problema ta n-a apărut din cauză că ai un pic mai mult de zână în tine, dar, dacă mă gândesc mai bine, cum se face că Jason nu e la fel? Sau, pentru că veni vorba, tatăl tău ori Linda? Poate capacitatea ta de „a ști unele lucruri” s-a întâmplat să fie, și atât. Aș fi vrut să te pot lecuî de ea, ca să duci o viață normală, însă trebuie să primim ce ne dă Dumnezeu, iar tu te-ai descurcat foarte bine din acest punct de vedere.

Te rog, ai grijă. Nădăjduiesc că nu ești supărată pe mine și că nu gândești rău despre mine. Toți copiii lui Dumnezeu păcătuiesc. Bine măcar că păcatul meu v-a dat viață ție, lui Jason și lui Hadley.

Adele Hale Stackhouse (Bunica)

Erau atâtea lucruri la care să mă gândesc, că nici nu știam de unde să încep.

Mă simțeam năucită, uluită, curioasă și derutată, toate în același timp. Până să mă pot împiedica, mi-am luat și cealaltă relicvă, punga de catifea roasă. I-am slăbit strânsura șnurului, care a început să mi se fărâmițeze între degete. Desfăcând-o de tot, am lăsat obiectul dur dinăuntru – darul din partea bunicului meu din neamul zânelor, numit cluviel dor – să-mi cadă în palmă.

L-am adorat din prima clipă.

Era de un catifelat verde-deschis, împodobit cu auriu. Semăna cu una dintre tabacherele acelea din magazinul de antichități, dar nimic din ce văzusem în Splendide nu era atât de frumos. Nu vedeam nicio închizătoare, nicio balama, nimic; nu s-a deschis când am apăsas ușor pe capac și am încercat să-l răsucesc; și totuși, era în mod evident un capac, împodobit cu aur. Hmmm... Cutiuța rotundă nu era încă pregătită să-și dezvăluie secretul.

Oki-doki. Poate că aveam nevoie să fac unele cercetări. Am pus obiectul deoparte și am rămas cu palmele împreunate pe masă, privind în gol. Îmi simțeam capul supraaglomerat de gânduri.

Evident, Buni fusese foarte emoționată când scrisese epistola. Dacă „părintele nostru spiritual” i-o fi dat lui Buni mai multe informații despre darul acesta, fie că ea omisese să le menționeze, fie pur și simplu nu-și mai adusese aminte de altceva. M-am întrebat dac-o fi fost forțată să-și aștearnă mărturisirea aceasta pe hârtie. Era clar că fusese scrisă după moartea mătușii Linda, care se petrecuse când bunica trecuse de șaptezeci de ani. Prietenul bunicului meu natural... eram destul de convinsă că-l recunosc după descriere. În mod sigur, „părintele spiritual” era domnul Cataliades, demonul avocat. Știam ce preț important trebuie să plătească ea atunci când recunoscuse – pe hârtie – că avusese relații sexuale cu altcineva decât soțul ei. Bunicul meu avusese o personalitate puternică, iar ea fusese o creștină plină de evlavie. O astfel de mărturisire trebuie că o torturează.

Poate că ea s-o fi judecat pe sine însăși, însă eu, după ce trecusem peste șocul de a-mi privi bunica în ipostaza de femeie, n-o judecam. Cine eram eu, ca să arunc cu piatra? Preotul îmi spusese că toate păcatele sunt egale în ochii lui Dumnezeu, însă nu-mi puteam stăpâni sentimentul că o persoană care molestează copii (de exemplu) păcătuiește mai grav decât cineva care fentează impozitul pe venit sau decât o femeie singură, care întreține relații sexuale necuvenite, doar pentru că-și dorește să aibă copii. Probabil că nu aveam dreptate, fiindcă noi, de asemenea, nu trebuie să alegem căror reguli să ne supunem, însă așa simțeam și gata.

Mi-am trimis gândurile acestea confuze într-un colțișor îndepărtat al minții și am luat din nou în mână cutia cluviel dor. Atingerea suprafeței netede îmi producea o plăcere pură, la fel ca fericirea resimțită când îmi îmbrățișam bunicul... dar de vreo două sute de ori mai mare. Cutia era cam de dimensiunile a două fursecuri Orea, puse unul peste altul. Mi-am mângâiat obrazul de ea și mi-a venit să torc de plăcere.

Oare trebuia deschisă cu un cuvânt magic?

— Abracadabra, am zis. Vă rog, mulțumesc.

Nu, nu mi-a mers, plus că m-am simțit ca o idioată.

— Sesam, deschide-te, am șoptit. Ala-bala, portocala.

Nu.

Totuși, gândul la magie mi-a dat o idee. I-am scris un e-mail Ameliei, însă era un mesaj greu de formulat. Știu că poșta electronică nu e întru totul sigură, însă în același timp nu aveam vreun motiv

să cred că mi-ar putea considera cineva puținele mesaje ca având o cât de mică importanță. I-am scris: „îmi pare rău că sunt nevoită să te rog, dar în afară de cercetările acelea pentru mine, privitoare la legătura de sânge, ai putea să afli ceva despre un obiect de-al zânelor? Cu inițialele c.d.? Mai subtilă de-atât n-aveam cum să fiu.

Apoi, m-am întors să admir cutia. Oare trebuia să fii zână pursânge ca s-o poți deschide? Nu, nu putea fi cazul. Fusese un dar pentru bunica mea, menit să fie folosit la mare ananghie, și ea fusese sută la sută umană.

Mi-am dorit să nu fi fost atât de departe, în pod, atunci când fusese atacată. Ori de câte ori îmi aminteam cum o găsisem, aruncată ca un stârv pe podeaua bucătăriei, scăldată în propriul ei sânge, simțeam greață și, în același timp, furie. Poate că dac-ar fi avut timp să ia cutia cluviel dor, ar fi reușit să se salveze.

Iar gândul acesta mi-a pus capac. Am introdus la loc obiectul în săculețul de catifea, iar scrisoarea lui Buni, în plicul pentru tipare. Atâtea frământări îmi erau de-ajuns, pentru o vreme.

Trebuia să ascund aceste obiecte. Din nefericire, precedentă lor ascunzătoare, excelentă, dispăruse, fiind acum într-un magazin din Shreveport.

Poate c-ar trebui să-l sun pe Sam. El ar putea să pună scrisoarea și săculețul în care se afla cutia cluviel dor în seiful de la Merlotte's. Dar, date fiind atacurile asupra barului, n-ar fi fost locul ideal pentru depozitarea unor lucruri pe care le prețuiam. Puteam să mă duc cu mașina până în Shreveport și, folosind cheia, să pătrund în casa lui Eric și să găsesc un loc bun acolo. De fapt, era extrem de posibil ca și Eric să aibă un seif pe care să nu fi avut ocazia până acum să mi-l arate. Dar, după ce am mai rumegat-o în minte, nici aceasta nu mi s-a mai părut o idee prea bună.

M-am întrebat dacă dorința mea de a păstra obiectele se datora simplului fapt că nu voiam să mă despart de cutie. Și am ridicat din umeri. Indiferent de cum mi-ar fi apărut în minte această convingere, categoric casa mea mi se părea cel mai sigur loc, cel puțin deocamdată. Poate c-ar merge să pun cutia verde și netedă în ascunzătoarea pentru vampiri din dulapul camerei mele de oaspeți... dar acolo nu era altceva decât o cutie goală, și dacă avea nevoie Eric să-și petreacă ziua acolo?

După ce mi-am tot scormonit creierul, am pus plicul în cutia cu hârtiile neverificate aduse din pod. Acelea nu puteau să prezinte interes pentru nimeni, în afară de mine. Cutia cluviel dor era puțin mai greu de depozitat, cel puțin în parte din cauză că tot trebuia să mă împotrivesc tentației de a o scoate iar din săculeț. Lupta aceasta cu mine însămi îmi dădea o senzație de Gollum¹⁰.

— Sssscumpa mea, am murmurat. Oare Dermot și Claude ar fi capabili să simtă proximitatea unui obiect atât de remarcabil? Nu, firește că nu. Fusese atâta timp în pod, și ei nu-l descoperiseră.

Dar dacă veniseră să locuiască la mine sperând că-l vor găsi? Dacă știau sau bănuiau că am un astfel de obiect? Sau (și mai probabil) dacă stăteau aici deoarece proximitatea acestuia îi făcea fericiți? Deși eram convinsă că teoria avea fisuri, n-am putut s-o înlătur. Nu sângele meu de zână îi atrăgea, ci prezența cutiei cluviel dor.

Acum, ai devenit paranoică, m-am muștrătat cu asprime, și am riscat încă o privire fugară spre verdele catifelat al cutiei netede. Aceasta, mi-am zis, semăna cu o pudrieră în miniatură. Și, odată cu ideea aceasta, mi-a venit în minte și ascunzătoarea ideală. Am scos obiectul din săculeț și l-am strecurat în sertarul cu obiecte de machiaj de la măsuța mea de toaletă. Apoi am deschis cutia cu pudră și am presărat doar un pic peste strălucirea verdului catifelat, adăugând și un fir de păr din perie. Ha! Am fost încântată de rezultat. Pe urmă, m-am gândit să ascund săculețul pe cale de dezintegrare în sertarul de ciorapi și panglici. Rațiunea îmi spunea că obiectul acela prăpădit nu era decât un săculeț putred, însă sentimentele susțineau că era ceva important, din moment ce fusese atins de bunica și de bunicul meu.

Atâtea gânduri mi se învârtteau prin minte, încât le-am pus lacătul pentru restul zilei. După ce m-am ocupat un pic de treburile gospodărești, am urmărit transmisiunea din campionatul universitar de softball, pe ESPN. Îmi place softballul, jucasem și eu în liceu. Îmi place să le văd pe tinerele acelea puternice din toată America, îmi place să le văd luptându-se din răsuputeri să câștige partida, cu toată energia, fără să economisească un dram. Și, în timp ce urmăream meciul, mi-am dat seama că mai

¹⁰Personaj din Stăpânul inelelor, de J.R.R. Tolkien, care, sub influența Inelului, își dezvoltă un fel de dublă personalitate

cunoșteam două alte tinere femei care se potriveau descrierii: Sandra Pelt și Jannalynn Hopper. Existau niște învățăminte legate de acest lucru, dar nu-mi dădeam seama care erau acestea.

7

Am auzit când cei doi colocatari ai mei au intrat în casă, duminică seara, nu foarte târziu. Clubul Hooligans nu era deschis duminică, și am încercat să nu mă întreb ce făcuseră toată ziua. Încă dormeau luni dimineată, când îmi făceam cafeaua. M-am mișcat prin casă făcând cât mai puțin zgomot posibil, m-am îmbrăcat și mi-am verificat e-mailul. Amelia era în drum spre mine, din câte îmi scrisese, adăugând cifrat că avea ceva important să-mi spună. Chiar m-am întrebat dacă aflase ceva despre c.d.

Tara expediase un mesaj de grup, atașând o fotografie cu pântecul ei enorm, și mi-am amintit că petrecerea cu daruri pentru copilul care avea să vină pe lume, pe care promisesem c-o dau pentru ea, era programată în weekendul următor. Aoleu! După un moment de panică, am reușit să mă calmez. Invitațiile fuseseră trimise, îi cumpărasem cadoul și planificasem meniul. Eram cât se poate de pregătită, cu excepția agitației de ultim moment privind curățenia.

Astăzi lucrăm în primul schimb. În timp ce mă machiam, am scos cutia cluviel dor și mi-am lipit-o de piept. Atingerea ei mi se părea importantă, o făcea să fie esențială. Pielea mea a încălzit-o repede. Indiferent ce-o fi fost în inima acelei cutii netede, verde-pal, mi-a dat impresia că era ceva vital. M-am simțit mai însuflețită, în același timp. Inspirând adânc, tremurând, am pus-o la loc în sertar, presărând-o din nou cu pudră, să pară că se afla acolo dintotdeauna. Am închis sertarul cu un sentiment asemănător regretului.

Astăzi, o simțeam pe bunica foarte aproape de mine. M-am gândit la ea pe durata drumului cu mașina spre serviciu, în timp ce mă pregăteam pentru muncă și în unele momente disperate, în timp ce duceam și aduceam de toate. Andy Bellefleur mânca de prânz împreună cu șeriful Dearborn. Am rămas un pic surprinsă de faptul că Andy mai voia să stea la masă în Merlotte's, după invazia care avusese loc cu două zile în urmă.

Însă noul meu detectiv preferat părea destul de bucuros să se afle aici, să glumească cu șeful lui și să mănânce o salată dietetică. Zilele acestea, Andy arăta mai suplu și mai tânăr. Căsnicia și iminenta paternitate îi prindeau bine. L-am întrebat cum se mai simțea Halleigh.

— Tot zice că are o burtă enormă, dar nu e așa, mi-a răspuns Andy, zâmbind. Se bucură, cred, că s-a terminat școala. Pregătește perdelele pentru camera copilului.

Halleigh era profesoară la școala elementară.

— Domnișoara Caroline ar fi fost foarte mândră, am zis. Bunica lui Andy, Caroline Bellefleur, murise cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Mă bucur că a aflat înainte de a muri, a încuviințat el. Hei, știai că și soră-mea e însărcinată?

M-am străduit să nu par prea uimită. Andy și Portia avuseseră parte de o nuntă dublă în grădina bunicii lor, și deși nu era o surpriză să aflu că soția lui Andy era însărcinată, nu știu de ce, dar Portia, sora lui mai mare, nu mi se păruse niciodată ca fiind o persoană care să devină mamă. I-am zis lui Andy că mă bucur, ceea ce și era adevărat.

— Îi spui tu lui Bill? m-a întrebat Andy, cu o oarecare sfială. Încă mă simt cam ciudat când e să-l sun.

Vecinul și fostul meu iubit, Bill Compton, din întâmplare vampir, le destăinuise în sfârșit celor din familia Bellefleur că le era strămoș, cu puțin înainte de moartea domnișoarei Caroline. Domnișoara Caroline reacționase splendid la aflarea uluitoarei vești, însă lui Andy îi venise puțin mai greu, atât din cauza mândriei, cât și a faptului că nu se dădea în vânt după morții-vii. Portia, de fapt, chiar ieșise de câteva ori cu Bill, înainte ca el să-și dea seama de relația care-i lega: stânjenitor, hm? Portia și soțul ei își înghițiseră reținerile privitoare la nou-dobânditul lor strămoș în viață, și mă surprinsese demnitatea pe care o manifestaseră în acceptarea lui Bill.

— Îmi face întotdeauna plăcere să transmit vești bune, dar el s-ar bucura să le afle de la tine.

— Am... hm, am auzit că are o prietenă-vampir, așa e?

M-am străduit să par veselă.

— Mda, e pe-aici de vreo câteva săptămâni, am zis. N-am prea vorbit cu el despre asta.

Mai bine zis, deloc.

— Ai cunoscut-o?

— Mda, pare drăguță.

Realitatea este că eu fusesem răspunzătoare de reîntâlnirea lor, însă nu era un amănunt pe care mi-aș fi dorit să-l fac public.

— Dacă-l văd, îi transmit din partea ta, Andy. Cred că va dori să știe când se va naște copilul. Apropo, ai aflat ce-o să aveți, tu și cu Halleigh?

— Fată, mi-a răspuns, cu un zâmbet larg cum nu mai văzusem. O s-o botezăm Caroline Compton Bellefleur.

— O, Andy! Ce frumos!

Eram ridicol de încântată, fiindcă știam că așa avea să fie și Bill.

Andy părea jenat. Mi-am dat seama că s-a simțit ușurat când a început să sune telefonul său mobil.

— Bună, iubito, a răspuns, fiindcă văzuse numărul pe ecran înainte de a deschide clapeta telefonului. Care-i treaba?

A ascultat puțin, zâmbind.

— Bine, îți aduc un milkshake, i-a răspuns. Vin repede.

Bud tocmai se întorcea la masă; Andy a aruncat o privire spre nota de plată și a trântit pe masă o bancnotă de zece dolari.

— Partea mea, a zis. Păstrează restul. Bud, trebuie să fug acasă. Halleigh are nevoie să-i pun galeria pentru perdele în camera copilului, și moare după un milkshake cu caramel. Nu lipsesc mai mult de zece minute, a adăugat, zâmbindu-ne cu gura până la urechi, după care dus a fost.

Bud s-a așezat pe scaunul lui și și-a scos, fără grabă, banii din portofelul lui ponosit.

— Halleigh o să aibă un copil, Portia o să aibă un copil, iar Tara o să aibă doi, din câte-am auzit. Sookie, ar fi cazul să faci și tu unu' mic, mi-a zis, luând o sorbitură. Bun ceaiul cu gheață, a adăugat, punând cu zgomot pe masă paharul gol.

— Nu e musai să am și eu un copil, doar pentru că au alții, am protestat. O să am și eu, când o să fiu pregătită.

— Păi, n-o să ai, câtă vreme umbli cu mortu' ăla, mi-a dat replica, fără menajamente. Ce crezi c-ar fi zis bunicuța ta?

I-am luat banii, m-am răsucit pe călcâie și am plecat. Am rugat-o pe Danielle să-i ducă ea restul lui Bud. Nu mai voiam să vorbesc cu el.

O prostie, știu. Ar fi trebuit să am obrazul mai gros. Iar Bud nu spusese altceva decât adevărul. Sigur, vorbea din perspectiva celui care consideră că toate femeile tinere vor să aibă copii, și-mi atrăgea atenția că merg pe calea greșită. De parcă eu n-aș fi știut! Chiar, ce ar fi spus Buni?

Cu câteva zile în urmă, aș fi dat răspunsul fără cea mai mică ezitare. Acum, nu mai eram atât de sigură. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știusem despre ea! Totuși, ipoteza cea mai probabilă era că mi-ar fi spus să-mi urmez imboldurile inimii. Iar eu îl iubeam pe Eric. În timp ce luam un coș cu burgeri și-l duceam la masa lui Maxine Fortenberry (lua prânzul cu Elmer Claire Vaudry), m-am pomenit că aștept cu nerăbdare momentul acela de după lăsarea întunericului, când el avea să se trezească. Așteptam revederea cu un soi de disperare. Aveam nevoie de liniștea oferită de prezența lui, de siguranța faptului că și el mă iubește, de legătura pasională resimțită când ne atingeam unul pe celălalt.

În timp ce stăteam la ghișeu să primesc mâncarea pentru o comandă, l-am urmărit pe Sam, care umplea o halbă. M-am întrebat dacă simțea și el față de Jannalynn ceea ce simțeam eu față de Eric. Era cu ea de mai multă vreme decât fusese cu oricare alta de când îl cunoșteam. Poate-mi închipuiam că era ceva mai serios, fiindcă el își aranja serile libere astfel încât să poată fi mai des cu ea, lucru pe care nu-l mai făcuse altă dată. Mi-a zâmbit când mi-a întâlnit privirea. Clar, îmi făcea plăcere să-l văd fericit.

Cu toate că Jannalynn nu era suficient de bună pentru el.

Gata să mă plesnesc cu palma peste gură. Mă simțeam la fel de vinovată ca și când aș fi spus-o cu

voce tare. Relația dintre ei nu era treaba mea, mi-am amintit mie însămi, cu asprime. Însă o voce mai moale din interior mi-a atras atenția că Sam era prietenul meu și că Jannalynn era prea nemiloasă și violentă ca să-l poată face fericit pe termen lung.

Jannalynn omorâse, dar și eu o făcusem. Poate că o consideram violentă din cauză că, uneori, părea să-i facă plăcere să ucidă. Ideea că aveam o inimă ca a lui Jannalynn – în definitiv, câtor persoane le doream moartea?

— Îmi provoca depresii. Oare nu se putea să mi se mai însenineze ziua?

Ca întotdeauna, un astfel de gând era fatidic pentru mine.

Sandra Pelt și-a făcut apariția, intrând cu pași apăsați în bar. Trecuse multă vreme de când n-o mai văzusem... și ultima dată încercase, de asemenea, să mă omoare. Pe atunci, era adolescentă, iar acum îmi închipuiam că încă nu împlinise douăzeci de ani; totuși, arăta ca având mai mulți, după trup părea mai matură și avea o coafură zburlită, destul de drăguță, care contrasta în chip ciudat cu rânjetul fioros. Avea un aer furios. Deși trupul zvelt îi era înveșmântat cum se cuvine, în jeanși și tricou fără mâneci, cu o cămașă descheiată fâlfâind pe deasupra, puteai să-i citești nebunia pe față. Îi plăcea să provoace pagube. Imposibil să-i pătrunzi în minte și să nu vezi asta. Mișcările îi erau smucite din cauza încordării, iar privirea i se plimba de la o persoană la alta, până s-a oprit asupra mea. Ochii i s-au luminat ca artificiiile de 4 Iulie. Puteam să-i citesc direct în creier, și astfel am aflat că avea un pistol îndesat la spate, în pantaloni.

— Hopa, am zis, cât am putut de încet.

— Ce mai trebuie să fac? a zberat Sandra.

Conversațiile din bar s-au stins treptat. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Sam aplecându-se sub tejghea. N-avea cum să reacționeze la timp.

— Am încercat să-ți dau foc, dar focul s-a stins, a continuat ea, tot la volum maxim. Le-am dat javrelor allora droguri și sex pe gratis, i-am trimis să te înhațe, dar au rasolit-o. Am încercat la tine acasă, dar farmecele nu m-au lăsat să intru. Am încercat și iar am încercat să te omor, dar tu pur și simplu nu mori!

Aproape că-mi venea să-mi cer scuze.

În același timp, era bine că Bud Dearborn auzise toate astea. Însă el era cu fața spre Sandra, între ei fiind o masă, și știam c-ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi aflat în spatele ei. Sam a început să se miște spre stânga, dar porțița batantă era în dreapta lui, și nu-mi puteam închipui cum să ajungă dincolo de bar, în spatele ei, înainte ca Sandra să încerce să mă omoare. Totuși, planul lui Sam era altul. Cât timp Sandra era cu ochii pe mine, el i-a azvârlit bâta de lemn lui Terry Bellefleur, care juca darts cu un alt veteran. Terry era puțin cam nebun câteodată, și îngrozitor de speriat, însă mie îmi plăcuse dintotdeauna și mă înțelesesem bine cu el. Terry a pus mâna pe bâta și m-am bucurat de faptul că tonomatul cânta, fiindcă acoperea toate aceste mici zgomote.

De fapt, tonomatul cânta vechea baladă a lui Whitney Houston, „I Will Always Love You”, ceea ce, zău, era oarecum nostim.

— De ce trebuie să-i trimiți mereu pe alții să-ți facă treburile? am întrebat-o, ca să acopăr zgomotul înaintării precaute a lui Terry. Ești cumva lașă? Crezi că o femeie nu e în stare să se descurce cum trebuie?

Poate că nu era o idee prea bună s-o tachinez pe Sandra, fiindcă și-a dus mâna la spate cu o viteză demnă de un teriantrop, după care a scos la iveală arma, țintind spre mine, iar apoi i-am văzut degetele încordate, într-o clipă care părea să se prelungească parcă la nesfârșit. Pe urmă, am zărit bâta avântându-se și nimerind, și pe Sandra prăbușindu-se ca o marionetă căreia i s-au retezat sforile, după care... sânge peste tot.

Și atunci, pe Terry l-a apucat nebunia. S-a lăsat pe vine, urlând și lăsând să-i cadă bâta din mână, de parcă l-ar fi ars. Indiferent ce i-ar fi spus ceilalți (cea mai populară replică fiind „TACI, TERRY!”), el continua să urle.

Niciodată n-aș fi crezut c-o s-ajung să stau în fund pe podea, ținându-l în brațe pe Terry Bellefleur, legându-l ca pe un prunc și murmurându-i cuvinte liniștitoare. Dar iată că asta făceam, din moment ce starea lui părea să se înrăutățească dacă se apropia de el oricine altcineva. Până și cei de pe ambulanță au devenit agitați când a început Terry să țipe la ei. Stătea ghemuit pe călcâie, plin de

sânge, după ce o luaseră pe Sandra și o duseseră la spitalul din Clarice.

Îi eram îndatorată lui Terry, care fusese mereu bun cu mine, chiar și când trecea prin crizele lui urâte. Venise să curețe resturile atunci când incendiatorul îmi distrusese bucătăria. Îmi oferise unul dintre cățelușii lui. Acum, își afectase mintea și-așa fragilă, ca să mă salveze. În timp ce-l legănam și-l băteam ușurel cu palma pe spate, iar el plângea, îi ascultam șuvoiul neîntrerupt de cuvinte, iar puținii clienți rămași în Merlotte's făceau tot posibilul să se mențină la o depărtare cuviincioasă.

— Am făcut ce mi-a spus el, omul strălucitor, turuia Terry. Am stat cu ochii pe Sookie și am încercat s-o feresc de rele, nimeni nu trebuie să-i facă rău lui Sookie, am încercat s-o păzesc, și uite că azi intră cățeaua aia, și eu știam că voia s-o omoare pe Sook, știam, niciodată n-aș fi vrut să fac să curgă sânge, în viața mea, dar nu puteam s-o las să-i facă rău fetei ăsteia. Nu puteam, și n-aș fi vrut să mai omor pe cineva câte zile mai am, niciodată n-am vrut.

— N-a murit, Terry, i-am zis, sărutându-l pe creștet. N-ai omorât pe nimeni.

— Sam mi-a dat bâta, a continuat Terry, părănd ceva mai lucid.

— Sigur, pentru că el nu putea să iasă la timp de după bar. Mulțumesc foarte mult, Terry, tu mi-ai fost totdeauna prieten. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru că mi-ai salvat viața!

— Sookie! Tu știai că ei vor să am grijă de tine? Au venit în rulota mea, noaptea, luni de zile la rând, blondul ăla mare și pe urmă omul strălucitor. Voiau să știe mereu ce faci.

— Sigur, am răspuns, dar în gând mi-am zis: Ce?

— Voiau să știe ce faci, cu cine umbli, cine te urăște și cine te iubește...

— E bine, l-am asigurat. Ai făcut bine că le-ai spus.

Era vorba despre Eric și despre străbunicul meu, am bănuț. L-au ales pe infirm, pe cel mai lesne de convins. Știusese că Eric avea pe cineva care să stea cu ochii pe mine cât timp fusesem cu Bill, dar și mai târziu, când eram singură. Bănuțisese că străbunicul meu avea o sursă de informații, la rândul lui. Fie că obținuse numele de la Eric, fie că-l descoperise pe cont propriu pe Terry, era tipic pentru Niall să se folosească de unealta aflată cel mai la îndemână, indiferent dacă unealta aceasta s-ar fi putut strica în timpul folosirii.

— Într-o noapte, m-am întâlnit cu Elvis în pădurea ta, mi-a zis Terry.

Unul dintre asistenții de pe ambulanță îi făcuse o injecție și am avut impresia că începea să-și facă efectul.

— Atunci, a continuat el, am știut că sunt țacănit. Îmi spunea cât de mult îi plac pisicile. Iar eu i-am spus că îmi plac câinii.

Vampirul cunoscut altădată sub numele de Elvis nu suportase prea bine tranziția, din cauză că organismul îi era saturat de droguri când fusese adus la morga din Memphis de un fan împătimit. Bubba, așa cum prefera să i se spună acum, avea o preferință pentru sângele felinelor, spre norocul lui Annie, cățelușa atât de iubită a lui Terry, din rasa Catahoula.

— Ne-am înțeles foarte bine, povestea Terry mai departe, însă vocea îi devenea din ce în ce mai tăgănată și era tot mai somnoroasă. Acum cred c-ar fi mai bine să plec spre casă.

— Te ducem în spate, în rulota lui Sam, i-am zis eu. Acolo o să te trezești.

Nu mi-aș fi dorit ca Terry să se trezească și să intre în panică. Dumnezeuule, nu!

Polițiștii mi-au luat declarația, într-un chip cam sumar, și existau cel puțin trei martori care o auziseră pe Sandra afirmând că ea fusese autoarea atentatului cu sticla incendiară asupra barului.

Evident, am rămas în bar până mult mai târziu decât plănuțisese, așa că de-acum era deja întuneric. Știam că Eric era afară și mă aștepta; îmi doream mai mult decât orice să mă pot ridica, să-i plasez altcuiva problema lui Terry, însă pur și simplu nu puteam. Ceea ce făcuse Terry pentru mine îi alterase și mai mult sănătatea mintală, și eu n-aveam cum să mă revanșez față de el. Nu mă deranja că mă urmărisese – bine, că mă spionase – pentru Eric, înainte ca Eric să-mi devină iubit, și nici pentru străbunicul meu. Nu-mi făcuse niciun rău. Din moment ce-l cunoșteam pe Terry, îmi dădeam seama că fusese supus unor presiuni, într-un fel sau în altul.

Împreună cu Sam, l-am ajutat pe Terry să se pună pe picioare, după care am hotărât să-l ducem pe coridor, la ieșirea din spate a barului, traversând apoi parcare angajaților până la rulota lui Sam.

— Mi-au promis că n-o să i se ntâmpole nimic cățelușei mele, a murmurat Terry. Și mi-au promis că visele mele o să înceteze.

— Și s-au ținut de promisiune? l-am întrebat și eu, tot în șoaptă.

— Da, mi-a răspuns, recunoscător. Gata cu visele, iar cățelușa e cu mine.

Nu mi se părea că ar fi cerut prea mult. Ar fi trebuit să fiu mai supărată pe Terry, însă nu-mi puteam aduna suficientă energie emoțională pentru așa ceva. Eram total istovită.

Eric aștepta la umbra copacilor. Rămăsese deoparte, astfel încât prezența lui să nu-l agite pe Terry. Cum chipul lui Sam devenise brusc rigid, mi-am dat seama că era conștient de faptul că Eric se afla acolo, însă n-a spus nimic.

L-am instalat pe Terry pe canapeaua lui Sam, iar după ce l-am văzut plutind pe aripile somnului, l-am îmbrățișat pe șeful meu.

— Mersi, i-am zis.

— Pentru ce?

— Pentru că i-ai dat băta lui Terry.

Sam a făcut un pas înapoi.

— A fost tot ce mi-a putut trece prin minte. N-aveam cum să ies de după bar fără să-i atrag ei atenția. Trebuia să fie luată prin surprindere, altfel se termina totul.

— Chiar atât e de puternică?

— Mda, mi-a răspuns el. Și e convinsă că lumea ei ar fi mai bună dacă n-ai exista tu, așa se pare. Fanaticii sunt greu de biruit. Mereu apar alții.

— Te gândești la cei care vor ca Merlotte's să se închidă?

— Poate că da, a mărturisit Sam, cu un zâmbet amar. Nu pot să cred că se-ntâmplă așa ceva în țara noastră, și doar sunt veteran. Născut și crescut în S.U.A.

— Mă simt vinovată, Sam. Unele lucruri s-au întâmplat din cauza mea. Atentatul cu sticla incendiară... Sandra n-ar fi făcut așa ceva, dacă n-aș fi fost eu aici. Și bătaia... Poate c-ar trebui să mă lași să plec. Pot să lucrez și în altă parte, să știi.

— Vrei tu să pleci?

Nu puteam să-i descifrez expresia feței, dar cel puțin îmi dădeam seama că nu era una de ușurare.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci, înseamnă că ai o slujbă. Noi doi suntem inseparabili.

Mi-a zâmbit, și deși ochii nu i s-au luminat ca de obicei când zâmbea, sigur credea ce spusese. Chiar dacă era teriantrop și avea o minte încâlcită, măcar de-atâta puteam să-mi dau și eu seama.

— Mersi, Sam. Acum trebuie să văd ce vrea jumătatea mea mai bună.

— Indiferent ce-ar fi Eric pentru tine, Sook, nu e jumătatea ta mai bună.

Am șovăit puțin, cu mâna pe clanța ușii, nevenindu-mi în minte vreo replică la așa ceva. Așa că am plecat, și gata.

Eric mă aștepta, dar nu răbdător. Mi-a cuprins obrazii între palmele lui mari și m-a examinat în lumina crudă a becurilor de securitate din colțurile clădirii. India a ieșit prin spate, ne-a privit cu uimire, după care s-a suit în mașina ei și a plecat. Sam a rămas în rulotă.

— Vreau să te muți la mine, mi-a zis Eric. Poți să stai într-o cameră de la etaj, dacă vrei. În cea pe care-o folosim de obicei. Nu trebuie să rămâi cu mine după ce se-ntunecă. Dar nu vreau să fii singură. Nu vreau să-ți mai simt frica iarăși. Mă înnebunește să știi că ești atacată de cineva, iar eu nu sunt de față.

Ne obișnuiserăm să facem dragoste în camera cea mai spațioasă, de la etaj. (Trezirea în încăperea lipsită de ferestre de la parter îmi dădea fiori de spaimă.) Acum, Eric îmi oferea camera aceea ca dormitor permanent. Știam că pentru el însemna mult, foarte mult. Iar pentru mine, enorm. Însă o hotărâre atât de importantă nu putea fi luată într-un moment în care nu eram eu însămi, iar astă-seară nu eram eu însămi.

— E cazul să stăm de vorbă, i-am zis. Ai timp?

— Astă-seară, îmi fac, mi-a răspuns. Rudele tale din neamul zânelor sunt acasă la tine?

Mi-am luat telefonul mobil și l-am sunat pe Claude. Când mi-a răspuns, am auzit pe fundal zgomotele de la Hooligans.

— Am vrut doar să văd unde ești, înainte să pornesc cu Eric spre casă, l-am informat.

— În noaptea asta rămânem la club, mi-a răspuns Claude. Distracție plăcută cu strașnicul tău

vampir, verișoară.

Eric m-a urmat până acasă. Venise cu mașina, fiindcă la scurt timp după ce aflase că eram în pericol, aflase și că pericolul trecuse și că deci își putea permite să sosească astfel.

Mi-am turnat un pahar de vin – ceva neobișnuit pentru mine – și am încălzit la microunde puțin sânge îmbuteliat, pentru Eric. Ne-am instalat în living. Mi-am ridicat picioarele pe canapea și m-am răsucit, rezemându-mă cu spina de brațul acesteia, ca să fiu cu fața spre el. S-a întors spre mine, la celălalt capăt.

— Eric, știu că nu inviți prea ușor lumea să locuiască în casa ta. Așa că vreau să știi cât de... mișcată și de flatată sunt de invitația ta.

Din prima clipă, mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia. Sunase mult prea impersonal.

Eric m-a privit cu ochii mijiiți.

— A, nu e nimic, mi-a răspuns, rece.

— Nu m-am exprimat cum trebuia, am zis, după care am tras aer adânc în piept. Uite ce e, am continuat, te iubesc. Mă... entuziasmează faptul că vrei să locuim împreună.

L-am văzut destinzându-se un pic.

— Dar, am reluat, înainte să mă hotărâsc în privința asta, trebuie să lămurim unele lucruri.

— Ce lucruri?

— Tu te-ai însurat cu mine ca să mă aperi. L-ai tocmnit pe Terry Bellefleur să mă spioneze și l-ai presat atunci când n-a putut să accepte, ca să-l faci să se supună.

— Asta s-a întâmplat înainte să te cunosc, Sookie, mi-a atras atenția Eric.

— Mda, am înțeles. Însă e vorba de natura presiunii pe care ai exercitat-o asupra unui om cu o sănătate mintală atât de șubredă. De felul în care m-ai făcut să mă mărit cu tine, fără să știu ce fac.

— Altminteri, n-ai fi făcut-o, a precizat Eric, ca de obicei, practic și la obiect.

— Ai dreptate, n-aș fi făcut-o, am recunoscut, încercând să-i zâmbesc, cu toate că nu mi-era ușor. Iar Terry nu ți-ar fi spus anumite lucruri despre mine, dacă i-ai fi oferit doar bani. Știu că tu o consideri o modalitate inteligentă de a-ți derula afacerile și sunt convinsă că o mulțime de oameni te-ar aproba.

Eric încerca să urmărească firul gândirii mele, însă îmi dădeam seama că nu pricepea nimic. Am continuat să înaintez contra vântului.

— Împărtășim amândoi legătura asta. Sunt convinsă că uneori ai prefera să nu știu ce simți. Ai mai vrea să locuiesc cu tine, dacă n-ar fi legătura dintre noi? Dacă n-ai mai simți de fiecare dată când sunt în pericol? Sau supărată? Sau înfricoșată?

— Ce ciudat să spui așa ceva, iubito, a remarcat Eric, luând o înghițitură din paharul pe care l-a așezat apoi la loc pe vechea măsuță. Ce vrei să spui, că dacă n-aș ști că ai nevoie de mine, n-aș mai avea eu nevoie de tine?

Oare asta spuneam?

— Nu cred. Ceea ce vreau eu să spun e că poate n-ai vrea să stai cu mine, dacă n-ai ști că alții vor să mă atace.

Era același lucru? Mamă, Doamne, detestam astfel de conversații. Nu c-aș mai fi purtat vreuna asemănătoare înainte.

— Și ce deosebire ar fi? a replicat, cu destul de multă nerăbdare în voce. Dacă te vreau cu mine, înseamnă că te vreau pe tine. Circumstanțele nu au importanță.

— Totuși, au importanță. Iar noi doi suntem atât de diferiți.

— Ce?

— Păi, sunt atâtea lucruri pe care tu le consideri ca fiind de la sine înțelese, în timp ce eu, nu.

Eric și-a dat ochii peste cap. Tipic pentru bărbați.

— Cum ar fi?

Am bâjbâit prin minte după un exemplu.

— Ei bine, cum ar fi că Appius avea relații sexuale cu Alexei. Pentru tine nu era mare scofală, cu toate că Alexei avea treisprezece ani.

Creatorul lui Eric, Appius Livius Ocella, devenise vampir în vremea când romanii domneau peste cea mai mare parte din lume.

— Sookie, asta a fost ceea ce s-ar numi un fapt consumat cu mult înainte ca eu să știu de existența unui frate al meu. Pe vremea lui Ocella, se considera, practic, că ești adult când aveai treisprezece ani. Ba chiar se căsătoreau la o astfel de vârstă. Ocella n-a înțeles niciodată unele dintre schimbările din societate, petrecute de-a lungul secolelor. Iar Alexei și Ocella sunt acum morți amândoi, a continuat el, ridicând din umeri. Mai exista și cealaltă față a monedei, știi? Alexei profita de tinerețea lui, de înfățișarea lui copilăroasă, dezarmându-i pe toți vampirii și oamenii din preajma lui. Până și lui Pam nu i-a venit să-l doboare, deși îl știa cât de distructiv era, de dement. Iar ea e cel mai nemilos vampir din câți cunosc. El ne secătuia pe toți, absorbindu-ne voința și puterea, pentru că în adâncul său simțea o mare nevoie s-o facă.

Și, cu această neașteptată afirmație poetică, Eric a încheiat discuția despre Alexei și Ocella. Chipul îi era împietrit. Mi-am amintit de subiectul principal: diferențele ireconciliabile dintre noi.

— Dar faptul că tu o să trăiești mai mult decât mine cu... să zic, o veșnicie?

— Am putea rezolva problema destul de ușor.

N-am făcut decât să mă holbez la el.

— Ce e? m-a întrebat Eric, cu o uimire aproape autentică. Tu nu vrei să trăiești veșnic? Cu mine?

— Nu știu, i-am răspuns, în cele din urmă. Încercam să-mi imaginez cum ar fi fost. Noapte, pentru totdeauna. Nesfârșită. Dar cu Eric!

— Știi, Eric, i-am zis, nu pot...

După care am tăcut mălc. Cât pe-aci să rostesc o insultă de neiertat. Știam că simte valul de îndoială venit dinspre mine.

Aproape că spusese: „Nu pot să-mi imaginez cum ai mai rămâne cu mine după ce-aș îmbătrâni”.

Cu toate că mai erau câteva subiecte pe care sperasem să le discutăm în acest rar tete-â-tete, simțeam că discuția se clatină pe marginea Canionului Dezastrelor. Poate că spre norocul meu, s-a auzit o bătaie în ușa din spate. Auzisem mașina venind, însă atenția îmi fusese într-atât de concentrată asupra însoțitorului meu, încât nu înregistrasem cu adevărat semnificația zgomotului.

Amelia Broadway și Bob Jessup erau la ușa din spate. Amelia arăta la fel ca totdeauna: sănătoasă, cu chipul proaspăt, cu părul șaten, scurt, înfioat, tenul curat și ochii limpezi. Bob, nu cu mult mai înalt și la fel de suplu, era un bărbat slab, semănând oarecum cu un misionar mormon sexy. Ochelarii lui cu rame negre izbuteau să-i dea un aer retro, nu unul de tocilar. Purta jeansi, o cămașă în carouri alb cu negru și mocasini cu ciucurași. Fusese un motan foarte drăguț, însă ca bărbat nu mi se părea atrăgător... sau, mai degrabă, numai din când în când.

I-am primit bucură. Mă simțeam grozav văzând-o pe Amelia, și ușurată că discuția mea cu Eric fusese întreruptă. Într-adevăr, trebuia să vorbim despre viitorul nostru, însă aveam sinistru senzație că să ducem la sfârșit această conversație ne-ar fi făcut nefericiți pe amândoi. Amânarea ei probabil că n-ar fi schimbat deznodământul, însă atât eu, cât și Eric eram sătui până-n gât de problemele noastre.

— Intrați! i-am invitat. E și Eric aici și o să se bucure să vă vadă pe amândoi.

Desigur, nu era așa. Eric era complet indiferent cu privire la posibilitatea de a o revedea vreodată în viață – în lunga, foarte lunga lui viață – pe Amelia, iar Bob nici măcar nu apărea pe radarul lui.

Totuși, Eric le-a zâmbit (deși nu prea larg) și le-a spus cât de mult se bucura că ei veniseră să mă viziteze... cu toate că în tonul lui era și o nuanță întrebătoare, din moment ce nu cunoștea motivul sosirii lor. Oricât de prelungită ar fi fost vreo discuție între mine și Eric, se pare că niciodată nu izbuteam să acoperim multe subiecte.

Cu un uriaș efort, Amelia s-a stăpânit să nu se încrunte. Nu se număra printre fanii vikingului. Și era o transmițătoare extrem de clară, așa că am receptat acest lucru cu aceeași intensitate cu care ar fi spus-o urlând din toți răunchii. Bob l-a examinat precaut pe Eric și, de îndată ce i-am explicat Ameliei situația cu dormitorul (evident, ea presupusese că-i voi găzdui la etaj), Bob a și dispărut în camera aflată vizavi de a mea, cu bagajele lor. După câteva minute de fâțâială pe-acolo, s-a strecurat în baia de pe hol. Cât timp fusese motan, Bob căpătase talentul să se piardă în peisaj.

— Eric, a zis Amelia, întinzându-se fără să-și dea seama. Cum mai merg treburile la Fangtasia? Cum e noua conducere?

N-avea de unde să știe că atinsese un punct nevralgic. Și când Eric și-a mijit ochii – el credea, bănuiesc, că ea o spusese intenționat, ca să-l scoată din pepeni –, Amelia și-a coborât privirea spre

propriile degete de la picioare, pe care și le-a atins cu palmele. M-am întrebat dacă și el putea să facă asta, după care atenția mi s-a întors brusc la situația prezentă.

— Treburile merg bine, a răspuns Eric. Victor a deschis câteva cluburi noi prin apropiere.

Amelia a înțeles imediat că era vorba despre o evoluție nedorită a lucrurilor, însă a fost îndeajuns de inteligentă încât să nu comenteze. Sinceră să fiu, parcă eram în aceeași cameră cu cineva care-și striga în gura mare cele mai intime gânduri.

— Victor e tipul zâmbăreț care a fost acolo, în curte, în noaptea preluării, nu? a zis ea, îndreptându-se de spate și rotindu-și gâtul într-o parte și-n cealaltă.

— Da, a confirmat Eric, zâmbind strâmb, sardonice. Tipul zâmbăreț.

— Ia spune, Sook, acum ce necazuri mai ai? m-a întrebat Amelia, fiind evident că aprecia că dăduse dovadă de suficientă politețe față de Eric.

Era pregătită să facă față oricărei probleme pe care i-aș fi descris-o.

— Da, a zis și Eric, adresându-mi o privire dură. Acum ce necazuri mai ai?

— Voiam doar ca Amelia să-mi întărească la loc dispozitivele de pază din jurul casei, am răspuns, pe un ton oarecare. Dacă tot s-au întâmplat atâtea la Merlotte's, m-am simțit oarecum nesigură.

— Așa că m-a chemat pe mine, a subliniat Amelia.

Eric și-a plimbat privirea de la mine la Amelia și înapoi. Părea total nemulțumit.

— Dar acum, dacă javra aia a fost prinsă, Sookie, pericolul a fost înlăturat, nu?

— Ce? s-a mirat Amelia. Era rândul ei să-și plimbe privirea de la unul la celălalt. Ce s-a întâmplat astă-seară, Sookie?

I-am povestit pe scurt.

— Totuși, eu oricum m-aș simți mai bine dacă te-ai asigura că dispozitivele sunt la locul lor.

— E unul dintre motivele pentru care am venit, Sookie, a răspuns Amelia.

Și, nu știu din ce cauză, i-a zâmbit larg lui Eric.

Atunci, s-a strecurat înăuntru și Bob, ocupându-și locul alături de Amelia, dar puțin mai în spatele ei.

— Nu erau pisoii mei, mi-a zis, făcându-l pe Eric să rămână cu gura căscată. Rar mi se întâmpla să-l văd cuprins de o uimire autentică. Nu puteam decât să-mi stăpânesc râsul. Vreau să spun, a continuat Bob, vârcolacii nu se pot reproduce în forma de animal în care se prefac. Așa că nu cred să fi fost pisoii mei. Mai ales din moment ce – gândește-te, doar!

— Eu n-am fost motan decât prin intermediul magiei, nu genetic.

— Iubitule, a intervenit Amelia, am mai discutat pe tema asta. Nu trebuie să te simți jenat. Ce-ai făcut a fost un lucru cât se poate de natural. Recunosc că am cam strâmbat din nas, dar, știi... oricum, totul a fost din vina mea.

— Nu-ți face probleme în privința asta, Bob. Sam a vorbit deja în apărarea ta, am zis, zâmbindu-i lui Bob, care mi s-a părut că se liniștește.

Eric a preferat să nu ia în seamă schimbul acesta de replici.

— Sookie, eu trebuie să mă întorc la Fangtasia.

În ritmul acesta, niciodată n-o să putem să ne spunem tot ce-ar trebui.

— OK, Eric. Transmite-i salutări lui Pam, dacă ați reînceput să vorbiți.

— Ea îți este o prietenă mai bună decât crezi, a replicat Eric, întunecat.

Nu știam cum să reacționez la asta, iar el mi-a întors spatele atât de repede, încât nici nu l-am mai putut vedea. L-am auzit cum trănțește portiera, afară, după care pornește pe alee. Ori de câte ori aș fi văzut această imagine, tot mi se părea uluitor cât de iute se pot mișca vampirii.

Speram că voi avea ocazia să stau mai mult de vorbă cu Amelia astă-seară, însă ei preferau să se retragă, după tot drumul lor cu mașina. Plecaseră din New Orleans după o zi plină de muncă, Amelia la magazinul de articole magice, iar Bob, la Frizerul Vesel. După vreo cincisprezece minute de du-te-vino între baie, bucătărie și automobil, s-a lăsat tăcerea în camera lor de dincolo de culoar. Îmi descălțasem pantofii, așa că am lipăit cu tălpile goale până în bucătărie, să încui.

Tocmai scoteam un suspin de ușurare, ca de sfârșitul zilei, când am auzit o foarte ușoară bătaie în ușa din spate. Am sărit în sus ca o broscuță. Cine-ar putea să vină la ora asta din noapte? Mi-am plimbat privirea cu multă precauție de-a lungul verandei din spate.

Era Bill. Nu-l mai văzusem de când sosise „sora” lui, Judith. Am cântărit problema pentru o clipă în minte, după care m-am hotărât să mă strecor afară, ca să vorbesc cu el. Bill însemna multe pentru mine: mi-era vecin, prieten, cel dintâi iubit. Nu mi-era frică de el.

— Sookie, mi-a zis, cu vocea lui calmă și lină, relaxantă ca un masaj. Ai oaspeți?

— Pe Amelia și pe Bob, i-am explicat. Tocmai au sosit din New Orleans. Zânele nu vin în noaptea asta. În ultima vreme, rămân în Monroe, în majoritatea nopților.

— Să rămânem afară, ca să nu-ți trezim prietenii?

Era o noutate pentru mine faptul că discuția dintre noi avea să dureze atât de mult. După toate aparențele, Bill nu trecuse pe la mine doar ca să împrumute o cană cu sânge. Mi-am fluturat mâna spre mobilierul de pe peluză, și ne-am așezat pe scaunele deja amplasate astfel încât să îndemne la conversație. Noaptea caldă, cu nenumăratele ei mici zgomote, ne învăluia ca o ceață. Becurile de securitate împrăștia prin curtea din spatele casei ciudate desene de întuneric și lumină.

Când tăcerea s-a prelungit îndeajuns cât să-mi dau seama că mi-era somn, l-am întrebat:

— Cum mai merg treburile pe la tine, pe-acasă, Bill? Judith mai stă și-acum cu tine?

— M-am vindecat total de otrăvirea cu argint, mi-a răspuns.

— Am... hm, am observat că arăți bine, i-am zis. Tenul lui își recăpătase limpezimea palidă, și până și părul îi arăta mai lucios. Mult mai bine, am adăugat. Prin urmare, sângele lui Judith și-a făcut efectul.

— Da. Dar acum...

Și-a abătut privirea spre pădurea învăluită în noapte. Hopa!

— Ea vrea să rămână în continuare cu tine?

— Da, mi-a răspuns, părând ușurat că nu fusese nevoit s-o spună el. Da, vrea.

— Eu credeam c-o admirai pentru că seamănă atât de mult cu prima ta soție. Judith mi-a spus că de-aia a transformat-o nebuna de Lorena, ca să te țină legat de ea. Adică, scuză-mă că aduc vorba despre subiecte neplăcute.

— E adevărat. Judith chiar seamănă cu prima mea soție, din multe puncte de vedere. Are aceeași formă a feței, vocea foarte asemănătoare cu a soției mele. Și Judith a avut parte de o creștere nobilă, la fel ca soția mea.

— Prin urmare, aș fi anticipat că asta te-ar face fericit alături de Judith, am zis.

— Dar nu e așa, a replicat el. Părea întristat, și privea în continuare spre copaci, având grijă să mă evite. Și, în realitate, acesta e motivul pentru care n-am chemat-o pe Judith când mi-am dat seama cât sunt de bolnav. A trebuit să mă despart de ea, ultima oară când am fost împreună, din cauza obsesiei ei copleșitoare față de mine.

— A, am exclamat, cu un firicel de voce.

— Totuși, tu ai făcut ce trebuia, Sookie. Ea a venit la mine și mi-a oferit de bunăvoie sângele ei. Din moment ce tu ai invitat-o fără știința mea, măcar nu mă simt vinovat de faptul că m-aș folosi de ea. Greșeala mea e că am lăsat-o să rămână după... după ce m-am vindecat.

— Și de ce-ai făcut-o?

— Am sperat că, într-un fel, sentimentele mele față de ea ar fi putut să se schimbe, că aș putea să simt o dragoste adevărată pentru ea. Asta m-ar fi eliberat de...

Dar vocea i s-a stins. Fraza putea să se încheie cu: „iubirea față de tine”. Sau, poate, cu: „datoria față de ea, pentru că m-a vindecat”.

Mă simțeam un pic mai bine acum, știind că se bucura de însănătoșirea lui, chiar cu prețul de a fi nevoit să se împace cu prezența lui Judith. Și înțelegeam cât de stânjenitor și de neplăcut era să te trezești pe cap cu un oaspete care te adoră, dar tu nu-i împărtășești sentimentele. Și pe el cine îl adusesse oare aici? Păi, eu. Firește, nu cunoscusem nimic din trecutul lor sentimental. Necăjită din cauza stării lui Bill, raționasem că o persoană cu aceeași ascendență de sânge ca el l-ar putea vindeca, după care descoperisem că exista o astfel de persoană și-i dădusem de urmă. Mai departe, presupusesem că Bill n-o făcuse personal din cine știe ce mândrie perversă, sau poate chiar dintr-o depresie sinucigașă. Îi subestimaseam lui Bill dorința de a trăi.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu Judith? l-am întrebat, neliniștită, temându-mă să aud răspunsul.

— El nu trebuie să facă nimic, s-a auzit o voce liniștită, dintre copaci.

M-am ridicat de pe scaunul meu ca și cum tocmai ar fi trimis cineva câțiva volți prin el, iar reacția lui Bill a fost la fel de puternică: a întors capul și a făcut ochii mari. Atât, numai că, în cazul unui vampir, înseamnă o mare surprindere.

— Judith! am rostit.

A ieșit din liziera pădurii, apropiindu-se destul cât s-o pot recunoaște. Luminile de securitate din spatele casei nu băteau până acolo – abia îmi dădeam seama că era ea.

— Îmi frângi inima mereu, Bill, a zis ea.

M-am îndepărtat încet de scaun. Poate reușeam să mă furizez înapoi în casă. Poate izbuteam să evit participarea ca martor ocular la o nouă scenă dramatică... pentru că, sinceră să fiu, avusesem o zi plină ochi de așa ceva.

— Nu, rămâi, domnișoară Stackhouse, m-a oprit Judith. Era o femeie scundă și rotunjoară, cu un chip dulce și un păr abundent, însă se comporta de parcă ar fi avut un metru optzeci înălțime.

Fir-ar să fie...

— E clar că voi doi aveți de discutat, a sosit replica mea fricoasă.

— Orice conversație cu Bill pe tema dragostei trebuie să te includă și pe dumneata, a insistat ea.

A...spanac! Nu voiam să fiu prezentă la așa ceva. Mi-am coborât privirea în pământ.

— Judith, încetează, i-a cerut Bill, cu o voce la fel de calmă ca totdeauna. Eu am venit să vorbesc cu prietena mea, pe care n-am mai văzut-o de săptămâni.

— V-am auzit conversația, a replicat, simplu, Judith. Te-am urmărit până aici, cu scopul precis de a asculta ce anume ai să-i spui. Știu că nu faci dragoste cu femeia aceasta. Știu că ea îi aparține altuia. Și mai știu că tu o dorești mai mult decât m-ai dorit vreodată pe mine. Eu nu voi face sex cu un bărbat căruia îi este milă de mine. Mă prețuiesc mai mult de-atât. O să încetez să te iubesc, chiar dac-aș avea nevoie de întreaga mea existență pentru asta. Dacă mai rămâi aici câteva clipe, eu mă întorc la tine acasă și-mi strâng lucrurile, după care nu mă mai vezi.

Am rămas impresionată. Fusese un discurs al naibii de bine ticluit, și speram că ea credea fiecare cuvânt. Și, chiar în timp ce gândeam astfel, Judith a dispărut – vâjjj! —, iar Bill și cu mine am rămas singuri.

Dintr-odată, l-am văzut în fața mea, cuprinzându-mă cu brațele lui reci. Nu mi s-a părut o trădare față de Eric, dacă-l lasam să mă îmbrățișeze pentru câteva clipe.

— Ai făcut dragoste cu ea? l-am întrebat, încercând să am un ton neutru.

— Ea m-a salvat. Mi-a dat impresia că asta așteaptă. Și am simțit că asta trebuia să fac, mi-a răspuns el.

Ca și cum i-ar fi împrumutat lui Judith o batistă, văzând-o că a strănutat. Chiar nu-mi trecea prin cap ce-aș putea să mai spun. Bărbații! Vii sau morți, tot o apă și-un pământ erau.

Am făcut un pas înapoi, și el și-a lăsat imediat brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Tu chiar mă iubești cu adevărat? l-am întrebat, fie din nebulie, fie din pură curiozitate. Sau e doar pentru că am trecut amândoi prin atâtea, încât îți închipui că așa trebuie?

Mi-a zâmbit.

— Numai tu ai putea să spui una ca asta. Te iubesc. Sunt de părere că ești frumoasă și bună și inimoasă, dar tot știi să-ți porți singură de grijă. Ai în tine multă înțelegere și compasiune, dar nu ești o pradă ușoară. Și, dacă e să coborâm cu vreo câteva trepte, până la nivelul carnal, ai o pereche de sâni care ar câștiga marele premiu la Campionatul de Sâni Miss America, dac-ar exista așa ceva.

— Iată un neobișnuit buchet de complimente, am zis, stăpânindu-mi cu greu zâmbetul.

— Tu ești o femeie neobișnuită.

— Noapte bună, Bill, i-am zis.

Dar tocmai atunci mi-a sunat telefonul mobil. Am sărit în sus până la tavan. Uitasem că-l aveam în buzunar. Când am privit ecranul, am văzut că era un număr local necunoscut. Niciun apel, la ora asta, nu putea să fie de bine. Am ridicat un deget, rugându-l pe Bill să mai aștepte puțin, și am răspuns cu un „Alo?” prudent.

— Sookie, am auzit vocea șerifului Dearborn. M-am gândit că ar trebui să știi: Sandra Pelt a evadat din spital. S-a strecurat pe fereastră în timp ce Kenya vorbea cu doctorița Tonnesen. Nu vreau

să-ți faci griji. Dacă ai nevoie să-ți trimitem o mașină de patrulare acasă, așa o să facem. Ai pe cineva cu tine?

Am fost într-atât de șocată, încât pentru o clipă n-am putut să-i răspund. Pe urmă, i-am zis:

— Da, am pe cineva cu mine.

Ochii negri ai lui Bill mă priveau acum cu toată seriozitatea. Făcând un pas înainte, mi-a pus o mână pe umăr.

— Vrei să-ți trimit o mașină de patrulare? Nu cred că nebuna aia o să plece în căutarea ta. Mai degrabă o să-și caute o vizuină și-o să aștepte până-și revine. Dar mi s-a părut potrivit să te anunț, chiar și în toiul nopții.

— Categorie ai făcut ce trebuia, domnule șerif. Nu cred să mai am nevoie de alt ajutor pe-aici. Am prieteni acasă. Prieteni buni, am zis, întâlnindu-i privirea lui Bill.

Totuși, Dearborn mi-a mai repetat aceste lucruri de mai multe ori, până când a trebuit să închid și să mă gândesc la implicații. Crezusem că un capitol al necazurilor mele se închisese, însă mă înșelasem. Cât timp i-am dat explicațiile necesare lui Bill, oboseala manifestată mai devreme a început să mă învăluie ca o pătură cenușie. Până să termin de răspuns la întrebările lui, abia mai eram în stare să leg două vorbe.

— Nu-ți face probleme, mi-a zis Bill. Du-te la culcare. Stau eu de pază în noaptea asta. Deja m-am hrănit și n-am altă treabă. Oricum, nu mi se părea o noapte potrivită pentru muncă.

Bill crease și întreținea un CD numit Anuarul Vampirilor, care nu era altceva decât un catalog al tuturor vampirilor „în viață”. Se bucura de mare căutare, nu doar printre morții-vii, ci și în rândul omenirii, mai ales al grupărilor specializate în marketing. Cu toate acestea, versiunea comercializată pentru publicul larg se limita la vampirii care-și dăduseră acordul ca să fie incluși, adică o listă mult mai scurtă. Existau încă vampiri care nu voiau să fie cunoscuți ca vampiri, oricât de ciudat mi s-ar fi părut mie. Era lesne să uiți, în societatea saturată de vampiri din ziua de azi, că mai existau și rețineri din partea celor care nu voiau să fie cunoscuți de publicul larg, vampiri care preferau să doarmă sub pământ sau în clădiri abandonate, decât în case sau apartamente.

Și de ce mă gândeam eu la toate astea... Ei bine, pentru că era mai bine decât să mă gândesc la Sandra Pelt.

— Mersi, Bill, i-am răspuns, recunoscătoare. Dar te previn, e ticăloasă la puterea n.

— Doar m-ai văzut în luptă, mi-a zis.

— Mda. Dar tu n-o cunoști. E de o viclenie absolută și nu obișnuiește să dea avertismente.

— Sunt cu câțiva pași înaintea ei, din moment ce știu asta.

Hm?

— OK, am bâiguit, plecând, mergând mai mult sau mai puțin drept. Noapte bună, Bill.

— Noapte bună, Sookie, mi-a răspuns, liniștit, încuie ușile.

Le-am încuiat, după care m-am dus în camera mea, mi-am pus cămașa de noapte și imediat am fost în pat, sub pătura aceea cenușie.

8

Școlile sunt totdeauna, mai mult sau mai puțin, la fel, nu? Mereu mirosul acela: un amestec de cretă, mâncare pentru prânz, ceară pentru podele, cărți. Ecouri ale vocilor copiilor, glasuri mai puternice ale profesorilor. Obiectele de „artă” de pe pereți și decorațiunile de pe ușile fiecărei săli. Nici grădinița din Red Ditch nu era altfel.

Îl țineam pe Hunter de mână, iar Remy ne urma îndeaproape. Ori de câte ori îl vedeam pe Hunter, mi se părea că seamănă din ce în ce mai mult cu verișoara mea Hadley, răposata lui mamă. Avea ochii și părul ei, închise la culoare, iar fața începea să-și piardă rotunjimea prunciei și să devină tot mai ovală, ca a ei.

Biata Hadley! Avusese o viață grea, în cea mai mare parte din propria vină. În cele din urmă, își găsisese adevărata dragoste, apoi devenise vampir, dar fusese ucisă din pricina geloziei. Viața lui Hadley fusese încărcată de evenimente, dar scurtă. Iată de ce venisem să-i țin locul și, pentru o clipă,

m-am întrebat ce-ar fi gândit ea despre asta. Trebuia să fi fost rolul ei, să-și ducă fiul la prima lui școală, grădinița pe care avea s-o frecventeze din toamnă. Scopul vizitei era de a-i ajuta pe viitorii elevi să se mai familiarizeze puțin cu ideea de școală, cu aspectul sălilor, al băncilor și al profesorilor.

Unii dintre micuții care se plimbau prin clădire priveau în jur curioși, nu temători. Unii erau tăcuți, cu ochii mari. Așa ar fi arătat „nepotul” meu Hunter în ochii altora... Însă în mintea mea îl auzeam sporovăind. Hunter e telepat, la fel ca mine. Acesta era secretul pe care-l păzeam cu cea mai mare strictețe. Voiam ca Hunter să crească, pe cât posibil, la fel ca un copil normal. Cu cât ar fi știut mai mulți supranaturali despre Hunter, cu atât mai mare ar fi fost probabilitatea să-l înhațe cineva, fiindcă telepații sunt folositori. Sigur s-ar fi găsit cineva îndeajuns de nemilos încât să treacă la o acțiune atât de îngrozitoare. Nu cred că Remy, tatăl lui, să se fi gândit vreodată la așa ceva, până acum. Remy își făcea griji cu privire la felul în care avea să fie acceptat Hunter de oamenii din jur. Și asta era o problemă importantă. Copiii pot să fie de o cruzime incredibilă, dacă te simt că ești altfel decât ei. Iar eu o știam mult prea bine.

E destul de evident când două persoane poartă o conversație mentală, când cunoști indiciile. Fețele lor își schimbă expresia când se privesc reciproc, în mare măsură ca atunci când discuția s-ar desfășura cu voce tare. Așa că îl priveam pe copil cât mai puțin posibil și-mi mențineam un zâmbet imperturbabil. Hunter era prea mic ca să știe cum să mascheze comunicarea dintre noi, motiv pentru care trebuia să mă ocup eu de asta.

Oare toți copiiiăștia încap într-o sală? m-a întrebat el.

— Cu voce tare, i-am amintit, încet. Nu, veți fi împărțiți pe grupe, după care vei sta toată ziua cu cei din grupa ta, Hunter.

Nu știam despre grădinița din Red Ditch dacă avea același orar ca școlile pentru cei mai mari, însă eram sigură că, oricum, programul trecea de ora prânzului.

— Tatăl tău te va aduce dimineața, am continuat, și după-amiaza va veni cineva să te ia.

Cine? m-am întrebat, amintindu-mi abia apoi că Hunter putea să-mi audă gândurile.

— Tatăl tău va rezolva problema asta, i-am zis. Uite. Aici e Sala Fociei. Vezi fotografia aia mare, cu foca? Iar cea de colo e Sala Poneilor.

— E vreun ponei înăuntru? m-a întrebat Hunter, optimist.

— Nu cred, dar pun pariu că sunt o mulțime de fotografii cu ponei.

Toate ușile fuseseră lăsate deschise, iar educatoarele erau înăuntru, zâmbindu-le copiilor și părinților, făcând tot posibilul să se arate primitoare și cordiale. Unele, desigur, trebuiau să depună mai multe strădanii decât altele.

Educatoarea din Sala Poneilor, doamna Gristede, era o femeie destul de drăguță, sau cel puțin așa mi s-a părut, la o examinare în grabă. Hunter mi-a făcut un semn de încuviințare.

Ne-am aventurat în Sala Cățelușilor și am făcut cunoștință cu domnișoara O'Fallon. Ne-am întors pe coridor după doar trei minute.

— Sala Cățelușilor, nu, i-am zis lui Remy, vorbind foarte încet. Ai dreptul să alegi, așa e?

— Mda, așa e. O singură dată. Pot să numesc o sală în care nu vreau nicicum să fie trimis copilul meu, mi-a răspuns el. Cei mai mulți se folosesc de opțiunea asta în eventualitatea în care educatoarea e foarte apropiată de familie, cum ar fi o rudă, sau dacă între familii există vreo gâlceavă.

— Nu vreau în Sala Cățelușilor, a intervenit Hunter, care părea speriat.

Domnișoara O'Fallon părea drăguță pe dinafară, însă era putredă pe dinăuntru.

— Care-i problema? s-a interesat Remy, pe un ton confidențial.

— Îți spun mai târziu, am murmurat. Hai să mergem să mai vedem și altceva.

Urmați ca o umbră de Remy, am vizitat și celelalte trei săli de clasă. Toate celelalte educatoare păreau să fie în regulă, cu toate că doamna Boyle mi-a dat impresia că e cam surmenată. Gândurile îi erau repezite și aveau o tentă de nerăbdare, iar zâmbetul îi părea un pic cam fragil. Nu i-am spus nimic lui Remy. Dacă nu avea dreptul să refuze decât o educatoare, atunci domnișoara O'Fallon era cea mai periculoasă.

Ne-am întors în clasa doamnei Gristede, fiindcă lui Hunter îi plăceau, evident, poneii. Mai erau doi părinți acolo, ambii conducându-și fetițele. L-am strâns ușor de mână pe Hunter, ca să-i amintesc regulile. El și-a ridicat privirea spre mine și i-am făcut un semn aprobator, încercând să-l încurajez. S-

a desprins de mâna mea și a pornit spre spațiul pentru lectură, alegând o carte și începând să-i răsfoiască paginile.

— Ți place să citești, Hunter? I-a întrebat doamna Gristede.

— Îmi plac cărțile. Încă nu știu să citesc, i-a răspuns Hunter, punând cartea la locul ei, iar eu l-am mângâiat – mental – pe spate. A zâmbit în sinea lui și a luat altă carte, de data aceasta una despre câini de dr. Seuss¹¹.

— Îmi dau seama că lui Hunter i s-a citit, a zis educatoarea, zâmbindu-ne, mie și lui Remy.

Atunci, Remy a făcut prezentările.

— Eu sunt tatăl lui Hunter, și ea e verișoara lui, a zis, înclinându-și capul spre mine. Sookie îi ține locul mamei lui Hunter, fiindcă ea a murit.

Doamna Gristede a absorbit informația.

— Ei bine, mă bucur să vă cunosc pe amândoi, a zis. Hunter pare să fie un băiețel inteligent.

Am observat că fetele se apropie de el. Erau prietene de multă vreme, puteam să-mi dau seama, iar părinții lor mergeau împreună la biserică. Mi-am însemnat în minte să-l sfătuiesc pe Remy să-și aleagă o biserică și să înceapă s-o frecventeze. Hunter urma să aibă nevoie de tot sprijinul posibil. Fetele au început, la rândul lor, să-și aleagă niște cărți. Hunter i-a zâmbit celei care purta bonetă cu moț de culoare închisă, adresându-i acea privire piezișă cu care copiii timizi obișnuiesc să-și evalueze posibilitățile colegi de clasă.

— Asta îmi place, a zis ea, arătând spre *Where the Wild Things Are*¹².

— N-am citit-o, a răspuns, cu îndoială în glas, Hunter. I se părea puțin cam înspăimântătoare.

— Tu te joci cu blocuri pentru construit? I-a întrebat fetița cu coadă șaten-deschis.

— Mda, i-a răspuns Hunter, îndreptându-se spre spațiul pentru joacă destinat construcției, după cum am tras eu concluzia, fiindcă era plin de blocuri și de puzzle-uri de toate dimensiunile. Într-un minut, tustrei construiau ceva care, în mințile lor, avea să le ia o viață până să termine.

Remy zâmbea. Spera că așa se va desfășura fiecare zi. Evident, nu avea dreptate. Chiar și acum, Hunter arunca priviri bănuitoare spre fata cu codiță, fiindcă ea se enerva văzând că bruneta îi înhață toate blocurile cu literele alfabetului.

Ceilalți părinți mă priveau cu o oarecare curiozitate, iar una dintre mame m-a întrebat:

— Nu locuiți aici?

— Nu, i-am răspuns. Locuiesc în *Bon Temps*. Numai că Hunter a vrut să-l însoțesc azi, și e verișorul meu preferat.

Aproape că-mi venea să-l numesc „nepot”, din cauză că el îmi spunea „tanti Sookie”.

— Remy, i s-a adresat aceeași femeie. Dumneata ești strănepotul lui Hank Savoy, nu?

Remy i-a răspuns clătinând afirmativ din cap.

— Mda, am venit aici după nenorocirea cu Katrina, și aici am rămas, a zis el, ridicând din umeri. N-aveai ce să faci, după ce Katrina a răpit totul. Mare pacoste.

A urmat o serie de clătinat din cap și am simțit un val de compasiune rostogolindu-se peste Remy. Poate că bunăvoința aceasta se va extinde și asupra lui Hunter.

Cât timp legau ei prietenii, m-am strecurat înapoi spre ușa domnișoarei O'Fallon.

Tânăra femeie le zâmbea celor doi copii care rătăceau prin sala ei de clasă, împodobită în culori vii. O pereche de părinți stătea chiar în spatele propriului copil. Poate că simțiseră și ei unda de pericol sau poate că era doar instinctul protector.

M-am apropiat ușor de domnișoara O'Fallon și am deschis gura, pregătindu-mă să vorbesc. I-aș fi spus: „Păstrează-ți fanteziile pentru dumneata. Nici măcar prin gând să nu-ți treacă astfel de lucruri cât timp ești în aceeași încăpere cu copiii.” Totuși, m-am răzgândit. Și-ar fi dat seama că venisem cu Hunter. Oare el ar fi devenit o țintă pentru imaginația ei malefică, dac-aș fi amenințat-o? Nu puteam să fiu mereu acolo, ca să-l apăr. N-aveam cum s-o împiedic. Nu-mi trecea prin minte vreo cale de a o scoate din ecuație. Ea nu comisese încă vreo faptă rea sub aspectul moralității sau din punctul de vedere al legii... Încă. Și-atunci, ce dacă-și imagina cum le lipește gurile copiilor cu bandă adezivă? N-o și făcuse. Oare nu avem toți fantezii legate de fapte îngrozitoare pe care nu le-am făcut? se

¹¹ Theodor Seuss Geisel, autor de cărți pentru copii și caricaturist american

¹² Carte pentru copii, scrisă de Maurice Sendak

întreba în sinea ei, fiindcă răspunsul o făcea să simtă că era încă... o persoană OK. N-avea habar că eu puteam să-i citesc gândurile.

Dar eram eu mai bună decât domnișoara O'Fallon? Întrebarea aceasta cumplită mi-a străbătut mintea mult mai repede decât ți-ar lua s-o transcrii. M-am gândit: Mda, nu sunt atât de înfricoșătoare, pentru că nu mă ocup de copii. Cei cărora aș vrea să le fac rău sunt adulți, și ei înșiși ucigași. Dar asta nu mă făcea să fiu mai bună... În schimb, o făcea pe O'Fallon mult mai rea.

O fixasem cu privirea îndeajuns cât s-o bag în sperieți.

— Vreți să mă întrebați ceva legat de programă? s-a interesat până la urmă, cu un pic de țâfnă în voce.

— De ce v-ați făcut educatoare? am întrebat-o.

— M-am gândit că ar fi minunat să-i învăț pe micuți primele noțiuni de care au nevoie pentru a se descurca în lume, mi-a răspuns, ca și cum ar fi apăsător pe butonul unui aparat de înregistrare. Voia să spună: Am avut o educatoare care mă tortura când n-o vedea nimeni, și-mi plac cei mici și neajutorați.

— Hmm, am mormăit. Ceilalți vizitatori ieșiseră din clasă, lăsându-ne singure. Ai nevoie de terapie psihologică, i-am zis, repede și cu glas scăzut. Dacă te porți așa cum vezi în minte, o să te urăști singură. Și-o să le distrugi și viețile altora, exact la fel cum ți-a fost distrusă a ta. N-o lăsa să te înfrângă. Caută ajutor.

A căscat gura la mine.

— Nu știu... Ce Dumnezeu...

— Vorbesc foarte serios, am zis, răspunzându-i următoarei întrebări nerostite. Vorbesc foarte serios.

— Așa o să fac, a rostit ea, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse de pe buze. Jur că așa o să fac.

— Ai face bine, am zis, fixând-o și mai intens cu privirea. Pe urmă, am ieșit din Sala Cățelușilor.

Poate c-o înspăimântasem suficient sau o zguduisem suficient, încât chiar avea să facă tot ceea ce promisese. În caz contrar, ei bine, va trebui să-mi vină în minte o altă tactică.

— Mi-am terminat treaba aici, Lăcustă, mi-am zis mie însămi, atrăgându-mi o privire agitată din partea unui tată foarte tânăr. I-am zămbit și, după o clipă de ezitare, mi-a răspuns la zămbet. M-am întors la Remy și la Hunter și ne-am încheiat turul grădiniței fără vreun alt incident. Hunter mi-a adresat o privire întrebătoare, una extrem de neliniștită, și i-am făcut un semn de încuviințare. M-am ocupat de ea, i-am zis în gând, sperând că așa și era.

Era, într-adevăr, prea devreme pentru cină, însă Remy a propus să mergem la Dairy Queen și să-l tratăm pe Hunter cu o înghețată, iar eu am fost de acord. După expediția lui școlară, Hunter era pe jumătate neliniștit, pe jumătate entuziasmat. Am încercat să-l calmăm cu o mică discuție de la... minte la minte. Poți să mă duci tu la școală în prima zi, tanti Sookie? m-a întrebat, și am fost nevoită să mă oțlesc pentru răspuns.

Nu, Hunter, asta e treaba tatălui tău, i-am zis. Dar, când va veni ziua aceea, să mă suni după ce ajungi acasă și să-mi povestești totul despre ea, bine?

Hunter mi-a adresat o privire expresivă, cu ochii măriți. Dar mi-e frică.

Eu i-am răspuns cu o privire sceptică. Poate că vei fi emoționat, dar și toți ceilalți se vor simți la fel. Asta e șansa ta să-ți faci prieteni, așa că ține minte să-ți păstrezi gura închisă, până când ți se va așeza totul cum trebuie în minte.

Dar dacă lor n-o să le placă de mine?

Nu! am exclamat, vrând să fiu într-unul totul clară. Ei n-o să te înțeleagă. E o foarte mare diferență.

Ție-ți place de mine?

— Pramatie mică, doar știi că-mi place de tine, i-am zis, zămbindu-i și netezindu-i părul pe spate. I-am aruncat o privire lui Remy, care stătea la rând să ne comande câte o înghețată Blizzard. El mi-a făcut un semn cu mâna și s-a strâmbat la Hunter. Remy depunea un uriaș efort ca să ia toate astea cât mai lejer. Se maturiza în rolul lui de tată al unui copil de excepție.

Mi-am imaginat că ar putea ajunge să se destindă peste vreo doisprezece ani, cu aproximație, plus-minus câțiva.

Știi că tatăl tău te iubește, și știi că vrea pentru tine tot ce e mai bun, am zis.

El vrea să fiu ca toți ceilalți copii, mi-a replicat Hunter, pe jumătate trist, pe jumătate nemulțumit.

El vrea să fii fericit. Și știe că, cu cât ți-ar cunoaște mai multă lume harul, cu atât ar scădea șansele ca tu să fii fericit. Știu că nu e corect să-ți spun că trebuie să ții un secret. Dar e singurul secret pe care trebuie să-l ții. Dacă vorbește cineva cu tine despre asta, îi spui tatălui tău sau mie. Dacă ți se pare cineva mai ciudat, îi spui tatălui tău. Dacă încearcă cineva să te molesteze, spui.

Acum, nu făcusem decât să-l sperii. Și totuși, el a înghițit în sec și-a răspuns: Știu ce înseamnă să molestezi.

Tu ești un băiat inteligent și-o să ai o mulțime de prieteni. E doar un lucru pe care ei nu trebuie să-l știe despre tine.

Din cauză că e ceva rău? Pe chipul lui Hunter se citeau încordarea și disperarea.

Pe naiba, nu! am replicat, ofensată. Nu-i nimic rău la tine, amice. Dar știi bine că noi suntem altfel, și lumea nu înțelege totdeauna ce e altfel.

Gata cu predica. I-am depus un pupic pe obraz.

— Hunter, du-te să ne aduci câteva șervețele, am rostit în chip firesc, în timp ce Remy ridica tava din plastic cu comanda noastră. Eu aveam o Blizzard cu fulgi de ciocolată, și mi-a lăsat gura apă până ne-am împărțit șervețelele și am început să ne înfigem lingurițele în cupele noastre cu păcatoase bunătăți.

O tânără femeie, cu părul negru lung până la umeri, a intrat în restaurant, ne-a văzut și ne-a făcut un semn nesigur cu mâna.

— Ia uite, băiete, e Erin, a zis Remy.

— Bună, Erin! a exclamat Hunter, răspunzându-i entuziast la salut, fluturându-și mâna ca un mic metronom.

Erin s-a apropiat, încă părând neconvinsă că ar fi bine-venită.

— Bună, a zis, plimbându-și privirea peste toți cei din jurul mesei. Domnule Hunter, mă bucur să vă văd în după-amiaza aceasta minunată!

Hunter s-a luminat la față. Îi plăcea să i se spună „domnule Hunter”. Erin avea niște obraji rotunzi, drăgălași, iar ochii migdalați erau de un căprui-închis, făcându-i să pară adânci.

— Ea este mătușa mea Sookie! m-a prezentat Hunter, cu mândrie.

— Sookie, ea este Erin, a zis și Remy. Puteam să-mi dau seama, după gândurile lui, că-i plăcea destul de mult de tânăra femeie.

— Erin, am auzit multe despre tine, i-am zis. Îmi face plăcere să leg numele de un chip. Hunter a vrut să-l însoțesc în turul grădiniței.

— Cum a fost? a întrebat Erin, cu un interes neprefăcut.

Hunter a început să-i povestească toate amănunțele, iar Remy a sărit în picioare ca să-i tragă un scaun lui Erin.

Pe urmă, ne-am simțit bine împreună. Hunter părea să țină cu adevărat la Erin, iar Erin îi împărtășea sentimentele. Erin mai era și destul de interesată de tatăl lui Hunter, iar Remy era pe cale să fie înnebunit după ea. Una peste alta, nu era un moment prea rău pentru citirea gândurilor, mi-am închipuit.

— Domnișoară Erin, a zis Hunter, tanti Sookie zice că nu poate să vină cu mine în prima zi de școală. Ai vrea să vii?

Erin s-a arătat uimită, dar și încântată, în același timp.

— Dacă tatăl tău e de acord, și eu pot să mă învoiesc de la serviciu, a răspuns, având grijă să introducă anumite condiții, pentru eventualitatea în care Remy ar fi avut vreo obiecție... sau dacă n-ar mai fi fost împreună și la sfârșitul lui august. Ești foarte drăguț că mă inviți, a adăugat.

Când Remy a plecat să-l ducă pe Hunter la toaletă, eu și Erin am rămas singure, privindu-ne curioase.

— De câtă vreme ești cu Remy? m-am interesat.

Întrebarea mi se părea suficient de prudentă.

— Doar de o lună, mi-a răspuns. Îmi place de Remy și cred că ar putea să fie ceva între noi, dar e prea devreme ca să știu sigur. Nu vreau ca Hunter să devină dependent de mine, pentru eventualitatea în care n-ar merge relația. Plus că...

A avut un lung minut de ezitare.

— Din câte am înțeles, Kristen Duchesne e de părere că ar fi ceva în neregulă cu Hunter. Le-a spus-o tuturor. Dar eu chiar țin la băiețelul ăsta.

Semnul de întrebare i se citea limpede în ochi.

— E altfel, i-am zis, dar nu e nimic în neregulă cu el. Nu are vreo boală mintală, nu are vreo incapacitate de a învăța, și nici nu e posedat de diavol, am enumerat, zâmbind ușor spre sfârșitul frazei.

— N-am văzut niciodată astfel de semne, m-a aprobat, zâmbind la rândul ei. Totuși, nu cred că am înțeles totul.

N-aveam de gând să-i destăinuiesc secretul lui Hunter.

— El are nevoie de o dragoste și de o atenție mai speciale, i-am zis. Practic, n-a avut mamă niciodată, și sunt convinsă că l-ar ajuta dacă ar avea o prezență stabilă în viață, îndeplinind rolul acesta.

— Iar acea prezență nu vei fi tu, a replicat, pe un ton pe jumătate întrebător.

— Nu, am răspuns, bucuroasă că am ocazia să lămuresc situația. Nu voi fi eu. Consider că Remy e un tip drăguț, dar eu sunt cu altcineva, am precizat, luând încă o linguriță de înghețată cu ciocolată.

Erin și-a coborât privirea spre paharul ei cu Pepsi, preocupată de propriile gânduri. Firește, gândeam și eu la fel, odată cu ea. Ea niciodată n-o agrease pe Kristen și nu avea o părere prea bună despre capacitățile ei intelectuale. Îi plăcea din ce în ce mai mult de Remy. Și-l iubea pe Hunter.

— OK, a rostit, ajungând la o concluzie proprie, în sinea ei. OK.

Și-a ridicat privirea spre mine și mi-a făcut un semn de încuviințare. I-am răspuns întocmai. Se pare că ajunseserăm la o înțelegere. Când s-au întors bărbații de la toaletă, mi-am luat rămas-bun de la ei.

— A, ia stai... Remy, poți să vii cu mine un minut până afară, dacă pe Erin n-o deranjează să-i țină companie lui Hunter?

— Cu mare plăcere, a zis ea. L-am mai îmbrățișat o dată pe Hunter, bătându-l ușor pe spate și zâmbindu-i, după care am pornit spre ușă.

Remy m-a urmat, cu o expresie de neliniște pe față. S-a oprit la mică distanță de ușă.

— Știi că Hadley mi-a lăsat mie restul proprietății ei, i-am zis.

Era un gând care mă împovăra.

— Mi-a spus avocatul.

Chipul lui Remy nu trăda nimic, dar evident că aveam eu alte metode. Era într-un totul calm.

— Nu ești supărat?

— Nu. Nu vreau nimic de-al lui Hadley.

— Totuși, pentru Hunter... pentru studiile lui. Nu sunt bani mulți, dar ar fi câteva bijuterii valoroase, aș putea să le vând.

— I-am deschis un cont pentru studii, mi-a zis Remy. Una dintre strămătușile mele zice că-o să-lase lui tot ce are; ea n-a avut copii. Hadley m-a făcut să trec prin infern, și nici măcar nu i-a păsat de Hunter, ca să-și facă planuri pentru el. Nu vreau nimic de la ea.

— Cinstiți să fim, ea nu se aștepta să moară atât de tânără... De fapt, nu se aștepta să moară vreodată, am zis. Credința mea este că nu l-a trecut pe Hunter în testament pentru că nu voia să știe nimeni de existența lui, ca nu cumva să-l caute cineva și să-l ia ostatic, s-o oblige să se poarte bine.

— Sper să fie așa, a zis Remy. Adică, sper că s-a gândit la binele lui. Dar să primesc bani de la ea, știind în ce s-a transformat și cum i-a câștigat... asta mi-ar face greată.

— Bine, am acceptat eu. Dacă te mai gândești și-ți schimbi părerea, sună-mă până mâine-seară! Nu se știe când mă apucă frenezia cheltuielii sau când îmi vine să joc bijuteriile alea la cazinou.

Mi-a răspuns cu un zâmbet vag.

— Ești o femeie cumsecade, mi-a zis, după care s-a întors la iubita și la fiul lui.

Am pornit spre casă, cu o conștiință curată și cu inima mai plină de bucurie.

Lucrasem jumătate din schimbul meu astăzi (Holly îmi preluase cealaltă jumătate, pe lângă tura ei), așa că eram liberă. Mi-am propus să mai meditez puțin la scrisoarea lui Buni, la vizita domnului Cataliades, din vremea când eu și fratele meu eram prunci, la cutia magică, la amăgirile exercitate asupra lui Buni de amantul ei... Pentru că, eram sigură, când lui Buni i se păruse că-i simte mirosul lui

Fintan, deși îl vedea pe soțul ei, de fapt îl vedea pe Fintan deghizat. Era ceva greu de înghițit.

Când am ajuns, Amelia și Bob erau ocupați să răspândească farmece. Dădeau ocol casei din sensuri opuse, declamând și tămâind ca preoții unei biserici catolice.

Uneori, îmi dădeam seama că mă avantaja să locuiesc la țară.

Nevrând să le tulbur concentrarea, am pornit să rătăcesc prin pădure. M-am întrebat unde putea să fie portalul și dacă eram în stare să-l recunosc. „O parte mai subțire”, spusese Dermot. Aș putea eu să disting o parte mai subțire? Cel puțin, cunoșteam direcția, la modul general, așa că m-am îndreptat spre est.

Era o după-amiază călduroasă, așa că am început să transpir încă din clipa în care am pătruns în pădure. Soarele se strecura printre crengi, desenând mii de modele, iar păsările și insectele scoteau acele mii de sunete care fac ca pădurea să fie oricum, numai tăcută nu. Nu mai era mult până să se aștearnă înserarea, când lumina devine fragmentată și piezișă, făcându-te să pășești cu nesiguranță. Atunci, păsările aveau să tacă, vietățile nopții urmând să le ia locul.

Mi-am căutat drumul prin hățisuri, gândindu-mă la noaptea care trecuse. M-am întrebat dacă Judith își făcuse bagajul și plecase, așa cum afirmase că va face. M-am întrebat dacă Bill se simțea singur acum, fără ea. Presupuneam că nimeni și nimic nu s-a ivit în curtea din spatele casei în noaptea care trecuse, iar eu dormisem liniștită până dimineață.

Pe urmă, nu mi-a mai rămas decât să mă întreb cam când va mai încerca Sandra Pelt să mă omoare. Tocmai când începeam să presupun că nu avusesem o idee prea bună aventurându-mă de una singură prin pădure, am ajuns într-un mic luminiș, cam la patru sute de metri sau chiar mai puțin, ușor spre sud-est față de ieșirea din spate a casei mele.

Eram destul de convinsă că aici era partea mai liberă a pădurii, luminișul acesta mititel. În primul rând, nu avea de ce să fie acolo un luminiș. Ierburile sălbatice creșteau din abundență, însă nu existau tufișuri, nimic mai înalt de nivelul pulpei. Nu se întindeau cârcei pe deasupra acestui spațiu, nici nu atârnav crengi peste el.

Până să ies dintre copaci, am examinat cu foarte mare atenție solul. Ultimul lucru care mi-ar mai fi lipsit era să cad în cine știe ce soi de capcană întinsă de zâne. Totuși, nu vedeam nimic ieșit din comun, afară, poate, de... un ușor tremurat al aerului. Drept în centrul luminișului. Locul acela neobișnuit – cel puțin, dacă-l vedeam eu cum trebuie – plutea cam pe la nivelul genunchilor mei. Avea forma unui cerc mic și neregulat, poate de patruzeci de centimetri diametru. Și, exact în locul acela, aerul părea distorsionat, ca o iluzie optică provocată de arșiță. Oare să fie, într-adevăr, fierbinte? m-am întrebat.

Am îngenunchiat printre buruieni, cam la o lungime de braț de locul în care tremura aerul. Apoi, am smuls un fir lung de iarbă și, extrem de emoționată, am împuns cu el spațiul distorsionat.

I-am dat drumul, și firul a dispărut, făcându-mă să-mi trag brusc degetele înapoi și să scot un mic scâncet de surprindere.

Demonstrasem ceva. Nu știam precis ce anume. Dacă mă îndoisem de spusele lui Claude, aveam acum dovada că fuseseră adevărate. Cu foarte mare precauție, m-am apropiat de peticul acela tremurător.

— Bună, Niall, am zis. Dacă mă auzi, dacă ești acolo. Mi-e dor de tine.

Evident, n-am primit niciun răspuns.

— Am multe necazuri, dar presupun că și tu ai, am continuat, nevrând să par plângăcioasă. Nu știu ce loc ar putea să ocupe zânele în lumea noastră. Oare umblați printre noi, dar sunteți invizibili? Sau aveți o întreagă lume a voastră, separată, ca Atlantida?

Era o conversație destul de superficială și într-un singur sens.

— În fine, acum trebuie să pornesc spre casă, până nu se întunecă. Dacă ai nevoie de mine, vino. Mi-e dor de tine, i-am repetat.

Nici acum nu s-a întâmplat nimic.

Simțindu-mă încântată de faptul că descoperisem partea mai liberă a pădurii, dar în același timp dezamăgită pentru că nu obținusem vreun rezultat, m-am întors spre casă, prin pădure. Bob și Amelia își terminaseră treburile magice prin curte, și Bob aprinsese focul pentru grătar. El și Amelia voiau să facă fripturi. Cu toate că mâncasem înghețată cu Remy și cu Hunter, nu puteam să refuz o friptură la

grătar, presărată cu amestecul secret de mirodenii al lui Bob. Amelia tăia cartofi și-i învelea în folie, ca să-i pună pe grătar. Am fost cât se poate de încântată și m-am oferit să coc un dovleac.

Totul dădea impresia că în casă era mai multă fericire. Și mai multă siguranță.

Cât timp am mâncat, Amelia ne-a istorisit întâmplări nostime de la ea de la serviciu, de la magazinul de magie, iar Bob s-a dezmoțit îndeajuns cât să-și imite unii colegi mai ciudați de la salonul de coafură unisex în care lucra. Frizerița pe care-o înlocuise Bob fusese extrem de descurajată de complicațiile apărute în viața ei după Katrina, așa că își încărcase bunurile în mașină și plecase la Miami. Bob obținuse postul fiindcă fusese cea dintâi persoană cu calificare intrată pe ușă după ce ieșise precedentă. Ca răspuns la întrebarea mea, dacă totul fusese doar o pură coincidență, Bob nu făcuse decât să zâmbească. Din când în când, zăream fulgerător ce anume o fascina pe Amelia la Bob, care altfel arăta ca un vânzător ambulant de enciclopedii, sfrijit și cu părul roșu. I-am povestit despre Immanuel și despre tunsoarea mea în regim de urgență, iar el a apreciat că Immanuel făcuse o treabă minunată.

— Și... s-a terminat lucrarea cu dispozitivele de pază? am întrebat, îngrijorată, dar străduindu-mă să dau impresia că schimbasem subiectul într-o doară.

— Să știi că da, mi-a răspuns Amelia, mândră, în timp ce-și mai tăia o bucată de friptură. Acum sunt și mai bune ca înainte. Nici măcar un dragon n-ar putea să treacă prin ele. Nimeni dintre cei care ar vrea să-ți facă rău n-ar putea.

— Atunci, dacă ar fi un dragon prietenos... am zis, într-o tentativă de glumă, însă ea s-a făcut că mă pocnește cu furculița.

— Așa ceva nu există, din câte-am auzit. Evident, eu n-am văzut niciunul.

— Evident, am aprobat-o, neștiind dacă era cazul să fiu curioasă sau numai ușurată.

— Amelia are o surpriză pentru tine, m-a înștiințat Bob.

— Da? am zis, vrând să par mai destinsă decât eram de fapt.

— Am găsit leacul, mi-a zis ea pe jumătate cu mândrie, pe jumătate cu sfială. Adică, tu mi-ai cerut, când am plecat. Am tot căutat o cale să rup legătura de sânge. Și am găsit-o.

— Cum? am întrebat, străduindu-mă să-mi ascund fâstâceala.

— Mai întâi, am întrebat-o pe Octavia. Ea nu știa, fiindcă nu s-a specializat în magia vampirică, dar le-a trimis emailuri unor prietene mai vechi de-ale ei, din alte adunări ale vrăjitoarelor, iar ele au cercetat. A fost nevoie de timp; am nimerit pe câteva drumuri înfundate, dar până la urmă am ajuns să descopăr un farmec care să nu se soldeze cu moartea vreunuia dintre... legați.

— Sunt năucită, am zis, ceea ce era și adevărat.

— Vrei să-l officiez în seara asta?

— Cum... chiar acum?

— Da, după cină, a confirmat Amelia, arătând ceva mai puțin bucuroasă, din cauză că nu obținuse reacția anticipată. Bob își tot plimba privirea de la Amelia la mine și înapoi, dând impresia la rândul lui că avea dubii. Presupusese că voi fi încântată și exuberantă, însă nu vedea la mine astfel de reacții.

— Nu știu, am zis, lăsând jos furculița. Lui Eric nu i-ar face rău?

— De parcă ar putea ceva să-i facă rău unui vampir atât de vechi, a replicat ea. Nu, serios, Sook, de ce-ți faci atâtea griji pentru el...

— Pentru că-l iubesc, am răspuns, și amândoi s-au holbat la mine.

— Pe bune? m-a întrebat Amelia, cu o voce firavă.

— Ți-am spus doar, înainte să pleci, Amelia.

— Cred că n-am vrut să te cred. Ești sigură că vei simți același lucru și după ce va dispărea legătura?

— Asta vreau să aflu și eu.

— Trebuie să afli, a încuviințat ea. Și ai nevoie să te eliberezi de el.

Soarele tocmai apusese și l-am simțit pe Eric trezindu-se. Prezența lui mă însoțea ca o umbră: familiară, enervantă, liniștitoare, inoportună. Toate laolaltă.

— Dacă ești pregătită, fă-o acum, i-am zis. Până nu-mi pierd tot curajul.

— Este, de fapt, un moment potrivit al zilei pentru așa ceva, mi-a zis. Apusul. Sfârșitul zilei. Sfârșiturile, în general. Pare logic.

Amelia s-a grăbit să plece spre camera ei, de unde s-a întors după câteva minute cu un plic și trei borcane mici: borcane de gem, pe un suport cromat, într-un fel ca o chelneriță dintr-un birt, punând masa pentru micul dejun. Borcanele erau pe jumătate pline cu amestecuri de ierburi. Ea purta acum un șorț. Am observat că avea, într-un buzunar, câteva obiecte.

— Foarte bine, a zis, înmânându-i plicul lui Bob, care a scos o foaie din el și s-a uitat pe ea la repezeală, încruntându-și ușor fruntea îngustă.

— Afară, în curte, a propus el, așa că am ieșit tustrei din bucătărie și, traversând veranda din spate, am coborât în grădină, simțind din nou miros de friptură când am trecut pe lângă vechiul meu grătar. Amelia m-a postat într-un loc, pe Bob în altul, după care a așezat și borcanelele. Atât eu, cât și Bob aveam câte unul în spate, pe pământ, iar al treilea era pe locul ei. Alcătuiam un triunghi. N-am întrebat nimic. Oricum, probabil că nici n-aș fi crezut răspunsurile.

Amelia mi-a întins o cutie cu chibrituri și i-a dat și lui Bob una. O a treia a păstrat-o pentru ea.

— Când vă spun eu, dați foc la plante. Pe urmă,ocoliți borcanul de trei ori, în sensul invers acelor de ceasornic. După al treilea tur, vă opriți fiecare la locul vostru. Pe urmă, o să spunem câteva cuvinte... Bob, le știi pe de rost? Foaia o să-i trebuiască lui Sookie.

Bob a recitat cuvintele, a făcut un semn de încuviințare și mi-a înmânat hârtia. Abia puteam să descifrez scrisul la lumina becurilor de securitate, fiindcă seara ne învăluia tot mai mult, cum soarele apusese.

— Gata? a întrebat Amelia, cu glas tăios.

În lumina amurgului, părea mai bătrână și mai glacială.

Am încuviințat fără vorbe, întrebându-mă dacă eram într-adevăr gata.

— Da, a răspuns Bob.

— Atunci, întoarceți-vă și aprindeți focurile, a ordonat Amelia, și eu m-am conformat cu mișcări de robot.

Eram speriată de moarte, fără să știu de ce. Doar asta trebuia să fac. Am aprins bățul de chibrit și l-am lăsat să cadă în borcan. Plantele au luat foc, împrăștiind un miros iute, după care tustrei am fost din nou în picioare, începând să ne deplasăm în sensul invers acelor de ceasornic.

Oare nu era o faptă rea, pentru un creștin? Probabil că da. Pe de altă parte, nu-mi trecuse niciodată prin minte să-l întreb pe pastorul metodist dacă nu cunoaște cumva un ritual prin care să desfacă o legătură de sânge dintre o femeie și un vampir.

După ce am dat trei ocoluri și ne-am oprit la locurile noastre, Amelia a scos din buzunarul șorțului un ghem de lână roșie. Apucând de capătul unui fir, i-a întins ghemul lui Bob. El a măsurat o bucată, apoi mi-a întins mie ghemul. Am procedat aidoma și i-am restituit ghemul Ameliei, fiindcă așa părea să fie planul. Țineam lâna cu o mână și hârtia cu cealaltă. Mai complicat decât crezusem. Amelia mai avea și o foarfecă, pe care o scosese tot din buzunar.

Pe urmă, Amelia, care intonase ceva tot timpul, a arătat spre mine, apoi spre Bob, îndemnându-ne s-o susținem. M-am zgâit la foaia de hârtie, mi-am găsit drumul printre cuvintele fără sens pentru mine, și deodată totul s-a terminat.

Am rămas în tăcere, până când flăcările din micile borcane s-au stins, iar întunericul nopții a devenit și mai apăsător.

— Taie, mi-a cerut Amelia, întinzându-mi foarfeca. Și gândește-te că asta vrei.

Simțindu-mă un pic ridicolă și mult mai mult înfricoșată, dar convinsă că aveam nevoie să fac asta, am tăiat firul roșu de lână.

Și l-am pierdut pe Eric.

El nu mai era acolo.

Amelia a înfășurat firul tăiat și mi l-a dat mie. Spre surprinderea mea, zâmbea: avea o înfățișare aprigă și triumfătoare. Am luat mașinal bucata de lână din mâna ei, încordându-mi toate simțurile în căutarea lui Eric. Nimic.

M-a cuprins un val de panică. Dar nu era doar panică pur și simplu: se amestecase în ea și o doză de ușurare, după cum mă și așteptam. Dar și mâhnire. Știam că, de îndată ce aveam să aflu că el e bine, că n-a fost rănit, puteam să mă relaxez și să mă bucur din plin de reușita farmecelor.

Am auzit telefonul sunând în casă și m-am repezit spre intrarea din spate.

- Ești acolo? m-a întrebat el. Ești acasă, ești bine?
 - Eric, am zis, suspinând sfâșietor. Of, cât mă bucur că n-ai pățit nimic! Așa este, nu?
 - Ce-ai făcut?
 - Amelia a descoperit o metodă prin care să rupă legătura.
- A urmat o tăcere prelungită. Altădată, aș fi știut dacă Eric era îngrijorat, furios sau doar rămăsese pe gânduri. Acum, nu puteam decât să ghicesc. În cele din urmă, s-a hotărât să vorbească.
- Sookie, căsătoria îți oferă o oarecare protecție, însă legătura este cea importantă.
 - Ce?
 - Ai auzit ce-am spus. Sunt foarte supărat pe tine.
- Și vorbea serios.
- Vino încoace, i-am propus.
 - Nu. Dac-o văd pe Amelia, îi rup gâtul.
- Și acum vorbea serios.
- Dintotdeauna a vrut să te descotorosească de mine.
 - Dar..., am început, fără să știu cum să continui replica.
 - Ne vedem când o să-mi recapăt stăpânirea de sine, mi-a zis.
- Și a închis.

9

Ar fi trebuit să prevăd asta, mi-am zis pentru a zecea sau a douăzecea oară. Mă avântasem în ceva pentru care ar fi trebuit să fiu pregătită. Cel puțin, ar fi trebuit să-l sun pe Eric și să-l previn asupra a ceea ce era pe cale să se-ntâmple. Însă mă temusem c-o să mă facă să mă răzgândesc, și trebuia să știu care erau adevăratele mele sentimente față de el.

În momentul acesta, adevăratul sentiment al lui Eric față de mine era furia. Era supărat rău. Pe de-o parte, nu-l învinovăteam pentru asta. Era vorba că suntem doi îndrăgostiți, și asta însemna că ar fi trebuit să ne sfătuim între noi, este? Pe de alta, puteam să număr, fără să-mi folosesc toate degetele, situațiile în care Eric se sfătuiseră cu mine. (Degetele de la o singură mână.) Așa că, în altfel de momente, chiar îl învinovăteam pentru o asemenea reacție. Firește că nu m-ar fi lăsat, și n-aș fi știut niciodată un lucru pe care ar fi trebuit să-l știu.

Așadar, țopăiam – în gând – de pe un picior pe celălalt când trebuia să concluzionez dacă făcusem ce trebuia sau nu.

Însă eram necăjită și neliniștită fără încetare, indiferent pe care picior stăteam în momentul respectiv.

Bob și Amelia s-au consultat în dormitorul lor, iar din aceasta a rezultat hotărârea de a mai rămâne încă o zi „ca să vedem ce se-ntâmplă”. Puteam să-mi dau seama că Amelia era îngrijorată. Era de părere că ar fi trebuit să inoculeze ideea ceva mai lent, înainte de a mă încuraja să mă avânt. Păreră lui Bob era că amândouă fuseserăm proaste, însă avea suficientă minte să n-o exprime. Cu toate acestea, nu se putea împiedica să n-o gândească și, deși nu era un transmițător atât de clar ca Amelia, tot puteam să-l aud.

M-am dus la muncă a doua zi, însă am fost atât de distrată și de necăjită, iar clientela era atât de rară, încât Sam mi-a zis să plec mai devreme acasă. India m-a bătut pe umăr cu amabilitate și mi-a zis s-o iau încet, lucru pe care-l înțelegeam cu dificultate.

În acea seară, Eric a sosit la o oră după apusul soarelui. A venit cu mașina, așa că am fost preveniți. Sperasem că va veni și fusesem destul de sigură că între timp se va calma îndeajuns. Imediat după masa de seară, îi întrebam pe Amelia și pe Bob dacă nu le-ar plăcea să meargă la un film în Clarice.

— Ești sigură c-o să fii bine? s-a interesat Amelia. Pentru că suntem gata să stăm cu tine, dacă tu crezi că încă e furios.

Dacă mai devreme fusese încântată, acum era clar că nu mai era.

— Nu știu cum se simte, i-am răspuns, iar gândul acesta m-a cam amețit. Dar cred c-o să vină astă-seară, am continuat. Probabil c-ar ieși mai bine dacă nu v-ar găsi aici, ca să se înfurie și mai tare.

Bob s-a zbârlit puțin la această remarcă, însă Amelia a încuviințat, înțeleghătoare.

— Sper că mă consideri prietenă, mi-a zis, și de data aceasta nu reușisem să-i anticipez gândul. Adică, mi-a explicat ea, m-am gândit că ai dat-o în bară, dar nu asta a fost intenția mea. Am vrut doar să te eliberez.

— Înțeleg, și încă te consider una dintre prietenele mele cele mai bune, i-am zis, pe un ton cât de liniștitor am putut.

Dacă eram atât de slabă de înger, încât să ascult de impulsurile Ameliei, era problema mea în definitiv.

Stăteam singură, pe veranda din față, în acea dispoziție posacă în care ți-aduci aminte de toate greșelile comise și de niciuna dintre deciziile bune, când am văzut farurile mașinii lui Eric înaintând pe alee.

Nu m-am așteptat să aibă vreo clipă de ezitare după ce cobora din mașină.

— Mai ești supărat? l-am întrebat, străduindu-mă să nu mă pufnească plânsul. Boceala ar fi însemnat lașitate, așa că mi-am făcut curaj.

— Mă mai iubești? m-a întrebat, la rândul lui.

— Tu, primul.

Copilăresc.

— Nu sunt supărat, mi-a răspuns. Cel puțin, nu acum. Cel puțin, nu în clipa asta. Ar fi trebuit să te încurajez să găsești o cale de a rupe legătura, și realitatea este că avem un ritual pentru așa ceva. Trebuia să ți-l propun. Mi-era teamă că, fără legătura asta, ne-am îndepărta unul de altul, fie pentru că n-ai vrea să te lași târâtă în necazurile mele, fie pentru că Victor ți-ar descoperi vulnerabilitatea. Dacă s-ar hotărî să nu ia în seamă căsătoria noastră și n-ar exista legătura dintre noi, n-aș putea să știu când ești în pericol.

— Ar fi trebuit să te întreb ce gândești sau măcar să te previn cu privire la ce intenționez să facem, i-am răspuns, după care am tras aer adânc în piept. Și află că te iubesc, numai din propria voință.

Și iată-l sus, pe verandă, alături de mine, luându-mă în brațe, sărutându-mă pe buze, pe gât, pe umeri. Mă ridicase suficient de sus, încât gura lui să-mi poată găsi pieptul, prin tricou și prin sutien.

Am scos un mic țipăt și mi-am legănat picioarele până când am reușit să-l înlănțui cu ele. M-am frecat de el cât de tare am putut. Eric adora sexul animalic.

— O să-ți rup hainele de pe tine, m-a amenințat el.

— OK.

Și s-a ținut de cuvânt.

După vreo câteva minute excitante, a adăugat:

— Le rup și pe-ale mele.

— Sigur, am mormăit, înainte de a-i mușca lobul urechii. A scos un mârâit. Cu Eric, nu puteai să te aștepti la un comportament civilizată în materie de sex.

Alte zgomote de sfâșiat, după care n-a mai rămas nimic între noi doi. El era înăuntrul meu, adânc înăuntrul meu; s-a dat înapoi, împleticindu-se și aterizând pe leagănul de pe verandă, care a început să se balanseze la-ntâmplare. După ce a trecut momentul de surprindere, am început să profităm de mișcările lui. Am continuat, și-am tot continuat, până am simțit tensiunea sporită, senzația de aproape-gata a iminentei eliberări.

— Dă-i tare, l-am îmboldit, cu insistență. Hai, hai, hai...

— Așa... e... de... ajuns... de... tare?

I-am răspuns printr-un țipăt ascuțit, lăsându-mi capul să cadă pe spate.

— Haide, Eric, i-am zis, în timp ce urmările șocului încă vibrau prin mine. Haide! Și m-am mișcat mai repede decât mi-aș fi imaginat că sunt capabilă.

— Sookie! a icnit el, împingându-se încă o dată cu o enormă forță, urmând un sunet pe care l-aș fi putut interpreta ca fiind provocat de o durere primară, dacă n-aș fi știut despre ce era vorba.

A fost magnific, a fost epuizant și a fost întru totul excepțional.

Am mai rămas în leagăn timp de cel puțin o jumătate de oră, să ne revenim, să ne răcorim, îmbrățișați. Eram atât de fericită și de relaxată, încât nu voiam să fac nici cea mai mică mișcare, însă

firește că aveam nevoie să intru ca să mă spăl și să îmbrac haine care să nu fie rupte din cusături. Eric nu-și smulsese decât nasturele de la jeansi, și putea să și-i țină cu cureaua, pe care izbutise să și-o descheie înainte de a trece la etapa sfâșierilor. Fermoarul încă funcționa.

Cât timp m-am aranjat, el și-a încălzit puțin sânge, iar mie mi-a pregătit un pahar de ceai rece și o pungă cu gheață. Mi-a aplicat gheața cu mâna lui, când m-am întins pe canapea. Am făcut bine că am rupt legătura, mi-am zis în gând. Și era o ușurare să nu știu ce gândea Eric, deși în același timp mă temeam că era ceva în neregulă cu ușurarea aceasta a mea.

Timp de câteva minute, am discutat mărunțișuri. El mi-a pieptănat părul, îngrozitor de încurcat, iar eu l-am pieptănat pe-al lui. (Maimuțele se caută între ele după cristale de sare, cred. Noi ne făceam toaleta reciproc.) După ce i-am făcut părul să arate neted și lucios, el mi-a ridicat picioarele în poala lui și a început să-și plimbe mâna pe ele, de la tivul pantalonilor scurți și până la degete, încă o dată, și încă o dată.

— Și a zis ceva Victor? m-am interesat. Nu ardeam de nerăbdare să redeschid conversația despre ceea ce făcusem, chiar dacă întâlnirea noastră debutase cu o călăreală.

— Despre legătură, nu, ceea ce înseamnă că încă nu știe. Altfel, s-ar fi aruncat imediat pe telefon, mi-a răspuns Eric, rezemându-și capul de spătarul canapelei, cu ochii albaștri pe jumătate închiși. Relaxare post-coitală.

O altă veste care-mi dădea o senzație de ușurare.

— Miriam ce mai face? Și-a revenit?

— Și-a revenit de pe urma drogurilor date de Victor, dar organismul îi e tot mai bolnav. Pam e mai aproape ca oricând de pragul disperării.

— Relația dintre ele a evoluat mai cu încetineală? Pentru că eu habar n-am avut de ea, până când nu mi-a spus Immanuel.

— Nu se întâmplă des ca Pam să țină la cineva așa cum ține la Miriam, mi-a zis el, întorcând încet capul și întâlnindu-mi privirea. Eu n-am aflat decât când mi-a cerut liber de la club, ca s-o poată vizita pe Miriam la spital. Și i-a dat fetei și sânge, acesta fiind singurul motiv pentru care Miriam a rezistat atât de mult timp.

— Sângele de vampir nu poate s-o vindece?

— Sângele nostru e bun pentru vindecarea rănilor deschise, mi-a explicat Eric. În cazul bolilor, poate să ofere alinare, dar rareori înseamnă un leac.

— Oare de ce?

Eric a ridicat din umeri.

— Sunt convins că vreunul dintre savanții voștri ar avea o teorie, dar eu n-am. Și, din moment ce unii oameni o iau razna când beau din sângele nostru, riscurile sunt considerabile. Mă simțeam mai mulțumit în vremea când proprietățile sângelui nostru erau un secret, dar presupun că nu se mai putea păstra multă vreme tăcerea. Pe Victor în mod sigur nu-l preocupă dacă Miriam mai trăiește sau nu, și nici faptul că Pam n-a mai cerut până acum să creeze un vampir. După toți anii aceștia de muncă, merită și Pam să i se acorde dreptul.

— Victor nu cumva nu-i permite lui Pam s-o transforme pe Miriam, doar dintr-o pură îndărătnicie?

Eric mi-a răspuns printr-o încuviințare din cap.

— Are o scuză tâmpită, cum că ar fi destui vampiri în zona în care sunt eu șerif, când în realitate efectivul meu e destul de redus. Adevărul e că Victor ar vrea să ne blocheze prin orice metode și oricât timp ar putea, sperând că aș comite o faptă îndeajuns de nesăbuită, încât să justifice revocarea mea din postul de șerif sau chiar uciderea mea.

— Sunt sigură că Felipe n-ar permite așa ceva.

Eric m-a săltat în poală, lipindu-mă de pieptul lui rece. Cămașa încă îi era descheiată.

— Felipe ar judeca în favoarea lui Pam, dac-ar fi aici, dar sunt sigur că preferă să se țină departe de situație, pe cât posibil. Așa aș proceda și eu. Și a instalat-o pe Red Rita în Arkansas, dar ea n-a guvernat niciodată; știe că Victor s-a îmbufnat din cauză că a fost numit regent în Louisiana, și nu rege; iar în ce-l privește, el e ocupat prin Las Vegas, unde conduce o echipă scheletică, din moment ce a trebuit să-și trimită oameni în ambele noastre noi state. Consolidarea unui imperiu atât de imens nu s-a mai făcut de atâția ani... iar ultima oară, populația nu însemna decât o mică parte din ceea ce este

acum.

— Prin urmare, Felipe controlează încă întru totul Nevada?

— Da. Deocamdată.

— Sună oarecum amenințător.

— Când conducătorii se rarefiază, se adună rechinii, să vadă dacă nu cumva pot să ia o îmbucătură.

Neplăcută imagine mentală.

— Care rechini? Cineva cunoscut?

Eric și-a abătut privirea.

— Doi alți monarhi, din Zeus. Regina din Oklahoma, în primul rând. Și regele Arizonei.

Vampirii împărțiseră America în patru teritorii, fiecare primindu-și numele după vechile religii. Pretențios, hm? Eu locuiam pe teritoriul Amun, în regatul Louisiana.

— Mi-aș fi dorit să fii doar un vampir oarecare, i-am zis, din senin. Mi-ar fi plăcut să nu fii șerif sau așa ceva.

— Adică ți-ai fi dorit să fii ca Bill.

Aoleu!

— Nu, pentru că nici el nu e un oarecare, m-am răstit. Întreține o întreagă bază de date și a învățat tot ce trebuie despre computere. Într-un fel, s-a reinventat. Cred că voiam să spun c-aș fi preferat să fii ca... Maxwell.

Maxwell era om de afaceri. Se îmbrăca în costum. Își îndeplinea îndatoririle de la club fără entuziasm, și-și scotea colții fără efectul dramatic pentru care veneau turiștii. Era plictisitor, și parcă avea un băț în fund, deși din când în când aveam impresia că viața lui personală avea ceva exotic în ea. Totuși, nu mă interesa să aflu mai multe pe tema asta.

Eric m-a privit, dându-și ochii peste cap.

— Normal, semănă mult cu Maxwell. Dă-mi voie să-ncep să car după mine un calculator de buzunar și să-i pun pe alții să doarmă cu chestii de genul „rentă variabilă” sau despre ce naiba o mai vorbi el.

— Am înțeles ideea, domnule Subtilitate, am zis. Punga cu gheață își făcuse tot efectul posibil, așa că am luat-o de pe mine și am pus-o pe masă.

Aceasta era conversația cea mai relaxată pe care o purtaserăm vreodată noi doi.

— Vezi, nu-i așa că e mai plăcut? am întrebat, încercând să-l determin pe Eric să recunoască faptul că făcusem ce trebuia, chiar dacă nu procedasem corect.

— Da, foarte plăcut. Până când te înhață Victor, te secătuieste de sânge și pe urmă zice: „Dar, Eric, ea nu mai era legată de tine, așa că n-am crezut c-ai mai vrea-o!” După care te transformă împotriva voinței tale, și eu sunt obligat să te văd suferind pentru că ești legată de el pentru tot restul vieții tale. Și al vieții mele.

— Într-adevăr, știi cum să faci o fată să se simtă specială, am comentat.

— Te iubesc, mi-a zis, pe un ton de parcă și-ar fi amintit o realitate dureroasă. Iar situația asta cu Pam trebuie să se sfârșească. Dacă fata asta, Miriam, moare, Pam poate se hotărăște să plece, iar eu n-o să fiu capabil s-o opresc. De fapt, nici n-ar trebui. Cu toate că e foarte utilă.

— Ții la ea, am remarcat. Haide, Eric. O iubești. E copilul tău.

— Da, țin foarte mult la Pam, a recunoscut el. Am făcut o alegere excelentă. Tu ai fost cealaltă alegere excelentă a mea.

— E unul dintre cele mai drăguțe lucruri care mi s-au spus vreodată, am mărturisit, cu un glas doar puțin sugrumat.

— Nu plânge! m-a avertizat el, fluturându-și palmele prin fața mea, ca și cum ar fi vrut să-mi gonească lacrimile.

Mi-am înghițit nodul mare din gât.

— Și ai vreun plan referitor la Victor? m-am interesat, tamponându-mi ochii cu poalele cămășii lui. Mi s-a părut că se întunecă la față. Mă rog, că se întunecă și mai tare.

— Ori de câte ori îmi fac câte un plan, mă ciocnesc de un obstacol atât de mare, încât sunt nevoit să renunț. Victor e foarte priceput în privința autoapărării. Poate că voi fi obligat să-l atac fățiș. Și,

dacă-lucid, dacă înving, atunci trebuie să înfrunt judecata.

M-am cutremurat.

— Eric, dacă e să te lupți cu Victor de unul singur, cu mâinile goale, într-o cameră goală, care crezi că ar fi deznodământul?

— E foarte puternic, mi-a răspuns Eric.

Și altceva n-a mai zis.

— Ar putea să iasă câștigător? am insistat, încercând să exprim cu voce tare ideea.

— Da, a zis Eric, întâlnindu-mi privirea. Iar pe urmă, ce s-ar întâmpla cu tine și cu Pam...

— Eu nu încerc să sar peste realitatea faptului că tu ai pieri, ceea ce ar reprezenta amănuntul cel mai important pentru mine din întregul scenariu, am zis. Dar mă întreb de ce-ar avea el atâta grijă să ne facă rău, mie și lui Pam, pe urmă. Care-ar fi rostul?

— Rostul ar fi lecția pe care le-ar da-o altor vampiri dispuși să încerce să-l răstoarne, mi-a explicat Eric, concentrându-și privirea asupra policioarei căminului, ticsită de fotografii ale familiei Stackhouse. Nu voia să mă privească în față în timp ce-mi vorbea: Heidi mi-a povestit, a continuat el, că în urmă cu doi ani, când Victor încă era doar șerif în Nevada, în Reno... un vampir nou, pe nume Chico, i-a întors vorba. Tatăl lui Chico murise, dar mama lui trăia încă, și de fapt chiar se recăsătorise și avea alți copii. Victor pusese să fie răpită. Ca să-i corijeze manierele lui Chico, i-a retezat limba maică-sii chiar sub ochii lui. Și l-a pus pe Chico s-o mănânce.

Era ceva atât de tulburător, încât mi-a venit greu să conștientizez ce auzisem.

— Vampirii nu mănâncă, am zis. Ce...?

— Chico a fost cuprins de un rău violent, și adevărul e că a și vomitat sânge, mi-a zis Eric, tot fără să mă privească. A ajuns prea slăbit ca să se mai poată mișca. În timp ce el zăcea pe podea, maică-sa sângera de moarte. N-a putut să se târască până la ea, ca să-i dea sângele salvator.

— Heidi ți-a spus povestea de bunăvoie?

— Da. O întrebam de ce a fost atât de încântată că au trimis-o în Districtul 5.

Heidi, o femeie-vampir specializată ca detectiv, intrase în echipa lui Eric grație lui Victor. Desigur, avea rolul de a-l spiona pe Eric, iar pentru că acest fapt nu era un secret, nimeni nu părea deranjat. N-o cunoșteam prea bine pe Heidi, dar știam că are un copil viu, în Reno, dependent de droguri, așa că nu mă surprindea prea tare faptul că pusese la inimă lecția lui Victor. O astfel de învățătură i-ar fi provocat, într-adevăr, oricărui vampir cu rudenie în viață sau care ținea la câteva ființe omenești, frica față de Victor. Însă în același timp, l-ar fi detestat și i-ar fi dorit pieirea... tocmai acesta fiind aspectul la care nu se gândise Victor, presupun, când îi dăduse lecția respectivă.

— Victor ori are vederea scurtă, ori e super încrezut, am concluzionat cu voce tare, iar Eric m-a aprobat cu o înclinare a capului.

— Poate ambele, a zis.

— Cum te-ai simțit când ai auzit povestea? l-am întrebat.

— N-am... n-am vrut să ți se-ntâmpale așa ceva ție, mi-a răspuns, cu o privire nedumerită. De fapt, tu ce cauți, Sookie? Ce răspuns aștepti de la mine?

Deși știam că e zadarnic – deși știam că bat la o ușă închisă – căutam o reacție de repulsie morală. Căutam o afirmație de genul „Eu n-aș fi niciodată atât de crud față de o femeie și de fiul ei”.

În același timp, îmi doream ca un vampir în vârstă de un mileniu să fie necăjit de moartea unei femei necunoscute lui – o moarte pe care n-ar fi putut s-o împiedice – și știam că era nebunesc, nepotrivit și imoral faptul că eu însămi ticluiam uciderea lui Victor. Completa lui dispariție era lucrul după care tânjeam. Nu mă îndoiam că, dac-ar fi sunat Pam să ne anunțe că lui Victor i-ar fi căzut în cap un seif, aș fi țopăit de bucurie.

— Nimic, am zis. Las-o baltă.

Eric mi-a adresat o privire întunecată. Nu putea să sesizeze profunzimea nefericirii mele; nu acum, când legătura fusese tăiată. Însă era clar că mă cunoștea îndeajuns cât să-și dea seama că nu eram mulțumită. M-am silit să mă întorc la subiect.

— Știi cu cine ar trebui să vorbești, i-am zis. Ți-amintești de seara când am mers la Vampire's Kiss și de chelnerul care m-a informat despre sângele de zână, doar cu o privire și un gând?

Eric mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Detest gândul că l-aș putea implica și mai mult. Dar nu văd să avem altă posibilitate. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem la dispoziție, altfel suntem doborâți.

— Uneori mă uimești de-a dreptul, a comentat Eric.

Uneori – și nu totdeauna în sensul bun – mă uimeam și pe mine însămi.

Am plecat cu mașina, împreună cu Eric, spre Vampire's Kiss. Parcarea era aglomerată, dar poate nu la fel ca la vizita noastră precedentă. Ne-am oprit în spatele clădirii. În cazul în care Victor ar fi fost în club astă-seară, n-avea motive să verifice parcarea personalului, și nici să-și aducă aminte care mașină era a mea. Cât timp am așteptat, am primit un SMS de la Amelia, care mă anunța că ajunsese ră înapoi acasă și mă întreba ce fac.

„Sunt bine”, i-am răspuns. „Suntem bine. C & D sunt acolo?”

„Da”, a venit mesajul ei. „Adulmecă veranda, nu știi de ce. Zânele astea! Ai cheile?”

I-am scris că le am, dar fără să fiu convinsă că mai ajung acasă în noaptea asta. Eram puțin mai aproape de Shreveport decât de Bon Temps, și trebuia să-l duc pe Eric la el acasă sau să-l las să zboare. Însă mașina lui... A, bine, tocmai de-asta avea el mereu un om pe timpul zilei.

— Ai reușit să-i găsești înlocuitor lui Bobby? m-am interesat. Detestam faptul că atingeam un subiect dureros, dar voiam să știu.

— Da, mi-a răspuns Eric. Am angajat un om alaltăieri. A venit cu recomandări înalte.

— Din partea cui?

A urmat o tăcere. Mi-am întors privirea spre iubițelul meu, pradă unei curiozități spontane. Pe viața mea, nu puteam să-mi dau seama de ce-ar fi fost o întrebare atât de critică.

— Din partea lui Bubba, a zis, până la urmă.

Știam că sunt cât se poate de zâmbitoare.

— S-a întors! Unde locuiește?

— Deocamdată, la mine, mi-a răspuns Eric. Când m-a întrebat de Bobby, am fost nevoit să-i spun ce s-a petrecut. În noaptea următoare, Bubba mi l-a adus pe omul acela. Bănuiesc că e capabil să învețe.

— Nu pari prea entuziasmat.

— E vârcolac, mi-a destăinuit Eric, și imediat i-am înțeles atitudinea. Vârcolacii și vampirii chiar nu se împacă între ei. Ai zice că, fiind cele mai numeroase grupări de ființe supranaturale, ar putea să alcătuiască o alianță, dar nu era cazul. Sunt capabili să colaboreze într-un proiect reciproc avantajos, pentru o scurtă perioadă de timp, însă pe urmă revin la neîncredere și antipatie.

— Povestește-mi despre el, i-am cerut. Despre asistentul tău, adică.

Nu aveam altceva de făcut, și în ultima vreme nu prea găsiserăm timp pentru discuții la modul general.

— E negru, mi-a răspuns Eric, ca și cum m-ar fi informat că are ochii căprui. Eric își amintea, în imagini vii, de primul bărbat de culoare pe care-l văzuse... acum câteva secole. Vârcolac solitar, neafiliat. Alcide i-a bătut deja apăsuri să intre în haita Dinte Lung, dar nu cred să fie interesat, iar acum, firește, dacă a primit postul de la mine, nici ei n-o să mai fie atât de nerăbdători să-l racoleze.

— Și asta e tipul pe care ți l-ai angajat? Un vârcolac, în care nu ai încredere, și mai trebuie să-l și pregătești? Unul care i-ar călca pe coadă automat pe Alcide și haita Dinte Lung?

— Are o calitate ieșită din comun, mi-a zis Eric.

— Bun! Și care-ar fi asta?

— Știe să-și țină gura. Și-l urăște pe Victor, a adăugat Eric.

Asta era cu totul și cu totul altceva.

— De ce? m-am interesat. Presupun că are un motiv întemeiat.

— Încă nu știu care ar fi.

— Dar ești sigur că nu pune la cale cine știe ce joc dublu? Că Victor, inteligent cum e, n-a intuit c-o să angajezi o persoană care să-l urască, așa că l-a pus la punct pe individul ăsta și ți l-a trimis pachet?

— Sunt sigur, mi-a răspuns Eric. Dar vreau ca tu să stai un pic cu el mâine.

— Dacă reușesc să și dorm puțin, am replicat, căscând atât de puternic, că mi-au trosnit fălcile. Era trecut de două dimineța și aveam semne că barul se pregătește pentru închidere, însă multe dintre

mașinile angajaților își așteptau încă proprietarii. A, Eric, uite-l! am exclamat.

Cu greu îl recunoscusem pe chelnerul pe nume Colton, fiindcă purta pantaloni kaki trei sferturi, șlapi și un tricou verde, cu un model pe care nu reușeam să-l disting. Parcă-mi era dor de șortul de data trecută. Am pornit mașina când și-a pornit-o și Colton pe-a lui, iar după ce a ieșit din parcare, am așteptat un moment, din discreție, apoi l-am urmat. A cotit la dreapta pe drumul de acces, îndreptându-se spre vest, în direcția Shreveport. Cu toate acestea, n-a ajuns prea departe. La Haughton, a ieșit de pe autostrada interstatală.

— Cam batem la ochi, am remarcat.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el, a zis Eric.

— Atunci, renunțăm la discreție, hm?

— Da, mi-a răspuns Eric.

Nu părea bucuros, dar nu prea aveam de ales.

Mașina lui Colton, un Dodge Charger care văzuse și zile mai bune, a virat pe o alee îngustă a unui drum la fel de îngust. S-a oprit în fața unei rulote de dimensiuni apreciabile. Colton a coborât și a rămas în picioare lângă automobil. Își ținea mâna pe lângă corp, și eram destul de convinsă că în mâna aceea avea o armă.

— Lasă-mă să cobor eu prima, am zis, în timp ce oream lângă individ.

Și, până ca Eric să poată protesta, am deschis portiera și am strigat:

— Colton! Sunt Sookie Stackhouse. Mă cunoști! Acum o să cobor, nu sunt înarmată.

— Fără mișcări bruște, mi-a zis. În vocea lui se simțea prudență, și nu puteam să i-o iau în nume de rău.

— Ca să știi doar: Eric Northman e cu mine, dar deocamdată stă în mașină.

— Bine.

Ridicându-mi brațele spre cer, am coborât din mașină, astfel încât el să mă poată vedea bine. Becul din față al rulotei era singura sursă de lumină, dar Colton m-a cercetat temeinic. În timp ce încerca să mă percheziționeze din ochi, ușa rulotei s-a deschis și o femeie a ieșit pe veranda atașată locuinței.

— Colton, ce se-ntâmplă? a întrebat, cu o voce nazală și un accent foarte „country”.

— Avem musafiri. Nu-ți face probleme, a răspuns el, automat.

— Ea cine e?

— Femeia aceea, Stackhouse.

— Sookie?

După voce, părea uluită.

— Mda, am confirmat. Te cunosc? Nu te văd prea bine.

— Sunt Audrina Loomis, mi-a răspuns. Ți-aduci aminte? Am fost cuplată cu fratele tău o vreme, în liceu.

Ca de altfel jumătate dintre fetele din Bon Temps, așa că amănuntul acesta nu mă ajuta prea mult să-mi dau seama cine era.

— E ceva vreme de-atunci, am rostit, prudentă.

— Tot burlac e și-acum?

— Mda, am zis. A, apropo, poate să coboare și iubitul meu acum? Din moment ce suntem între cunoscuți.

— El cine e?

— Îl cheamă Eric și e vampir.

— Super. Perfect, hai să vedem!

Audrina părea să fie ceva mai puțin precaută decât Colton. Dar, pe de altă parte, Colton fusese cel care mă prevenise referitor la sângele de zână.

Eric a coborât din mașină; a urmat un moment de tăcere deplină, Audrina fiind fascinată de splendoarea lui.

— Ei, OK, a rostit ea, dregându-și glasul de parcă și-ar fi simțit dintr-odată gâtul uscat. N-ați vrea să intrați și să ne spuneți ce căutați pe-aici?

— Crezi că e bine? a întrebat-o Colton.

— El ar fi putut să ne omoare de vreo șase ori până acum, a remarcat ea.

Audrina nu era atât de fraieră pe cât părea.

Când am ajuns toți în rulotă, eu și Eric așezându-ne pe o canapea acoperită cu o veche cuvertură cu ciucuri, lipsită de vreo câteva arcuri prin punctele esențiale, am reușit s-o văd ca lumea pe Audrina. Avea rădăcinile părului de culoare închisă. Pletele, lungi până la umăr, erau de un blond platinat. Purta o cămașă de noapte care la origine nu fusese destinată dormitului. Era roșie și aproape transparentă. Îl așteptase pe Colton și cu alte gânduri, nu doar pentru o simplă conversație.

Acum, că nu-mi mai distrăgeau atenția șortul de piele și ochii lui formidabili, Colton îmi părea mai degrabă un om obișnuit. Unii bărbați nu pot, pur și simplu, să emane atracție sexuală, decât dacă-și scot hainele de pe ei, iar Colton făcea parte din această categorie. Cu toate acestea, ochii îi erau categoric neobișnuți și, în clipa de față, ei îmi administrau, practic, un tratament laser, deși nu într-un fel sexy.

— Sânge nu avem, a zis Audrina. Scuze.

În schimb, mie nu mi-a oferit nimic de băut. O făcea intenționat, aflam asta din mintea ei. Nu voia să pară, sub nici un aspect, o întâlnire de conveniență. OK.

— Eu și Eric vrem să aflăm motivul pentru care ne-ai avertizat, i-am zis lui Colton. Și mai voiam să știu de ce mă dusesem cu gândul la el când îmi povestise Eric despre Chico și mama lui.

— Am auzit vorbindu-se despre tine, mi-a răspuns el. De la Heidi.

— Ești prieten cu Heidi? a intervenit Eric. I se adresa lui Colton, însă n-a uitat să-i expedieze Audrinei unul dintre cele mai frumoase zâmbete din arsenalul lui.

— Mda, a răspuns Colton. Am lucrat pentru Felipe, într-un club din Reno. De-acolo o știu pe Heidi.

— Te-ai mutat din Reno pentru o slujbă mai prost plătită în Louisiana? m-am mirat. Nu mi se părea logic.

— Audrina era de-acolo și a vrut să-ncerce revenirea la viață, aici, ne-a explicat Colton. Bunica ei locuiește într-o rulotă de pe strada asta; are o sănătate destul de șubredă. Audrina lucrează pe timpul zilei la Vic's Redneck Roadhouse, pe post de contabilă. Iar eu muncesc seara la Vampire's Kiss. Și, într-adevăr, viața e mult mai costisitoare aici. Dar ai dreptate, mai e și altceva, a mărturisit, aruncând o privire spre iubita lui.

— Am venit cu un motiv, a precizat Audrina. Colton e frate cu Chico.

Atât eu, cât și Eric am avut nevoie de câteva secunde până să înțelegem ce ni se spusese.

— Așadar, a fost și mama ta, i-am zis tânărului, îmi pare foarte rău.

Cu toate că nu mai auzisem până acum povestea, numele era suficient ca să mi se întipărească în minte.

— Mda, a fost și mama mea, a confirmat Colton, privindu-ne complet inexpresiv. Fratele meu Chico e un ticălos care n-a stat pe gânduri când a fost să devină vampir. Și-a dăruit viața, exact cum un ticălos mai mărunț și-ar face un tatuaj. „Ce mișto, hai s-o facem!” Și a continuat să fie un ticălos, mâncând rahat la Victor, fără să priceapă nimic. Fără să priceapă nimic, a repetat Colton, cuprinzându-și capul între palme și clătinându-l într-o parte și-n cealaltă. Până în noaptea aceea. Atunci, a priceput. Dar mama noastră era deja moartă. Iar Chico și-ar fi dorit să moară și el, numai că n-o să se poată niciodată.

— Și cum se face că Victor nu știe cine ești, cum de nu te bănuiește?

— Chico a avut alt tată, așa că are alt nume de familie, mi-a explicat Audrine, dându-i răgaz lui Colton să-și revină. Și Chico nu era genul care să țină de familie. N-a stat în casa părintească decât până la zece ani. Pe mama lui o suna doar la câteva săptămâni, și nu voia niciodată să-i viziteze. Totuși, a fost destul ca să-i dea lui Victor strălucita idee de a-i aminti lui Chico de faptul că nu semnase un contract cu California Angels.

— Mai degrabă cu Hell's Angels, a comentat Colton, îndreptându-și spinarea.

Dacă o astfel de comparație l-a deranjat pe Eric, n-a lăsat să se vadă. Eram convinsă că auzise altele și mai rele.

— Așa că, mulțumită angajatei lui Victor, a început Eric, ai știut cine e Sookie a mea. Și ai știut cum s-o avertizezi când a vrut Victor să ne otrăvească.

Colton părea supărat. N-ar fi trebuit, și-a zis în sinea lui.

- Da, ai făcut ce trebuia, am zis și eu, poate puțin cam cu țâfnă. Oameni suntem și noi.
- Sunteți, a aprobat Eric, descifrându-i expresia lui Colton cu aceeași precizie cu care-i citeam eu gândurile. În schimb, eu și Pam nu suntem. Colton, vreau să-ți mulțumesc pentru faptul că ne-ai prevenit și vreau să te răsplătesc. Ce-aș putea să fac pentru tine?
- Să-l ucizi pe Victor, a răspuns imediat Colton.
- Interesant. Exact ce voiam și eu să fac, a comentat Eric.

10

Ca declarație spectaculoasă, replica lui Eric a avut un impact important. I-am văzut, atât pe Audrina, cât și pe Colton, încordându-se. Însă eu mai văzusem filmul ăsta. Umflându-mi exasperată obrazii, mi-am întors privirea în altă parte.

— Te-ai plictisit, iubito? m-a întrebat Eric, cu o voce care le-ar fi dat țurțurilor o lecție despre ce înseamnă înghețat.

— Tot repetăm asta de luni de zile, am zis.

Poate că era o ușoară exagerare, dar nu mai mult.

— Și n-am făcut decât să discutăm verzi și uscate, am adăugat. Dacă e să facem o chestie adevărată, atunci hai s-o facem... nu să pălăvrăgim până murim! Crezi că el nu știe că îl ai pe listă? Crezi că nu ne-așteaptă să încercăm? (După toate aparențele, acesta era un discurs pe care-l ținusem în secret chiar și față de mine însămi, de mult prea multă vreme.) Tu crezi că nu face toate porcăriile astea față de tine și de Pam ca să vă provoace, ca să aibă o justificare pentru doborârea voastră? Pentru el, e o situație câștigătoare, oricum ar fi!

Eric m-a privit de parcă m-aș fi prefăcut deodată în capră. Audrina și Colton rămăseseră cu gurile căscate.

Eric a dat să spună ceva, dar și-a închis gura la loc. Habar n-aveam dac-ar fi vrut să urle la mine sau să plece fără o vorbă.

— Și-atunci, care ar fi soluția ta? m-a întrebat, pe un ton liniștit și egal. Ai un plan sau ce?

— Hai să ne întâlnim mâine-seară cu Pam, am propus. Trebuie să participe și ea la discuție.

În același timp, propunerea îmi dădea răgaz să mă gândesc la ceva care să nu mă facă de rușine.

— Foarte bine, a zis el. Colton, Audrina, sunteți siguri amândoi că vreți să vă asumați riscul?

— Fără îndoială, i-a răspuns Colton. Audie, iubito, tu nu e nevoie să te amesteci.

— Prea târziu, amice! a pufnit Audrina. Toată lumea de la serviciu știe că trăiesc cu tine. Dacă tu te răscoli, sunt ca și moartă. Singura mea șansă e să particip, ca s-o putem face cum trebuie.

Îmi plac femeile cu spirit practic. Am privit-o pe dinafară și am cercetat-o și pe dinăuntru. Am găsit doar sinceritate. Totuși, aș fi fost naivă să nu observ că, pentru Audrina, extrem de practic ar fi fost să se ducă la Victor și să ne toarne. Ar fi fost soluția cea mai practică dintre toate.

— De unde știm că n-o să puneți mâna pe telefon în clipa în care o să ne vedeți ieșiți din rulotă? am întrebat, ajungând la concluzia că pot să mă exprim fără menajamente.

— De unde știm că n-o să faceți voi asta? a ripostat Audrina. Colton v-a făcut un mare serviciu dându-vă de știre despre sângele de zână. A crezut în ce i-a spus Heidi despre tine. Și eu cred că-ți dorești să faci asta la fel de mult ca și noi.

— „Supraviețuitoare” e al doilea prenume al meu, am zis. Ne vedem diseară la mine acasă, am adăugat, după care le-am scris indicațiile necesare pe o veche listă de cumpărături. Din moment ce casa mea e izolată și păzită, măcar am fi preveniți dacă i-ar urmări cineva pe Eric și Pam sau pe Colton și Audrina.

Fusese o noapte destul de lungă și căscam de-mi trosneau fălcile. L-am lăsat pe Eric să conducă până la Shreveport, fiindcă eram mai aproape de casa lui decât de a mea. Eram prea somnoroasă (și îndurerată), încât să se mai poată pune problema vreunei partide de sex, în afară de cazul în care lui Eric i s-ar fi trezit brusc interesul pentru necrofilie. A izbucnit în râs când i-am spus-o.

— Nu, îmi place să te am vie, și caldă, și fremătătoare, mi-a zis, sărutându-mă pe gât în locul lui preferat, cel care-mi dădea totdeauna fiori. Și cred că-ș fi în stare să te trezesc suficient, a adăugat.

O astfel de dovadă de încredere mi s-a părut atrăgătoare, dar tot nu credeam c-aș fi capabilă să-mi adun energia necesară. Am căscat din nou, și el m-a privit, râzând.

— O s-o caut pe Pam și o s-o pun la curent. Ar trebui s-o întreb și despre prietena ei, Miriam. Măine-dimineață, Sookie, când te trezești, te duci acasă. Îi las un bilet lui Mustapha să-i spun despre mașină.

— Cui?

— Noul meu angajat pe timp de zi se numește Mustapha Khan.

— Serios?

Eric mi-a răspuns printr-un semn de încuviințare.

— Are mult tupeu, mi-a zis. Te previn.

— OK. Cred c-o să iau dormitorul de sus, dacă tot trebuie să mă și trezesc, am zis. Eram în pragul celui mai spațios dormitor de la parter, cel în care voia Eric să mă mut. Cel folosit de Eric fusese odinioară o cameră deschisă, pentru jocuri. Eric adusese constructori care să închidă peretele și se protejase cu ușă masivă, cu dublă încuietorie, în direcția scării. Asta îmi dădea o ușoară senzație de claustrofobie, la gândul de a-mi petrece noaptea acolo, deși rămăsesem de câteva ori în ea, când știam că pot să dorm până târziu. În schimb, dormitorul de la etaj avea transperante și draperii groase, ca să-l facă impenetrabil la lumină pentru oaspeții vampiri, însă eu lăsam transperantele ridicate și camera era acceptabilă.

Ca urmare a catastrofei vizite a creatorului lui Eric, Appius, și a „fiului” acestuia, Alexei, îmi închipuiam că văd încă sânge peste tot, când ajungeam în casa lui Eric, ba chiar îi și simțeam mirosul. Totuși, un decorator care beneficiase de un important buget înlocuise covoarele și zugrăvise din nou. Acum, era greu să-ți dai seama că se petrecuseră acolo întâmplări atât de violente, iar prin casă plutea un miros asemănător celui de plăcinte cu pecan. Mireasma aceasta familiară acoperea ușorul iz de uscăciune specific vampirilor, deloc dezagreabil.

Am încuiat ușa dormitorului după ce a plecat Eric (pe principiul nu se știe niciodată) și am făcut un duș rapid. Aveam acolo o cămașă de noapte, una mai drăguță decât tricoul cu Tweety în care dormeam de obicei. În timp ce mă relaxam pe excelenta saltea de pe pat, am avut impresia că-i aud vocea lui Pam, dinspre living. Am băjbăit prin sertarul noptierei, mi-am găsit acolo ceasul și cutia cu Kleenex și mi le-am așezat la îndemână.

A fost ultimul lucru pe care mi l-am mai amintit, câteva ore. I-am visat pe Eric, pe Pam și pe Amelia: erau într-o casă în flăcări, și eu trebuia să-i trag afară, ca să nu fie mistuiți. N-aveam nevoie de un psihiatru ca să-mi dau seama de unde venea. Doar atât mă întrebam, de ce-o plasasem și pe Amelia în casă. Dacă visele ar fi semănat mai mult cu realitatea, poate că însăși Amelia ar fi declanșat incendiul, prin cine știe ce accident ciudat.

Pe la opt dimineața, am ieșit împleticindu-mă din casă, după ce dormisem, poate, vreo cinci ore. Nu mi se păruseră destule. M-am oprit la Hardee's și-am comandat o cafea și-un sendviș cu cârnați. Pe urmă, ziua mi s-a mai înseninat. Puțin.

În afara unei camionete nou-nouțe parcate în față, alături de mașina lui Eric, casa mea părea adormită și normală, în lumina caldă a soarelui de dimineață. Era o zi orbitor de senină. Florile îmbobocite în jurul treptelor de la intrare își ridicau fețele spre razele matinale. Mi-am dus mașina în spatele casei, întrebându-mă ce oaspeți aveam și în ce paturi dormeau.

Mașinile Ameliei și a lui Claude erau parcate pe suprafața acoperită cu pietriș de lângă intrarea din spate, lăsându-mi loc doar cât să mă strecur și eu cu a mea. Mi s-a părut foarte ciudat să intru în casa mea, când deja era atâta lume înăuntru. Nimeni nu se auzea deocamdată foindu-se, spre liniștea mea. Am pus cafeaua la fiert și m-am dus în camera mea, să-mi schimb veșmintele.

În patul meu era cineva.

— Pardon? am zis.

Alcide Herveaux s-a ridicat în capul oaselor. Era gol până la brâu. În rest, n-am putut să văd din cauza cearșafului.

— Mi se pare al naibii de ciudat, am zis, călare pe coama unui val crescând de furie. Aștept o explicație.

Alcide a renunțat la zâmbet, care oricum reprezenta expresia cea mai nepotrivită pentru cineva

aflat în patul meu fără să-mi fi cerut permisiunea în prealabil. Acum arăta serios și stânjenit, ceea ce mi se părea mult mai adecvat.

— Ți-ai rupt legătura cu Eric, mi-a zis șeful haitei din Shreveport. Nu m-am sincronizat în niciuna dintre situațiile în care am fi putut ajunge împreună. De data asta, nu vreau să mai ratez șansa.

Mă privea fără să clipească, așteptându-mi reacția.

M-am prăbușit pe bătrânul fotoliu dintr-un colț. Noaptea, obișnuiam deseori să-mi azvârl hainele pe el. Așa făcuse și Alcide. Chiar speram ca posteriorul meu să-i boțească în asemenea hal cămașa, încât să nu mai poată fi călcată vreodată.

— Și, cine te-a lăsat să intri? l-am întrebat. Probabil că avusese bune intenții cu privire la mine, dacă dispozitivele magice de pază îi permisese accesul; cel puțin, așa înțelesesem de la Amelia. Totuși, în clipa de față nu-mi mai păsa de asta.

— Vărul tău din neamul zânelor. El ce hram poartă, mai precis?

— E stripper, i-am zis, simplificând la maximum, în fierbințeala momentului. Nu mi-am dat seama că era o veste atât de importantă, până nu i-am văzut fața lui Alcide. Și, ce, l-am luat la rost apoi, te-ai hotărât pur și simplu să înnoptezi aici și să mă seduci când apar pe ușă? Când mă întorc după ce mi-am petrecut noaptea acasă la iubitul meu? După ce-am avut cu el o partidă de sex care ar putea să intre în Guinness Book of Records?

Of, Doamne, asta de unde-mi mai ieșise?

Alcide râdea deja. Părea să nu se mai poată stăpâni. M-am destins, fiindcă oricât de întortocheate ar fi fost mințile vârcolacilor, tot puteam să-mi dau seama că râdea și de sine însuși.

— Nici mie nu mi s-a părut o idee prea grozavă, mi-a răspuns, cu franchețe. Dar Jannalynn a fost de părere că ar fi ca un fel de scurtătură și că te-am putea atrage în haita noastră.

Ha! Asta explica foarte multe.

— Ai făcut asta la sfatul lui Jannalynn? Dar Jannalynn nu voia decât să mă pună într-o situație jenantă, am replicat.

— Serios? Dar ce-ar putea să aibă împotriva ta? Adică, de ce-ar vrea să facă una ca asta? Mai ales când trebuia să-și fi dat seama că mă pune și pe mine într-o situație jenantă.

El fiindu-i șef, și așa mai departe, în destul de mare măsură, centrul universului pentru Jannalynn. Înțelegeam la ce se referă și-i aprobam afirmația privitoare la Jannalynn. Totuși, după părerea mea, Alcide nu era suficient de jenat. Eram convinsă că spera ca, văzându-l în patul meu, boțit și chipeș, aș putea să mă răzgândesc. Dar aspectul atrăgător nu însemna totul pentru mine. M-am întrebat când s-o fi prefăcut Alcide în genul de tip care să fi crezut într-o astfel de posibilitate.

— Ea umblă de ceva vreme cu Sam, i-am zis. Știai asta, nu? Am fost cu Sam la o nuntă în familie și cred că Jannalynn s-ar fi așteptat să meargă ea.

— Așadar, Sam nu e chiar atât de nebun după Jannalynn, pe cât e ea după el?

Am ridicat o mână și-am răsucit-o în semn de așa și-așa.

— Îi place foarte mult de ea. Numai că e mai matur și mai prudent.

Dar de ce stăteam noi în dormitorul meu să discutăm despre asta?

— Bine, Alcide, acum nu crezi c-ai putea să te îmbraci și să te duci acasă?

Am aruncat o privire spre ceasul de la mână. Eric îmi lăsase un bilet în care mă informa că Mustapha Khan are ordin să fie la mine la zece, adică doar peste o oră. Și, din moment ce era un lup singuratic, nu cred că-și dorea o întâlnire între patru ochi cu Alcide.

— Eu tot m-aș bucura dacă te-ai hotărî să mi te alături, a replicat, părând atât sincer, cât și autoironie.

— Mi se pare întotdeauna drăguț să fiu prevenită. Iar tu ești foarte mișto, evident, am adăugat, străduindu-mă să nu dau impresia că m-aș fi răzgândit. Dar eu merg mai departe cu Eric, fie cu legătură, fie fără. Plus că tu te-ai apucat să mă curtezi într-un mod complet nepotrivit, mulțumită lui Jannalynn. Și, în definitiv, cine ți-a spus că nu mai suntem legați?

Alcide s-a strecurat jos din pat și a întins mâna după haine. M-am ridicat și i le-am dat, păstrându-mi privirea la nivelul ochilor lui. Avea totuși ceva pe el, ca un soi de monokini. Sau bikini masculin? În timp ce-și punea cămașa, mi-a răspuns:

— Prietena ta, Amelia. A venit aseară cu iubitul ei la Părul Câinelui, să bea ceva. Eram destul de

sigur că o cunosc, așa că am intrat în vorbă cu ei. Când mi-a auzit numele, și-a dat deja seama că suntem prieteni. A devenit destul de vorbăreț.

Obiceiul de a destăinui prea multe reprezenta unul dintre cusururile Ameliei. Începea să mă bântuie o neagră bănuială.

— Amelia știa c-o să faci chestia asta? l-am întrebat, făcând semn cu mâna spre patul mototolit.

— I-am urmărit, pe ea și pe iubitul ei, până aici, mi-a răspuns Alcide, ceea ce nu însemna tocmai o negare. S-au consultat cu vărul tău... cu stripperul. Claude, nu? Lui i s-a părut o idee cu adevărat grozavă ca eu să te aștept aici. De fapt, cred că i-ar fi plăcut să ni se alătore, pentru doar cincizeci de cenți.

Alcide s-a oprit în timp ce-și trăgea fermoarul, ridicând o sprânceană. Eu am încercat să nu-mi dau dezgustul pe față.

— Claude ăsta! Ce poznaș! am rostit, cu un zâmbet feroce. În viața mea nu mă simțisem mai puțin amuzată. Alcide, am continuat, cred că Jannalynn a vrut să facă o glumă strașnică pe socoteala mea. Cred că Amelia ar trebui să păstreze tăcerea asupra problemelor mele, iar Claude voia doar să vadă ce se-ntâmplă. E genul lui. În plus, tu arăți foarte bine. Femeile vârcolac stau pe tine ca muștele, mare șef de haită ce ești! am glumit, izbindu-l cu pumnul în umărul muscular, într-un gest – mai mult sau mai puțin—jucăuș, și l-am văzut tresărind, doar un pic. Poate că eram într-adevăr mai puternică atunci când rudele mele zâne mi se aflau în preajmă.

— Atunci, mă întorc în Shreveport, a zis Alcide. Totuși, trece-mă în carnețelul tău pentru bal, Sookie. Încă-mi doresc să-mi dai o șansă, a adăugat, dăruindu-mi un zâmbet mare și alb.

— Încă nu ți-ai găsit un șaman pentru haită?

Tocmai își încheia cureaua și i-au încremenit degetele pe ea.

— Tu crezi că de-asta te vreau?

— Cred că ar putea să aibă o oarecare legătură, i-am răspuns, pe un ton sec. Existența unui șaman într-o haită era cam demodată pentru epoca modernă, însă haita Dinte Lung își căuta unul. Alcide mă convinsese să iau unul dintre drogurile folosite de șamani pentru amplificarea viziunilor, și fusese ceva atât profund înfricoșător, cât și ciudat de dătător de autoritate. Nu-mi doream să mai fac vreodată așa ceva. Prea mult îmi plăcuse.

— Într-adevăr, avem nevoie de un șaman, a recunoscut Alcide. Și tu te-ai descurcat de minune în noaptea aia. Ai aptitudini evidente pentru o astfel de misiune. (Credulitatea și slaba judecată probabil că erau premise obligatorii.) Dar greșești crezând că ar fi singurul motiv pentru care mi-ar plăcea să avem o relație.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă altminteri n-aș avea o părere prea bună despre tine, i-am zis. Schimbul acesta de replici trântea definitiv ușa în nas bunăvoinței mele. Dă-mi voie să accentuez din nou, i-am zis, că nu-mi place felul în care ai procedat și nu mă dau în vânt după felul în care te-ai schimbat de când ai devenit șef de haită.

Alcide a fost cuprins de o uimire neprefăcută.

— A trebuit să mă schimb, mi-a zis. Nu-mi dau seama precis ce vrei să spui.

— Ești mult prea obișnuit să fii regele tuturor, i-am explicat. Dar nu e locul meu să te judec sau să-ți spun că ar trebui să te schimbi, doar pentru că asta e părerea mea. Dumnezeu știe că am trecut eu însămi printr-o mulțime de schimbări și sunt convinsă că unele dintre ele nu mi-au făcut vreun bine în privința caracterului.

— Nici măcar nu-ți place de mine, a remarcat. Vocea îi era aproape necăjită, dar cu o tentă de neîncredere care-mi întărea sentimentul.

— Nu prea, acum.

— Atunci, înseamnă că m-am făcut de râs.

Acum, era un pic cam supărat. Ei, bun venit în club!

— Atacul prin surprindere nu găsește calea spre inima mea. Sau spre oricare altă parte a mea.

Alcide a plecat fără vreo altă vorbă. Nu mă ascultase, până când nu-i repetasem același lucru în mai multe moduri diferite. Oare aceasta să fi fost cheia? Să-i spun fiecare lucru de câte trei ori?

I-am urmărit cu privirea camioneta îndepărtându-se pe drum, ca să fiu sigură că a plecat într-adevăr. Mi-am verificat din nou ceasul. Încă nu era nici nouă și jumătate. Mi-am schimbat

așternuturile de pe pat cu viteza fulgerului, îndesându-le pe cele vechi în mașina de spălat, pe care am pus-o imediat în funcțiune. (Nici nu puteam să-mi imaginez reacția lui Eric dacă s-ar urca în pat cu mine și s-ar pomeni că miroase a Alcide Herveaux.) Am preferat să-mi folosesc minutele rămase până la sosirea lui Mustapha Khan pentru un mult necesar dereticat, în loc să-i trezesc pe Amelia și pe Claude și să mă iau de ei. În timp ce-mi periam părul și-l legam într-o coadă la spate, am auzit o motocicletă apropiindu-se pe alee.

Mustapha Khan, punctualul vârcolac singuratic. Avea un mic pasager în ataș. L-am privit prin fereastra din față în timp ce descăleca de pe Harley și se apropia în salturi să bată la ușa din față. Însoțitorul lui a rămas în motocicletă.

Am deschis ușa și mi-am ridicat privirea spre el. Khan avea cam un metru și optzeci, părul tuns foarte scurt, parcă avea craniul acoperit cu mușchi de pământ. Purta ochelari cu lentile fumurii, căutându-și o înfățișare de „Blade”, presupun. Era ca partea aurie a unui fursec cu ciocolată. Când și-a scos ochelarii, am remarcat că ochii lui chiar puteau fi luați drept fulgi de ciocolată neagră. Și era unicul lucru care putea să pară, măcar de departe, dulce la el. Am inspirat adânc, simțind un miros de ceva sălbatic. Mi-am auzit rudele zâne coborând scara în spatele meu.

— Domnul Khan? am rostit, politicoasă. Vă rog, intrați. Eu sunt Sookie Stackhouse, iar ei doi sunt Dermot și Claude.

După expresia lacomă a lui Claude, mi-am dat seama că nu eram singura care se dusesse cu gândul la fulgii de ciocolată. Dermot, în schimb, părea doar prudent.

Mustapha Khan le-a aruncat o singură privire, după care i-a eliminat din cauză, ceea ce demonstra că nu era atât de inteligent pe cât ar fi trebuit. Sau poate că doar nu-i socotea semnificativi pentru misiunea lui.

— Am venit să iau mașina lui Eric, mi-a zis.

— Nu vreți să intrați pentru un minut? Am făcut cafea.

— A, ce bine, a mormăit Dermot, pornind în direcția bucătăriei. L-am auzit vorbind cu cineva și am dedus că Amelia și/sau Bob bântuiau prin zonă. Bine. Chiar voiam să schimb o vorbă cu amica mea Amelia.

— Eu nu beau cafea, m-a informat Mustapha. Nu folosesc niciun fel de stimulente.

— Atunci, poate, un pahar cu apă?

— Nu, aș prefera să plec înapoi spre Shreveport. Am o listă lungă de lucruri de făcut pentru înaltul și Puternicul Domn Mort-Viu.

— Cum de-ați primit postul, dacă aveți o părere atât de proastă despre Eric?

— Nu e rău, pentru un vampir, a apreciat Mustapha, cam în silă. Și Bubba e un tip OK. Restul?

— Și-a sfârșit replica printr-un scuipat. Subtil, dar i-am recepționat mesajul.

— Cine vă e amicul? m-am interesat, făcând semn cu capul spre Harley.

— Vrei să știi cam multe, a zis.

— Mda, am confirmat, privindu-l drept în față, fără să dau înapoi.

— Vino încoace puțin, Warren, a strigat Mustapha, și omulețul a sărit jos din Harley, apropiindu-se.

Până la urmă, s-a dovedit că Warren era cam de un metru șaptezeci, palid și pistruiat, și cu câțiva dinți lipsă. Numai că, atunci când și-a scos ochelarii de motociclist, i-am zărit ochii limpezi și privirea neabătută, și nu i-am observat urme de colți pe gât.

— Doamnă, m-a salutat, politicoș.

M-am prezentat din nou. Interesant că Mustapha avea un prieten adevărat, unul despre care nu voia să știe nimeni (în fine, nu eu). Cât timp am schimbat comentarii despre vreme cu Warren, musculosul vârcolac și-a înfrânat cu mare greutate nerăbdarea. Claude a șters-o ușurel, neinteresat de Warren și pierzându-și speranțele privitoare la interesantul Mustapha.

— Warren, dumneata de cât timp ești în Shreveport?

— O, Doamne, dar sunt acolo de când mă știu, mi-a răspuns Warren. Afar' de când am fost în armată. Sigur, în armată am fost cincisprezece ani.

Era ușor să aflu amănunte despre Warren, însă Eric voia să descopăr mai multe despre Mustapha. Iar până acum, acest Blade în devenire nu se arăta cooperant. Să stai în prag nu era un loc propice

pentru o conversație destinsă. Ei, în fine.

— Și, dumneata și Mustapha vă cunoașteți de ceva vreme?

— Nu s-au terminat cele douăzeci de întrebări? m-a luat peste picior Mustapha.

L-am atins pe braț, ceea ce a fost ca și cum aș fi atins o creangă de stejar.

— Keshawn Johnson, am rostit, gânditoare, după un pic de scotoceală prin mintea lui. De ce ți-ai schimbat numele?

A înțepenit, rânjind.

— M-am reinventat, mi-a răspuns. Nu sunt sclavul unor deprinderi rele, cum a fost numitul Keshawn. Eu sunt Mustapha și sunt propriul meu stăpân. Îmi aparțin mie însumi.

— Bine-bine, am zis, făcând tot posibilul ca tonul meu să fie agreabil. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Mustapha. Vă doresc, dumitale și lui Warren, un drum liniștit înapoi spre Shreveport.

Mai mult de-atât nu puteam să aflu azi. Dacă Mustapha Khan avea să fie pentru o vreme în preajma lui Eric, treptat puteam să efectuez suficiente incursiuni fugare prin mintea lui, ca să pun piesele cap la cap. Lucru destul de neobișnuit, mă simțeam mai în largul meu cu privire la Mustapha după ce-l cunoscusem pe Warren. Eram sigură că Warren trecuse prin vremuri foarte grele și poate făptuise lucruri foarte grave, însă consideram că, în adâncul sufletului, era un tip de încredere.

Bănuiam că putea să fie același lucru și în cazul lui Mustapha.

Eram dispusă să aștept și să mă conving.

Lui Bubba îi plăcea de el, dar asta nu însemna neapărat cine știe ce recomandare. În definitiv, Bubba se hrănea cu sânge de pisică.

M-am întors de la ușă, încordându-mă pentru următoarea serie de probleme. Ajunsă în bucătărie, i-am găsit pe Claude și pe Dermot gătind. Dermot descoperise în frigider un tub de pesmeți Pillsbury, izbutise să deschidă cutia și să-i așeze într-o tavă pentru copt. Cuptorul fusese chiar preîncălzit. Claude prăjea ouă, ceea ce era de-a dreptul uimitor. Amelia scotea farfuria din bufet, iar Bob așternea masa.

Îmi părea rău că trebuia să întrerup o scenă atât de domestică.

— Amelia, am zis. Ea se concentra suspect de intens asupra farfuriilor. Și-a ridicat capul brusc, de parcă m-ar fi auzit armând o pușcă de vânătoare. I-am întâlnit privirea. Vinovată, vinovată și iar vinovată. Claude, am rostit pe un ton și mai tăios, iar el mi-a aruncat o privire peste umăr, zâmbindu-mi. La el, nici urmă de vinovăție. Dermot și Bob păreau doar resemnați. Amelia, am continuat, ai vorbit cu un vârcolac despre problemele mele. Și nu cu un vârcolac oarecare, ci cu șeful haitei din Shreveport. Și sunt convinsă că ai făcut-o intenționat.

Amelia s-a înroșit toată.

— Sookie, am presupus că, legătura fiind ruptă, poate ai vrea să știe și altcineva despre asta, și tu ai tot vorbit despre Alcide, așa că, atunci când l-am cunoscut, m-am gândit...

— Te-ai dus acolo cu intenție, ca să-i dai de știre, am replicat, necruțătoare. Altminteri, de ce-ai fi ales barul ăla, și nu altul?

Bob părea că se pregătește să spună ceva, așa că am ridicat arătătorul și l-am îndreptat spre el. S-a tras înapoi.

— Mi-ai spus că vă duceți la un film, în Clarice. Nu într-un bar de vârcolaci, din direcția opusă.

Încheindu-mi socotelile cu Amelia, m-am întors spre celălalt făptaș.

— Claude, am zis din nou, și i-am văzut spinarea înțepenind, deși continua să prăjească ouăle. Ai lăsat pe cineva să intre în casă, în casa mea, și i-ai permit să se suie în patul meu. Este de neiertat. De ce mi-ai face tu mie una ca asta?

Claude a ridicat cu grijă tigaia de pe ochi, stingându-l apoi.

— Părea un tip simpatic, mi-a zis, și m-am gândit că ți-ar plăcea să faci dragoste, măcar o dată, cu cineva dotat cu pulsi.

De fapt, parcă simțeam cum plesnește ceva din mine.

— OK, am rostit, pe un ton egal. Ascultați. Eu mă duc în camera mea. Voi vă mâncați ce-ați pregătit, după care vă faceți bagajele și plecați. Toți.

Amelia a început să plângă, dar nu eram dispusă deloc să-mi îndulcesc spiritul războinic. Eram cuprinsă de o furie regească. Mi-am îndreptat privirea spre ceasul de pe perete.

— Peste trei sferturi de oră, vreau să văd casa goală.

M-am dus în camera mea, închizând ușa cu o minunată lipsă de zgomot. M-am întins pe pat cu o carte în mână și am încercat să citesc. După câteva minute, s-a auzit o bătaie în ușă. N-am luat-o în seamă. Trebuia să-mi păstrez hotărârea. Cei care stăteau în casa mea făcuseră lucruri despre care știau al naibii de bine că nu trebuiau să le facă, și aveau nevoie să afle că eu nu voi tolera astfel de intruziuni, oricât de bine intenționate erau (în cazul Ameliei) sau pur și simplu răutăcioase (în cazul lui Claude). Mi-am îngropat chipul între palme. Mi-era greu să-mi păstrez indignarea la o asemenea cotă, mai ales că nu eram obișnuită cu așa ceva... dar știam că aș face foarte rău să cedez în fața impulsului laș de a deschide ușa brusc și a le permite tuturor să rămână.

Când am încercat să mă închipui procedând astfel, mi s-a părut un gest atât de greșit și de rău, încât chiar mi-am dorit să-i văd ieșiți din casa mea.

Fusesem atât de bucuroasă la vederea Ameliei! Fusesem atât de încântată că ea se repezise tocmai din New Orleans ca să-mi restabilească protecția magică! Și mă uimise într-atât faptul că ea chiar găsisese o cale de a rupe legătura, încât mă lăsasem atrasă orbește într-o astfel de întreprindere. Ar fi trebuit să-l sun pe Eric mai întâi, să-l previn. N-aveam scuze pentru faptul că-o făcusem atât de brusc, decât că sigur m-ar fi convins el să renunț. Era o faptă la fel de jalnică precum atunci când mă lăsasem convinsă să iau drogul acela cu ocazia întrunirii haitei lui Alcide.

Pentru aceste două hotărâri eram vinovată. Erau greșeli pe care le comiseseam.

Însă imboldul acesta al Ameliei, de a-mi manipula viața amoroasă, fusese și el unul nepotrivit. Eram femeie adultă și-mi câștigasem dreptul de a lua propriile decizii cu privire la persoana cu care voiam să fiu. Aș fi vrut să rămân prietenă pentru totdeauna cu Amelia, însă nu și dacă ea încerca să manipuleze evenimentele, transformându-mi viața într-una care să-i placă ei mai mult.

Iar Claude făcuse o glumă tipică pentru Claude, un truc viclean și răutăcios. Nici asta nu-mi plăcea. Nu, nu, el trebuia să plece.

După ce-au trecut cele trei sferturi de oră și am ieșit din camera mea, am rămas un pic mirată constatând că ei chiar făcuseră ce le cerusem. Oaspeții mei dispăruseră... cu excepția lui Dermot.

Străunchiul meu stătea pe treptele din spatele casei, cu sacul lui umflat de sport alături. Nu încerca să atragă nicidecum atenția asupra lui, și bănuiesc că ar fi stat acolo până când aș fi deschis eu ușa din spate, ca să plec la muncă, dacă întâmplarea n-ar fi făcut să ies pe veranda din spate ca să duc la uscat așternuturile scoase din mașina de spălat.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, pe tonul cel mai neutru posibil.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns, cuvinte care lipsiseră dureros până acum.

Cu toate că nodul din mine s-a mai slăbit la auzul acestor cuvinte magice, nu m-am lăsat total biruită.

— De ce l-ai lăsat pe Claude să-mi facă una ca asta? i-am reproșat.

Țineam ușa deschisă, obligându-l să se întoarcă, astfel încât să putem vorbi. S-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre mine.

— Eu n-am fost de părere că ce face este corect. N-am crezut că ți l-ai putea dori pe Alcide, când pari să fii legată de vampir, și nu mi s-a părut că deznodământul e unul bun, nici pentru tine, nici pentru oricare dintre ei. Însă Claude e încăpățânat și îndărătnic, iar eu n-am avut energia necesară ca să mă împotrivesc.

— De ce nu?

Întrebarea mi se părea că bate la ochi, însă pe Dermot a părut să-l surprindă. Și-a îndepărtat privirea spre flori, spre tufișuri și spre gazon.

După o pauză meditativă, străunchiul meu mi-a răspuns:

— Nu prea mi-a mai părut de nimic după ce m-a fermecat Niall. În fine, după ce tu și Claude ați destrămat farmecul, mai exact. Nu păream să-mi găsesc vreun scop sau un lucru pe care să-l fac tot restul vieții. Claude are un scop. Și, chiar să nu-l fi avut, cred că tot ar fi fost mulțumit. Claude e foarte uman ca fire.

Deodată, a părut îngrozit, poate dându-și seama că, în dispoziția mea de curățenie generală, aș fi considerat că opinia lui constituie un bun motiv de a-i cere să spele putina după ceilalți.

— Și care ar fi scopul lui Claude? am întrebat, fiindcă părea un subiect destul de interesant. Nu că

n-aș vrea să discut mai multe despre tine, chiar vreau, însă mi se pare destul de interesantă ideea asta despre Claude, cum că ar urmări ceva.

Asta, ca să nu spun alarmantă.

— Mi-am trădat deja un prieten, a replicat el. După câteva clipe, mi-am dat seama că la mine se referea. Nu vreau să-mi mai trădez încă unul.

Acum, eram chiar și mai îngrijorată cu privire la planurile lui Claude. Și totuși, subiectul acesta trebuia să mai aștepte.

— Dar de ce crezi că simți inerția asta? l-am întrebat, întorcându-mă la tema aflată mai la îndemână.

— Pentru că nu am niciun fel de apartenență. De când a avut grijă Niall să mă lase afară din țara zânelor... de când am dat târcoale nebuniei atât de mult timp... nu mă mai simt ca făcând parte din clanul cerului, iar clanul apelor nu m-ar fi primi nici chiar dacă m-aș fi aliat cu ei. Cât timp am fost sub influența blestemului, s-a grăbit să adauge. Dar eu nu sunt om, și nici nu mă simt ca unul dintre voi. N-aș putea să trec drept om mai mult de câteva minute. Celelalte zâne de la Hooligans, adunătura aceea... ei nu sunt uniți decât ocazional, a adăugat Dermot, scuturându-și părul auriu. Deși îl avea mai lung decât Jason, până la umeri, acoperindu-i urechile, nu mi se păruse niciodată atât de asemănător cu fratele meu. Nu mă mai simt ca făcând parte din neamul zânelor, mi-a mărturisit apoi. Mă simt...

— Ca un străin într-o țară străină, l-am completat.

— Poate că da, a zis, ridicând din umeri.

— Mai vrei și-acum să lucrezi la pod?

A expirat lent, prelung, și m-a privit pieziș.

— Da, foarte mult. Aș putea... să mă ocup de asta?

Am intrat în casă, mi-am luat cheile de la mașină și rezerva secretă de bani. Buni crezuse mult în păstrarea unei rezerve secrete. Ai mei stătuseră ascunși în buzunarul interior, cu fermoar, al gecii impermeabile din fundul șifonierului.

— Poți să iei mașina mea și să te duci până în Clarice, la depozitul de materiale, i-am zis. Ia. Știi să conduci, nu?

— O, da, mi-a răspuns, plimbându-și nerăbdător privirea de la chei la bani. Da, am chiar și permis de conducere.

— Cum de-ai făcut rost? l-am întrebat, descumpănită.

— M-am dus la biroul autorităților, într-o zi, când Claude era ocupat, mi-a destăinuit el. Am reușit să-i fac să creadă că au în fața ochilor documentele potrivite. Aveam destule puteri magice pentru așa ceva. Să răspund la întrebările testului mi-a fost ușor. Îl urmărisem pe Claude cum procedează, așa că proba de traseu cu ofițerul de poliție n-a fost prea grea nici ea.

M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mulți dintre șoferii de pe șosele n-or fi procedat la fel. Asta ar fi explicat destule.

— OK. Te rog, ai grijă, Dermot. A, te pricepi la bani?

— Da, m-a învățat secretara lui Claude. Știu să-i număr. Știu și ce sunt monedele.

Ce băiat mare ești tu, m-am gândit, dar ar fi fost o răutate din partea mea s-o și spun cu voce tare. El chiar se adaptase uluitor de repede pentru o zână aflată în pragul nebuniei din cauza unui farmec.

— OK, am repetat. Distracție plăcută, ai grijă să nu-mi cheltuiești toți banii, și întoarce-te într-o oră, pentru că trebuie să plec la muncă. Sam mi-a zis că pot întârzia astăzi, dar nu vreau să exagerez.

— N-o să regreti, nepoată, mi-a zis Dermot. A deschis ușa bucătăriei, și-a azvârlit sacul de sport înapoi în casă, a coborât în salturi treptele și s-a suit în mașina mea, privind cu atenție tabloul de bord.

— Sper să nu, am zis pentru mine însămi, în timp ce-l vedeam legându-și centura de siguranță și pornind (încet, slavă Domnului). Sper, sincer, să nu.

Oaspeții mei nu se simțiseră obligați să spele vasele înainte de plecare. N-aș fi putut spune că m-ar fi surprins. M-am pus pe treabă, după care am șters și blatul de lucru. Bucătăria imaculată mă făcea să simt că înregistram progrese.

În timp ce împătureauam cearșafurile, scoase calde din uscător, mi-am spus mie însămi că procedasem cum trebuia. Mi-ar fi plăcut să pot spune că nu cred același lucru și referitor la Amelia: tot regretam, dar de fiecare dată trăgeam concluzia că făcusem ce era drept să fac.

Dermot s-a întors într-o oră. Era mai bucuros și mai însuflețit decât îl văzusem vreodată. Nu-mi dădusem seama cât de deprimat fusese, până acum când l-am observat luminându-se datorită faptului că avea și el un scop. Închiriasse o mașină pentru șlefuit, cumpăraseră vopsea și învelișuri din plastic, bandă albastră și rindele, pensule și trafaletе și o tavă pentru vopsele. Am fost nevoită să-i amintesc că trebuie să mănânce și el ceva înainte de a-și începe munca, dar și că eu trebuia să plec la serviciu în viitorul nu prea îndepărtat.

Pe urmă, era și întâlnirea la vârf de la mine de-acasă.

— Dermot, ai vreun prieten cu care să-ți petreci timpul diseară? l-am întrebat, prudentă. După ce ies eu de la serviciu, o să vină pe-aici Eric, Pam și doi oameni. E un soi de comitet al planificării, și avem ceva de lucru. Știi cum merg treburile între voi și vampiri.

— Nu trebuie să merg undeva cu alții, mi-a răspuns Dermot, surprins. Pot să stau în pădure. E un loc fericit pentru mine. Cerul nopții e la fel de bun ca al zilei, cel puțin în ce mă privește.

M-am gândit la Bubba.

— E posibil ca Eric să-și fi postat un vampir prin pădure, ca să supravegheze casa pe timpul nopții, i-am explicat. Așa că n-ai putea să-ți alegi altă pădure, ceva mai departe de-aici?

Mă simțeam groaznic punându-i atâtea opreliști, însă el era cel care voia să rămână.

— Cred că da, mi-a răspuns pe un ton despre care ghiceam că se străduia să-l facă tolerant și calm. Iubesc casa asta, a adăugat. E ceva uimitor de familiar în ea.

Și, văzându-l cum zâmbește în timp ce mângâia cu privirea bătrâna casă, am fost convinsă mai mult ca oricând de faptul că mai degrabă prezența nevăzută a cutiei magice era motivul pentru care cele două zâne, rude ale mele, veniseră să locuiască la mine, decât fircelul meu de sânge de zână. Eram dispusă să accept faptul că, în ce-l privea, Claude credea că sângele meu de zână ar fi exercitat atracția. Deși știam că are și o latură mai sentimentală, eram sigură și că, dacă și-ar fi dat seama că dețin un valoros artefact de-al zânelor, unul care-i putea împlini cea mai arzătoare dorință – să-i permită trecerea în lumea zânelor – ar fi întors casa pe dos în căutarea acestuia. Din instinct, simțeam că nu mi-ar fi plăcut să stau între Claude și cutia magică. Și, deși simțeam ceva mai călduros și mai autentic la Dermot, nu aveam de gând să-l aleg drept confident.

— Mă bucur că ești fericit aici, i-am zis străunchiului meu. Și-ți doresc noroc în proiectul cu podul.

De fapt, eu n-aveam nevoie de încă un dormitor acolo, sus, dacă tot plecase Claude, dar luasem instantaneu hotărârea să-l păstrez pe Dermot pentru sarcina aceasta.

— Dacă ești amabil să mă scuzi, mă duc să mă pregătesc pentru serviciu. Tu poți să rașchetezi podeaua.

Îmi spusese că de la așa ceva ar fi vrut să pornească. Habar n-aveam dacă era în ordinea corectă sau nu, însă eram mulțumită s-o las în seama lui. În definitiv, dacă mă gândeam la starea podului, înainte ca el și Claude să mă ajute să fac curat, orice treabă ar fi făcut el însemna o îmbunătățire. Am verificat, ca să fiu sigură că Dermot folosește o mască pentru față cât timp rașchetează. Măcar atât știam și eu, din ce văzusem la reparațiile casei.

Jason a trecut în pauza lui pentru prânz, în timp ce mă machiam. Am ieșit din cameră la timp cât să-l văd examinând cu privirea întreaga pradă adusă de Dermot din depozitul de materiale.

— Ce faci aici? l-am auzit întrebându-și „aproape-geamănu”. În mod evident, Jason avea sentimente amestecate față de Dermot, însă remarcasem că e mult mai relaxat în prezența străunchiului nostru atunci când nu era și Claude prin preajmă. Interesant. Au urcat, tropăind împreună pe trepte, să vadă podul gol, Dermot vorbind tot timpul.

Deși eram serios în întârziere, le-am pregătit lui Jason și lui Dermot câteva sendvișuri, așezând platoul pe masa din bucătărie, alături de două cutii de coca-cola și două pahare cu gheață, după care mi-am îmbrăcat grăbită uniforma de la Merlotte's. Când m-am întors, i-am găsit la masă, purtând o conversație însuflețită. Nu dormisem suficient, fusesem obligată să-mi alung musafirii din casă și nu ajunsesem prea departe cu Mustapha, nici cu amicul lui. Și totuși, imaginea lui Jason și Dermot, trăncănind despre tencuială, spray-uri pentru vopsit și ferestre din termopan, mă făcea să simt că lumea începea să se așeze pe fâgașul ei normal.

Fiindcă barul Merlotte's era aproape gol, întârzierea mea n-a constituit o problemă. În realitate, Sam era atât de preocupat, încât am fost convinsă că nici nu observase. Neatenția lui m-a făcut să mă simt un pic mai bine. M-am întrebat dacă Jannalynn i-o fi servit lui Sam vreun soi de poveste ca să-și acopere răutatea, pentru eventualitatea că m-aș fi plâns față de el că ea îmi strecurase alt bărbat în pat. Sam nu părea să aibă habar că Jannalynn făcuse tot posibilul să mă pună într-o situație jenantă, sfătuindu-și șeful să se joace de-a v-ați ascunselea prin așternuturile mele.

Cu toate că-mi venea ușor să fiu supărată pe Jannalynn, fiindcă nu-mi plăcea de ea, când mă gândeam mai bine, îmi dădeam seama că Alcide trebuia să știe că nu e cazul să urmeze un sfat atât de prost. Iar dacă el făcuse prostia să dea crezare ideii lui Jannalynn, ea fusese răutăcioasă gândindu-se la așa ceva, de la bun început. Acum înțelegeam că eram adversare. Era ziua revelațiilor neplăcute pentru mine.

Sam era absorbit de verificarea registrelor contabile. Când am dedus din gândurile lui că încerca să-și dea seama cum ar putea să plătească factura distribuitorului nostru de bere, am ajuns la concluzia că, pe ziua de azi, el avea mai multe probleme decât putea duce. Nu mai avea nevoie să afle și că iubita lui mă pusese într-o situație jenantă.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că totul era între mine și Jannalynn, oricât aș fi fost de ispitită să-l informez pe Sam despre adevăratul caracter al iubitei lui. M-am simțit o persoană mai inteligentă și mai bună după ce am luat această hotărâre, și tot timpul cât am fost în tură am servit mâncare și băuturi împreună cu un zâmbet și o vorbă bună. Ca urmare, m-am ales cu bacșișuri destul de bune.

Am lucrat până târziu ca să-mi recuperez întârzierea, și a fost bine, pentru că și Holly a întârziat la tura ei. Era trecut de șase când am intrat în biroul lui Sam, ca să-mi iau geanta. Sam stătea trântit pe masa de lucru, arătând destul de deprimat.

— Vrei să vorbim despre ceva? l-am întrebat.

— Cu tine? Îmi închipui că știi deja tot ce gândesc, mi-a răspuns, dar nu ca și cum asta l-ar fi deranjat. Barul e în găleată, Sook. E cea mai rea perioadă din câte am avut vreodată.

Nu-mi trecea prin minte nimic de spus, care să nu sune total searbăd sau practic neadevărat. Ceva se-ntâmplă de fiecare dată. Mereu întunericul pare mai de nepătruns înaintea zorilor. Când Dumnezeu închide o ușă, deschide o fereastră. Totul se întâmplă cu un motiv. Ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici. Până la urmă, n-am făcut decât să mă aplec și să-l sărut pe obraz.

— Mă suni dacă ai nevoie de mine, i-am zis, și am pornit spre mașină cu un sentiment de tulburare. Mi-am pus la treabă subconștientul, ca să găsesc o cale de a-l ajuta pe Sam.

Iubesc vara, însă uneori detestam să plec de la serviciu pe lumină. Cu toate că muncisem până mai târziu, iar acum plecam spre casă, soarele dogorea încă, și așa avea să fie timp de încă o oră, poate și jumătate. Chiar și după lăsarea întunericului, când aveau să vină Eric și Pam la mine, tot trebuia să-l așteptăm pe Colton să iasă de la muncă.

Urcându-mă în mașină, am remarcat că exista o posibilitate să se întunece mai devreme decât de obicei. O masă amenințătoare de nori negri clocotea spre apus... nori cu adevărat negri, deplasându-se cu iuțeală. Ziua nu avea să se sfârșească la fel de frumos și de strălucitor precum începuse. Chiar mi-o aminteam pe bunica spunând: „În fiecare viață trebuie să cadă și puțină ploaie.” Oare vorbele ei or fi fost profetice?

Nu mi-e frică de furtună. Jason avusese odată un cățel care se repezea sus, să se ascundă sub patul fratelui meu, de fiecare dată când auzea zgomotul tunetului. Am zâmbit la această amintire. Bunica mea nu era de acord cu câinii în casă, însă nu fusese capabilă să-l scoată afară pe Rocky. El mereu găsea o cale când se înrăutățea vremea, deși căile acestea aveau mai puțin de-a face cu istețimea cățelului, cât cu inima duioasă a lui Jason. Iată un lucru bun la fratele meu: mereu fusese blând cu animalele. Iar acum e și el un animal, m-am gândit. Cel puțin o dată pe lună. Nu știam ce să cred despre asta. Când mi-am ridicat privirea spre cer, am văzut că norii ajunseseră mai aproape, așa că trebuia să ajung mai repede acasă și să mă asigur că oaspeții mei lăsaseră, la plecare, toate ferestrele

închise.

Cu toată neliniștea mea, după ce mi-am privit indicatorul rezervorului, mi-am dat seama că trebuie să fac plinul. Cât timp așteptam ca pompa să-și facă treaba, am ieșit de sub copertina de la Grabbit Twik, să privesc încă o dată cerul. Arăta rău-prevestitor, și m-am întrebat dacă nu cumva ne pândea o tornadă. Mi-a părut rău că nu ascultasem Weather Channel de dimineață.

Vântul s-a întetit, și fărâme de gunoaiie au biciuit spațiul parcării. Atmosfera era într-atât de încărcată și de umedă, încât pavajul mirosea. Când s-a oprit pompa din funcțiune, m-am bucurat că pot s-o agăț la locul ei și să mă urc în mașină. Am zărit-o trecând pe Tara, iar ea a privit spre mine și m-a salutat cu mâna. M-am gândit la petrecerea pentru copilul pe care avea să-l aducă pe lume, ca și la apropiata naștere, cu un ușor sentiment de vinovăție. Deși pusese totul la punct pentru petrecere, nu mă gândisem la ea toată săptămâna, și nu mai erau decât două zile! Nu cumva ar fi fost cazul să mă concentrez mai mult la evenimentul acesta social, decât la un complot pentru crimă?

Era un moment în care viața mea mi se părea... complexă. Câteva picături de ploaie mi-au împroșcat parbrizul în timp ce ieșeam din parcare benzinariei. Speram să am lapte suficient pentru micul dejun, fiindcă sigur nu verificasem înainte de a pleca de-acasă. Dar sânge îmbuteliat aveam, ca să le ofer vampirilor? Pentru orice eventualitate, m-am oprit la Piggly Wiggly și am cumpărat câteva sticle. Și ceva lapte. Și puțină șuncă. Nu-mi mai făcusem un sendviș cu șuncă de o veșnicie, și Terry Bellefleur îmi adusese câteva roșii timpurii proaspete.

Mi-am aruncat plasele de cumpărături pe scaunul din dreapta mea și am sărit repede după ele, fiindcă ploaia începuse brusc să se repeadă cu putere. Spatele tricoului îmi era learcă, iar coada îmi târna, îmbibată de apă, pe gât. Am întins mâna spre bancheta din spate și mi-am luat umbrela lângă mine. Era cea veche, pe care bunica mea o folosea ca să se adăpostească de soare când venea să mă vadă jucând softball, iar când i-am privit dungile decolorate, negre, verzi și cireșii, am simțit cum mi se întinde un zâmbet pe față.

Am condus spre casă încet și cu prudență. Picăturile de ploaie răpăiau pe capotă și ricoșau din carosabil ca niște mici ciocane pneumatice. Farurile mele păreau cu greu capabile să străpungă ploaia și semiîntunericul. Am aruncat o privire spre ceasul de pe bord. Era deja trecut de șapte. Firește că aveam timp berechet până la întrunirea Comitetului pentru Asasinarea lui Victor, însă ar fi însemnat o ușurare fie și simplul fapt că ajungeam acasă. M-am gândit la sprintul pe care trebuia să-l fac de la mașină până în casă. Dacă Dermot o fi plecat deja, înseamnă că a lăsat încuiată ușa verandei din spate. Aveam să fiu total expusă la ploaie până băjbâiam cu cheile și cu cele două sacoșe grele, cu sânge și lapte. Nu pentru prima oară, nici pentru ultima, m-am gândit să-mi cheltuiesc economiile – banii moșteniți de la Claudine și suma ceva mai mică rămasă de la Hadley (Remy nu mă sunase, așa că puteam presupune că într-adevăr nu voia banii) – cu ridicarea lângă casă a unui șopron pentru mașini.

Tocmai mă gândeam cum aş amplasa o astfel de construcție și mă întrebam cât timp mi-ar lua până s-o clădesc, când am ajuns în spatele casei. Bietul Dermot! Cerându-i să plece astă-seară, îl condamnaseram la o perioadă nefericită, în umezeală, prin pădure. Cel puțin, așa credeam eu, c-o va considera nefericită. Zânele aveau alte criterii decât noi. I-aș fi împrumutat mașina, iar el ar fi putut să se ducă până la Jason, eventual.

M-am zgâit prin parbriz, sperând să văd vreo lumină în bucătărie, care să-mi semnaleze prezența lui Dermot.

Însă ușa verandei din spate atârna, deschisă, deasupra treptelor. Nu puteam să văd îndeajuns de bine prin penumbră, ca să-mi dau seama dacă și ușa casei era cumva deschisă.

Prima mea reacție a fost de indignare. Ce neglijență din partea lui Dermot, mi-am zis. Poate c-ar fi trebuit să-i cer și lui să plece. Dar pe urmă m-am gândit mai bine. Dermot nu fusese niciodată atât de neglijent, și nu aveam vreun motiv să cred că ar fi devenit tocmai azi. În loc să mă simt iritată, poate ar trebui să fiu îngrijorată.

Poate că trebuia să ascult de clopoțelul de alarmă care-mi răsuna în cap.

Știți care-ar fi un lucru inteligent? Să dau în marșarier și să dispar naibii de-aici. Mi-am desprins privirea de la rău-prevestitoarea ușa deschisă. Ca electrizată, am cuplat brusc în marșarier și am dat înapoi. Intrând în viteză, am răsucit volanul, ca să mă năpustesc ca o rachetă înapoi pe alee.

Dinspre pădure, un trunchi de copac tânăr, dar voluminos, s-a prăbușit peste pietriș, iar eu am călcat frâna.

Știu să recunosc o capcană când o văd.

Am oprit motorul și-am împins cu putere portiera. În timp ce mă străduiam să cobor, o siluetă a ieșit din ascunzișul copacilor, îndreptându-se în fugă spre mine. Singura armă la îndemână era litra de lapte, în recipientul său din plastic, așa că am înhățat toartele plasei și am avântat-o în sus. Spre uimirea mea, mi-am nimerit ținta, și laptele a țâșnit peste tot. Lucru absurd, m-a fulgerat furia pentru o astfel de risipă, după care iată-mă repezindu-mă spre copaci, cu tălpile alunecându-mi pe iarba udă. Slavă Domnului că purtam teniși. Am alergat ca să-mi salvez viața. Chiar dacă-l doborâsem, nu avea să rămână jos, și poate că nu era doar unul singur. Eram sigură că am zărit, cu coada ochiului, un fulger mișcător.

Nu știam dacă atacatorii intenționau să mă omoare, însă nici să mă invite la o partidă de Monopoly nu voiau.

În câteva secunde, eram learcă de ploaie și de apa pe care o stârnisem din tufișuri în timp ce mă repezeam, poticnindu-mă, prin pădure. Dacă scăpăm cu viață din asta, am jurat, aveam să-mi reiau alergările pe pista de la școală, fiindcă respirația îmi râcâia ca un fierăstrău plămâni. Verdeța era densă; cârceii șerpuiau pretutindeni. N-am căzut, dar nu era decât o chestiune de timp.

Mă străduiam din răsuferi să gândesc – ar fi fost bine să pot – dar păream să fiu posedată de o mentalitate de iepure. Fugi și ascunde-te, fugi și ascunde-te. Dacă era să fiu răpită de vârcolaci, atunci totul se terminase, fiindcă ei puteau să-mi dea de urmă prin pădure într-o clipită, chiar și fiind în forma lor umană, chiar dacă vremea era posibil să-i încetinească.

Vampiri nu puteau să fie, pentru că soarele nu apusese.

Zânele ar fi procedat cu mai multă subtilitate.

Prin urmare, erau oameni. M-am repezit pe lângă marginea cimitirului, fiindcă aș fi fost prea ușor de depistat în câmp deschis.

Am auzit zgomot prin pădure, în urma mea, și m-am îndreptat spre singurul alt sanctuar care mi-ar fi putut oferi o bună ascunzătoare. Casa lui Bill. N-aveam timp destul ca să mă cațăr într-un copac. Aveam impresia că sărisem afară din mașină acum o oră. Geanta mea, telefonul! De ce nu mi-oi fi înhățat măcar telefonul? Parcă-mi și vedeam geanta stând pe scaunul automobilului. Mama mă-sii!

Acum alergam la deal, așa că mă apropiam. M-am oprit lângă uriașul stejar bătrân, cam la zece metri de veranda din față, privind cu atenție în jurul ei. Iată casa lui Bill, întunecată și tăcută sub rafalele ploii. Când se stabilise Judith acolo, lăsasem într-o zi copia mea după cheia lui Bill în cutia poștală. Așa mi se păruse corect. Însă în aceeași noapte el îmi lăsase un mesaj pe robotul telefonic, spunându-mi unde ținea cheia de rezervă. Nu mai discutaserăm pe urmă pe tema aceasta.

Am țâșnit sus pe verandă, am găsit cheia lipită cu bandă adezivă sub brațul scaunului din lemn și am descuiat ușa de la intrare. Îmi tremurau mâinile în asemenea hal, încât mă mir că n-am scăpat cheia și am nimerit încuietoarea de la prima încercare. Tocmai mă pregăteam să pășesc înăuntru, când mi-a venit un gând: urmele pașilor. Lăsam urme de tălpi ude oriunde aș fi mers prin casă. Asta însemna că-mi semnalizez poziția ca o firmă cu neoane albastre de la K-Mart. Ghemuindu-mă după parapetul verandei, mi-am scos hainele și încălțările și le-am aruncat în spatele tufelor groase de azalee care înconjurau casa. Mi-am stors coada. M-am scuturat energic ca o cățelușă, ca să scap de cât mai multă apă cu puțință. Apoi, am pășit în penumbra tăcută a bătrânei case Compton. Deși nu aveam vreme să cuget la așa ceva, m-am simțit categoric bizar să stau goală în hol.

Mi-am coborât privirea spre picioare. O baltă de apă. Am frecat-o cu talpa și am făcut un pas mare, până pe covorul ros care ducea din hol spre bucătăria din spate. N-am aruncat nici măcar o privire spre living (încăperea pe care Bill o numea uneori salon), nici nu m-am aventurat în sufragerie.

Bill nu-mi spusese niciodată precis unde dormea pe timp de zi. Înțelesesem că o astfel de informație constituie un uriaș secret pentru vampiri. Dar eram de o agerime rezonabilă, și avusesem destul timp la dispoziție ca să deduc câtă vreme am fost împreună. Deși eram convinsă că nu avea doar o singură ascunzătoare, una dintre ele se afla undeva lângă cămară, în bucătărie. El remodelase bucătăria și instalase o cadă cu jacuzzi, creând mai degrabă un soi de suprafață pentru spa, decât pentru gătit – ceea ce lui nu-i trebuia – însă lăsase neatinsă o mică încăpere separată. Nu știu dacă

fusese o cămară sau odaia valetului. Așa că am deschis ușa proaspăt oblonită și am intrat, închizând-o după mine. Acum, pe rafturile neobișnuit de înalte nu se aflau decât vreo câteva baxuri de sticle cu sânge și o șurubelniță. Am ciocănit în podea, în pereți. În panica mea și cu tot zgomotul furtunii defară, n-am putut să sesizez vreo diferență de sunet.

— Bill, lasă-mă să intru. Oriunde-ai fi, lasă-mă să intru! am zis, ca un personaj dintr-o sinistrală poveste cu fantome.

N-am auzit nimic, firește, deși am ascultat preț de câteva secunde într-o desăvârșită nemișcare. Nu ne mai împărțiserăm sângele de destul timp, și era încă ziuă, chiar dacă nu pentru multă vreme.

Porcăria naibii, mi-am zis. Dar tocmai atunci am descoperit o creștătură subțire în podea, exact lângă pragul ușii. Privind cu mare atenție, am remarcat că dunga aceea subțire se continua pe laturi. N-aveam timp s-o examinez mai îndeaproape. Cu inima bubuindu-mi în piept, din pur instinct și din pură disperare, am înfipt șurubelnița în creștătură și am ridicat, folosind-o drept pârgie. A apărut o gaură, și am plonjat în ea, lăsând să se închidă chepengul în urma mea. Mi-am dat seama că rafturile erau atât de înalte, ca să permită ridicarea chepengului până sus. Nu știam unde erau ascunse balamalele, și nici nu-mi păsa.

Pentru un lung, foarte lung moment, n-am făcut decât să zac grămadă, goală, pe pământul bătătorit, gâfâind, străduindu-mă să-mi revin în fire. Nu mă mișcasem atât de repede, atât de îndelungat, de când... de când fugisem ultima oară de cineva care voise să mă omoare.

M-am gândit: ar fi cazul să-mi schimb modul de viață. Nu era prima oară când gândeam astfel, nu era prima oară când mă hotărâam să-mi găsesc un mod de viață mai sigur.

Dar nu era ocazia potrivită pentru o meditație profundă. Era momentul să mă rog ca, oricine ar fi stat să doboare copaci peste aleea mea, respectivul „oricine” să nu mă găsească aici, în casă, goală-pușcă și lipsită de apărare, ascunzându-mă într-o văgăună împreună cu... Dar unde o fi Bill? Desigur, era întuneric beznă cu chepengul lăsat, și din moment ce în casă nu rămăsese nici măcar o lumină aprinsă, nimic nu putea pătrunde prin contururile deschizăturii, din cauza ușii de la cămară și a zilei întunecate de ploaie. Am pipăit prin întuneric, căutându-mi gazda fără voie. Oare să fi fost într-o altă ascunzătoare? Mă mira cât de vast era spațiul acela. Cât timp căutam, aveam timp să-mi închipui tot felul de insecte. Șerpi. Când ești goală-pușcă, nu-ți surăde ideea că te-ar putea atinge unele chestii în zone care rareori luau contact cu pământul pustiu. M-am târât în patru labe, pipăind, tresărind din când în când dacă simțeam (sau îmi imaginam) atingerea unor minuscule piciorușe pe piele.

Până la urmă, am dat de Bill, într-un colț. Încă era, evident, ca și mort. Oarecum spre și mai marea mea uimire, degetele mele m-au informat că și el, la rândul lui, era gol. În mod cert, era mai practic. De ce să-ți murdărești hainele? Știam că, ocazional, așa dormea și afară. M-am simțit atât de ușurată găsindu-l, încât chiar nu m-a mai interesat dacă e îmbrăcat sau nu.

Am încercat să deduc cam cât îmi luase drumul de la Merlotte's până acasă și cât durase goana prin pădure. Cea mai bună estimare era că mai aveam între treizeci și patruzeci și cinci de minute până la trezirea lui Bill.

M-am ghemuit lângă el, strângând în mână șurubelnița și ascultând cu toți nervii încordați orice sunet puteam să captez. Era posibil ca ei – misterioșii „ei” – să nu-mi dea de urmă aici, și nici să nu-mi găsească veșmintele. Dacă ar fi fost conform cu norocul meu obișnuit, sigur că-mi descopereau hainele și încălțările și-și dădeau seama că, în consecință, pătrusesem în casă, așa că aveau să intre și ei.

Mi-am permis o urmă de dezgust pentru faptul că dădusem fuga după protecție la bărbatul aflat cel mai aproape. Totuși, m-am consolată singură, nu atât musculatura lui mi-o doream, cât adăpostul casei. Iar asta era în regulă, nu? Oricum, nu mă preocupa excesiv corectitudinea politică într-un astfel de moment. Supraviețuirea se găsea mult mai sus pe lista mea de priorități. Iar Bill nu era tocmai la dispoziția mea, presupunând că ar fi dispus să...

— Sookie? I-am auzit murmurând.

— Bill, slavă Domnului că te-ai trezit!

— Ești dezbrăcată.

Poți să ai încredere în faptul că un bărbat va aduce totdeauna primul vorba despre așa ceva.

— Absolut, și-o să-ți explic de ce...

— Nu pot să mă trezesc deocamdată, a zis. Probabil e... cerul acoperit?

— Exact, furtună mare, întuneric ca naiba afară, și oameni...

— Bine, mai târziu.

Și-a adormit la loc.

Fir-ar să fie! Așa că nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă înghesui în el și să ascult. Oare lăsasem ușa de la intrare descuiată? Sigur c-o lăsasem. Și, exact în clipa în care mi-am dat seama de acest lucru, am auzi o scândură a podelei scârțâind deasupra. Intraseră în casă.

— ... nici picătură, a rostit o voce, probabil în hol. Am dat să mă târăsc spre chepeng, ca să aud mai bine... dar m-am oprit. Exista măcar o șansă ca ei – și dacă descopereau chepengul și reușeau să-l deschidă – tot să nu ne vadă, pe mine și pe Bill. Eram departe, într-un colț, și spațiul era destul de întins. Poate că fusese un soi de pivniță, sau ceva cât se putea de asemănător unei pivnițe, într-un loc cu pânza freatică situată atât de sus.

— Mda, dar ușa era descuiată. Trebuie să fi intrat aici.

Era o voce nazală, care se auzea mai aproape decât înainte.

— Și a zburat peste podea, fără să lase vreo urmă de talpă? După o ploaie atât de torențială ca asta?

Vocea sarcastică era puțin mai profundă.

— Nu știm ce anume o fi.

Cel care s-a auzit vorbea pe nas.

— Nu e vampir, Kelvin. Asta știm.

— Poate-o fi vârcolac, sau cam așa ceva, Hod, și-a dat cu părerea Kelvin.

— Vârcolac? Pufnetul de neîncredere a răsunat prin casa întunecată. Hod chiar le avea cu sarcasmul.

— N-ai văzut ce urechi avea tipul? De-a dreptul incredibil. Nu mai poți să știi nimic în zilele noastre, și-a dădăcit Kelvin camaradul.

Urechi? Vorbeau despre Dermot. Ce i-or fi făcut? M-a cuprins rușinea. Abia acum mă gândeam pentru prima oară că era posibil să-mi fi doborât străunchiul.

— Mda, și? Probabil c-o fi vreun obsedat de-ăla de science-fiction, a replicat Hod, dând impresia că nu acordă prea mare importanță propriilor spuse. Auzeam dulapuri deschise și închise. Nici gând să fi intrat eu în astfel de locuri.

— Noo, frate, sunt sigur că erau reale. Nu tu cicatrice, nu tu nimic. Poate-ar fi trebuit să-i iau una.

Să-i ia una? M-am cutremurat.

Kelvin, aflat mai aproape de cămară decât Hod, a zis:

— Eu mă duc sus, să verific prin camerele de-acolo.

Și am auzit cum zgomotul ghetelor lui devine tot mai slab, apoi scârțâitul îndepărtat al treptelor, pașii înăbușiți de grosimea covoarelor. Cu mare greutate, i-am urmărit mișcările la etaj. Mi-am dat seama când a fost exact deasupra mea, în încăperea care deduceam că ar fi dormitorul principal, cel în care dormisem câtă vreme fusesem cu Bill.

După plecarea lui Kelvin, Hod a rătăcit încoace și-ncolo, deși nu părea prea interesat de mine.

— Bun... nimeni pe-acolo, a anunțat Kelvin, când s-a întors în fosta bucătărie. Dar ce-o căuta o cadă cu jacuzzi în casă?

— E o mașină afară, a rostit Hod, gânditor.

Vocea i se auzea mult mai aproape, exact lângă ușa deschisă a cămării. Se gândea la cum avea să ajungă înapoi în Shreveport, să facă un duș fierbinte, să îmbrace haine uscate, poate să și facă sex cu nevastă-sa. Ptiu! Și alte câteva detalii în plus. Kelvin era mai prozaic. Voia să-și primească plata, așa că voia să mă predea. Cui? Fir-ar al naibii, la asta nu se gândea. Am simțit cum mi se prăbușește inima, chiar aș fi putut să jur că-mi ajunsese deja la degetele de la picioare. Degetele mele goale de la picioare. Bine că-mi făcusem unghiile cu ojă de curând. Irelevant!

O dungă strălucitoare de lumină a apărut pe contururile subțiri, foarte subțiri, ale chepengului, sau trapei, sau cum o mai fi numit-o Bill. Se aprinsese becul în cămară. Am rămas nemișcată ca un șoricel, încercând să respir superficial și fără zgomot. Mă gândeam cum s-ar simți Bill dacă aș fi omorâtă chiar lângă el. Irelevant!

Totuși, nu s-ar fi simțit bine.

Am auzit un scârțâit și mi-am dat seama că unul dintre indivizi se oprire drept deasupra mea. Dacă fi putut să-mi deconectez creierul, aș fi făcut-o. Eram atât de conștientă de viața din mințile altora, încât îmi venea greu să cred că ar putea cineva să ignore prezența unui creier conștient, mai ales unul atât de agitat ca al meu.

— E numai sânge aici, l-am auzit pe Hod, atât de aproape, încât am tresărit brusc, surprinsă. Din ăla îmbuteliat. Kelvin, casa asta înseamnă că-i aparține unui vampir!

— N-are importanță, atât timp cât nu e treaz. Sau trează. Auzi, ai avut vreodată o femeie-vampir?

— Nu, și nici nu vreau. Nu-mi place să mi-o trag cu moartele. Sigur, în unele seri, nici Marge nu-i cu mult mai grozavă.

Kelvin a izbucnit în râs.

— Ar fi bine să nu te-audă spunând așa ceva, frate.

— Nu-i niciun pericol, a replicat Hod, râzând și el.

Și, cu asta, a ieșit din cămară. Fără să stingă lumina, ticălos risipitor! Evident, faptul că Bill și-ar da seama că fusese cineva aici nu-l preocupa pe Hod. Prin urmare, era prost de-a dreptul.

Și atunci, s-a trezit Bill. De data aceasta, era ceva mai vioi, și în clipa în care l-am simțit mișcându-se, m-am aplecat peste el și i-am astupat gura cu palma. S-a încordat din toți mușchii și am mai avut timp să exclam în gând O, nu! Înainte ca el să mă miroasă, să mă recunoască.

— Sookie? a zis, dar nu la volumul normal.

— Ai auzit ceva? a întrebat Hod de deasupra.

A urmat un prelungit moment de tăcere însuflețită, atentă.

— Șșt, am răsuflat, drept în urechea lui Bill.

O mână rece s-a ridicat și mi-a coborât pe picior. Aproape că-i simțeam surprinderea lui Bill – încă o dată – din clipa în care și-a dat seama că sunt goală... Încă o dată. Și mi-am dat seama în care clipă i-a pătruns în conștiință faptul că auzise o voce venind de deasupra.

Bill pune fragmentele cap la cap. Nu știam la ce concluzie avea să ajungă, dar înțelegea că suntem în pericol. Mai era conștient și că avea o femeie complet goală peste el, și am simțit altceva zvâcnind. Exasperată și amuzată în același timp, am fost nevoită să-mi strâng cu putere buzele ca să-mi înăbuș chicotitul. Irelevant!

Și atunci, Bill a adormit la loc.

Afurisitul ăla de soare nu mai avea de gând să apună? Bill mă înnebunea tot trezindu-se și adormind la loc. Era ca și cum aș fi ieșit cu cineva suferind de pierderi ale memoriei pe termen scurt.

Și uitasem complet să ascult și să mă simt îngrozită.

— Noo, n-aud nimic, a zis Kelvin.

Zăcând deasupra involuntarei mele gazde, parcă stăteam peste o pernă rece și tare, cu păr.

Și în erecție. Pentru ceea ce părea să fie a zecea oară, Bill s-a trezit.

Am lăsat aerul să-mi iasă din piept fără zgomot. De data aceasta, Bill era complet treaz. M-a cuprins cu brațele, însă a fost suficient de gentleman ca să nu le miște, să nu exploreze, cel puțin deocamdată. Ascultam amândoi: îl auzise și el pe Kelvin vorbind.

Până la urmă, două perechi de picioare au traversat podeaua din lemn, și am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Am răsuflat, ușurată. Bill m-a strâns mai tare în brațe și s-a rostogolit astfel încât să ajungă deasupra mea.

— E cumva Crăciunul? m-a întrebat strâns lipit de mine. Ești cumva un cadou anticipat?

Am râs, dar tot încercând să fac cât mai puțin zgomot.

— Îmi pare rău că am intrat nepoftită în casă, Bill, i-am zis, cu o voce foarte scăzută. Numai că mă urmăreau.

I-am explicat foarte pe scurt, având grijă să-i spun unde-mi aruncasem hainele și de ce se aflau indivizii acolo. I-am simțit pieptul umflându-se puțin, și mi-am dat seama că râdea pe tăcute.

— Sunt îngrijorată rău pentru Dermot, i-am zis. Vorbeam aproape în șoaptă, ceea ce făcea ca întunericul să pară ciudat de intim, ca să nu mai vorbesc și despre suprafața mare de piele aflată în contact.

— Ești aici de ceva vreme, a zis el, cu vocea la nivelul normal.

— Da.

— Mă duc să mă asigur că au plecat, dacă tot nu vrei să mă lași să fac „inaugurarea” mai devreme, m-a anunțat Bill, și am avut nevoie de un minut până să înțeleg ce-a vrut să spună.

M-am pomenit zâmbind pe întuneric. Bill s-a desprins de mine cu blândețe și i-am văzut trupul alb mișcându-se fără zgomot prin penumbră. După ce-a ascultat o clipă, a împins chepengul. Aspra lumină electrică a inundat pivnița. Era un asemenea contrast, încât a trebuit să-mi închid ochii, ca să le ofer răgazul pentru adaptare. Până să reușesc, Bill se furișase deja în casă.

N-am auzit nimic, oricât mi-aș fi ciulit urechile. La un moment dat, m-am săturat de așteptare – mă simțeam de parcă aș fi stat ghemuită acolo, pe pământul gol, de o veșnicie – așa că m-am săltat afară prin chepeng cu mult mai puțină grație și mult mai mult zgomot decât Bill. Am stins becul pe care Kelvin și Hod îl lăsaseră aprins, cel puțin parțial din cauză că lumina mă făcea să mă simt cam de două ori mai goală. Am privit cu precauție pe o fereastră din sufragerie. Pe întuneric, îmi era greu să fiu sigură, dar mi s-a părut că arborii nu se mai unduiau în bătaia vântului. Ploaia însă continua neabătută. Am zărit un fulger în depărtare, spre nord. În schimb, n-am văzut răpitori, sau cadavre, sau orice altceva nelalocul lui în peisajul îmbibat de umezeală.

Bill nu-mi dădea impresia că s-ar grăbi să se întoarcă la mine și să-mi spună ce se-ntâmplă. Vechea masă din sufragerie era acoperită cu un soi de șal cu franjuri, așa că l-am smuls de pe masă și m-am înfășurat în el, sperând să nu fi fost cine știe ce moștenire de familie sacră pentru un Compton. Avea găuri și un model mare înflorat, așa că grijile mele nu erau prea mari.

— Sookie, am auzit vocea lui Bill din spatele meu, și am sărit cât colo, țipând ascuțit.

— Ești amabil să nu mai faci așa ceva? i-am zis. Am avut parte de destule surprize neplăcute pe ziua de azi.

— Scuză-mă, mi-a răspuns. Ținea în mână un prosop de bucătărie, cu care-și ștergea părul. Am intrat prin spate, mi-a explicat.

Era și acum gol, însă mi se părea ridicol să trag vreo concluzie de orice fel pe tema asta. Îl mai văzusem de atâtea ori gol pe Bill. El mă privea din cap până-n picioare, cu un soi de expresie nedumerită pe chip.

— Sookie, porți șalul spaniol al mătușii mele Edwina? m-a întrebat.

— A, îmi cer scuze, i-am zis. Zău, Bill. Era aici și mi-era frig; mi-a intrat umezeala în oase și simțeam nevoia să mă acopăr. Îmi cer scuze.

M-am gândit să-l iau de pe mine și să i-l înmânez, dar în aceeași clipă m-am și răzgândit.

— Arată mai bine pe tine decât pe masă, a comentat el. În plus, e și găurit. Ești gata să te duci acasă și să vezi ce s-a întâmplat cu străunchiul tău? Și unde-ți sunt hainele? Nu cumva... Nu cumva ți le-au scos indivizii ăia? Te-au... Ți-au făcut vreun rău?

— Nu, nu, m-am grăbit să-i răspund. Ți-am zis că a trebuit să mi le arunc, ca să nu vadă picăturile de apă. Sunt afară, în față, după tufe. Nu puteam să le las la vedere, normal.

— Normal, a încuviințat Bill, care părea adâncit în gânduri. Dacă nu te-aș fi cunoscut atât de bine, aș fi crezut – și scuză-mă dacă te ofensez – că ai pus la cale întregul scenariu ca pretext să ajungi din nou în pat cu mine.

— A! Adică, aproape că ți-ar veni să crezi că aș fi ticluit toată povestea, ca să pot apărea goală în fața ta, cerând ajutor, ca o do'n'șoară la ananghie, având nevoie ca marele și puternicul vampir Bill, și el la fel de gol, să mă salveze de răpitorii cei răi?

Mi-a răspuns cu un semn de încuviințare, arătând puțin stânjenit.

— Mi-ar fi plăcut să am suficient timp liber ca să mai zăbovesc pe-aici și să mă gândesc la astfel de lucruri, am zis, admirând faptul că o minte era capabilă să conceapă o cale atât de ocolită pentru obținerea a ceea ce-și dorește. Dar cred, am continuat, că doar dacă băteam la ușa ta, cu o expresie de femeie singură, probabil că aș fi ajuns unde voiam, dacă ăsta ar fi fost scopul meu. Sau puteam să zic numai „Ce zici, barosane?” Nu cred că era nevoie să fiu goală și în pericol, ca să te dau în clocot. Este?

— Ai absolută dreptate, a încuviințat el, zâmbind ușor. Și ori de câte ori ți-ar plăcea să încerci vreo altă șmecherie, m-aș bucura să-mi joc rolul. E cazul să-mi cer scuze din nou?

I-am întors zâmbetul.

— Nu e necesar. Bănuiesc că nu ai vreun impermeabil, nu?

Evident că n-avea, dar o umbrelă tot a găsit. În scurt timp, mi-a adus hainele de după tufe. Până le-am stors și le-am pus în uscător, el a dat fuga la etaj, în camera lui, în care nu dormea niciodată, să îmbrace o pereche de blugi și un tricou fără mâneci: sărăcie mare, pentru unul ca Bill!

Veșmintele mele aveau nevoie de prea mult timp până să se usuce, așa că, înfășurată în șalul spaniol al mătușii Edwina și la adăpostul umbrelei albastre a lui Bill, m-am urcat în mașina lui. A ieșit pe Hummingbird Road și a pornit în direcția casei mele. În apropiere, a oprit motorul, a sărit jos și a înlăturat trunchiul de copac de pe alee la fel de ușor pe cât ar fi ridicat o scobitoare. Ne-am reluat apoi drumul spre casă, trecând pe lângă sărmana mea mașină, cu portiera din dreptul volanului încă deschisă în ploaie. Interiorul era îmbibat de apă, însă fără contribuția așa-zișilor mei răpitori. Cheia se afla încă în contact, geanta îmi era tot pe scaunul din față, alături de cumpărăturile care-mi mai rămăseseră.

Bill a privit spre recipientul din plastic în care fusese laptele, și eu m-am întrebat pe care dintre ei îi lovisem, pe Kelvin sau pe Hod?

Ne-am oprit amândoi mașinile la intrarea din spate, însă în timp ce eu îmi adunam geanta și sacoșele de cumpărături, Bill coborâse deja și se dusesse în casă. Mi-am permis o clipă de îngrijorare la gândul că nu știam cum să-mi usuc mașina, înainte de a mă concentra asupra situației de criză din apropiere. M-am dus cu gândul la ce pățise zâna pe nume Cait, așa că grija față de tapițeria automobilului mi-a pierit din minte cu o viteză mulțumitoare.

Am intrat, stângace, în casă. Mi-era greu să mă descurc cu șalul în care eram înfășurată, cu umbrela, geanta, sacoșa cu sângele îmbuteliat, plus tălpile mele goale. Îl auzeam pe Bill umblând prin casă și mi-am dat seama că a găsit ceva când m-a strigat „Sookie!” pe un ton imperios.

Dermot zăcea, inconștient, pe podeaua podului, lângă aparatul pentru rașchetat pe care-l închiriase, acesta fiind trântit pe o parte și deconectat. Căzuse cu fața în jos, motiv pentru care mi-am imaginat că fusese cu spatele la ușă, cu mașina în funcțiune, când apăruseră atacatorii în casă. Când își dăduse seama că nu mai e singur și deconectase aparatul, fusese deja prea târziu. Părul îi era plin de sânge închegat, și rana arăta oribil. Înseamnă că avuseseră la ei cel puțin o armă.

Bill stătea ghemuit, țeapăn, deasupra trupului nemișcat. Fără să se întoarcă spre mine, mi-a zis:

— Nu pot să-i dau din sângele meu.

Ca și cum i-aș fi cerut-o.

— Știu, i-am răspuns, surprinsă. Doar e zână.

L-am ocolit pe Dermot și am îngenuncheat de cealaltă parte a lui. Din poziția aceasta, puteam să-i văd fața lui Bill.

— Înapoi, i-am poruncit. Înapoi. Du-te jos, imediat!

Mirosul sângelui de zână, îmbătător pentru vampiri, probabil că i se părea lui Bill că umple întregul pod.

— Aș putea să-l curăț cu limba, a propus Bill, fixând rana cu o privire pofticioasă.

— Nu, pentru că n-ai mai putea să te oprești. Pleacă, Bill! Du-te!

În ciuda ordinelor mele, fața lui Bill s-a lăsat mai jos, mai aproape de capul lui Dermot. M-am împins înainte și l-am plesnit din toate puterile.

— Trebuie să pleci, am zis, deși simțeam o nevoie atât de mare de a-mi cere scuze, încât îmi venea să tremur. Expresia de pe chipul lui Bill era cumplită. Furie, nesaț, luptă pentru recăpătarea autocontrolului...

— Mi-e foarte foame, a șoptit, mâncându-mă din ochi. Hrănește-mă, Sookie.

Pentru o clipă, am crezut că mi-a sosit momentul Alegerilor Proaste. Cea mai proastă alegere ar fi fost să-l las pe Bill să-l muște pe Dermot. Următoarea, în ordine ascendentă, ar fi fost să-l las pe Bill să mă muște pe mine, fiindcă în atmosfera aceea încărcată de îmbătătorul miros al sângelui de zână, nu puteam fi sigură că s-ar mai opri la timp. Toate acestea mi-au trecut prin minte cu iuțea fulgerului, în timp ce Bill se lupta să se stăpânească. Până la urmă, a izbutit... dar totul a atârnat de cel mai subțire fir de păr.

— Mă duc să văd dac-au plecat, mi-a zis, în timp ce pornea, împleticindu-se, spre scară. Până și cu propriul trup se războia. Era clar că absolut toate instinctele îi cereau să bea sânge, cumva, indiferent

cum, din cei doi apetisanți și ispititori donatori aflați la îndemână, în timp ce mintea îi poruncea să plece naibii de-aici, până nu se întâmpla ceva cumplit. Dacă-ș fi avut și o altă persoană prin preajmă, nu sunt convinsă că nu i-aș fi aruncat-o lui Bill, atât de tristă mă simțeam din cauza lui.

Totuși, a reușit să coboare treptele și am auzit ușa trântindu-se în urma lui. Pentru eventualitatea în care și-ar pierde controlul, m-am grăbit să cobor la rândul meu și să încui ambele uși din spate, astfel încât măcar să fiu prevenită dacă s-ar întoarce.

Am aruncat o privire prin living, să văd dacă ușa din față era tot încuiată, așa cum o lăsasem. Era. Dar, până să mă întorc sus, la Dermot, m-am dus să-mi iau arma de vânătoare din dulap.

Era acolo încă, și mi-am permis să savurez momentul de ușurare. Aveam noroc că indivizii n-o furaseră. Căutările lor probabil că fuseseră superficiale. Sigur ar fi descoperit ceva atât de valoros ca pușca de vânătoare, dacă n-ar fi căutat ceva mai voluminos: pe mine.

Cu pușca Benelli în mână, m-am simțit mult mai bine, așa că am înhățat trusa de prim-ajutor și am luat-o cu mine în pod. Am urcat șontac treptele și am îngenuncheat iarăși lângă străunchiul meu. Începeam să fiu al naibii de sătulă de faptul că eram nevoită să mă descurc cu șalul acela enorm, care de desfăcea în cele mai neconvenabile momente. M-am întrebat pentru o clipă cum s-or descurca femeile indiene, însă n-aveam timp să mă îmbrac, până nu-l ajutam pe Dermot.

Cu un tampon steril, i-am curățat sângele de pe craniu, astfel încât să-i pot examina rana. Arăta rău, dar mă așteptasem la asta: rănila la cap mereu arată urât. Bine măcar că nu mai sângera. Și, în timp ce mă ocupam de capul lui Dermot, purtam o aprigă controversă cu mine însămi, gândindu-mă dacă să chem o ambulanță. Nu eram sigură că ambulanța ar putea să ajungă aici fără să se amestece Kelvin și Hod... asta nu trebuia să fie o grijă. Eu și cu Bill ajunseserăm aici fără să fim oprți.

Mai important era că nu știam sigur cât de compatibilă este fiziologia zânelor cu tehnicile medicale umane... Îndeajuns cât să fie posibilă încrucișarea dintre oameni și zâne, asta o știam, ceea ce venea în sprijinul opiniei cum că asistența medicală umană ar fi favorabilă, dar oricum...

Deodată, Dermot a scos un geamăt și s-a rostogolit pe spate. I-am strecurat un prosop sub cap taman la timp. A tresărit de durere.

— Sookie, mi-a zis. De ce ești îmbrăcată într-o față de masă?

12

— Ai amândouă urechile, l-am asigurat, simțind un val de ușurare atât de puternic, încât era să mă prăbușesc. I-am atins ușurel vârfulurile, ca să poată fi sigur.

— Și de ce nu le-aș avea? s-a mirat Dermot. Era dezorientat și, luând în considerare cantitatea de sânge pe care o pierduse, mi se părea de înțeles. Cine m-a atacat? s-a interesat el.

L-am privit, neștiind precis ce să fac. Era cazul să-mi iau inima în dinți. Așa că l-am sunat pe Claude.

— Telefonul lui Claude, a răspuns o voce profundă pe care am identificat-o ca aparținându-i lui Bellenos, elful.

— Bellenos, sunt eu, Sookie. Nu știu dacă-ți amintești de mine, dar am fost pe-acolo alaltăieri, cu prietenul meu Sam...

— Da, a zis el.

— Uite care-i treaba. Cineva l-a atacat pe Dermot și e rănit, iar eu am nevoie să aflu dacă există vreun lucru pe care ar trebui sau pe care n-ar trebui să-l fac în cazul unei zâne rănite. Orice în afară de ce se face la oameni.

— Cine l-a rănit?

Vocea lui Bellenos devenise mai tăioasă.

— Doi bărbați, umani, care au pătruns în casă căutându-mă pe mine. Nu eram acasă, dar Dermot era, și pusese mașinăria aia în funcțiune, și nu prea putea să-i audă; se pare că l-au lovit la cap. Nu știu cu ce.

— S-a oprit hemoragia? a întrebat el, și i-am auzit în fundal vocea lui Claude.

— Da, sângele s-a coagulat.

A urmat un zumzet de voci, în timp ce Bellenos s-a consultat cu mai multe persoane, sau cel puțin așa mi-a dat impresia.

— Vin eu, m-a anunțat Bellenos. Claude îmi spune că nu e bine-venit în casa ta în momentul actual, așa că vin eu în locul lui. Va fi drăguț să mai ies din clădirea asta. Nu mai sunt oameni pe acolo, în afară de tine? Fiindcă n-aș mai putea să trec.

— Nimeni în afară de mine, cel puțin deocamdată.

— Ajung în scurt timp.

I-am transmis această informație lui Dermot, care n-a făcut decât să-și arate nedumerirea. Mi-a mai spus de vreo două ori că nu înțelege ce caută pe podea, și a început să mă îngrijoreze. Bine măcar că părea mulțumit să stea acolo.

— Sookie!

Înainte de începerea ploii, Dermot deschisese ferestrele, din cauza mașinăriei. Așa că l-am auzit clar pe Bill strigându-mă.

M-am târât până la fereastră, cu franj urii fluturând.

— Cum se simte? m-a întrebat Bill, menținându-se la o distanță apreciabilă. Cum aș putea să vă ajut?

— Ai fost minunat, i-am răspuns, cu toată sinceritatea. O să vină cineva din Monroe, din partea zânelor, Bill, așa că mai bine te-ai întoarce acasă. Când mi se usucă hainele, ai putea doar să mi le lași pe treptele din spatele casei, într-o zi când n-o să plouă? Sau numai să le lași pe veranda ta din față, pot să vin oricând să le iau.

— Simt că te-am dezamăgit, a zis el.

— Cum asta? Mi-ai oferit un loc în care să mă ascund, mi-ai eliberat aleea, mi-ai verificat locuința, ca să nu mă mai atace și altcineva...

— Dar nu i-am omorât, a replicat el. Și mi-ar fi făcut plăcere.

Nu prea pot spune că m-aș fi simțit înfricoșată de o astfel de mărturisire. Începeam să mă obișnuiesc cu declarațiile extreme.

— Ei, nu-ți face probleme, l-am liniștit eu. O s-o facă altcineva, dacă s-or mai ține de chestii de-astea.

— Ai idee cine i-a angajat?

— Mă tem că nu, i-am răspuns, și chiar îmi regretam neștiința. Aveau de gând să mă lege în nu știu ce vehicul și să mă ducă undeva, asta știu.

Nu văzusem vehiculul în gândurile lor, așa că partea aceasta era neclară.

— Unde-și parcase mașina?

— Nu știu. Eu n-am văzut vreuna.

Și chiar nu avusesem timp să mă gândesc la așa ceva.

Bill m-a privit cu jind.

— Mă simt inutil, Sookie. Știu că ai nevoie de ajutor ca să-l cobori pe scară, dar nu îndrăznesc să mă mai apropiu de el iar.

Deodată, Bill a întors capul cu o mișcare atât de bruscă, încât m-a făcut să clilesc. Și, o secundă mai târziu, dispăruse.

— Am sosit, a strigat cineva la ușa din spate. Sunt Bellenos, elful, vampirule. Anunț-o pe Sookie că am venit să-mi văd prietenul, pe Dermot.

— Un elf! N-am mai văzut unul ca tine de peste un secol, i-am auzit vocea lui Bill, mult mai slabă.

— Și nici n-o să mai vezi până cel puțin peste un secol, a replicat Bellenos cu vocea lui profundă. N-am mai rămas chiar mulți.

Am coborât din nou treptele, cât de repede am fost în stare fără să-mi rup gâtul. Descuind ușa din spate, am traversat veranda ca să descui și ușa acesteia. Prin geam, îi vedeam atât pe elf, cât și pe vampir.

— Dacă tot ai venit, eu o să-mi văd de drum, a zis Bill. Aici nu pot să fiu de vreun ajutor.

Era afară, în curte. Aspra lumină a becului de securitate montat pe stâlp îl făcea să arate mai alb ca albul însuși, cu adevărat nepământean. Ploaia doar mai picura acum, însă aerul mirosea puternic a umezeală. N-aș fi crezut c-o să dureze atât de mult.

— Amețit de sânge de zână? l-a întrebat Bellenos. Și el era palid, dar nimeni nu poate fi într-atât de spălăcit ca un vampir. Pistruii de un maro deschis ai lui Bellenos păreau umbre pe fața lui, și părul neted dădea impresia că e un șaten și mai închis. Elfii miros altfel decât zânele, i-a explicat el.

— Da, așa e, a răspuns Bill, și i-am simțit dezgustul în voce. Mirosul lui Bellenos părea să țină la distanță cel puțin un vampir. Poate reușeam să răzui câteva celule epiteliale de-ale lui Bellenos și să le împrăști peste străunchiul meu, ca să-l pot scăpa de vampiri. O, Doamne, cum aveam să mă descurc pentru întâlnirea cu Eric și Pam?

— Ați terminat cu schimbul de politețuri? le-am strigat. Fiindcă lui Dermot chiar i-ar prinde bine puțin ajutor.

Bill a dispărut în pădure, iar eu i-am deschis ușa elfului. El mi-a zâmbit și mi-a fost greu să nu tresar când i-am zărit dinții lungi și ascuțiți.

— Intră, i-am zis, deși știam că avea să intre chiar și fără să fie invitat.

În timp ce-l conduceam prin bucătărie, privea în jur cu o oarecare curiozitate. Mi-am săltat învelitoarea care se târa pe jos, ca să i-o pot lua înainte pe scară, sperând ca Bellenos să nu se bucure de cine știe ce priveliște. Când am ajuns în pod, până să pot spune eu ceva, elful era deja în genunchi lângă Dermot. După o scurtă examinare, Bellenos l-a întors pe o parte, ca să-i studieze rana. Ciudații lui ochi oblici, căprui, erau concentrați asupra prietenului rănit.

Ei bine, poate să fi aruncat o scurtă privire și spre umerii mei goi.

Sau nu chiar scurtă.

— E cazul să te îmbraci, mi-a zis Bellenos, cu brutalitate. Prea multă piele omenească pentru mine.

OK, interpretasem total greșit privirea lui, spre rușinea mea. Exact la fel cum fusese respins Bill de mirosul lui Bellenos, era și Bellenos dezgustat de vederea mea.

— Mă duc bucuroasă să îmbrac haine adevărate, dacă are cine să stea cu Dermot.

— Bine, m-a aprobat Bellenos.

Oricât de grosolan putea să fie Claude, Bellenos îl întrecea. De fapt, era aproape distractiv. L-am rugat pe Bellenos să-l care pe Dermot până în camera pentru oaspeți de la parter, și le-am luat-o înainte, ca să mă asigur că încăperea era în regulă. După o privire superficială, asigurându-mă că era cuvertura bine trasă pe deasupra cearșafurilor, m-am dat deoparte, făcându-i loc lui Bellenos, care-l căra pe Dermot de parcă ar fi fost un copil, deși Dermot sigur fusese mai greu de manevrat pe scara îngustă.

După ce l-a așezat pe Dermot pe pat, am dat fuga în camera mea să mă îmbrac. Nu pot să vă spun cât de ușurată am fost să-mi pot desfăce șalul acela franj urat și înflorat și să-mi pun o pereche de jeansi (nu scurți, din respect pentru aversiunea față de pielea omenească a lui Bellenos). Era prea cald ca să-mi treacă măcar prin minte o bluză cu mâneci lungi, însă umerii mei ofensatori erau cuviincios acoperiți de un tricou în dungi.

Dermot era pe deplin conștient când m-am întors să văd ce face. Bellenos stătea în genunchi lângă pat, mângâindu-i lui Dermot părul auriu și vorbindu-i într-o limbă necunoscută mie. Străunchiul meu era treaz și lucid. Inima a început să-mi bată într-un ritm mai vesel când Dermot chiar mi-a zâmbit, deși nu era decât o umbră a zâmbetului său obișnuit.

— Ție nu ți-au făcut nimic, a zis, evident ușurat. Până acum, nepoată, se pare că e mai periculos să locuiesc cu tine decât cu cei din neamul meu.

— Îmi pare foarte rău, i-am răspuns, așezându-mă pe marginea patului și luându-i mâna într-a mea. Nu știu cum de au putut să intre în casă, cu toate dispozitivele magice de pază instalate. Cei care-mi vor răul era vorba că n-ar putea să pătrundă, fie că sunt eu acasă, fie că nu.

Cu tot sângele pe care-l pierduse, Dermot s-a înroșit.

— Asta a cam fost din vina mea.

— Cum? m-am mirat, fixându-l cu privirea de sus. De ce?

— A fost vorba despre magie omenească, mi-a explicat, ferindu-se să-mi întâlnească privirea. Mica ta prietenă vrăjitoare, o fi ea destul de bună pentru oameni, însă magia zânelor e mult, mult mai puternică. Așa că i-am destrămat farmecele și aveam de gând să le întind pe ale mele în jurul casei, de îndată ce terminam de rașchetat podeaua.

Nu-mi trecea prin cap nimic de spus la așa ceva.

A urmat un moment de tăcere sufocantă.

— Ar fi cazul să ne ocupăm de capul tău, am zis deodată, cu vioiciune.

I-am mai curățat puțin rana și am tamponat-o cu Neosporin. Categoriec, nu mă încumetam să i-o cos, deși eram de părere că trebuia s-o facă cineva. Dar, când am pomenit despre copci, atât zâna, cât și elful s-au arătat total dezgustați de idee. Așa că i-am lipit câteva pansamente în cruce peste rană, ca să i-o mențină închisă. Mi-am imaginat că mai mult de-atât n-am ce să fac.

— Acum o să-l tratez eu, a intervenit Bellenos, și am fost încântată să aflu că intenționa să participe activ, nu doar cu cărarea lui Dermot din pod până în pat. Nu că n-ar fi fost de ajutor, dar, într-un fel, mă așteptasem la ceva mai mult. Sigur că sângele celui care l-a vătămat ar fi cel mai bun, a zis el, și poate reușim să facem ceva în sensul acesta, dar deocamdată...

— Ce-o să faci? m-am interesat, sperând că voi putea să privesc și să învăț.

— O să-i suflu în gură, mi-a răspuns Bellenos, ca și cum aș fi fost o proastă dacă nu știam asta. Reacția mea de uimire l-a nedumerit. A ridicat din umeri, de parcă aș fi prea ignorantă ca să-mi poată explica prin cuvinte. Poți să te uiți, dacă vrei, mi-a zis, apoi și-a coborât privirea spre Dermot, care i-a făcut un semn de încuviințare, apoi a tresărit.

Bellenos s-a întins pe pat, lângă Dermot, și l-a sărutat pe gură.

Categoriec nu m-am gândit niciodată că o rană ar putea fi tratată astfel. Dacă lipsa mea de cunoștințe în privința metodelor folosite de zâne îl surprinsese, pe mine tocmai surprinderea lui mă uluia.

După o clipă, am înțeles că, deși gurile lor erau lipite, elful sufla aerul din propriii plămâni în cei ai lui Dermot. Desprinzându-se și umplându-și din nou plămânii, Bellenos a repetat procedura.

Am încercat să-mi imaginez un medic uman tratându-și astfel pacientul. La judecată! Deși îmi dădeam seama că nu exista un substrat sexual – în fine, nu fățiș –, tot era ceva puțin prea personal pentru mine. Poate că era un moment favorabil pentru dereticat. Am adunat tampoanele sterile folosite și ambalajele pansamentelor, le-am azvârlit în coșul pentru gunoi din bucătărie și, dacă tot rămăsesem singură, mi-am permis un mic răgaz pentru smiorcăială.

Mda, magia zânelor probabil era grozavă, dacă o întrebuințai. Farmecele Ameliei or fi fost ele umane și, în consecință, de calitate inferioară, însă fuseseră la locul lor, ca să mă apere. Până când le înlăturase Dermot... și mă lăsase fără absolut nimic.

— Boule, am bombănit, frecând blatul de lucru din bucătărie cu suficientă forță, încât să extermin bacteriile prin strivire. Mai supărată de-atât n-aveam cum să fiu, din moment de rău înțelesul sentiment de superioritate al lui Dermot avusese ca deznodământ rănirea lui gravă la cap.

— Se odihnește și se vindecă, m-a informat Bellenos. Foarte curând, eu și cu el vom avea ceva de făcut.

Intrase în bucătărie prin spatele meu, fără să simt nici măcar o schimbare a aerului. Lui chiar îi făcea plăcere să mă vadă sărind ca arsă. A izbucnit în râs, ceea ce mi s-a părut ciudat, pentru că râdea cu gura larg căscată, ca și cum ar fi gâfâit. Râsul lui semăna mai degrabă cu un „hiihiihii” răsuflat, decât cu un hohot omenesc.

— Poate să se deplaseze? l-am întrebat, încântată, dar surprinsă.

— Da, mi-a răspuns Bellenos. În plus, mi-a zis c-o să ai oaspeți vampiri mai târziu, și oricum el ar trebui să fie altundeva.

Cel puțin, Bellenos nu mă certa pentru faptul că așteptam oaspeți vampiri, și nici nu-mi cerea să-mi anulez planurile, ca să-l menajez pe rănitul Dermot.

M-am gândit dacă să-l sun pe Eric și să contramandăm mica noastră întrunire. Dar mi-am dat seama că era întru totul posibil ca Hod și Kelvin să fie parte integrantă din același război, chiar dacă o parte mai neîndemânică.

— Așteaptă-mă aici un minut, te rog, i-am cerut, politicoasă, și m-am dus să discut cu Dermot.

Stătea în capul oaselor pe pat; mi-am irosit o secundă ca să-i mulțumesc Ameliei pentru faptul că făcuse patul înainte de plecare, chiar dacă trebuia să schimb cearșafurile, dar asta puteam s-o fac când aveam chef... OK, era vremea să încetez cu însemnările gospodărești, din moment ce Dermot arăta atât de palid și de curajos. Când m-am așezat lângă el, m-a cuprins într-o îmbrățișare surprinzător de viguroasă. I-am întors-o cu mult interes.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, i-am zis, sărind peste întreaga problemă a dispozitivelor magice. Ești sigur că vrei să te duci în Monroe? Pot să contramandez treaba de astă-seară. Te-aș îngriji bucuroasă.

Dermot a rămas tăcut pentru câteva clipe. Îi simțeam răsuflarea pe brațele mele, iar mirosul pielii lui mă învăluia. Firește că nu mirosea ca Jason, deși i-ai fi putut lua drept gemeni.

— Îți mulțumesc că nu mi-ai mai tras un perdaf, mi-a zis. Vezi, încep să stăpânesc vorbirea umană, a adăugat, izbutind un zâmbet autentic. Ne vedem mai târziu. Eu și Bellenos avem de dus la îndeplinire o sarcină.

— Ar trebui s-o iei mai ușor. Ai fost rănit destul de grav. Cum te simți?

— Mai bine, de la o clipă la alta. Bellenos și-a împărțit răsuflarea cu mine și sunt entuziasmat de perspectiva vânătorii.

OK, e drept că nu prea înțelegeam, dar eram mulțumită, foarte mulțumită. Și, până să-i pot pune o altă întrebare, mi-a tăiat vorba:

— Am greșit în legătură cu dispozitivele; n-am putut să-i opresc pe intruși. Cât timp am zăcut acolo, mi-a fost teamă să nu te găsească.

— N-ar trebui să-ți faci griji pentru mine, am replicat, cu toată sinceritatea, chiar dacă-i eram recunoscătoare pentru asta. M-am ascuns acasă la Bill și ei nu m-au găsit.

În timp ce mă îmbrățișam cu Dermot, îmbrățișare care a durat puțin cam prea mult, l-am auzit pe Bellenos afară. Dădea târcoale casei prin ploaie (care reîncepuse) și întuneric, iar vocea lui se tot ridica și cobora. Nu reușeam să prind decât frânturi din tot ce spunea, însă îmi dădeam seama că erau în cealaltă limbă, iar semnificațiile mă depășeau. În schimb, Dermot părea satisfăcut, ceea ce mă liniștea.

— Mă revanșez eu față de tine, mi-a zis Dermot, desprinzându-se cu blândețe.

— Nu e nevoie, i-am răspuns. Sunt bine, și din moment ce tu nu ai vreo rană gravă, să spunem doar că a fost învățătură de minte.

De genul Nu dărâmați gardurile fără să puneți altele în loc.

Dermot s-a ridicat și mi s-a părut foarte sigur pe picioare. Ochii îi străluceau. Arăta... entuziasmat, de parcă s-ar fi dus la o petrecere aniversară sau cam așa ceva.

— Nu ai nevoie de un impermeabil? l-am întrebat.

Dermot a izbucnit în râs, mi-a pus mâinile pe umeri și m-a sărutat. Mi-a sărit inima din cauza șocului, însă am recunoscut poziția. Îmi sufla în gură.

Timp de câteva secunde, m-am gândit c-o să fiu strangulată, însă s-a întâmplat să nu, și apoi s-a sfârșit.

Mi-a zâmbit și a plecat. Am auzit ușa din spate trântită în urma lui, iar când m-am întors spre fereastră, i-am văzut pe el și pe Bellenos dispărând ca un vârtej în pădure.

Nu-mi trecea prin minte ce-aș putea să fac după un astfel de moment crucial. Am șters sângele de pe pardoseala podului, am lăsat șalul în chiuveta din bucătărie, la înmuiat cu puțin Woolite, și am schimbat așternuturile din dormitorul pentru oaspeți.

Pe urmă, am făcut un duș. Aveam nevoie să mă spăl de mirosul de zână înainte ca Eric și Pam să ajungă aici. În plus, după ce fusese îmbibat de ploaie, părul meu nu era decât o încălceală urâcioasă. M-am îmbrăcat – din nou – și m-am așezat pentru un minut, două, în living, să urmăresc cum comentează cu aviditate cei de la Weather Channel despre furtuna cea mare.

Următorul lucru de care am mai fost conștientă este că m-am trezit cu gura ca plină de nisip. Televizorul era în continuare pe Weather Channel, iar Eric și Pam băteau în ușa de la intrare.

M-am dus, clătinându-mă, să descui, țeapănă de parcă m-ar fi luat cineva în șuturi în timp ce dormeam. Resimțeam rezultatele fugii mele desperate prin ploaie.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Eric, ținându-mă de umeri și privindu-mă cu ochii mijiiți. Pam adulmea aerul, dându-și pe spate părul blond, într-un gest teatral. Mi-a zâmbit pieziș.

— Ooo, dar cine s-a distrat pe-aici... Ia stai... Un elf, o zână, dar și Bill?

— Ai luat lecții de detectiv de la Heidi? am întrebat-o, fără vlagă.

— Dacă vrei să știi, da, mi-a răspuns. E o adevărată artă să știi cum să absorbi aerul și să-l separi, din moment ce noi nu mai avem nevoie să respirăm.

Eric aștepta încă, și deloc răbdător.

Mi-am amintit că le cumpărasem sânge îmbuteliat, așa că m-am dus în bucătărie să-l încălzesc, cei doi vampiri urmându-mă îndeaproape. Cât timp m-am ocupat eu de capitolul ospitalitate, le-am oferit versiunea pentru Reader's Digest a aventurii mele.

Cineva a bătut la ușa din spate.

Atmosfera a devenit electrică. Pam s-a strecurat pe nesimțite până la ușă, a ieșit pe verandă, a descuiat-o și a ocolit spre intrarea din spate.

— Da? am auzit-o spunând.

A primit un răspuns difuz, din partea cuiva care avea o voce profundă. Era Bellenos.

— Sookie, ești căutată! a strigat Pam, pe un ton melodios. Părea extrem de amuzată de ceva.

Curioasă, am ieșit pe verandă, Eric fiind imediat în urma mea.

— O, va fi foarte impresionată, spunea Pam, la fel de încântată cum eram eu când îmi aducea cineva produse proaspete din grădina personală. Câtă atenție! a mai exclamat ea, după care a făcut un pas în lateral, ca să-mi pot aprecia cadourile.

Iisuse, Păstor al Iudeii! Străunchiul meu Dermot și Bellenos stăteau în bătaia ploii, ținând fiecare în mână câte un cap retezat.

Dați-mi voie să declar pe această cale că, în mod normal, am un stomac destul de puternic, însă ploaia nu era singura care picura, iar capetele erau întoarse spre mine, astfel încât puteam să văd bine ambele fețe. Priveliștea m-a copleșit într-un mod extrem. M-am răsucit pe călcâie și m-am repezit spre baie, trântind ușa după mine. Am vomat și am icnit și-am găfâit până mi-am recăpătat o fărâmă din echilibru. Firește, trebuia să mă spăl pe dinți și pe față și să-mi perii părul, după ce mi-am pierdut tot conținutul stomacului... ceea ce, totuși, nu însemna mare lucru, fiindcă pur și simplu nu-mi aminteam de când nu mai mâncasem. La micul dejun fusese pesmetul acela... A! Nu-i de mirare că-mi venise rău. Nu mai mâncasem absolut nimic de-atunci. Eu sunt o fată căreia îi place să-și ia mesele, așa că nu fusese o tactică în scopul pierderii în greutate. Doar că fusesem prea ocupată cu săritul dintr-o situație de criză în alta. Hai cu Dieta de Evitare a Morții la Firul de Păr a lui Sookie Stackhouse! Aleargă să-ți salvezi viața, și mai și sari peste mese! Exercițiu fizic, plus înfometare.

Pam și Eric mă așteptau în bucătărie.

— Au plecat, m-a informat Pam, ridicând o sticlă cu sânge ca pentru toast. Le-a părut rău că a fost prea mult pentru sensibilitatea ta umană. Presupun că nu voiai să păstrezi trofee!

Am simțit nevoia să mă apăr, dar mi-am înghițit replica. Am refuzat să mă rușinez, pentru că mi s-a făcut greață văzând ceva atât de oribil. Mai văzusem un cap de vampir retezat, însă fără tenta aceasta îngrozitoare. Am inspirat adânc și-am zis:

— Nu, nu voiam să păstrez capetele. Kelvin și Hod, odihniți-vă în pace.

— Așa-i chema? Asta o să ne ajute să aflăm cine i-a angajat, a remarcat Pam, arătându-se încântată.

— Hm. Ei unde sunt? am întrebat, încercând să nu par prea neliniștită.

— Te referi la străunchiul tău și la amicul lui elf, sau la capete, sau la trunchiuri? m-a întrebat Eric.

— La amândouă. La toate trei.

Am luat puțină gheață și mi-am turnat Diet Coke peste ea. Mi se spusese de ani de zile că băuturile carbonatate îți stabilizează stomacul. Speram să fie așa.

— Dermot și Bellenos au plecat spre Monroe. Dermot și-a uns rana cu sângele dușmanilor lui, ceea ce reprezintă o tradiție a zânelor. Bellenos, evident, le-a tăiat capetele, asta fiind o tradiție a elfilor. În consecință, sunt amândoi fericiți.

— Mă bucur pentru ei, am răspuns ca un automat, și abia apoi m-am gândit: Ce mama naibii spun? Ar trebui să-l anunț pe Bill. Oare or fi găsit mașina?

— Au găsit o trăsură, mi-a răspuns Pam. Cred că s-au distrat de minune mânând-o.

Pam chiar părea să-i invidieze. Aproape că am fost în stare să zâmbesc, imaginându-mi scena.

— Și cadavrele?

— S-a rezolvat și cu ele, mi-a răspuns Eric. Deși cred că ăia doi au luat cu ei capetele în Monroe, ca să le arate celorlalte zâne. Dar o să le distrugă acolo.

— A! a exclamat Pam deodată, sărind în picioare. Dermot le-a lăsat actele aici.

S-a întors imediat cu două portofele umede și ceva mărunțișuri strânse grămadă în mâini. Am întins pe masă un prosop de bucătărie, iar Pam a trântit obiectele pe el. M-am străduit să nu iau în seamă petele de sânge de pe bucățelele de hârtie. Am deschis mai întâi portofelul din piele, scoțând din el un permis de conducere.

— Hod Mayfield, am citit. Din Clarice. Avea douăzeci și patru de ani.

Am mai scos fotografia unei femei, probabil a acelei Marge despre care discutau. Avea, categoric, dimensiuni impresionante, și-și purta părul prins într-un coc tapat, care putea fi categorisit ca fiind demodat. În schimb, avea un zâmbet sincer și dulce.

Nu erau și poze cu copii, slavă Domnului!

Un permis de vânatoare, câteva chitanțe, un card pentru asigurări.

— Asta înseamnă că avea un serviciu stabil, le-am atras atenția vampirilor, care nu aveau nevoie niciodată de spitalizare sau de asigurări medicale. Și Hod mai avea trei sute de dolari. Doamne, am exclamat. Asta înseamnă o grămadă de bani!

Numai în bancnote noi, de câte douăzeci de dolari, pe deasupra.

— Unii dintre angajații noștri nu au cont bancar pentru salarii, a zis Pam. Își încasează de fiecare dată cecurile și trăiesc din cash.

— Mda, cunosc și eu astfel de persoane, am confirmat, cu gândul la Terry Bellefleur, de exemplu, care credea că băncile sunt administrate de un cartel comunist. Doar că banii lui sunt numai în bancnote de douăzeci, scoase direct din tiparniță. Poate fi un onorariu.

Am constatat apoi că și Kelvin era un Mayfield. Vă, frate? Și el era tot din Clarice. Ceva mai în vârstă, douăzeci și șapte de ani. În portofelul lui erau și fotografiile cu copii, trei la număr. Mama mă-sii. Fără comentarii, am așezat instantaneele de la școală alături de celelalte obiecte. Kelvin mai avea un prezervativ, un card pentru băuturi gratuite la Vic's Redneck Roadhouse și un card pentru un atelier de reparații auto. Câteva bancnote ponosite, plus aceleași trei sute nou-nouțe găsite și la Hod.

Erau doi tipi pe lângă care puteam să fi trecut de zeci de ori când îmi făcusem cumpărăturile în Clarice. Poate chiar jucasem softball contra surorilor sau soțiilor lor. Poate-i servisem cu băuturi la Merlotte's. Ce căutau să mă răpească?

— Cred că m-ar fi dus până la Clarice, prin pădure, cu trăsura, am gândit eu cu voce tare. Dar pe urmă, ce-ar fi făcut cu mine? Mi s-a părut că unul dintre ei... Printre gândurile lui, am prins licărul unei idei în legătură cu un portbagaj.

Fusese ceva fugar, însă m-a scuturat un fior. Mai fusesem închisă într-un portbagaj, și nu se sfârșise bine pentru mine. Era o amintire pe care mi-o blocam cu toată hotărârea.

Poate că Eric se gândea la aceeași întâmplare, fiindcă l-am văzut privind pe fereastră, spre casa lui Bill.

— Tu cine crezi că i-a trimis, Sookie? m-a întrebat, depunând un uriaș efort ca să-și mențină tonul calm și răbdător.

— Sunt sigură că n-am cum să-i interoghez ca să aflu, am mormăit, stârnindu-i râsul lui Pam.

Mi-am adunat gândurile, atâtea câte erau. Ceața celor două ore de somn se ridicase în sfârșit, așa că încercam să găsesc o logică în întâmplările stranii ale serii.

— Dacă Hod și Kelvin ar fi fost din Shreveport, aș fi crezut că i-a angajat Sandra Pelt, după ce a fugit din spital, am zis. Ea nu-și face probleme când e să se folosească de viețile altora, nici atâtica. Sunt sigură că i-a angajat pe tipii care au venit în bar sâmbăta trecută. Și la fel de sigură sunt că ea a aruncat sticla incendiară în Merlotte's, înainte de asta.

— Avem ochi care o caută prin Shreveport, dar încă n-a descoperit-o nimeni, mi-a zis Eric.

— Așadar, a intervenit Pam, adunându-și părul decolorat și drept la spate, ca să și-l împletească, Sandra asta are ca scop să te nimicească pe tine, locul tău de muncă și orice altceva i-ar sta în cale.

— Cam așa ceva. Dar e evident că în asta nu e implicată. Am prea mulți dușmani.

— Fermecător, a apreciat Pam.

— Ce-ți mai face prietena? m-am interesat. Scuze că n-am întrebat mai devreme.

Pam m-a privit cu toată sinceritatea.

— O să moară curând, mi-a răspuns. Încep să rămân fără variante, și rămân și fără speranța că procedura s-ar putea desfășura legal.

Tocmai atunci, lui Eric i-a sunat telefonul mobil, așa că s-a dus în hol să vorbească.

— Da? a răspuns, pe un ton politic. Deodată, și-a schimbat vocea. Maiestatea Voastră, a zis, ducându-se repede în living ca să nu-l mai pot auzi.

Nu mi s-ar fi părut mare scofală, dacă nu i-aș fi văzut fața lui Pam. Mă privea, iar expresia ei era, limpede, una de... milă.

— Ce-i? am întrebat-o, simțind cum mi se zbârlește părul la ceafă. „Maiestatea Voastră”, asta înseamnă că l-a sunat Felipe, hm? Ar trebui să fie de bine... nu?

— Nu pot să-ți spun, mi-a răspuns ea. M-ar ucide. Nici măcar nu vrea să știi că ar fi ceva de știut, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Pam. Spune-mi.

— Nu pot, a repetat ea. Tu trebuie să-ți porți singură de grijă, Sookie.

Am privit-o cu o concentrare aprigă. Nu puteam să-i deschid gura cu sila, și n-aveam destulă forță ca s-o trântesc pe masa din bucătărie și să scot toate informațiile de la ea.

Unde putea să mă ducă raționamentul? OK, lui Pam îi plăcea de mine. Singurele persoane la care ținea mai mult erau Eric și Miriam. Dacă era vreun lucru pe care să nu mi-l poată spune, trebuie că avea legătură cu Eric. Dacă Eric ar fi fost om, m-aș fi gândit că are cine știe ce boală cumplită. Dacă Eric și-ar fi pierdut toate bunurile la bursă sau în cine știe ce catastrofă financiară, Pam ar fi știut că banii nu sunt preocuparea mea de căpătâi. Și-atunci, care era singurul lucru de valoare pentru mine?

Dragostea lui.

Eric avea pe altcineva.

M-am ridicat fără să-mi dau seama că stau în picioare, lăsând scaunul să se izbească zgomotos de podea, în spatele meu. Mi-aș fi dorit să pot pătrunde în mintea lui Pam și să-i smulg toate amănuntele. Acum, înțelegeam foarte clar de ce sărise Eric pe ea, exact în camera aceasta, în seara când mi-l adusese pe Immanuel. Ea încercase să-mi spună atunci, iar el îi interzisese să vorbească.

Alarmat de zgomotul produs de scaunul căzut, Eric a venit fuga în bucătărie, cu telefonul încă la ureche. Stăteam în picioare, cu pumnii strânși, privindu-l furioasă. Inima îmi țopăia în piept ca o broască în tigaie.

— Mă scuzați, a rostit în telefon. E o situație de urgență. Vă sun eu mai târziu.

Și a închis telefonul cu un pocnet.

— Pam, a zis. Sunt foarte supărat pe tine. Sunt supărat rău pe tine. Pleacă imediat din casa asta și ține-ți gura.

Într-o postură în care n-o mai văzusem până acum, cocârjată și umilă, Pam s-a ridicat în grabă de pe scaunul ei și a ieșit pe ușa din spate. M-am întrebat dacă l-o întâlni pe Bubba prin pădure. Sau pe Bill. Sau, poate, zâne. Sau alți răpitori. Un maniac asasin! Nu se știe niciodată peste ce poți da prin pădure.

N-am scos o vorbă. Am așteptat. Mă simțeam de parcă aș fi aruncat flăcări din ochi.

— Te iubesc, mi-a zis Eric.

Am așteptat.

— Creatorul meu, Appius Livius Ocella – răposatul Appius Livius Ocella, după cum l-am corectat eu, în gând – era pe cale să-mi creeze o pereche, înainte să moară, mi-a explicat Eric. A menționat așa ceva pe timpul șederii lui, dar nu mi-am dat seama că procesul ajunsese într-o fază atât de înaintată când a murit el. Am crezut că pot să nu iau în seamă ce-mi spusese. Că moartea lui anulase totul.

Am așteptat. Nu puteam să-i descifrez expresia feței, și din moment ce nu mai exista legătura dintre noi, nu vedeam decât că-și camufla emoția cu o mască de duritate.

— Nu se mai practică în prezent, cu toate că odinioară așa era obiceiul. Creatorii găseau perechi pentru copiii lor. Primeau o plată dacă era o uniune avantajoasă, dacă fiecare jumătate putea să ofere ceva care-i lipsea celeilalte. Era, în cea mai mare măsură, o convenție de afaceri.

Am ridicat sprâncenele. La singura nuntă între vampiri la care participasem, existaseră din plin dovezi ale pasiunii fizice, deși mi se spusese că perechea nu avea să-și petreacă noaptea împreună.

Eric era stânjenit cum nu mă gândisem vreodată să-l văd.

— Desigur, trebuie respectată, a precizat.

Am rămas în așteptarea loviturii de grație. Poate că mai întâi se va despica pământul și-l va înghiți.

N-a fost așa.

— Voi fi obligat să te las deoparte, a mărturisit. Nu se face să ai o soție umană și una vampir. Cu atât mai mult dacă soția este regina Oklahomei. Soția vampir trebuie să fie unica.

Și-a abătut privirea, cu fața înțepenită de un resentiment pe care nu și-l mai exprimase până acum.

— Știu, tu ai insistat totdeauna că nu mi-ești soție în adevăratul sens al cuvântului, așa că, presupun, n-o să-ți fie chiar atât de greu.

Pe naiba!

M-a privit în față, ca și cum ar fi vrut să citească o hartă.

— Deși eu cred c-o să-ți fie, a rostit, cu delicatețe. Sookie, îți jur că, de când am primit scrisoarea, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să împiedic asta. Am argumentat că moartea lui Ocella ar trebui să anuleze aranjamentul; am zis că sunt fericit așa cum sunt; ba chiar am scos în față căsătoria noastră, ca reprezentând o piedică. Și, în calitate de regent al meu, Victor putea să argumenteze că voia lui o îndepărtează pe-a lui Ocella, și că eu îi sunt prea folositor ca să părăsesc statul.

— O, nu!

În sfârșit, m-am pomenit că sunt capabilă să vorbesc, chiar dacă numai în șoaptă.

— O, da, a replicat Eric, cu amărăciune. Am apelat la Felipe, însă n-am primit răspuns din partea lui. Oklahoma este unul dintre guvernanții care au pus ochii pe tronul lui. El poate ar vrea s-o astâmpere. Numai că, până atunci, ea mă sună în fiecare săptămână, oferindu-mi o parte din regat dacă vin acolo.

— Așadar, v-ați întâlnit față-n față, am zis, cu o voce un pic mai puternică.

— Da, a răspuns el. A fost la summitul de la Rhodes, ca să facă un târg cu regele din Tennessee, privitor la un schimb de prizonieri.

Oare mi-o aminteam? Poate că da, când aveam să fiu mai calmă. Erau vreo câteva regine, și nici una urâtă printre ele. O mie de întrebări mi se îngrămădeau prin minte, dorind să-mi ajungă pe buze, însă mi-am ținut gura închisă. Nu era momentul să vorbesc, ci să ascult.

Îl credeam când spunea că aranjamentul nu fusese ideea lui. Și acum înțelegeam ce-mi spusese Appius, când era pe cale să moară. Îmi spusese că n-o să-l pot păstra niciodată pe Eric. Murise fericit cu gândul acesta, că aranjase o uniune atât de avantajoasă pentru adoratul său fiu, una care-l va îndepărta pe Eric de umila ființă umană iubită de el. Dacă ar fi fost Appius acum în fața mea, l-aș fi ucis încă o dată și-aș fi savurat imaginea morții lui.

În toiul acestei meditații, și în timp ce Eric îmi repeta totul de la cap la coadă, am zărit o față albă la fereastra bucătăriei. Eric și-a dat seama după expresia mea că se-ntâmplă ceva în spatele lui, și s-a răsucit atât de repede, încât nici nu l-am văzut mișcându-se. Numai că, spre ușurarea mea, era un chip familiar.

— Lasă-l să intre, am zis, și Eric s-a dus la ușa din spate.

În clipa imediat următoare, Bubba era în bucătăria mea, aplecându-se să-mi sărute mâna.

— Te salut, frumoasă domniță, mi-a zis, privind-mă bucurat. Bubba avea una dintre cele mai lesne de recunoscut înfățișări din lume, cu toate că apogeul lui fusese acum cincizeci de ani.

— Mă bucur că te văd, i-am zis, și așa și era. Bubba avea unele năravuri, din cauză că era un vampir rău; fiind prea îmbibat de droguri atunci când fusese transformat, scânteia vieții îi era aproape stinsă. Doar două secunde să se fi amânat, și-ar fi fost prea târziu. Totuși, un îngrijitor de la morga din Memphis, vampir, fusese atât de copleșit la vederea lui, încât îl transformase pe Rege. Pe atunci, vampirii erau creaturi tainice ale nopții, nu ca în prezent, pe copertele tuturor revistelor. Sub noul nume de „Bubba”, el trecuse dintr-un regat în altul, i se dăduseră sarcini simple ca să-și câștige existența, iar din când în când, în anumite nopți memorabile, avea chef să cânte. Ținea foarte mult la Bill, era mai puțin atașat de Eric, însă cunoștea îndeajuns de bine protocolul ca să-i arate politețe.

— Domnișoara Pam e afară, a anunțat Bubba, privind-l pieziș pe Eric. Dumneata și domnul Eric sunteți bine aici?

Fie binecuvântat, bănuise că Eric îmi face rău și intrase să se asigure. Bubba avea dreptate: Eric îmi făcea rău, dar nu fizic. Mă simțeam de parcă aș fi stat pe marginea unei prăpăstii, evitând la limită să fac pasul dincolo. Eram destul de amorțită, însă asta nu avea să dureze.

În acest moment interesant, o bătaie în ușa din față a anunțat sosirea Audrinei și a lui Colton

(speram eu), conspiratorii noștri. M-am dus la ușă, cu cei doi vampiri în spatele meu. Simțindu-mă în deplină siguranță, am deschis. După cum mă așteptam, cuplul uman aștepta pe veranda din față, fiecare dintre ei fiind ținut strâns de firoasa Pam, mustind de apă. Părul blond și drept al lui Pam părea mai închis la culoare din cauza ploii și-i atârna precum cozile de șoareci. Arăta gata să scuipe piroane.

— Vă rog, intrați, am rostit, politicoasă. Și tu, Pam.

La urma urmei, era casa mea, iar ea îmi era prietenă.

— Trebuie să ne punem capetele laolaltă, am zis. M-am gândit să adaug „deși nu literalmente”, când mi-a trecut prin minte fulgerător imaginea capetelor lui Hod și Kelvin, însă Audrina și Colton arătau deja destul de înfricoșați. Una era să te dai mare când erai în singurătatea rulotei tale, și alta să te întâlnești cu persoane disperate și înspăimântătoare, într-o casă izolată, de la marginea pădurii. În timp ce mă întorceam să-i conduc spre bucătărie, m-am hotărât să pun pe masă câte ceva de băut, o găletușă cu gheață și, poate, un castron cu chipsuri și smântână.

Venise vremea să inaugurăm societatea asasină.

La alte morți puteam să mă gândesc și mai târziu.

13

Era evident că Audrina și Colton nu se puteau hotărî asupra a ce li se părea mai uluitor: pericolul pe care-l reprezenta Pam, udă leocă și frumoasă (dar amenințătoare), sau acea glorie năruită reprezentată de Bubba. La Eric se așteptaseră, însă Bubba era o totală surpriză.

Erau ca vrăjiți. Deși le șoptisem pe drumul prin living să nu-i spună pe numele lui adevărat, nu știam dacă aveau suficientă stăpânire de sine. Spre norocul nostru, al tuturor, aveau. Lui Bubba chiar nu-i plăcea, dar deloc, să i se amintească de viața lui trecută. Trebuia să fie într-o dispoziție cu totul remarcabilă pentru cântat.

Ia stai! Ha! În sfârșit, aveam o idee grozavă.

S-au așezat toți în jurul mesei. Absorbită de ticluirea planului meu, am adus gustările și am tras un scaun pentru Bubba. Aveam o senzație de plutire, suprarealistă. Pur și simplu, nu mă puteam gândi la eșecul răsunător prin care tocmai trecusem. Trebuia să mă gândesc la momentul acesta și la țelul urmărit.

Pam s-a așezat în spatele lui Eric, astfel încât să nu-și întâlnească privirile. Amândoi arătau nefericiți – aveau o expresie pe care foarte rar o observasem la vreunul dintre ei. Nici nu le stătea bine. Mă simțeam oarecum vinovată de ruptura dintre ei, cu toate că, în mod cert, nu era vina mea. Sau era? Mi-am scormonit prin minte. Nț, nu era.

Eric a propus să-și infiltreze vampirii fideli la Vampire's Kiss, deghezați, într-o seară, iar aceștia să aștepte până când clubul se pregătește de închidere și clientela se rărește. Atunci, să atace. Și, desigur, să-i ucidă pe toți.

Dacă Victor n-ar fi fost în slujba lui Felipe, regele celor trei state, capcana lui Eric ar fi fost avut succes, cu toate că ea avea, fără îndoială, câteva puncte slabe. Oricum, era neîndoios că nimicirea unui grup numeros de vampiri de-ai lui l-ar supăra rău de tot pe Felipe, și chiar nu puteam să-i găsec vreă vină pentru asta.

Audrina avea și ea un plan, care implica descoperirea locului folosit de Victor pentru somn și doborârea lui pe timp de zi. Uau, ce idee proaspătă și originală! Totuși, era una clasică, dintr-un anume motiv: Victor ar fi fost neputincios.

— Numai că nu știm unde doarme, am zis, străduindu-mă să strecur obiecția fără să par smiorcăită.

— Știu eu, a declarat Audrina, mândră. Doarme într-un conac mare, din piatră. E amplasat dincolo de drumul parohial dintre Musgrave și Toniton. O singură cale duce într-acolo. Nu există copaci în jurul casei. Numai iarbă.

— Uau, am exclamat, impresionată. Cum de i-ai dat de urmă până acolo?

— Îl știu pe tipul care tunde iarba, mi-a răspuns, zâmbindu-mi. E Dusty Kolinchek, ți-l amintești?

— Sigur, am zis, resimțind un freamăt de interes. Tatăl lui Dusty fusese proprietarul unui parc – mă rog, al unui mic parc – de tractoare horticole și prășitoare, și, în fiecare vară, câte un grup de băieți de la liceul din Bon Temps mergea acolo ca să-și câștige banii de buzunar muncind pentru domnul Kolinchek. Din câte se pare, Dusty moștenise imperiul mașinilor de tuns gazonul.

— El spune că locuința e aproape pustie pe timpul zilei, din cauză că Victor are o paranoia cu privire la venirea oricui în timp ce doarme el. Nu are decât doi bodyguarzi acolo, pe Dixie și pe Dixon Mayhew, care sunt un soi de vârcolaci.

— Îi cunosc, am zis. Sunt vârcolaci-panteră. Foarte tari, am adăugat, fiindcă-i știam pe gemenii Mayhew ca fiind viguroși și buni profesioniști. Probabil că sunt strâmtorați rău cu banii, dacă au acceptat să lucreze pentru un vampir.

Acum, că murise cumnata mea, iar Calvin Norris se căsătorise cu Tanya Grissom, nu mă mai întâlneam prea des cu mulți dintre vârcolacii-panteră. Calvin nu prea venea prin bar, iar Jason se pare că-și întâlnea fostele rude prin alianță doar pe lună plină, când devenea unul de-al lor... Într-un mod limitat, din cauză că el era vârcolac în urma unei mușcăături, și nu din naștere.

— Prin urmare, ar fi posibil să-i mituiesc pe cei doi Mayhew, dacă tot sunt atât de lefteri, a cugetat Eric. Atunci, n-ar mai fi nevoie să-i ucideți. Mai puține pagube. Însă misiunea trebuie s-o îndepliniți voi, oamenii, din moment ce eu și Pam nu suntem disponibili ziua.

— Va trebui să scotocim casa, fiindcă pun pariu că frații Mayhew nu știu precis unde doarme Victor, am zis. Deși sunt convinsă că au o bănuială destul de puternică.

Numai mirosul de vampir era suficient ca să-i ghideze pe cei cu dublă-natură spre zona în care dormea Victor, însă mi se părea oarecum de prost-gust s-o spun cu voce tare.

Pam a dat din mână cam a lehamite. Eric s-a întors pe jumătate, fiindcă prinsese mișcarea cu coada ochiului.

— Ce e? a întrebat-o. A, îți dau voie să vorbești.

Pe chipul lui Pam a apărut o expresie de ușurare.

— Eu cred că momentul potrivit ar fi atunci când pleacă el de la club, dimineața. Atenția lui e concentrată la sursa de hrană, așa că am putea să-l atacăm atunci.

Toate acestea erau planuri destul de directe, și poate în asta rezidau atât forța, cât și slăbiciunea lor. Erau prea simple. Iar asta însemna că sunt și previzibile. Planul lui Eric era, evident, cel mai sângeros. În mod sigur se solda cu pierderi de vieți. Planul Audrinei și al lui Colton era cel mai uman, fiindcă depindea de un atac pe timp de zi. Poate că planul lui Pam era cel mai bun, din moment ce implica un atac pe timp de noapte, dar nu într-o regiune intens populată, deși ieșirea din club era, atât de evident, punctul cel mai slab, încât eram sigură că, oricare ar fi fost vampirii întrebuițați de Victor ca bodyguarzi – poate chiar apetisanții Antonio și Luis? —, ar fi dat dovadă de o vigilență suplimentară într-un astfel de moment.

— Am eu un plan, am anunțat.

A fost de parcă m-aș fi ridicat brusc în picioare și mi-aș fi desfăcut sutienul. Toate privirile s-au întors simultan spre mine, cu un amestec de surprindere și scepticism. Aș spune că doza cea mai mare de scepticism venea din partea Audrinei și a lui Colton, care abia dacă mă cunoșteau. Bubba stătea pe taburetul înalt de lângă blatul de lucru, sorbind din Sânge Adevărat cu un aer nemulțumit. A fost încântat când l-am arătat cu degetul, spunând:

— El este calea.

Mi-am expus ideea, străduindu-mă din răspuțeri să par încrezătoare, iar când am încheiat, toți au început să-i caute fisurile. Și Bubba s-a arătat neconvins, cel puțin la început.

În cele din urmă, Bubba a spus că e de acord, cu condiția ca domnul Bill să confirme că e bine. L-am sunat pe Bill. A sosit ca fulgerul, iar privirea pe care mi-a adresat-o când i-am deschis m-a informat că-i făcea plăcere să-și amintească de cum arătam înfășurată în fața de masă. Sau chiar înainte de a găsi fața de masă. Cu ceva efort, mi-am înghițit tulburarea și i-am explicat totul. Și, după ce am mai adăugat câteva zorzoane, a fost de acord.

Am parcurs succesiunea evenimentelor încă o dată și încă o dată, încercând să luăm în calcul orice element neprevăzut. Pe la trei și jumătate dimineața, eram cu toții în consens. Mă simțeam atât de istovită, încât aproape dormeam pe picioare, iar Audrina și Colton abia își mai puteau înăbuși

căscatul. Pam, care ieșise periodic din încăpere ca să-l sune pe Immanuel, a pornit spre ieșire înaintea lui Eric. Era nerăbdătoare să ajungă la spital. Bill și Bubba au plecat spre casa lui Bill, unde Bubba urma să-și petreacă ziua. Eu am rămas cu Eric.

Ne-am privit unul pe celălalt, rămași amândoi fără cuvinte. Am încercat să mă pun în locul lui, să simt ce trebuie să simțea el, dar pur și simplu nu puteam. Nu-mi puteam imagina că, să zicem, bunica mea ar hotărî cu cine să mă mărit, după care ar da ortul popii, așteptându-se ca eu să-i îndeplinesc întocmai dorința. Nu-mi puteam închipui că eram obligată să urmez indicații de dincolo de mormânt și să mă duc într-un loc necunoscut, cu oameni necunoscuți, să fac sex cu un străin, pur și simplu pentru că așa voia cineva.

Chiar dacă, mi-a șoptit o voce firavă din interiorul meu, străinul ar fi frumos și bogat și abil în politică?

Nu, mi-am răspuns, energic. Nici măcar atunci.

— Poți să te pui în locul meu? m-a întrebat Eric, rezonând la gândurile mele. Ne cunoșteam reciproc destul de bine, chiar și fără legătură. Mi-a luat mâna și mi-a ținut-o între palmele lui reci.

— Nu, de fapt, nu pot, i-am răspuns, pe un ton cât de egal mi-a stat în putere. Am încercat. Dar nu sunt obișnuită cu genul acesta de manipulări de la mare distanță. Chiar și după moarte, Appius îți controlează existența, iar eu chiar nu mă pot închipui într-o asemenea postură.

— Americanii, a comentat Eric, și n-am putut să-mi dau seama dacă o spusese cu admirație sau cu o blândă exasperare.

— Nu doar americanii, Eric.

— Mă simt foarte învechit.

— Ești de modă foarte veche, l-am corectat.

Era de modă străveche.

— Nu pot să nu iau în seamă un document semnat, mi-a explicat, aproape mânios. El a întocmit un acord în numele meu, și eu eram la porunca lui. El m-a creat.

Ce-aș mai fi putut să spun, în fața unei asemenea convingeri?

— Mă bucur foarte mult că a murit, i-am zis lui Eric, fără să-mi pese că amărăciunea îmi era înscrisă pe frunte. Eric părea întristat sau cel puțin plin de regret, dar nu mai era nimic de spus. Eric n-a adus vorba că și-ar petrece alături de mine ce mai rămăsese din noapte, ceea ce a fost o dovadă de inteligență din partea lui.

După ce a plecat, am început să verific toate ferestrele și ușile din casă. Din moment ce atâtea persoane intraseră și ieșiseră, zi și noapte, mi s-a părut o idee bună. Nu m-am mirat când l-am văzut pe Bill afară, în curte, în timp ce zăvoram fereastra din bucătărie, de deasupra chiuvetei.

Cu toate că nu mi-a făcut semn să vin, mi-am târât afară trupul istovit.

— Ce ți-a făcut Eric? m-a întrebat.

Am rezumat situația în câteva propoziții.

— Ce dilemă, a comentat Bill, nu întru totul nemulțumit.

— Așadar, tu simți același lucru ca Eric?

Ca un sinistru ecou, Bill m-a prins de mână, exact ca Eric mai devreme.

— Nu numai că Appius a inițiat deja negocierile, ceea ce presupune existența unor documente legale; e vorba că aș fi nevoit să acord un anumit respect dorințelor creatorului meu... oricât de neplăcut ar fi să recunosc. Tu n-ai idee cât de puternică e legătura asta. Anii petrecuți alături de creatorul lui sunt cei mai importanți din existența unui vampir. Oricât de detestabilă aș fi considerat-o pe Lorena, trebuie să admit faptul că ea a făcut tot posibilul să mă învețe cum să fiu un vampir eficient. Privindu-i acum retrospectiv existența – normal că am discutat cu Judith despre asta –, ne dăm seama că Lorena și-a trădat creatorul, după care a avut la dispoziție ani și ani în care să-și regrete fapta. Vinovăția a condus-o spre nebunie, credem noi.

Ei bine, mă bucuram să aflu că Bill și Judith ajunseseră să discute despre vremurile vesele din trecutul lor cu Mama Lorena: asazina, prostituata, torționara. Partea cu prostituția nu puteam să i-o imput cu adevărat, fiindcă nu existau, pentru o femeie singură, prea multe posibilități de a-și câștiga existența în vechile vremuri, chiar și pentru o femeie-vampir. Însă restul... oricare ar fi fost circumstanțele, oricât de greu i-ar fi fost traiul înainte și după prima moarte, Lorena tot o cățea

afurisită rămânea. Mi-am retras mâna dintr-a lui Bill.

— Noapte bună, i-am zis. Trebuia să fiu de mult în pat.

— Ești supărată pe mine?

— Nu tocmai, i-am răspuns. Sunt doar obosită și tristă.

— Te iubesc, mi-a zis Bill, neajutorat, ca și cum și-ar fi dorit să mă vindece cu aceste două cuvinte magice. Știa totuși că nu poate.

— Asta mi-o tot spui, i-am replicat. Dar nu pare să mă facă mai fericită.

Nu știam dacă aveam dreptate sau doar îmi plângeam singură de milă, însă era o oră mult prea târzie a nopții – ba nu, prea timpurie a dimineții – ca să mai am limpezimea mentală pentru o astfel de hotărâre. În câteva minute, mă târâm spre patul meu din casa goală, iar singurătatea mi se părea al naibii de frumoasă.

M-am trezit vineri la amiază, cu două gânduri apăsătoare. Cel dintâi era: Oare Dermot mi-o fi reînnoit dispozitivele magice de pază? Iar al doilea: O, Doamne, petrecerea dată în cinstea nașterii copilului e mâine!

După ce-am băut cafeaua și m-am îmbrăcat, am sunat la Hooligans. Mi-a răspuns Bellenos.

— Bună, i-am zis. Pot să vorbesc cu Dermot? Se simte mai bine?

— Foarte bine, m-a informat Bellenos. Dar e în drum spre tine.

— A, ce bine! Ascultă, poate știi... A reînnoit dispozitivele de pază din jurul casei mele sau sunt lipsită de protecție?

— Ferească Domnul să fii lipsită de protecție cu o zână, a replicat Bellenos, încercând să pară serios.

— Fără înțeleșuri duble!

— OK, OK, a cedat el, deși îmi dădeam seama că zâmbea arătându-și toată dantura ascuțită. Eu însumi ți-am pus dispozitivele în jurul casei și te asigur că vor rezista.

— Mulțumesc, Bellenos, i-am zis, dar fără să fiu întru totul mulțumită de faptul că o persoană în care aveam atât de puțină încredere, cum era Bellenos, s-ar fi ocupat de protecția mea.

— Cu plăcere. În ciuda îndoielilor tale, eu nu vreau să pățești ceva.

— E bine de știut, am zis, pe un ton lipsit de orice expresie.

Bellenos a râs din nou.

— Dacă se-ntâmplă să fii prea singură prin pădurile alea, poți oricând să mă chemi, mi-a zis.

— Hmmm, am mormăit. Mersi.

Nu cumva elful se dădea la mine? N-avea nicio logică. Mai degrabă ar fi vrut să mă mănânce, și nu la modul figurat.

Poate că era mai bine să nu aflu răspunsul. M-am întrebat cum avea să ajungă Dermot aici, dar nu cât să-l mai sun o dată pe Bellenos.

Liniștită, fiindcă aflasem de întoarcerea lui Dermot, am studiat lista cu pregătirile pentru petrecere. O rugasem pe Maxine Fortenberry să prepare punciuul, fiindcă rețeta ei era faimoasă. Urma ca eu să iau tortul de la cofetărie. Nu trebuia să mă duc la serviciu nici azi, nici mâine, ceea ce însemna o mare pierdere sub aspectul bacșișurilor, dar se dovedea a fi un veritabil avantaj. Așa că lista mea de priorități arăta astfel: azi, terminarea pregătirilor pentru petrecerea dată în cinstea nașterii copilului.

Diseară, asasinarea lui Victor. Mâine, sosirea oaspeților pentru petrecere.

Între timp, ca oricare gazdă începătoare, aveam să mă dedic întru totul curățeniei. Livingul meu era încă sub nivelul mediu, fiindcă lucrurile din pod se mai aflau și acum acolo, așa că am pornit de sus în jos: am șters tablourile de praf, apoi mobilierul și în cele din urmă scândurile dușumelei. Pe urmă, am pus în funcțiune aspiratorul. Mi-am continuat drumul pe hol, am vizitat camera și apoi dormitorul pentru oaspeți, am luat un flacon cu pulverizator conținând o soluție universală pentru curățat și am atacat suprafețele din bucătărie. Tocmai mă pregăteam să dau cu mopul pe podea, când l-am văzut pe Dermot în curtea din spate. Se întorsese la volanul unui Chevrolet ponosit, din clasa economică.

— De unde-ai luat mașina? i-am strigat de pe veranda din spate.

— Am cumpărat-o, mi-a răspuns, cu mândrie.

Tot ce speram era să nu se fi folosit de farmecele specifice zânelor sau de ceva asemănător. Mi-era și frică să-l întreb.

— Dă-mi voie să-ți văd capul, i-am cerut, când a intrat în casă. Mi-am îndreptat privirea spre partea posterioară a craniului, acolo unde fusese rana deschisă. O linie albă subțire, atât și nimic mai mult. Uluitor, am exclamat. Cum te simți?

— Mai bine decât ieri. Sunt gata să mă întorc la muncă, mi-a răspuns, intrând în living. Faci curat, a remarcat. E vreo ocazie specială?

— Da, i-am răspuns, plesnindu-mă peste frunte. Iartă-mă că am uitat să-ți spun. Dau mâine o petrecere în cinstea copilului Tarei Thornton... Tara du Rone. De fapt, Claude crede că o să nască gemeni. O, și se pare că s-a confirmat.

— Pot să vin și eu? m-a întrebat.

— Din partea mea, nu e nici o problemă, am răspuns, luată prin surprindere, fiindcă majoritatea bărbaților din specia umană ar prefera să-și vopsească unghiile de la picioare cu ojă, decât să vină la o astfel de petrecere. Vei fi singurul bărbat prezent, l-am atenționat; dar presupun că asta nu te deranjează, nu?

— Sună grozav, mi-a zis, afișând zâmbetul său superb.

— Va trebui să-ți astupi urechile și să asculți cam un milion de comentarii despre cât de mult semeni cu Jason, l-am prevenit. Va trebui să explicăm cine ești.

— Spune-le doar că sunt străunchiul tău.

Pentru o clipă, mi-am imaginat amuzată că procedez exact așa. Dar am fost nevoită să renunț, deși cu un oarecare regret.

— Arăți mult prea tânăr ca să-mi poți fi străunchi, și toată lumea de pe-aici îmi cunoaște arborele genealogic. Mă rog, ramura lui umană, am adăugat în grabă. Dar mă gândesc eu la o soluție.

Cât timp am dat eu cu aspiratorul, Dermot a stat cu ochii pe cutia aceea mare cu fotografii și pe cea mai micuță cu materiale tipărite, de care nu avusesem încă ocazia să mă ocup. Părea fascinat de fotografii.

— Noi nu folosim o astfel de tehnologie, mi-a zis.

M-am așezat lângă el după ce am oprit aspiratorul. Încercasem să aranjez imaginile în ordine cronologică, dar fusese o sarcină îndeplinită în pripă și sigur trebuia s-o iau de la capăt.

Fotografiile din partea din față erau foarte vechi. Oameni așezați în grupuri țepene, cu spinările rigide și chipurile aidoma. Cele cu inscripții pe verso aveau o caligrafie mărunță, convențională. Mulți dintre bărbați purtau barbă sau mustață, și toți aveau pălărie și cravată. Femeile erau încorsetate în rochii cu fuste și mâneci lungi, iar pozițiile lor erau uluitoare.

Treptat, pe măsură ce familia Stackhouse parcurgea vremurile, fotografiile deveneau mai puțin pompoase, mai spontane. Vestimentația se asorta cu atitudinea. Culorile începeau să apară pe chipuri și în peisaje. Dermot părea mânat de un autentic interes, așa că i-am explicat istoria unora dintre instantaneele de dată mai recentă. Unul înfățișa un bărbat foarte bătrân ținând în brațe un bebeluș înfășat în scutece roz.

— Asta sunt eu, cu unul dintre străbunicii mei; a murit când eram mititică, i-am zis. Aici e el cu soția, când aveau cincizeci și ceva de ani. Iar aici e bunica mea, Adele, cu soțul ei.

— Nu, m-a contrazis Dermot. E fratele meu, Finta.

— Ba nu, e bunicul meu, Mitchell. Uită-te la el.

— El e bunicul tău. Adevăratul tău bunic. Finta.

— Cum poți să-ți dai seama?

— El a făcut în așa fel încât să arate ca soțul lui Adele, dar pot să-mi dau seama că e fratele meu. În definitiv, eram gemeni, chiar dacă nu și identici. Uită-te la picioarele lui. Labele sunt mai mici decât ale bărbatului care s-a însurat cu Adele. Fintan comitea mereu astfel de neglijențe.

Am împrăștiat pe masă toate fotografiile cu bunica și bunicul Stackhouse. Fintan apărea cam într-o treime din ele. Bănuisem, din scrisoarea ei, că Fintan fusese prin preajmă mult mai des decât își dăduse ea seama, însă ce vedeam era de-a dreptul înfricoșător. În fiecare fotografie cu Fintan-în-chip-de-Mitchell, el zâmbea larg.

— Ea n-a știut asta, sunt sigură, am zis. Dermot părea să se îndoiască. Și eu trebuia să recunosc în sinea mea că și ea bănuise. Era totul acolo, în scrisoarea ei.

— Își juca una dintre farsele lui, a declarat Dermot, mândru. Fintan era grozav la glume.

— Dar...

Am șovăit, neștiind cum să formulez ce aveam de spus.

— Tu înțelegi că toate astea au fost de-a dreptul incorecte? am zis. Înțelegi că a înșelat-o din mai multe puncte de vedere?

— Ea a fost de acord să-i fie iubită, mi-a răspuns Dermot. El ținea foarte mult la ea. Și-atunci, ce importanță mai are?

— Are o foarte mare importanță, am insistat. Dacă ea credea că e cu un bărbat, când de fapt era cu altul, asta înseamnă o imensă înșelătorie.

— Dar una inofensivă, nu? La urma urmei, până și tu ești de acord că ea i-a iubit pe amândoi, a avut relații sexuale cu amândoi de bunăvoie. Și-atunci, și-a repetat el întrebarea, ce importanță mai are?

L-am privit cu îndoială. Indiferent ce-ar fi simțit ea față de soțul sau de amantul ei, eu tot credeam că avem aici de-a face cu o problemă de ordin moral. De fapt, știam că așa este. Dermot nu părea capabil să discearnă. M-am întrebat dacă stră-străbunicul meu mi-ar da mie dreptate sau lui Dermot. Aveam o neplăcută senzație că știu deja răspunsul.

— Ar fi cazul să mă întorc la treabă, i-am zis, cu un zâmbet încordat. Trebuie să dau cu mopul prin bucătărie. Tu vrei să-ți reiei lucrul în pod?

Mi-a răspuns printr-un entuziast semn de încuviințare.

— Ador mașinăria aia, mi-a mărturisit.

— Atunci, te rog să închizi ușa de la pod, pentru că am șters praful pe-aici și nu vreau să mai fac asta încă o dată până mâine după-amiază.

— Sigur, Sookie.

Dermot a pornit să urce scara, fluierând. O melodie pe care n-o mai auzisem până acum – ca să vezi!

Am strâns fotografiile, păstrându-le separat pe cele însemnate de Dermot, în care apărea fratele lui. M-am gândit dacă să aprind un mic foc cu ele. Sus, în pod, mașinăria pentru rașchetat s-a pus în funcțiune. Mi-am înălțat privirea spre tavan, ca și cum l-aș fi putut vedea pe Dermot prin scânduri. Apoi, m-am scuturat și m-am întors la treaba mea, însă distrată și tulburată.

În timp ce stăteam cocoțată pe o scară portabilă și agățam de corpul pentru iluminat pancarta pe care scria BUN VENIT, BEBE, mi-am amintit că trebuie să calc fața de masă a stră-străbuniciei mele.

Detest călcatul, dar e necesar, și azi e mai bine decât mâine. După ce-am pus deoparte scara, am desfăcut masa de călcat – în fosta bucătărie avusesem una fixată în perete – și m-am pus pe treabă. Fața de masă nu mai era tocmai albă. De veche ce era, căpătase nuanța fildeșului. În scurt timp, am netezit-o și am făcut-o frumoasă, iar atingând-o mi-am amintit de ocaziile importante din trecut. Văzusem și azi fotografii în care apărea exact obiectul din fața mea; era pe masa din bucătărie sau pe vechea masă laterală pentru Ziua Recunoștinței sau pentru Crăciun, pentru petreceri de nuntă sau aniversare. Îmi iubeam familia și iubeam amintirile acestea. Nu regretam decât faptul că rămăseserăm prea puțini care să le rememorăm.

Și mai eram conștientă de un adevăr, de o realitate. Îmi dădeam seama că eu chiar nu apreciam simțul umorului pe care-l aveau zânele, care transformaseră într-o minciună o parte din aceste amintiri.

Pe la trei după-amiază, casa era pregătită atât cât îmi stătea în puteri. Fața de masă era la locul ei, farfuriile din carton, șervețelele, furculițele și lingurile din plastic erau toate scoase. Lustruisem bolul din argint pentru alune și mica tavă pentru crochetele din cașcaval, pe care le frământasem și le pusesem la congelator cu vreo două săptămâni în urmă. Am parcurs lista cu privirea. Mai pregătită de-atât n-aveam cum să fiu.

Dacă nu scăpăm cu viață diseară, mă temeam că petrecerea avea să se ducă de râpă. Eram nevoită să presupun că prietenele mele ar fi prea răvășite ca să meargă înainte cu petrecerea, dacă eu aș fi ucisă.

Pentru orice eventualitate, am lăsat în scris indicații amănunțite în legătură cu locul unde erau toate lucrurile necesare, pe care nu le scosesem încă pe masă. Ba chiar mi-am adus cadoul pentru bebeluși, două coșulețe împletite din răchită, identice, care puteau fi întrebuințate și ca pătuțuri în călătorii.

Erau împodobite cu funde mari pestrițe și încărcate ochi de lucruri folositoare. Adunasem lucrurile pentru coșulețele cadou bucată cu bucată. Sticlute pentru rezerve de hrană, un termometru pentru bebeluși, câteva jucării, câteva scutece, câteva cărți cu ilustrații, biberoane, un pachet cu șervețele din pânză care să fie utilizate ca bavețele. Mă simțeam ciudat la gândul că s-ar putea să nu-i mai văd crescând pe copii.

La fel de ciudat mi se părea faptul că toate cheltuielile pentru petrecere nu însemnaseră o povară din punct de vedere financiar, mulțumită banilor din conturile mele de economii.

Deodată, mi-a venit o idee uluitoare. Adică, a doua, în două zile. De îndată ce-am priticcit-o în minte, am și fost în mașină, în drum spre oraș. Mi se părea bizar să mă duc la Merlotte's în ziua mea liberă. Sam s-a arătat surprins, dar mulțumit să mă vadă. Era în biroul lui, cu un teanc de facturi în față. I-am mai pus și eu o hârtie pe birou. El a privit-o.

— Ce-i asta? m-a întrebat, cu voce joasă.

— Știi bine ce e. Lasă-mă cu de-astea, Sam Merlotte. Tu ai nevoie de bani. Eu am bani. Îi depui astăzi în contul tău. Îi folosești ca să duci barul mai departe, până vin zile mai bune.

— Nu pot să-i iau, Sookie, s-a împotrivit, ferindu-se să-mi întâlnească privirea.

— Pe naiba că nu poți, Sam. Uită-te la mine.

Până la urmă, și-a ridicat privirea.

— Nu glumesc. Îi depui chiar azi la bancă, am repetat. Și, dacă mi se-ntâmplă ceva, îi restitui moștenitorilor mei în decurs de, să zicem, cinci ani.

— Dar de ce să ți se-ntâmple ceva? m-a întrebat întunecându-se la față.

— Nu mi se-ntâmplă nimic. Zic și eu. E o iresponsabilitate să împrumuți bani fără să stabilești modul de restituire. Îmi sun avocatul și-i spun toate astea, iar el o să schițeze documentul. Dar tu, chiar acum, în clipa asta, pleci la bancă.

Sam și-a întors privirea. Îl simțeam copleșit de emoție. Mi se părea cu adevărat formidabil că puteam să fac ceva pentru el. El făcuse multe lucruri minunate pentru mine.

— Bine, a zis deodată. Îmi dădeam seama că-i venea greu, așa cum ar fi fost în cazul aproape oricărui alt bărbat, însă știa că e lucrul cel mai rezonabil pe care-l putea face și știa că nu era vorba despre pomană.

— E o ofrandă de dragoste, i-am confirmat, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Așa cum am dus la biserică, duminica trecută.

Ofranda de dragoste fusese pentru misionarii din Uganda, iar aceasta era pentru Sam Merlotte.

— Așa cred, a încuviințat el, întâlnindu-mi privirea.

Am continuat să zâmbesc, dar am început să mă simt puțin rușinată.

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc, i-am zis.

— Pentru ce? s-a mirat, împreunându-și sprâncenele roșcate.

— Pentru petrecerea copiilor Tarei, i-am explicat. E o petrecere demodată de-a fetelor, așa că nu ești invitat.

— Încerc să-mi stăpânesc amărăciunea, a replicat el, dar nu s-a clintit.

— Nu te ridici să te duci la bancă? l-am întrebat, cu dulceață în glas.

— Hm, mda, mă duc chiar acum.

Într-adevăr, s-a ridicat de pe scaun și a strigat pe culoar, anunțându-i pe angajați că are o treabă urgentă. M-am urcat în mașină în timp ce el se suia în camioneta lui. Nu știu cum s-o fi simțit Sam, însă eu mă simțeam cu adevărat bine.

M-am oprit, într-adevăr, la avocatul meu, ca să-i spun ce făcusem. Adică, la avocatul meu uman, din localitate, nu la domnul Cataliades. De la care, apropo, nu mai primisem niciun semn de viață.

Am trecut pe la Maxine ca să iau puncul, i-am mulțumit de mai multe ori, i-am lăsat (spre nedumerirea ei) o listă cu tot ce-am făcut și ce mai aveam să fac pentru petrecere și am luat recipientele congelate înapoi acasă, unde le-am pus la păstrare în mica mea ladă frigorifică de pe veranda din spate. Am pus pe masă berea din ghimbir, ca să fie amestecată cu sucurile de la gheață.

Eram cât se poate de pregătită pentru petrecere.

Acum, trebuia să mă pregătesc pentru asasinarea lui Victor.

Sam m-a sunat în timp ce mă machiam.

— Bună, i-am răspuns. Ai dus cecul la bancă, da?

— Da, a zis el. Dacă tot mi-ai spus de un milion de ori. N-au fost probleme acolo. Te-am sunat să-ți spun că am primit un apel telefonic foarte ciudat de la prietena ta Amelia. Mi-a zis că e despre obiectul pe care l-ai descoperit. L-a căutat. Cutia cluviel dor? m-a întrebat, pe un ton foarte precaut.

— Mda, și?

— N-a vrut să-mi spună mie la telefon, dar a zis să-ți transmit să-ți verifici urgent e-mailul. Zicea că ești uitucă rău la capitolul ăsta. Nu părea să creadă că i-ai răspunde la telefon, dac-ai ști că e numărul ei.

— Mă duc să-mi verific e-mailul chiar acum, l-am asigurat.

— Sookie?

— Da!

— Ești bine? Aproape sigur că nu.

— Sigur că da, Sam. Mersi că mi-ai ținut locul robotului telefonic.

— N-ai pentru ce.

Amelia își dăduse categoric seama de ce trebuia să facă, dacă voia să-mi capteze atenția. Am scos cutia cluviel dor din sertar și am luat-o cu mine până la micul birou din living pe care-mi instalasem computerul. Da, aveam o mulțime de e-mailuri.

În majoritatea lor, prostii, însă unul era, într-adevăr, de la Amelia, iar altul, de la domnul Cataliades, primit acum două zile. Ce mirare pe mine!

M-a făcut atât de curioasă, încât am deschis mai întâi mesajul de la el. Deși nu era scurt, era la obiect.

Domnișoară Stackhouse,

Am primit mesajul dumitale pe robotul telefonic. Eram în călătorie, pentru ca anumite persoane să nu mă poată găsi. Am numeroși prieteni, dar și mulți dușmani. Te urmăresc îndeaproape, dar sper că nu sunt inoportun. Dumneata ești singura mea cunoștință care are la fel de mulți dușmani ca mine. Am făcut tot posibilul să-i pun un obstacol în cale acelei odrasle a iadului de Sandra Pelt. Totuși, încă nu este moartă. Ai grijă.

Nu cred să știi că am fost un foarte bun prieten al bunicului dumitale, Fintan. Am cunoscut-o și pe bunica ta, deși nu prea bine. De fapt, i-am cunoscut pe tatăl tău și pe sora lui, ca și pe fratele dumitale, Jason, cu toate că el nu-și va aminti niciodată de mine, fiindcă era destul de mic. La fel și dumneata, când te-am văzut prima dată. Toți au reprezentat dezamăgiri, cu excepția dumitale.

Cred că între timp ai descoperit cutia cluviel dor, căci am cules termenul acesta din mintea domnișoarei Amelia, când am întâlnit-o în magazin. Nu știu unde a ascuns-o bunica dumitale, știu doar că i s-a dăruit una, deoarece eu i-am înmănat-o. Dacă ai descoperit-o, te sfătuiesc să fii foarte prudentă în ce privește întrebuintarea ei. Gândește-te o dată, de două ori, de trei ori până să-i consumi energia. Poți să schimbi lumea, să știi. Orice șir de evenimente pe care-l modifici prin intermediul magiei poate avea repercusiuni neașteptate de-a lungul istoriei. Voi lua din nou legătura cu dumneata când va fi posibil și poate că o să-ți explic mai în amănunt. Cele mai bune urări pentru supraviețuirea dumitale.

Desmond Cataliades,
avocat, tutorele dumitale

Cum ar fi spus Pam, „Zombi afurisit!” Domnul Cataliades era, într-adevăr, tutorele meu, străinul acela întunecat care o vizitase pe Buni. Asta ce însemna? Și spunea că-i citise Ameliei în minte. O fi și el telepat? N-ar fi o coincidență strașnică? Simțeam că mai aveam o mulțime de lucruri de aflat

despre asta și, cu toate că mă prevenise în legătură cu Sandra Pelt și cutia magică, aveam senzația clară că el își pava drumul spre Marea Discuție Neplăcută. Am mai citit de două ori mesajul, sperând să extrag din el vreo informație solidă cu privire la cutia cluviel dor, însă a trebuit să trag concluzia că m-am ales cu praful de pe tobă.

Am deschis și e-mailul Ameliei, nu fără o profundă presimțire și o rămășiță de indignare. Creierul ei era deschis pentru cei care scormoneau după informații, din câte se pare. Cu toate că nu era tocmai vina ei, m-am hotărât să nu-i mai încredințez secrete de-acum încolo.

Sookie,

Îmi pare rău pentru tot. Tu știi că nu gândesc înainte să fac un lucru, și n-am gândit nici de data asta. N-am vrut decât să fii la fel de fericită pe cât sunt eu cu Bob, cred, și nu m-am gândit la cum te-ai simți tu. Încercam să-ți conduc viața. Încă o dată, îmi pare rău.

După ce ne-am întors acasă, am mai efectuat anumite cercetări și am descoperit cutia cluviel dor. Una dintre rudele tale, zâne, presupun că a vorbit despre asta, nu? N-a mai existat așa ceva pe pământ de o sută de ani. Sunt simboluri ale iubirii la zâne și e nevoie de un an, cel puțin, pentru fabricarea uneia. Cutia magică îi împlinește persoanei iubite o dorință. Tocmai de aceea e atât de romantică, bănuiesc. Dorința trebuie să fie personală. Nu se poate referi la pacea mondială sau la încetarea foametei, sau la ceva planetar de genul acesta. Dar pe plan individual, se pare că deține o magie atât de puternică, încât chiar poate să-ți schimbe viața, și în chip extrem. Când cineva îi oferă persoanei iubite o cutie magică, înseamnă un gest cu adevărat serios. Nu e ca florile sau bomboanele. E mai degrabă la nivelul unui colier cu diamante sau al unui iaht, dacă bijuteria sau ambarcațiunea ar avea puteri magice. Nu știu ce nevoie ai tu să afli informații despre simbolurile iubirii la zâne, dar dacă vezi vreun exemplar, să știi că vezi ceva uluitor. Cred că zânele nici măcar nu mai pot să le confecționeze acum.

Sper că într-o zi mă vei ierta, și poate atunci îți voi auzi povestea.

Amelia

Mi-am plimbat un deget peste obiectul periculos, atât de neted, care ajunsese în posesia mea, și m-a străbătut un fior.

Avertismente, avertismente și iar avertismente. Am mai stat câteva minute la birou, pierdută în gânduri. Cu cât știam mai multe despre firea zânelor, cu atât mai puțină încredere îmi inspirau. Punct. Inclusiv Claude și Dermot. (Și în mod special Niall, stră-străbunicul meu; se pare că totdeauna eram la un pas de a-mi aduce aminte ceva despre el, ceva cu adevărat complicat.) Am scuturat din cap, nerăbdătoare. Nu era momentul să-mi bat capul cu așa ceva.

Deși amânasem cât de mult timp putusem recunoașterea aceasta, eram nevoită să înfrunt adevăruri neplăcute. Domnul Cataliades, datorită prieteniei sale cu bunicul meu de sânge, avea o mai mare legătură cu viața mea decât aș fi bănuț, și-mi dezvăluia asta acum doar din motive pe care nu le puteam înțelege. Când îl cunoscusem pe acest demon avocat, nu-i tremurase nici măcar o geană ca să dea de înțeles că m-ar recunoaște.

Toate erau cumva legate laolaltă, suma lor fiind un rezultat profund rău-prevestitor cu privire la rudele mele, zânele. Credeam că Dermot, Claude, Fintan și Niall m-au iubit cât au putut (în cazul lui Claude, nu este vorba de prea multă iubire, fiindcă el se iubește cel mai mult și mai mult pe sine). Dar n-o simțeam ca pe o dragoste integrală. Deși adjectivul acesta mă făcea să tresar și mă ducea cu gândul la Pâinea Minune, era unicul care se potrivea.

Ca un soi de corolar pentru înțelegerea mea sporită privind firea zânelor, acum nu mă mai îndoiam de cuvântul lui Buni. În schimb, credeam că Fintan o iubise pe bunica mea Adele mai mult decât își dăduse ea seama vreodată și în realitate o adorase mai presus de limitele imaginației omenești. A fost prezent mult mai mult timp decât a știut ea, uneori luând înfățișarea soțului ei. A făcut fotografii de familie cu ea; a privit-o cum își vedea de treburile cotidiene; probabil (tresărire!) a avut relații sexuale cu ea, deghizat în Mitchell. Oare unde o fi fost adevăratul meu bunic, în timp ce se petreceau toate acestea? Să fi fost tot în corpul lui, dar în stare de inconștiență? Sper că nu, dar n-am de unde să știu. Și nici nu sunt sigură că-mi doresc să aflu.

Datorită devotamentului său, Fintan îi dăruise bunicii mele o cutie magică. Poate că ar fi fost în măsură să-i salveze viața, dar nu cred că ei i-ar fi trecut vreodată prin minte s-o întrebuințeze. Poate tocmai credința ei o împiedicase să creadă cu sinceritate în puterile unui obiect magic.

Buni depozitase scrisoarea de spovedanie și cutia magică în sertarul secret, cu ani în urmă, ca să le țină la adăpost de ochii iscoditori ai celor doi nepoți pe care-i creștea. Sunt sigură că, după ce ascunsese cele două obiecte care o făceau să se simtă atât de vinovată, aproape că uitase de existența lor. Îmi închipui că ușurarea despovăririi de ele fusese atât de mare, încât ea nu-și mai amintise de ele. Poate părea bizar, în contrast cu dificultățile cotidiene ale statutului de văduvă care-și crește doi nepoți.

Poate (emit o ipoteză) din vreme în vreme se gândea: Chiar ar trebui să-i spun lui Sookie unde sunt lucrurile alea. Dar, evident, mereu presupunea c-o să aibă timp suficient. Mereu facem așa.

Mi-am coborât privirea spre obiectul neted din mâna mea. Am încercat să-mi imaginez lucrurile pe care le-aș putea face, ajutată de el. Se zice că trebuie să-ți îndeplinească o dorință, o dorință referitoare la o persoană iubită. Din moment ce-l iubesc pe Eric, presupun c-aș putea să-i doresc moartea lui Victor, din care iubitul meu ar avea, categoric, de câștigat. Mi se părea îngrozitor să te folosești de un simbol al iubirii ca să ucizi pe cineva, fie că Eric avea de câștigat, fie că nu. Dar mi-a venit o idee care m-a făcut să rămân cu ochii cășcați. Aș putea să-i înlătur lui Hunter puterile telepatice! Iar el ar crește ca un copil normal! Aș putea să contracarez involuntarul dar împovărat al lui Hadley pentru fiul pe care-l părăsise.

Mi se părea o idee atât de fabuloasă! Am fost încântată de ea timp de treizeci de secunde. După care, normal, s-a instalat îndoiala. Era oare drept să-i schimb viața cuiva, pur și simplu pentru că-mi stătea în puteri? Dar, pe de altă parte, era corect să-l las pe Hunter să treacă prin suferințele unei copilării dificile?

Aș putea să mă schimb pe mine însămi.

Era o idee atât de șocantă, încât aproape că mi-a venit să leșin. Pur și simplu, nu mă puteam gândi acum la așa ceva. Trebuia să pregătesc Operațiunea Victor.

După o jumătate de oră, am fost gata de plecare.

M-am dus cu mașina până la Fangtasia, străduindu-mă să-mi mențin mintea goală și spiritul aprig. (Să-mi golesc mintea era poate ceva prea ușor. Aflasem atâtea în ultimele câteva zile, încât abia dacă mai știam cine sunt eu. Iar asta mă înfuria destul de tare, așa că mi-era ușor să fiu și aprigă.) Fredonam cântecele de la radio și, din cauză că am o voce îngrozitoare, mă bucuram că sunt singură. Nici Pam nu știa să cânte. M-am gândit mult la ea în timpul drumului, întrebându-mă dacă Miriam a ei mai trăia sau murise, părându-mi rău pentru cea mai bună prietenă a mea dintre vampiri. Pam era atât de dură, și de puternică, și de neîndurătoare, încât niciodată nu luasem în calcul sentimentele ei mult mai delicate, până în ultimele câteva zile. Poate că de-asta și-o alesese Eric pe Pam când își dorise un copil: simțise că erau spirite înrudite.

Nu mă îndoiam că Eric mă iubește, exact la fel cum știam că Pam o iubește pe suferinda ei de Miriam. Dar nu știam dacă Eric mă iubește îndeajuns încât să sfideze toate aranjamentele creatorului său, îndeajuns cât să treacă peste importantul salt pe care l-ar face din punct de vedere al puterii, al statutului, ca și al averii, dacă ar deveni consort al reginei statului Oklahoma? Oare lui Eric i-ar plăcea să devină un sooner în timp ce pilotam mașina prin Shreveport, mă întrebam dacă vampirii din Oklahoma purtau cizme de cowboy și știau toate cântecele din filmele muzicale. Mă întrebam de ce m-oi gândi eu la astfel de idioțenii, când trebuia să mă pregătesc pentru o seară cumplită, o seară din care era posibil să nu scap cu viață.

Judecând după cum arăta parcare, barul Fangtasia era plin până la refuz. M-am dus la intrarea personalului și am ciocănit în ușă, folosind un semnal special. Maxwell mi-a deschis, cu o înfățișare categoric suavă în frumosul lui costum cafeniu, de vară. Vampirii cu tenul închis la culoare trec prin schimbări interesante în primele câteva decenii de după transformarea lor. Dacă în viață au avut o nuanță foarte închisă a pielii, ajung la un maro-deschis, ca un fel de ciocolată cu lapte. Cei cu tenul mai deschis ajung undeva între bej și crem. Totuși, Maxwell Lee nu era mort de chiar atât de multă vreme, ca să ajungă la așa ceva. Încă era unul dintre oamenii cei mai închiși la culoare din câți văzusem, de culoarea abanosului, iar mustața îi era într-atât de regulată, încât dădea impresia că și-o

tunsese cu rigla în mână. Nu ținuserăm niciodată prea mult unul la celălalt, însă astă-seară zâmbetul îi era aproape maniacal, în veselia lui.

— Domnișoară Stackhouse, ne bucurăm nespun că v-ați oprit astă-seară la noi, m-a întâmpinat el cu un glas răsunător. Eric va fi încântat să vă vadă arătând atât de... atât de apetisant.

Știu să primesc complimentele când îmi sunt făcute, iar „apetisantă” nu suna rău. Purtam o rochie bleu-ciel fără bretele, cu o centură lată, albă, și sandale albe. (Știu că se zice despre pantofii albi că-ți fac piciorul mare, dar la mine nu e cazul, așa că nu mă interesează.) Părul mi-l lăsasem liber. Mă simțeam al naibii de bine. Am ridicat un picior, astfel încât Maxwell să-mi poată admira pedichiura, pe care mi-o făcusem singură. Garoafă roz cu picățele.

— Proaspătă ca o margaretă, a apreciat Maxwell. Trăgându-și haina într-o parte, mi-a arătat că are o armă la el. Am făcut ochii mari de admirație. Portul unei arme de foc nu era ceva obișnuit pentru vampiri, și putea să pară puțin cam neașteptat.

Colton și Audrina au sosit imediat după mine. Audrina își prinsese părul în creștet cu ceea ce semăna a bețe pentru frigărui și căra după ea o geantă mare, aproape la fel de mare ca a mea. Și Colton era înarmat, fiindcă venise în sacou, iar într-o seară cu o căldură sufocantă ca asta, oamenii nu purtau sacouri decât dacă nu aveau încotro. I-am prezentat pe amândoi lui Maxwell și, după un schimb de politeturi, au plecat tacticoși pe coridor, să ajungă în club.

Pe Eric l-am găsit în biroul lui, stând în spatele mesei de lucru. Pam era așezată pe masă, iar Thalia se instalase pe canapea. O, mamă! Chiar mă simțeam mai încrezătoare când o vedeam pe micuța femeie-vampir din Grecia antică. Thalia fusese transformată cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai rămăsese nici cea mai mică urmă de omenie în ea. Era, pur și simplu, o mașină de ucis cu sânge rece. Li s-a alăturat fără tragere de inimă vampirilor care mai soseau, însă-i disprețuia pe oameni cu o fermitate și o ferocitate care făcuseră din ea un soi de figură legendară. Un site oferise cinci mii de dolari celui sau celei care putea s-o fotografieze pe Thalia zâmbind. Nimeni nu obținuse recompensa până acum, dar ar fi putut s-o câștige astă-seară. Acum zâmbea. Și era al naibii de înfricoșătoare.

— A acceptat invitația, mi-a zis Eric, fără vreun preambul. A fost stânjenit, dar nu s-a putut abține. I-am spus că e bine-venit să-și aducă oricâte persoane vrea ca suită, astfel încât să poată beneficia cât mai mulți de schimbul de experiență.

— Era singura cale, am zis.

— Cred că ai dreptate, m-a aprobat Pam. Cred c-o să-și aducă doar pe câțiva, ca să ne arate cât e de încrezător.

Mustapha Khan a ciocănit în tocul ușii. Eric i-a făcut semn să intre.

— Bill și Bubba au făcut un popas pe alee, la două străzi mai încolo, a raportat el, abia învrednicindu-ne cu o privire fugară pe noi ceilalți.

— Pentru ce? a întrebat Eric, surprins.

— Ăăă... ceva legat de pisici.

Ne-am abătut toți privirile, stânjeniți. Perversiunile lui Bubba nu erau un subiect de discuție pe care să și-l dorească vampirii.

— Dar e vesel? E bine-dispus?

— Da, Eric. E vesel ca un popă în Duminica Paștelui. Bill l-a dus la plimbare cu o mașină antică, apoi călare și, până la urmă, au ajuns pe jos, pe alee.

Ar trebui să ajungă la timp. I-am spus lui Bill c-o să-l chem când sosește Victor.

La ora aceea, Fangtasia avea să fie închisă pentru public. Cu toate că vesela și cheltuitoarea gloată de pe ringul de dans nu știa, astă-seară, regele rock'n'roll-ului avea să cânte din nou, în cinstea regentului Louisianei. Cine ar putea refuza o invitație la un astfel de eveniment?

Nu un fan ca Victor, asta era sigur. Decupajul din carton de la Vampire's Kiss fusese un indiciu. Sigur că Victor încercase să-l aducă pe Bubba în clubul lui, însă eu știam că Bubba nu s-ar fi dus la Vampire's Kiss. Ar fi vrut să stea cu Bill, iar dacă Bill îi spunea că Fangtasia este locul potrivit, acolo insista Bubba să meargă.

Am așteptat în tăcere, cu toate că la Fangtasia nu e niciodată tăcere cu adevărat. Auzeam muzica din zona barului, ca și zumzetul vocilor. Era aproape de parcă și clienții ar fi simțit că era o seară specială, că au cu toții motiv să sărbătorească... sau să mai strige o dată „ura” înainte de piere.

Deși mă făcea să mă simt cu un pas mai aproape de catastrofă, luasem cu mine și cutia magică. Mi-o îndesasem sub centură, în spatele uriașei cataramă. Îmi apăsa carnea cu insistență.

Mustapha Khan își ocupase poziția lângă perete. Astă-seară era cufundat adânc în fantezia lui cu Blade, cu ochelari fumurii, geacă de piele și o tunsoare grozavă. M-am întrebat unde-o fi Warren, amicul lui. Până la urmă, din pură disperare după puțină conversație, l-am întrebat pe el.

— Warren e în afara clubului, pe acoperișul de la Bed Bath & Beyond, mi-a răspuns Mustapha Khan, fără să-și întoarcă măcar fața spre mine în timp ce vorbea.

— Pentru ce?

— E trăgător de elită.

— Ți-am perfecționat un pic ideea, mi-a explicat Eric. Oricine iese pe ușă, se ocupă Warren de el.

Stătea rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele pe birou. Pam nici nu mă privise de când intrasem. Dintr-odată, m-am întrebat de ce.

— Pam? am zis. M-am ridicat și am făcut un pas spre ea.

A scuturat din cap și s-a întors cu fața în altă parte.

Nu pot să citesc în mințile vampirilor, dar nici n-aveam nevoie. Miriam murise azi. Privindu-i umerii lui Pam, am știut mai bine decât orice mi s-ar fi spus. Era împotriva firii mele să-mi reiau locul de pe canapea fără să-i ofer alinare sau un Kleenex, ori câteva cuvinte de mângâiere. Însă era în firea lui Pam să izbucnească dacă-i ofeream aceste lucruri.

Mi-am atins centura în locul în care cutia magică îmi pătrunsese adânc în piele. Puteam să-mi doresc ca Miriam să revină la viață? Mă întrebam dacă era îndeplinită condiția ca dorința să fie pentru o persoană iubită. Eu țineam foarte mult la Pam, dar n-ar fi fost ceva prea indirect?

Mă simțeam ca și cum aș fi avut o bombă legată de mine cu o curea.

Am auzit sunetul tremurat al unui gong. Eric instalase unul în bar, iar barmanul bătea în el cu un sfert de oră înainte de închidere. Nici măcar nu știam cine preluase îndatoririle barmanului, de când Felicia fusese ucisă de Alexei. Poate că nu manifestasem destul interes față de afacerile lui Eric, în ultima vreme. Pe de altă parte, el însuși fusese distras de la fascinația firească a micului său regat, de jafurile lui Victor. Mi-am dat seama că lipsa conversațiilor despre subiecte obișnuite reprezenta una dintre problemele noastre. Speram că vom ajunge s-o reparăm.

M-am ridicat și m-am dus pe culoar până în zona principală a barului. Nu mai suportam să stau în biroul lui Eric, mai ales când Pam suferea astfel.

I-am descoperit pe Colton și Audrina dansând pe micul ring, fiecare cu brațele în jurul celuilalt. Immanuel stătea la bar, și m-am cățărat pe taburetul de lângă el. Barmanul a venit și s-a oprit drept în fața mea. Era un tip vânjos, cu părul numai inele, revărsat pe spate; atrăgător din cap până-n picioare. Vampir, desigur.

— Cu ce vă pot servi, soție a șerifului meu? m-a întrebat, ceremonios.

— Mă poți servi cu o apă tonică și o felie de lime, te rog. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne cunoaștem până acum. Cum te numești?

— Jock¹³, mi-a răspuns, parcă sfidându-mă să nu care cumva să fac vreo glumă. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut.

— Când ai început să lucrezi aici, Jock?

— Am venit din Reno când a murit barmanul de dinainte, mi-a povestit el. Acolo am lucrat pentru Victor.

Asta mă făcea să mă întreb în a cui barcă va sări Jock astă-seară. Interesant de văzut.

Nu-l cunoșteam bine pe Immanuel... de fapt, abia dacă-l cunoșteam. Cu toate acestea, l-am bătut pe umăr și l-am întrebat dacă n-aș putea să-i fac cinste cu ceva de băut.

S-a întors spre mine și a aruncat o privire lungă spre părul meu, iar în cele din urmă a clătinat din cap în semn aprobator.

— Sigur, mi-a răspuns. Aș mai vrea o bere.

¹³Ca substantiv propriu, Jock este un diminutiv pentru John; ca substantiv comun, are mai multe semnificații, inclusiv argotice (om din pătura de jos a societății, sportiv cu capacitate intelectuală redusă, specialist în programarea computerelor, penis)

— Îmi pare rău, i-am zis încet, după ce i-am cerut lui Jock să-i aducă o bere lui Immanuel. M-am întrebat unde-o fi acum corpul lui Miriam; la morgă, am presupus.

— Mulțumesc, mi-a răspuns. Și, după un moment de tăcere, a continuat: Pam avea de gând s-o facă astă-seară, fără permisiune. S-o transforme pe Miriam, adică. Dar Mira... răsuflat pentru ultima oară, după care dusă a fost.

— Mama și tatăl vostru...

A scuturat din cap.

— N-am fost decât noi.

Acum chiar că nu mai era nimic de spus.

— N-ar fi mai bine să te duci acasă? i-am propus. Nu mi se părea că ar avea cine știe ce stofă de luptător.

— Nu cred, mi-a zis.

Nu puteam să-l oblig să plece, așa că mi-am băut apa tonică în timp ce toți ceilalți clienți plecau. Barul a devenit tăcut și relativ pustiu. Indira, care făcea parte dintre vampirii fideli lui Eric, și-a făcut apariția îmbrăcată într-un sari în toată regula. N-o mai văzusem până acum în costumația tradițională, iar modelul avea un roz și un verde de-a dreptul minunate. Jock a privit-o admirativ. Thalia și Maxwell au venit și ei din spate și au început să umble prin club împreună cu personalul uman, grăbindu-se să deretice pentru petrecerea de după program. I-am ajutat și eu. Era munca mea obișnuită. Mesele care înconjurau micul ring de dans și estrada au fost mutate, în locul lor fiind aranjate două rânduri de scaune. Maxwell a adus un fel de radiocasetofon sofisticat. Muzica lui Bubba. După ce am măturat ringul de dans și scena, mi-am reluat locul pe taburetul din fața barului.

Heidi, specializată ca detectiv, și-a făcut apariția la rândul ei, cu părul împletit în codițe subțiri. Suple și simplă, Heidi purta pretutindeni cu ea un aer de mâhnire care o învăluia ca un nor. Habar n-aveam ce urma să facă astă-seară când va exploda rahatul.

În timp ce Jock își aranja proviziile de cealaltă parte a teighelei barului, au sosit Colton și Audrina. Jock a rămas surprins la vederea unor oameni pe care nu-i cunoștea. Prezența lor trebuia explicată: nu voiam ca Jock să devină bănuitor.

— Colton, Audrina, am zis, faceți cunoștință cu Jock. Jock, acești doi oameni fermecători au fost de acord să fie donatori, în cazul în care Victor și-ar dori ospitalitate locală. Desigur, sperăm că n-o să se-ntâmpile așa ceva aici, însă Eric nu vrea să dea greș cu primirea lui.

— Bună idee, a zis Jock, examinând-o apreciativ pe Audrina. Nu putem să-i oferim regentului mai puțin decât se așteaptă.

— Nu.

Sau mai puțin decât merită.

După vreo trei sferturi de oră, localul arăta din nou bine, și cei din urmă angajați umani ieșiseră pe ușa din spate. Singurii rămași dintre cei care respirau erau Colton, Audrina, Immanuel, Mustapha Khan și cu mine. (Eu categoric aveam senzația că sar în ochi.) Vampirii din Shreveport, pe care-i cunoșteam încă de când începusem să umblu cu Bill, se strânseseră: Pam, Maxwell Lee, Thalia, Indira. Îi știam pe toți, într-o mai mică sau mai mare măsură. Victor s-ar fi alarmat instantaneu dacă i-ar fi văzut aici pe toți vampirii lui Eric sau dac-ar fi fost toate figurile grele ale lui Eric. În consecință, Eric convocase doar micul cuib din Minden: Palomino, Rubio Hermosa și Parker Coburn, exilații de după Katrina. Intraseră unul după altul, cu înfățișări nefericite, dar resemnate. Stăteau lângă perete, ținându-se de mâini. Era o imagine înduioșătoare, dar și tristă, în același timp.

Tonomatul s-a oprit. Tăcerea aproape totală a devenit imediat apăsătoare.

Cu toate că Fangtasia se situează într-o zonă aglomerată din Shreveport, plină de magazine și de restaurante, la ora aceasta – chiar dacă era weekend – nu se prea auzeau zgomotele orașului de afară. Nimeni dintre noi nu avea chef de vorbă. Nu știam ce gânduri le ocupau mințile celorlalți, însă eu luam în considerare faptul că puteam să mor chiar în seara asta. Îmi părea rău pentru petrecerea dată în cinstea copiilor Tarei, dar măcar organizasem totul cât putusem mai bine. Îmi părea rău că nu izbutisem să port o discuție cu domnul Cataliades, ca să-mi limpezesc totul în minte, toate aceste noi informații pe care nu prea avusesem timp să le asimilez. Mă bucuram că-i dădusem banii lui Sam, și-mi părea rău că nu putusem să fiu sinceră cu el și să-i spun motivul pentru care trebuia făcut totul

neapărat astăzi. Speram că, dac-o fi să mor, Jason se va muta înapoi în bătrâna noastră casă, că se va însura cu Michele și că-și vor crește copiii acolo. Mama mea, Michelle-cu-doi-de-l, fusese total diferită față de Michele-cu-un-singur-l a lui Jason, cel puțin după amintirile care-mi mai rămăseseră din copilărie despre ea, însă semănau din punctul de vedere al iubirii pentru Jason. Îmi părea rău că nu-i spuseseam cât îl iubesc, ultima dată când stătuserăm de vorbă.

Îmi părea rău pentru multe lucruri. Greșelile și supărările produse altora se îngrămădeau în mintea mea.

Eric s-a apropiat încet și mi-a rotit taburetul, astfel încât să mă poată cuprinde în brațe.

— Mi-ar fi plăcut să nu trebuiască să fii aici, mi-a zis. Asta era toată conversația pe care ne-o permiteam, cât timp putea să ne audă Jock. M-am rezemat de trupul rece al lui Eric și mi-am lăsat capul pe pieptul lui tăcut. Poate că nu aveam să mai stau așa vreodată.

Pam a venit să se așeze lângă Immanuel. Thalia s-a încrunțat, ceea ce reprezenta expresia ei de retragere, și ne-a întors spatele tuturor. Indira stătea cu ochii închiși, grațioasele falduri ale sariului ei făcând-o să arate ca o statuie de la Pier 1¹⁴. Heidi ne privea pe toți pe rând, cu o seriozitate extremă, și buzele îi erau acum strânse într-o dungă aspră. Dacă-și făcea griji pentru Victor, mi-am închipuit, s-ar fi dus să stea alături de Jock; cu toate acestea, n-o văzusem niciodată vorbind cu el.

La un moment dat, se pare că Maxwell a auzit o bătaie în ușa din spate, imposibil de distins pentru urechile mele omenești. A țâșnit într-acolo și s-a întors să-l informeze pe Eric că Bill și Bubba ajunseseră. Deocamdată, rămăneau în birou până când avea să sosească momentul.

La foarte scurt timp după asta, am auzit mașini oprind în fața clubului.

— Începe spectacolul, a anunțat Pam; și, pentru prima oară în seara aceasta, am văzut-o zâmbind.

15

Luis și Antonio au intrat primii. Erau evident, prudenți. Parcă urmăream un serial polițist la televizor: au dat buzna înăuntru, despărțindu-se imediat și încadrând ușa. Mi-a venit să zâmbesc, iar Immanuel chiar a rânjit, ceea ce nu prea era recomandabil. Spre norocul lui, oamenii sunt ultimele ființe pentru care-și fac griji vampirii, atunci când anticipează ivirea unor probleme. Cei doi chipeși vampiri, îmbrăcați în tricouri și jeansi, în locul pantalonilor scurți din piele, au cercetat la repezeală clubul, verificând locurile în care s-ar fi putut ascunde alți vampiri. Ar fi însemnat o gravă încălcare a etichetei dac-ar fi solicitat percheziții corporale, însă puteai să-ți dai seama lesne că examinau din ochi fiecare vampir localnic, să vadă dacă nu are cumva arme sau țepușe. Maxwell a fost nevoit să-și predea arma, ceea ce a făcut fără să protesteze măcar o clipă. Se așteptase la așa ceva.

După o minuțioasă scrutare a locului și o plecăciune în fața lui Eric, Luis a scos capul pe ușă să semnalizeze că totul e în regulă.

Restul anturajului lui Victor și-a făcut intrarea într-o ordine invers proporțională cu importanța: cuplul uman cu care fusese la Vampire's Kiss (Mark și Mindy), doi vampiri ale căror nume nu le aflasem niciodată, Ana Lyudmila (care arăta mult mai bine, scăpată de fantezista ei costumație de sclavă) și un vampir pe care nu-l mai văzusem până acum, un asiatic cu pielea în nuanța fildeșului și părul negru ca tușul, ridicat în creștet într-un coc complicat. Ar fi arătat grozav în veșminte tradiționale, însă în loc de așa ceva, purta jeansi și o vestă neagră, fără cămașă, fără pantofi.

— Akiro, a rostit Heidi în șoaptă, plină de venerație. Se apropiase tiptil de mine și simțeam că tensiunea se infiltrasse și în ea.

— Îl cunoști din Nevada? am întrebat-o.

— O, da, mi-a răspuns. N-am știut că l-a convocat Victor. În sfârșit, i-a găsit înlocuitor lui Bruno... ca și Corinnei. Atât de bună e reputația lui Akiro.

Din moment ce era acum în mod oficial adjunctul lui Victor, Akiro nu avea nicio problemă să se arate înarmat. Purta spadă, aidoma celui alt vampir asiatic pe care-l cunoscusem. (Dacă stau să mă gândesc, și acesta – aceasta, mai bine zis – fusese bodyguard.) Akiro s-a oprit în mijlocul sălii,

¹⁴Lanț de magazine de tip retail specializate în mobilier și decorațiuni interioare

conștient de toate privirile îndreptate spre el, cu răceală și duritate pe chip, și ochii fără astâmpăr.

Și atunci, și-a făcut intrarea Victor, strălucitor, într-un costum alb din trei piese.

— Dumnezeuule atotputernic, am rostit pe un ton inexpressiv, neîndrăznind să întâlnesc privirea altcuiva. Cărlionții bruni ai lui Victor fuseseră aranjați cu grijă, iar în gaura din lobul urechii purta un inel mare din aur. Pantofii erau de un negru superb. Victor era o splendoare. Aproape că era păcat să încerci să distrugi o asemenea frumusețe, și mi-aș fi dorit ca el să nu fie atât de hotărât să ne distrugă viețile. Mi-am pus geanta pe tejgheaua barului și i-am desfăcut fermoarul, ca să am acces cât mai rapid la conținutul ei. Immanuel s-a lăsat să alunece de pe scaunul lui și s-a îndepărtat spre perete, cu privirea fixată asupra nou-veniților. Heidi și-a reluat locul, iar Victor, împreună cu grupul său, și-a continuat drumul prin club.

Deși nu-mi dezlipeam ochii de la Victor, m-am simțit obligată să vorbesc cu Heidi, fiindcă simțeam că avusese un motiv să se cocoațe în spatele meu.

— Ce-ți mai face băiatul? am întrebat-o, așa cum se procedează cu cineva despre care știi că are un iubit.

— Eric s-a oferit să mă lase să-l aduc aici, mi-a răspuns Heidi, stând cu ochii pe oaspeți, prudentă.

— Asta-i o veste foarte bună, am exclamat din toată inima. Încă unul de partea noastră.

Între timp, comitetul de primire înainta cu încetineală.

— Victor, l-a întâmpinat Eric. A făcut câțiva pași în față și spre centru, oprindu-se la distanța precaută de doi metri de regent. Era îndeajuns de inteligent încât să nu-i facă lui Victor o primire cu tot tacâmul, fiindcă ar fi fost un indiciu limpede că avea să se-ntâmples ceva rău. Bun venit la Fangtasia, a continuat. Ne bucurăm că avem șansa de a-ți oferi o distracție.

Și Eric s-a înclinat. Chipul lui Akiro a rămas inexpressiv, de parcă Eric nici n-ar fi fost acolo.

Încă în picioare, încadrat de Luis și de Antonio, Victor și-a înclinat capul creș.

— Șerifule, ți-l prezint pe Akiro, noua mea mână dreaptă, a rostit el, cu zâmbetul lui orbitor. Akiro a fost recent de acord să se mute din Nevada în Louisiana.

— Îi urez bun-venit în Louisiana, a răspuns Eric, fiind vorba de un vampir atât de bine-cunoscut, cum era Akiro. Sunt convins că va reprezenta un mare plus pentru personalul regentului.

Eric demonstra că poate fi la fel de impasibil ca și celălalt vampir.

Akiro a fost nevoit să-i mulțumească șerifului pentru salut, fiindcă era plasat mai sus în lanțul trofic, însă puteai să-ți dai seama că o făcea fără voia lui. Plecăciunea i-a fost cu un milimetru mai superficială decât ar fi fost normal.

Vampirii ăștia!

Grozav, mi-am zis în gând, total deabusolată. În sfârșit, Victor își înlocuiește locotenentul și cea mai bună luptătoare. Tocmai în momentul acesta.

— Akiro cred că e un luptător destul de bun, hm? am întrebat-o în șoaptă pe Heidi.

— Așa s-ar spune, a replicat ea, sec, pornind încet înainte ca să-și salute regentul. Toți vampirii lui Eric trebuiau să vină pe rând și să-și ofere loialitatea în slujba lui Victor. Jock, cel mai nou membru al personalului lui Eric, era ultimul la rând. Puteai să-ți dai seama că era gata și să-l pupe în fund pe Victor, dacă i se ivea ocazia.

Mindy, cu un apetit inoportun, i-a adresat lui Jock o privire plină de speranță. Era toantă rău, dar asta nu însemna că trebuia să moară. M-am gândit că poate o conving să facă o expediție până la toaleta femeilor, înainte de sosirea sorocului. Nu. Dacă nu era din inițiativa ei, o astfel de mișcare ar fi însemnat un steag roșu. I-am privit pe nou-veniți și am încercat să-mi încordez puterile pentru ce avea să urmeze.

Aceasta era, în mod special, oribilă: așteptarea aceasta, planificarea, conștiința faptului că aveam să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-iucid pe cei din fața mea. Îi priveam în ochi, sperând că vor muri până într-o oră. Oare așa se simțeau soldații? Nu eram atât de conectată pe cât ar fi trebuit: eram suspendată într-un calm sinistru, poate din cauză că din moment ce sosise Victor, nimic nu mai putea opri ce avea să se-ntâmples.

Când Victor a confirmat că era mulțumit de primire prin ocuparea scaunului din centru, Eric i-a cerut lui Jock să aducă de băut pentru toată lumea. Vampirii din afara orașului l-au așteptat pe Luis să bea el primul dintr-un pahar pe care l-a luat la întâmplare de pe tavă. Când au văzut că Luis rămâne în

viață după vreo câteva minute, toți nou-veniții și-au ales, pe rând, câte un pahar, sorbind cu toții. Atmosfera a devenit mai lejeră după aceea, fiindcă băuturile erau absolut kosher: sânge sintetic încălzit, calitate premium.

— Te ții de litera legii aici, la Fangtasia, a remarcat Victor, zâmbindu-i lui Eric. Mindy era între ei, și-și lăsase capul pe umărul lui Victor, având în față propria doză de Diet Coke cu rom. Soțul ei, Mark, în stânga lui Victor, părea să nu se simtă prea bine. Avea o culoare nesănătoasă și părea apatic. Când i-am văzut urmele de colți pe gât, m-am întrebat dacă nu cumva Victor o fi exagerat cu sorbitul. Mindy nu părea îngrijorată.

— Da, domnule regent, i-a răspuns Eric, întorcându-i zâmbetul, cu aceeași sinceritate, dar fără să mai dezvolte subiectul.

— Frumoasa ta soție?

— Este prezentă, normal, a confirmat Eric. Cum ar mai fi seara fără ea?

Mi-a făcut semn cu mâna să înaintez, iar Victor și-a ridicat paharul spre mine, în semn că-mi apreciază apariția. Am reușit să mă arăt încântată.

— Victor, am zis, ne bucurăm foarte mult că ai reușit să vii astă-seară.

N-am încercat să invoc ceva mai mult decât „bucuria”. Victor nu s-ar fi așteptat ca eu să fiu la fel de pricepută ca Eric în ceea ce privește ascunderea sentimentelor, iar eu n-aveam de gând să-i dau motive să-și schimbe părerea.

Firește, Eric nu voise ca eu să fiu acolo. Își exprimase cât se poate de clar părerea că o ființă umană fragilă n-ar trebui să fie prin preajmă atunci când vampirii se luptă între ei. În teorie, eram de acord cu el. Aș fi preferat să fiu acasă... Însă mi-aș fi făcut griji în fiecare clipă. Argumentul meu hotărâtor fusese că Victor s-ar fi alarmat în mod categoric dacă i-ar fi sărit în ochi absența mea, care ar fi constituit un semnal clar că Eric punea ceva la cale. Eric n-a putut să mă contrazică atunci când mi-am expus punctul de vedere la întrunire.

Akiro s-a postat în spatele scaunului lui Victor. Hmmm, incomod. Am încercat să mă gândesc ce-ar fi de făcut în situația asta. Pam era în spatele scaunului lui Eric. Când l-am văzut pe Eric chemându-mă, i-am zâmbit și m-am dus lângă el, cu geanta pe umăr.

Colton și Audrina se amestecaseră în fundal, cărând tăvi cu băuturi prin club.

Spre uimirea mea, Heidi a îngenuncheat lângă scaunul pe care stăteam, postura ei indicând o vigilență activă. Eric i-a aruncat o privire, dar n-a comentat. Heidi luase poziție de parcă i-ar fi ordonat Eric să mă apere pe durata a ceea ce putea să fie o vizită delicată. Mi-am coborât privirea spre ea, însă ea m-a evitat. Mda, exact asta se întâmpla. Cel puțin, în limitele „normalului”, fără să-i alarmeze neapărat pe vizitatori.

— Bill, a strigat deodată Eric. Suntem gata!

Și Bill și-a făcut apariția de pe culoarul din spate, zâmbind – un complet atipic zâmbet larg – și azvârlindu-și brațul mult în spate (taa-DAA!) ca să anunțe intrarea lui Bubba.

Și ce mai intrare a fost! L-a pus în umbră pe Victor.

— O, Dumnezeule! am murmurat. Bubba se îmbrăcase cu un costum roșu peste care cineva trecuse cu un Bedazzler¹⁵; avea imitații de pietre prețioase și paiete peste tot, iar părul îi fusese aranjat într-un uluitor pompadour¹⁶. Purta cizme negre și inele groase. Afișa acel uluitor zâmbet pieziș care făcuse să leșine femeii de pe toată planeta și-și flutura brațele ca și cum ar fi avut mii de spectatori, nu doar cât degetele de la mâini. Bill s-a așezat alături de casetofonul instalat de Maxwell, iar când Bubba a sărit pe mica scenă și ne-a mulțumit foarte mult tuturor, luminile s-au stins. Bill a pornit muzica: primul cântec, „Kentucky Rain”.

Era incredibil. Ce puteam să spun?

Victor era complet fascinat; sau atât de fascinat cât poate fi cineva prevăzător în permanență. S-a aplecat în față – uitând de Mindy și de Mark, uitând de ceilalți vampiri – vrând să absoarbă cât mai bine experiența. În definitiv, îl avea pe Akiro, care să-i poarte de grijă în locul lui. Iar Akiro își vedea

¹⁵Aparat foarte popular în anii '70, folosit pentru aplicarea de strasuri, butoni sau petice pe diverse materiale

¹⁶Stil de coafură inspirat după cel al doamnei de Pompadour, părul fiind umflat și pieptănat pe spate, folosindu-se gel din abundență

de treabă, fără urmă de îndoială. Privirea lui nu se oprea niciodată asupra lui Bubba, ci mătura încăperea. Luis și Antonio se postaseră lângă ieșire, păzindu-i spatele lui Akiro, în timp ce ochii bodyguardului descriau semicercuri de o sută optzeci de grade, scrutând restul sălii din spatele lui Victor.

După ce Bubba s-a înclinat să primească aplauzele, care au fost atât de tunătoare pe cât i-a stat în puteri micii noastre adunări, Bill a pornit din nou muzica. De data aceasta, am auzit „In the Ghetto”.

Lacrimi roșii curgeau pe fața lui Victor. Am aruncat o privire peste umăr, ca să constat că și Luis și Antonio erau vrăjiți. Cei doi vampiri fără nume stăteau în picioare, aproape de Bill, cu mâinile împreunate în față, urmărind show-ul.

După toate aparențele, Ana Lyudmila nu era iubitoare de muzică. Arăta plictisită, cum stătea la capătul unei bănci dintr-un separeu aflat aproape de ieșire. Puteam s-o zăresc peste umărul lui Mark. Thalia, cam pe jumătatea dimensiunilor Anei Lyudmila, s-a apropiat ușor de ea și, fără vorbe, i-a întins o tavă încărcată cu pahare pline. Ana Lyudmila i-a mulțumit printr-o grațioasă înclinare a capului, și-a ales un pahar și a luat o înghițitură zdravănă. După o secundă în care pe chip i-a apărut fulgerător o expresie de oroare absolută, s-a prăbușit. Thalia a prins din zbor paharul căzut din mâna Anei Lyudmila. Apoi, bătrâna și letala femeie-vampir a împins fără zgomot trupul inert ceva mai departe în separeu și s-a întors cu fața spre scenă, stând astfel încât să mascheze picioarele rășchirate ale Anei Lyudmila. Întregul episod n-a durat mai mult de treizeci de secunde. Habar n-aveam ce-i pusese în băutură: vreo anume formă de argint lichid? Să fi fost posibil? Acest mic plan secundar fusese ticluit pentru eventualitatea în care unul dintre vampiri ar fi fost în afara câmpului vizual al celorlalți și, din fericire, dăduse roade.

Unul mai puțin. Voiam să scoatem din luptă cât mai mulți cu putință, înainte ca lupta să înceapă efectiv.

Palomino, care ieșea în evidență cu părul albicios și încântătorul ei ten auriu, și-a croit drum spre Antonio, înaintând cu pași rari, ca într-o doară. Prinzându-i privirea lui Antonio, i-a zâmbit, dar având grijă să nu exagereze.

Geanta mea era pe podea, în minusculul spațiu dintre scaunul meu și al lui Eric. Mi-am cufundat mâna în gura ei deschisă și am scos de-acolo o țepușă foarte bine ascuțită. Am strecurat-o în mâna lui Eric, aflată în așteptare. După o secundă de zăbavă pe umărul lui, ca să maschez mișcarea, mi-am îndreptat statura, făcându-i loc.

Maxwell Lee, care stătea în picioare lângă ușa din dreptul birourilor, și-a scos sacoul și l-a împăturit cu migală. Îi apreciam grija față de veșminte, însă era ca un semnal că se pregătea să treacă la acțiune. A părut să-și dea și el seama, fiindcă după ce a terminat s-a instalat la marginea unui separeu.

Cât timp s-a limitat la cântecele de tip baladă, Bubba a fost fermecător, dar când și-a ales pentru numărul următor „Jailhouse Rock”, o undă de tristețe a părut că străbate cumva publicul. Deși tranziția la vampirism îi atenuase toate infirmitățile, adevărul rămânea acela că murise într-o condiție fizică foarte precară, și încă purta semnele vârstei. Acum, că interpreta o piesă dansantă, efectul era cam jalnic. Am observat cum micul public începe să-și piardă fascinația de până acum.

Schimbarea de tonalitate fusese o eroare, însă una pe care n-avuseserăm cum s-o prevedem.

I-am simțit brațul lui Eric încordându-se lângă mine, după care, cu iuțeala unui șarpe avântându-se la atac, s-a aplecat în față, împingându-l pe Mindy Simpson spre stânga lui; brațul drept s-a înălțat, repezindu-se să-l străpungă pe Victor în piept. În materie de atac prin surprindere, fusese perfect. Eric ar fi nimerit drept la țintă, dacă Akiro, cu o la fel de înspăimântătoare iuțeală, nu și-ar fi scos spada din teacă și n-ar fi abătut-o în jos în timp ce Eric lovea.

Mindy Simpson fusese blestemată să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Spada lui Akiro i-a izbit umărul în drumul ei spre brațul lui Eric, despicându-l pur și simplu, oasele și carnea ei încetinind înaintarea ucigătorului tăiș aproape suficient cât îi trebuia lui Eric ca să scape.

Atunci, s-a dezlănțuit iadul.

Mindy a țipat și a murit în câteva secunde, iar cantitatea de sânge a fost absolut incredibilă. În timp ce ea murea, o mulțime de lucruri se întâmplau aproape simultan. Mark încă era cu gura căscată, Victor încerca să împingă deoparte trupul prăbușit și sângerând abundent al lui Mindy, Akiro se

străduia să-și elibereze spada, iar Eric se apleca și înainta, ca să evite o altă lovitură. Brațul lui Eric sângera, dar grație involuntarului blocaj făcut de Mindy, era încă funcțional. M-am ridicat în picioare și m-am aruncat înapoi, ca să nu-i stau în drum, trântindu-mi scaunul într-o parte și izbindu-mă drept în Luis, care se avântase înainte să-și protejeze stăpânul. Eu i-am deviat traiectoria, așa că am căzut amândoi grămadă pe podea. Spre norocul meu, el era prea concentrat asupra adversarilor vampiri ca să mă considere câtuși de puțin primejdioasă, așa că s-a folosit de mine doar ca de o trambulină, luându-și elan.

Nu că m-aș fi simțit prea bine, dar măcar nu mi-a fost fatal.

M-am ridicat pe vine, încercând să-mi dau seama ce era de făcut mai departe. În lumina estompată, nu era ușor să înțelegi ce se petrece. O pereche se lupta aproape de ieșirea din club și i-am recunoscut pe Palomino și pe Antonio, iar silueta mărunță care zbură prin aer probabil că îi aparținea Thaliei. Intenționa să aterizeze în spinarea lui Akiro, însă acesta s-a întors în ultima clipă – cu aceeași viteză incredibilă – așa că l-a izbit în piept, făcându-l să se clatine. Spada lui nu era o armă menită luptei corp la corp, mai ales că Thalia făcea tot posibilul să-i sfășie beregata cu dinții.

Mark Simpson se îndepărta, împleticindu-se, de cadavrul soției sale și de vampirii angrenați în luptă, repetând întruna: „O, Doamne, O, Doamne”. Totuși, a reușit să-și găsească adăpost în spatele barului, unde a înhățat o sticlă și a început să caute pe cineva pe care să-l lovească. Mă simțeam în stare să mă descurc cu Mark Simpson, așa că am sărit în picioare.

Totuși, Colton s-a ocupat de el înainte să pot eu ajunge acolo. Înghățând la rândul lui o sticlă, i-a repezit-o în ceafă lui Mark Simpson, care s-a clătinat și a căzut.

În timp ce Thalia îl ținea ocupat pe Akiro, Eric și Pam s-au dus după Victor. Nimic nu se compară cu o frumoasă și cinstită încăierare dintr-un bar. Erau doi contra unu.

Maxwell Lee l-a străpuns din spate cu țepușa, extrem de precis, pe Antonio, care se lupta cu Palomino.

L-am auzit pe Bubba urlând agitat. M-am dus până la scenă și l-am prins de braț.

— Hei, gata, e OK, i-am zis.

Atâtea persoane urlau și țipau, încât nu eram sigură că mă aude, dar după ce i-am repetat acest lucru de vreo douăzeci de ori, s-a oprit din urlat (mulțumescu-Ți, Doamne) și-a zis:

— Domnișoară Sookie, vreau să ies de-aici.

— Sigur că da, i-am zis, străduindu-mă să-mi păstrez un ton calm și echilibrat, când și mie îmi venea să urlu. Vezi ușa aia de colo? l-am întrebat, arătându-i spre ușa care dădea spre restul clubului, spre biroul lui Eric și așa mai departe. Du-te acolo în spate și așteaptă. Te-ai descurcat minunat, de-a dreptul minunat! Bill o să se-ntoarcă direct acolo, sunt sigură.

— OK, a acceptat el, deznădăjduit, și i-am văzut silueta deplasându-se în lumina slabă care venea dinspre ușa închisă. L-am depistat în sfârșit și pe Bill, care-și croia drum printre combatanți, cu ochii pe ținta lui. L-a apucat pe Bubba de braț ca să-l dirijeze spre adăpost, aceasta fiind misiunea destinată lui Bill. Am fost mândră de el când am observat că-l lăsase mort pe podea pe unul dintre vampirii fără nume, acesta deja prefăcându-se în fărâme.

Fusem atât de concentrată asupra lui Bubba, încât n-o observasem pe Audrina, care venea împleticindu-se spre mine, cu mâinile la gât și sângele țâșnindu-i dintr-o rană, până nu s-a ciocnit chiar de mine, făcându-mă să cad în genunchi. Nu știam care să-i fi fost scopul – poate că voia să treacă pe lângă mine și să ajungă la bar, de unde să ia un prosop cu care să-și oprească șuvoiul roșu, sau poate doar încerca să scape de atacatorul ei – dar cert e că n-a mai reușit. S-a întins cât era de lungă pe podea, la un metru de mine, și nu mai aveam ce să fac pentru ea. În timp ce-i pipăiam încheietura în căutarea pulsului, am simțit mișcare în spatele meu și m-am aruncat într-o parte exact la timp cât să evit o lovitură din partea lui Jock, barmanul. Avea excelente reflexe de supraviețuitor, alegându-și adversare umane, nu din rândul vampirilor. Indira, cu sariul umflat în jurul trupului, l-a apucat pe Jock de brațul lui greu și l-a smucit cu suficientă forță încât să-l trimită ca pe o ghiulea în perete. În locul acela a apărut o gaură, iar Jock a ricoșat înapoi, într-un echilibru instabil. Indira s-a azvârlit la podea, i-a vârât mâna printre picioare și a apucat. Urlând, Jock a început să tropăie și să lovească, dar Indira tot l-a castrat.

Aveam acum o nouă consemnare pentru capitolul „cel mai oribil lucru pe care l-am văzut

vreodată”.

Sângele curgea din Jock, negru și gros, și el privea șocat în jos, în timp ce Indira țipa triumfătoare. Cu o subită hotărâre, el și-a avântat pumnii încleștați și-a pocnit-o în tâmplă. Indira a zburat cât colo, fiind rândul ei să se ciocnească de perete. A rămas nemișcată pe podea pentru o clipă, scuturând din cap ca și cum ar fi roit muștele în jurul lui. Jock s-a repezit după ea, însă l-am apucat de umăr cu suficientă forță încât să-l încetinesc puțin, așa că în momentul în care a ajuns la ea, Indira își revenise destul cât să zvâcnească în sus, aruncându-i peste față unul dintre faldurile sariului și orbindu-l până să poată prinde țepușa azvârlită de mine, împlântându-i-o imediat în inimă.

Jock, abia te-am cunoscut...

Am încercat o scurtă evaluare a situației.

Jock doborât, Mark și Mindy Simpson doborâți, Ana Lyudmila doborâtă, Antonio doborât, Vampirul Inamic Necunoscut #1 doborât, Luis... Unde-o fi dispărut? Auzind o împușcătură afară, mi-am închipuit că primesc răspunsul la întrebare, într-adevăr, Luis alerga înapoi spre intrarea în club, cu o rană la umărul stâng. Mustapha Khan îl aștepta acolo cu un cuțit foarte lung. Luis s-a luptat cu furie, în ciuda răni de glonț; avea la rândul lui o armă ascunsă. Scoțând-o la iveală, a reușit să-i facă o creștătură lui Mustapha, însă Immanuel l-a izbit cu piciorul din spate la nivelul genunchiului, și Luis s-a prăbușit. Rubio a profitat de momentul de slăbiciune și i-a împlântat țepușa. Și, cu toate că a rostit un „O, ce naiba” cu un mare dezgust, Mustapha s-a înclinat în fața lui Rubio. Surprins, Rubio s-a înclinat la rândul lui.

Palomino avea probleme cu Vampirul Inamic Necunoscut #2, care se lupta ca un diavol. Poate că Palomino n-o fi fost atât de pricepută la luptă, și nici la fel de bătrână, dar era însângerată și slăbită. Parker, care se vedea clar că nu e cine știe ce bătauș, stătea tot timpul în spatele Vampirului #2 și-l tot împungea cu un cuțitaș pentru gheață, nu prea eficient, dar evident enervant. Acesta, un vampir robust care fusese transformat pe la treizeci și ceva de ani, abia se vindeca până să fie împuns din nou. Și sunt convinsă că durea ca naiba. Parker părea prea speriat ca să se apropie îndeajuns încât să-i străpungă inima. Palomino era prea lentă, din cauza numeroaselor ei răni, ca să-l poată imobiliza. Atunci, Mustapha, contrariat de uciderea lui Luis, l-a împins deoparte pe Parker și l-a decapitat pe Vampirul #2 cu o lovitură spectaculoasă de cuțit.

Acum, Akiro și Victor erau singurii dușmani rămași încă în picioare.

Ambii știau că luptă ca să scape cu viață. Gura lui Pam era plină de sânge, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era sângele ei sau al lui Victor. Am simțit cutia magică apăsându-mi abdomenul și m-am gândit s-o scot la iveală, însă în clipa imediat următoare, Akiro a reușit să-i reteze brațul Thaliei. Thalia l-a prins din zbor și l-a lovit cu el pe Akiro, iar Heidi, sărind asupra lui din spate, i-a străpuns gâtul.

Akiro și-a lăsat spada să cadă și și-a dus mâinile la gât, iar eu m-am strecurat repede să iau arma, ca el să nu și-o poată recupera. Spada era lungă, și nu atât de grea pe cât anticipasem. Am făcut câțiva pași înapoi, vrând să mă îndepărtez de brațele lui care băjbâiau, întinse, și tocmai atunci l-am văzut pe Victor aruncându-l pe Eric într-un perete și trântind-o pe spate pe Pam, apoi aruncându-se peste ea chiar sub ochii mei. I-a țintuit umerii de pământ și a mușcat-o de gât.

Pam și-a ridicat privirea spre mine, cu un calm sinistru pe chip.

— Fă-o, m-a îndemnat.

— Nu, m-am opus, temându-mă să n-o rănesc chiar pe Pam.

— Fă-o, a repetat ea.

Era absolut convingătoare. Și-a repezit mâinile în sus, apucându-l pe Victor de ambele antebrațe, imobilizându-l apoi la pământ.

Eric tocmai se ridica în picioare, clătinându-se, cu sângele picurându-i din rănilor de la cap, de la braț și dintre coaste. Îl mușcase pe Victor cel puțin o dată, dacă judecam după gura lui înroșită. Mi-am coborât privirea spre Pam, care se ținea de dușmanul nostru cu toate rezervele ei de energie. Mi-am făcut un semn de încuviințare și și-a întors capul într-o parte. Apoi, a închis ochii. Mi-aș fi dorit să pot face și eu același lucru. Am inspirat adânc și m-am repezit la el cu spada.

Pam l-a împins pe Victor de pe ea și a sărit în picioare. Îmi fusese atât de frică să n-o omor pe Pam, încât nu loviseam cu destulă forță. Spada nu-l tăiașe de tot pe Victor, însă reușisem să-i retez coloana vertebrală. Se înfipsea în os și nu mai puteam s-o scot de-acolo. Îngrozită de mine însămi, de senzația avută când îl tăiașem pe Victor, m-am tras înapoi și mi-am acoperit gura cu palmele.

Atunci, Pam a smuls spada din rană și l-a decapitat pe Victor.

— Predă-te, i-a cerut Eric cu voce gravă lui Akiro, care era rănit.

Akiro a scuturat din cap. Rana de la gât îl împiedica să vorbească.

— Foarte bine, atunci, a rostit Eric, plictisit. L-a apucat de cap pe Akiro și i-a frânt gâtul. Pocnetul s-a auzit clar și a fost profund dezgustător. M-am întors cu spatele, simțindu-mi stomacul cum zvâcnește, chiar dacă-i porunceam să stea la locul lui și să tacă. Și, în timp ce Akiro zăcea neputincios, Eric l-a străpuns cu țepușa.

Și totul s-a sfârșit. Victor și toți slujitorii lui vampiri – ca și toți slujitorii lui umani – erau morți. Destui erau vampirii care se descompuneau ca să schimbe calitatea aerului.

M-am lăsat să cad pe un scaun. De fapt, mi-am pierdut controlul asupra propriilor picioare, și întâmplarea a făcut ca un scaun să se nimerească sub mine.

Thalia plângea de durere din cauza brațului ei amputat, însă se lupta din greu cu această manifestare de slăbiciune. Indira stătea pe podea, arătând epuizată, dar veselă. Maxwell Lee, Parker și Rubio aveau răni mai puțin însemnate. Pam și Eric erau plini de sânge, atât dintr-al lor, cât și de-al lui Victor. Palomino s-a apropiat încet de Rubio și l-a cuprins în brațe, atrăgându-l și pe Parker în îmbrățișare. Colton îngenunchease lângă răposata Audrina, plângând.

Nu-mi mai doream să văd vreodată o altă bătălie, mică sau mare, în toată viața mea. Îmi priveam iubitul, soțul, și îl vedeam ca pe un străin. El și Pam stăteau față-n față, ținându-se de mâini și zâmbindu-și fericiți printre petele de sânge. Apoi, s-au prăbușit pur și simplu unul peste celălalt, iar Pam a izbucnit într-un răs care-i tăia răsuflarea.

— Am reușit! zicea. Am reușit! Suntem liberi.

Până când o să se-abată peste noi Felipe de Castro ca o tonă de cărămizi, vrând să afle ce s-a întâmplat cu regentul lui, m-am gândit, dar fără s-o spun cu voce tare. A: pentru că nu eram sigură că pot să vorbesc. B: deja ne întrebaserăm ce s-ar putea întâmpla, însă părerea lui Eric fusese că era mai bine să cerem iertarea, decât permisiunea.

Mustapha vorbea la telefonul lui mobil, mare cam cât un greiere.

— Warren, n-are sens să mai intri, frate, zicea el. Treaba s-a făcut. Bine țintit. Mda, l-am terminat.

— Domnule șerif, plecăm spre casă, dacă nu mai aveți nevoie de noi, l-am auzit spunând pe Parker. Slăbănogul o susținea pe Palomino dintr-o parte, iar Rubio o sprijinea de cealaltă. Toți erau destul de șifonați, într-un fel sau în altul.

— Puteți să plecați, a încuviințat Eric. Mânjit de sânge cum era, tot avea autoritatea conducătorului. Ați răspuns la chemarea mea și v-ați îndeplinit misiunile. Veți fi răsplătiți.

Palomino, Rubio și Parker s-au ajutat reciproc să ajungă la ușa din spate. După fețele lor, sigur sperau ca Eric să nu-i mai cheme multă, foarte multă vreme, oricare ar fi fost răsplata.

Indira s-a târât până la Thalia, lipindu-i brațul retezat de umăr și împingându-l cu putere. Apoi, l-a ținut acolo, veselă. Indira era persoana cea mai fericită din club.

— Are vreun efect? am întrebat-o pe Pam, arătându-i spre îmbinarea umăr-braț. Pam tocmai ștergea spada însângerată pe hainele lui Akiro. Gâtul acestuia aproape că dispăruse: părțile rănite se dezintegrează mai repede decât cele nevătămate.

— Uneori, mi-a răspuns ea, ridicând din umeri. Din moment ce Thalia e atât de bătrână, are o șansă. E un proces mai puțin dureros și mai puțin consumator de timp decât regenerarea.

— Thalia, pot să-ți dau niște sânge? am întrebat-o. Nu cred că avusesem vreodată curajul să mă adresez Thaliei direct, însă sigur puteam să-i aduc câteva sticle cu sânge, ba chiar aș fi fost bucuroasă. Ea și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de lacrimi apărute fără voie. Era evident că se forța să stea nemișcată.

— Nu, decât dacă vrei să-mi donezi personal, mi-a răspuns, în engleza ei cu accent pronunțat. Însă

Eric n-ar fi mulțumit dac-aș bea de la tine. Immanuel, îmi dai o gură?

— Foarte bine, a zis el. Firavul coafor părea destul de amețit.

— Ești sigur? l-am întrebat. Nu prea pari în apele tale.

— Pe naiba, sunt bine, a ripostat Immanuel, neconvingător. Tipul care mi-a omorât sora e mort. Așa că mă simt bine.

Nu părea, dar eram sigură că nici eu nu arătam prea bine. Spusesem tot ce se putea, așa că m-am așezat și l-am privit pe Immanuel lăsându-se stângaci pe vine în fața scaunului pe care stătea Thalia. Diferența de înălțime nu era în favoarea lor. Așa că Thalia și-a înfășurat brațul nevătămat pe după gâtul lui Immanuel și și-a înfipt colții în el, fără alte discuții. Expresia feței lui Immanuel s-a schimbat, de la apatică la extatică.

Thalia făcea zgomot când se hrănea.

Indira stătea lungită alături de ea, în sariul ei scăldat în sânge, ținând răbdătoare brațul retezat la locul lui. Și, pe măsură ce Thalia continua să bea, observam că brațul arăta din ce în ce mai natural. Degetele s-au îndoit. Am privit uluită, însă acesta nu era decât un eveniment extrem în plus, într-o seară plină de asemenea evenimente.

Pam părea puțin descumpănită acum, că sărbătorirea victoriei împreună cu Eric se sfârșise, și-l vedea pe Immanuel oferindu-și sângele altcuiva. L-a întrebat pe Mustapha dacă nu vrea să-i dea el un pic, iar el i-a răspuns ridicând din umeri.

— Intră în sarcinile de serviciu, a zis, trăgându-și în jos gulerul tricoului său negru. Pam arăta incredibil de palidă în comparație cu Mustapha, iar dinții acestuia s-au dezvelit într-o strâmbătură când ea l-a mușcat. După altă secundă însă, și el a părut mai fericit.

Eric a venit la mine, strălucind de bucurie. Niciodată bucuria provocată de ruperea legăturii nu fusese mai pură pentru mine, fiindcă nu voiam să știu ce simte, nici măcar un pic. M-a cuprins în brațe, m-a sărutat entuziast, însă tot ce simțeam eu era mirosul de sânge. El era ud de sânge. Și lichidul mi se impregna și mie peste tot: pe rochie, pe brațe și pe piept.

După un minut, s-a tras înapoi, încruntându-se.

— Sookie? mi-a zis. Tu nu te bucuri?

Am încercat să mă gândesc ce-aș fi putut să spun. Mă simțeam ca o ipocrită.

— Eric, mă bucur pentru că n-o să ne mai facem griji din cauza lui Victor. Și știu că asta e ceea ce am plănit. Dar după părerea mea, când ești înconjurat de cadavre și de fragmente de cadavre, nu prea e locul potrivit pentru o sărbătorire, plus că în viața mea n-am fost mai puțin încinsă decât în clipa de față.

M-a privit cu ochii mișiți. Nu-i plăcea că aduceam norii de ploaie peste parada lui triumfătoare. De înțeles.

Și asta era problema, nu-i așa? Toate astea mi se păreau de înțeles. Dar tot le uram, mă uram pe mine însămi, nu eram prea mândră de oricine altcineva.

— Tu ai nevoie de sânge, i-am zis. Îmi pare sincer rău că ai fost rănit, așa că dă-i bătaie, bea.

— Tu ești o ipocrită, și eu o să beau, a replicat, și n-a mai stat pe gânduri.

M-a durut. Și nu m-a făcut să mă simt bine, ceea ce reprezenta o reacție tipică pentru vampiri. Lacrimile îmi șiroiau pe față, fără să vreau. Într-un chip ciudat, simțeam că durerea e meritată, justificată... dar în același timp înțelegeam că eram într-un punct de cotitură al relației noastre.

Relația noastră fusese marcată de o mie de puncte de cotitură, aveam impresia.

Deodată, Bill și-a făcut apariția lângă umărul meu, fixând cu privirea gura lui Eric pe gâtul meu. Expresia lui era una complexă: furie, revoltă, poftă.

Eram pregătită pentru ceva simplu, și eram pregătită ca durerea să înceteze. I-am întâlnit privirea lui Bill.

— Domnule șerif, a zis Bill. Vocea nu-i sunase niciodată atât de catifelată. Eric a tresărit și am știut că l-a auzit pe Bill, am știut că-și dădea seama că trebuie să se oprească. Dar nu s-a oprit.

M-am scuturat din starea mea de letargie și de autodezgust, l-am prins pe Eric de lobul urechii și l-am ciupit cât de tare am putut.

S-a desprins de mine cu un icnet. Gura îi era plină de sânge.

— Bill o să mă ducă la mine acasă, i-am zis. Vorbim mâine-noapte. Poate.

Eric s-a aplecat să mă sărute, dar m-am cutremurat. Nu cu gura aia însângerată!

— Măine, mi-a mai zis Eric, cercetându-mi fața cu privirea. Apoi, s-a întors și a strigat: Ascultați, toată lumea! Trebuie să începem curățenia în club!

S-au auzit gemete ca de copiii cărora li se cere să-și strângă jucăriile. Immanuel s-a dus la Colton și l-a ajutat să se ridice.

— Poți să stai la mine, i-a propus. Nu e departe.

— Nu pot să dorm, a răspuns Colton. Audrina e moartă.

— Trecem noi și peste noaptea asta, l-a consolată Immanuel.

Cei doi bărbați au ieșit din Fangtasia, cu umerii lăsați de epuizare și mâhnire. M-am gândit ce părere or avea despre răzbunarea lor acum, că fusese dusă la îndeplinire, dar știam că n-o să-i întreb niciodată așa ceva. Poate că nici n-o să-i mai văd vreodată.

Bill m-a cuprins cu un braț când m-am poticnit puțin, și mi-am seama că mă bucur de prezența lui alături de mine. Știam că n-aș fi fost în stare să conduc. Mi-am găsit geanta, în care încă aveam vreo două țepușe, și mi-am scos cheile dintr-un buzunar exterior.

— Bubba unde s-a dus? l-am întrebat.

— Îi place să dea târcoale pe lângă vechiul Civic Auditorium, mi-a răspuns Bill. Tot dădea spectacole acolo.

Am clătinat din cap a încuviințare. Eram prea istovită ca să mai spun ceva.

Bill n-a mai vorbit pe tot drumul până acasă, ceea ce a fost o binecuvântare. Am privit fix, prin parbriz, întinericul nopții, întrebându-mă cum mă voi simți mâine. Fuseseră multe morți, și totul se petrecuse foarte repede și sângeros: ca în filmele acelea încărcate de violență și pornografie. Văzusem câteva secunde dintr-un film din seria Saw, când eram acasă la Jason. Îmi ajunseseră.

Eram absolut convinsă de faptul că Victor fusese cel care declanșase toate acestea, prin intransigența lui. Dacă Felipe ar fi pus pe altcineva la conducerea Louisianei, toată catastrofa asta nu s-ar mai fi produs. Puteam oare să dau vina pe Felipe? Nu, povestea trebuia să se încheie aici.

— La ce te gândești? m-a întrebat Bill, în timp ce înaintam pe alee.

— Mă gândesc la răspundere, la vină și la crime, i-am răspuns.

A încuviințat, cu o simplă înclinare a capului.

— Și eu. Sookie, știi că Victor a făcut tot posibilul să-l provoace pe Eric.

Am oprit în spatele casei și mi-am întors fața spre el, cu o privire întrebătoare și cu mâna pe clanța portierei.

— Da, a zis Bill. A făcut tot posibilul să-l provoace pe Eric să reacționeze cumva, astfel încât să-l poată ucide fără să fie obligat la justificări. Numai datorită faptului că ne-am plănuit mai bine mișcărilor s-a întâmplat ca Eric să scape cu viață, și Victor, nu. Știu că tu îl iubești pe Eric.

Tonul lui rămăsese calm și liniștit chiar și la ultima afirmație, și numai cutele din jurul ochilor îmi spuneau cât efort îl costa să vorbească.

— Tu trebuie să fii bucuroasă, a continuat el, și mâine poate chiar o să fii entuziasmată că toată situația asta s-a sfârșit așa cum s-a sfârșit.

Mi s-a strâns gura punga timp de câteva secunde, până mi-am formulat în minte răspunsul.

— Îl prefer în viață pe Eric, decât pe Victor, am zis. Ai dreptate.

— Și știi că violența era singura cale de a obține acest rezultat.

Puteam să înțeleg și asta. Am clătinat aprobator din cap.

— Și-atunci, de ce atâtea frământări? m-a întrebat Bill. Insista să scoată o reacție din partea mea.

Mi-am luat mâna de pe clanță și m-am întors cu fața spre el.

— Pentru că a fost sângeros și îngrozitor, și au avut de suferit destui, i-am răspuns, mirată eu însămi de mânia din voce.

— Tu crezi că Victor ar fi putut să moară fără vărsare de sânge? Crezi că ai lui n-ar fi făcut tot posibilul ca să-i împiedice moartea? Ți-ai închipuit că n-o să moară nimeni altcineva?

Vocea lui era atât de calmă și lipsită de reproș, încât nu m-am înfuriat.

— Bill, n-am crezut niciodată nimic din toate astea. Dar să le pui la cale e una, și să le vezi în realitate e cu totul altceva.

Dintr-odată, eram sătulă de subiectul acesta. Se întâmplase, gata, acum trebuia să găsec o

modalitate să trec peste toate astea.

— Ai cunoscut-o pe regina Oklahomei? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns, cu evidentă precauție în glas. De ce mă-ntrebi?

— Înainte să moară, într-un fel, Appius l-a însurat cu ea.

Aici chiar l-am șocat pe Bill.

— Ești sigură?

— Da. În sfârșit, mi-a spus, după ce Pam a făcut tot posibilul, doar că nu i-a băgat mâna în fund și l-a scormonit cu degetele, doar-doar îl determină să vorbească.

Bill și-a întors fața de la mine, dar nu înainte să-i zăresc zâmbetul pe care încerca să și-l stăpânească.

— Pam e foarte încăpățânată când ține morțiș ca Eric să acționeze într-un anumit fel. Ți-a spus ceva Eric despre cum are de gând să rezolve situația?

— Încearcă să scape, dar, evident, Appius a semnat ceva. Când mi-a zis Appius, înainte să moară, că n-am cum să rămân cu Eric, n-am știut la ce se referea. Mă gândeam că Eric n-o să mai vrea să-și piardă vremea cu mine când o să fiu bătrână și zbârcită sau c-o să ne certăm și-o să ne despărțim, ori altceva... Of, nu știu. Că s-ar întâmpla ceva care să ne despartă, la asta credeam că se referă.

— Și uite că s-a întâmplat acum.

— Păi... da.

— Știi că va fi obligat să te lase baltă dacă se însoară cu regina? Dacă va face parte dintr-o familie regală, Eric clar va avea dreptul să se hrănească și cu sângele oamenilor, ba chiar să aibă o favorită din rândul oamenilor, însă soție nu poate avea.

— Asta mi-a dat și el de înțeles.

— Sookie... să nu faci ceva necugetat.

— Deja am rupt legătura dintre noi.

După o tăcere prelungită, Bill mi-a zis:

— Asta e bine, fiindcă legătura implica riscuri pentru amândoi.

Nu era tocmai o noutate.

— Într-un fel, îmi cam lipsește legătura aia, i-am mărturisit; dar, în același timp, e o ușurare că a dispărut.

Bill n-a comentat deloc. Foarte prudent.

— Tu ai avut vreodată...? l-am întrebat.

— O singură dată, demult, mi-a răspuns.

Dar se vedea că nu vrea să vorbească despre asta.

— S-a sfârșit cu bine?

— Nu, a zis Bill. Tonul lui era categoric și nu mă îndemna câtuși de puțin să continui acest fir al discuției. Las-o baltă, Sookie, mi-a zis apoi. Ți-o spun nu ca fost iubit, ci ca prieten. Lasă-l pe Eric să ia singur hotărârea care-l privește. Nu-i pune întrebări. Cu toate că nu ne suportăm, știu că Eric va face tot posibilul să iasă din situația asta, pur și simplu pentru că iubește libertatea. Oklahoma e foarte frumoasă, și Eric iubește frumusețea, dar o are deja la tine.

Ar fi trebuit să mă simt mai bine, dac-aș fi putut să apreciez complimentul. M-am întrebat care o fi numele adevărat al reginei. Deseori, guvernantul era denumit după ținutul pe care-l cârmuia; vorbind despre Oklahoma, Bill nu voise să spună că statul era frumos, ci femeia care guverna peste creaturile nopții.

Văzând că nu răspund, Bill a continuat:

— Ea are și foarte multă putere. Mai precis, teritoriu, acoliți, proprietăți, bani din petrol.

Și știam amândoi că Eric iubea puterea. Nu una deplină – niciodată nu-și dorise să fie rege –, însă îi plăcea să dea tonul în comitatul lui.

— Înțeleg ce înseamnă puterea, am zis. Și înțeleg că eu n-o am. Vrei să iei mașina ca să te duci acasă sau o lași aici și o tai prin pădure?

— Mă duc prin pădure, mi-a răspuns, întinzându-mi cheile.

Nu mai era nimic de spus.

— Mersi, i-am zis.

Am deschis ușa verandei, am intrat, am încuiat-o după mine, după care am descuiat ușa din spate și am pătruns în casă, aprinzând lumina din bucătărie. În casă domnea o pustietate tăcută, care imediat mi s-a părut liniștitoare, iar instalația de aer condiționat făcea tot posibilul să fie răcoare.

Cu toate că scăpasem din bătălia de la Fangtasia mai bine decât oricine altcineva, cel puțin din punct de vedere fizic, mă simțeam zdrobită și strivită. Măine o să mă doară totul. Mi-am desfăcut centura lată și-am pus la loc cutia cluviel dor în sertarul pentru machiaj. Mi-am scos rochia pătată, m-am dus pe veranda din spate s-o pun la înmuiat în apă rece, în mașina de spălat, după care am făcut un duș, dând apa cât de fierbinte puteam să suport. În timp ce mă frecam peste tot cu buretele, am schimbat temperatura apei, la rece. Când am ieșit să mă șterg, eram încântător de curată și de înprospătată.

M-am gândit dacă o să mă apuce plânsul sau o să stau să mă rog într-un colț, cu ochii larg deschiși, pentru tot restul nopții. Totuși, niciuna dintre aceste reacții n-a pus stăpânire pe mine. M-am suit în pat simțindu-mă eliberată, de parcă aș fi trecut cu succes de o operație chirurgicală sau mi-ar fi ieșit bine rezultatele de la o biopsie.

În timp ce mă făceam ghem și mă pregăteam de somn, mi-a venit în minte ceva: faptul că puteam să dorm într-o noapte ca asta era aproape mai îngrozitor decât orice altceva.

17

Toate femeile din livingul meu erau fericite. Drept e că unele erau mai fericite decât altele, dar niciuna nu era nefericită. Se aflau aici ca să-i aducă daruri cuiva care le merită și se bucurau că Tara avea să nască gemeni. Toate acele foite de mătase galbene, verzi, albastre și roz alcătuiau un morman aproape copleșitor, însă Tara primea o mulțime de lucruri necesare și dorite.

Dermot ne ajuta, discret, aducând gustări și strângând ambalajele rupte de pe podea, ca să rămână curată. Câteva dintre musafirele mele mai vârstnice ajunseseră clar în stadiul de a nu mai fi sigure pe picioarele lor, așa că nu era cazul să avem pe podea ceva care să le facă să alunece. Erau prezente și mama și bunica lui JB – bunica lui avea șaptezeci și cinci de ani bătuți pe muchie.

Mai devreme, când bătuse Dermot la ușa din spate, îl lăsasem să intre și mă întorsesem la cafeaua mea, fără să rostesc o vorbă. Imediat cum l-am văzut intrând pe ușă, m-am simțit considerabil mai bine. Poate că nu observasem contrastul în aceste ultime câteva săptămâni din cauză că fusesem prea învăluită de legătura aceea de sânge. Fusesem sub influența prea multor lucruri supranaturale. Nu puteam afirma că mă simțeam mai bine doar pentru că eram pe cont propriu, însă în mod cert asta mă făcea să fiu mai în contact cu realitatea.

După ce musafirele mele l-au privit mai bine pe Dermot și și-au dat seama cât de mult seamănă cu Jason, multe sprâncene s-au ridicat a mirare. Le-am spus că e un văr mai îndepărtat de prin Florida, și am citit în multe minți că doamnele respective își propuneau să-și consulte arborele genealogic, ca să găsească prin Florida vreo legătură cu familia mea.

Astăzi, mă simțeam eu însămi. Simțeam că fac ce trebuie, în comunitatea în care trăiesc. Poate că nici măcar nu eram una și aceeași persoană cu cea care participase la măcelul din noaptea trecută.

Am sorbit din paharul meu. Punciul îi ieșise bine lui Maxine, tortul pe care-l luasem de la cofetărie era delicios, crochetele mele din cașcaval erau crocante și doar puțin picante, iar nucile de pecan sărate fuseseră prăjite exact cât trebuia. Am jucat Baby Bingo în timp ce Tara își desfăcea cadourile, strălucind de bucurie și spunând „Mulțumesc!” cam de un milion de ori.

Mă simțeam tot mai mult ca vechea Sookie Stackhouse, pe măsură ce petrecerea se desfășura.

Eram printre oameni pe care-i înțelegeam, făceam o faptă bună.

Ca un fel de bonus, bunica lui JB mi-a spus o poveste încântătoare despre bunica mea. Una peste alta, o după-amiază plăcută.

Când am ajuns în bucătărie cu o tavă plină de vase murdare, mi-am zis: Asta e fericirea. Azi-noapte nu eram eu, cea adevărată.

Și totuși, fusesem. Știam – chiar în timp ce gândeam toate acestea – că n-o să mă pot păcăli singură. Mă schimbasesm ca să pot supraviețui și plăteam prețul acestei supraviețuiri. Trebuia să fiu dispusă la schimbări pentru tot restul vieții, fiindcă altfel, tot ce mă silisem să fac ar fi fost zadarnic.

— Te simți bine, Sookie? s-a interesat Dermot, când a venit să aducă o nouă serie de pahare.

— Da, mersi. Am încercat să-i zâmbesc, dar nu mi-a ieșit decât o palidă sforțare.

S-a auzit o bătaie la intrarea din spate. Am presupus că ar fi o musafiră întârziată, care încerca să se strecoare fără să bată la ochi.

Când colo, era domnul Cataliades. Purta costum, ca totdeauna, însă pentru prima dată mi s-a părut, cumva, cât se poate de nepotrivit îmbrăcat. Nu părea chiar atât de ascuns ca de obicei, însă zâmbea politicos. Am rămas uluită la vederea lui și nu eram întru totul convinsă că aş vrea să stăm de vorbă, însă dacă tot era cel care putea să-mi răspundă la marile întrebări despre viața mea, nu prea aveam de ales.

— Intrați, l-am invitat, dându-mă înapoi și deschizând larg ușa.

— Domnișoară Stackhouse, a rostit el, protocolar. Îți mulțumesc pentru buna primire.

L-a fixat cu privirea pe Dermot, care spăla vasele cu mare grijă, mândru că-i încredinșasem porțelanurile lui Buni.

— Tinere, a rostit, în chip de salut.

Dermot s-a întors cu fața și a încremenit.

— Dermot mă numesc, a zis, după care și-a reluat treaba, deși îmi dădeam seama că se străduia cu disperare să gândească.

— Ai un eveniment social? m-a întrebat domnul Cataliades. Îmi dau seama că sunt multe femei în casă.

Eu nici măcar nu sesizasem cacofonia de voci feminine plutind pe hol, însă suna de parcă ar fi fost șaizeci de femei în living, nu doar douăzeci și cinci.

— Da, am încuviințat. Am. E o petrecere cu cadouri pentru venirea pe lume a copiilor unei prietene de-a mea.

— Poate ar fi mai bine să stau la masa duminică din bucătărie până se termină? a propus el. Poate și să gust ceva?

Amintindu-mi de bunele maniere, am zis:

— Desigur, vă rog să vă serviți cu orice!

I-am pregătit la repezeală un sendviș cu șuncă, am scos ceva cartofi prăjiți și murături, după care am umplut o altă farfurie cu bunătăți de la petrecere. Ba chiar i-am turnat și un pahar de puncti.

Ochii negri ai domnului Cataliades s-au aprins la vederea mâncării din fața lui. N-o fi fost la fel de sofisticată ca meniurile lui obișnuite (cu toate că, din câte știam, prefera să mănânce șoareci cruzi), dar a înfulecat cu zel. Dermot părea în largul lui, chiar dacă nu tocmai relaxat, față de prezența în aceeași încăpere cu avocatul, așa că i-am lăsat să se descurce cum pot mai bine și m-am întors în living. Gazda nu trebuie să lipsească prea multă vreme: nu e politicos.

Între timp, Tara își desfăcuse toate cadourile. Asistenta ei de la magazin, Mckenna, notase pe o listă toate cadourile și de la cine fuseseră primite. Fiecare vorbea despre propriile experiențe cu travaliul și cu nașterea – o, ce veselie – și Tara înfrunța tirul de întrebări despre ginecologul și obstetricianul ei, despre spitalul în care urma să nască, despre cum se gândea să-și boteze copiii, dacă se știa sexul gemenilor, cât mai era până la data preconizată și așa mai departe.

Treptat, musafirele au început să se rărească, iar după ce au plecat toate, a trebuit să mă eschivez în fața sincerelor oferte de colaborare primite de la Tara, de la soacra ei și de la Michele, iubita lui Jason, referitoare la spălătul vaselor.

— Nu, mersi, le-am zis. Lăsați-le aici, e treaba mea, și parcă am auzit cuvintele bunicii ieșind de pe propriile mele buze. Aproape că mi-a venit să râd. Dacă n-aș fi avut în bucătărie un demon și o zână, poate chiar aş fi râs. Am încărcat toate cadourile primite de Tara în mașina ei și a soacrei, iar Michele m-a informat că ea și Jason planificaseră pentru următorul weekend un grătar cu pește și că voiau să vin și eu. I-am răspuns c-o să văd, că sună minunat.

A fost o mare ușurare când au plecat toate ființele umane.

M-aș fi aruncat în fotoliu și aş fi stat să citesc o jumătate de oră, sau aş fi urmărit un episod din Jeopardy! înainte de a trece la curățenie, dacă nu m-ar fi așteptat cei doi în bucătărie. Așa că, în loc de relaxare, a trebuit să mă car cu alte farfurii și pahare pentru spălat.

Spre surprinderea mea, Dermot plecase. Nu-i observasem mașina pe alee, dar presupusesem că și-o

strecurase printre cele ale musafirelor de la petrecere. Domnul Cataliades stătea pe același scaun, bând dintr-o ceașcă de cafea. Își dusese farfuria la chiuvetă. N-o spălase, dar și-o dusese până acolo.

— Gata, i-am zis. Au plecat. Nu l-ați mâncat pe Dermot, nu-i așa?

Mi-a zâmbit.

— Nu, dragă domnișoară Stackhouse, nu l-am mâncat. Cu toate că, sunt convins, ar fi fost gustos. Dar sendvișul cu șuncă a fost delicios.

— Mă bucur că v-a plăcut, am răspuns automat. Ascultați, domnule Cataliades, am găsit o scrisoare de la bunica mea. Nu sunt sigură că am înțeles corect relația dintre noi, sau poate doar nu înțeleg ce înseamnă că dumneavoastră sunteți tutorele meu.

Lumina de pe fața lui a devenit și mai strălucitoare.

— Deși mă cam grăbesc, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ți risipesc nedumerirea.

— OK, am zis, întrebându-mă de ce-o fi fost în grabă, dacă tot mai era urmărit; totuși, nu aveam de gând să mă abat de la subiect.

— Dați-mi voie să recapitulez toată povestea, și dumneavoastră să-mi spuneți dacă am înțeles corect.

A încuviințat, înclinându-și țeasta rotundă.

— Ați fost prieten bun cu bunicul meu de sânge, Fintan. Fratele lui Dermot.

— Da, geamăn cu Dermot.

— Dar nu păreți să-l agreeți cine știe ce pe Dermot.

— Nu, a răspuns, ridicând din umeri.

Aproape că era să abordez subiectul tangențial, dar m-am încăpățânat să-mi urmez firul gândirii.

— Așadar, Fintan încă trăia când ne-am născut eu și Jason.

Domnul Cataliades a încuviințat cu entuziasm.

— Da, trăia.

— Bunica mea afirma în scrisoare că i-ați vizitat pe tata și pe sora lui, copiii lui Fintan, în realitate.

— Am fost acolo.

— Așadar, le-ați dat – ne-ați dat – un dar?

— Am încercat, dar nu era posibil să-l primiți toți. Nu toți aveți scânteia esențială.

Era o frază pe care obișnuia s-o folosească Niall.

— Ce înseamnă scânteia esențială?

— Ce întrebare inteligentă! a exclamat domnul Cataliades, privindu-mă ca pe o maimuță care a deschis ușa cuștii ca să-și ia banana. Darul pe care i l-am dat dragului meu prieten Fintan a fost acela ca oricare dintre descendenții săi umani ar posedea scânteia esențială să poată citi în mințile oamenilor, așa cum pot eu.

— Așa că, după ce s-a dovedit că tatăl meu și mătușa Linda n-o aveau, v-ați întors după ce ne-am născut eu și Jason.

A încuviințat iar.

— Nu era absolut necesar să vă văd. În definitiv, darul fusese dat. Dar, vizitându-l pe Jason și apoi pe dumneata, am putut să știu cu certitudine. Am fost foarte entuziasmat când te-am ținut în brațe, deși cred că sărmana dumitale bunică a fost înspăimântată.

— Prin urmare, numai eu și...

Dar am înghițit numele lui Hunter înainte de a-l pronunța. Domnul Cataliades redactase testamentul lui Hadley, și ea nu-l menționase pe Hunter. Era posibil ca el nici să nu știe că Hadley avea un copil.

— Numai eu îl am, deocamdată, am continuat. Dar încă nu mi-ați explicat ce este cu scânteia.

Mi-a adresat o privire șireată, parcă spunându-mi că era sigur că n-o să scoată nimic de la mine.

— Scânteia esențială nu este ușor de definit în termenii ADN-ului vostru, mi-a zis. Este o deschidere spre o altă lume. Unii oameni nu sunt, literalmente, capabili să creadă că există și alte ființe în altă lume decât cea a noastră, ființe care și ele au sentimente, și drepturi, și credințe, și care merită să-și ducă propriile existențe. Oamenii care se nasc cu scânteia esențială sunt născuți ca să trăiască sau să realizeze ceva minunat, ceva uimitor.

Eu făcusem ceva destul de uimitor noaptea trecută, dar sigur nu era și minunat... În afară de cazul

în care urăști vampirii.

— Buni avea scânteia esențială, am zis deodată. Motiv pentru care Fintan s-a gândit că o va regăsi în unul dintre noi.

— Da, cu toate că, firește, el niciodată n-a vrut să-i ofer ei darul meu.

Domnul Cataliades a îndreptat o privire melancolică spre frigider, așa că m-am ridicat să-i prepar încă un sendviș cu șuncă. De data asta, i-am tăiat în felii și câteva roșii proaspete și i le-am pus pe o farfurioară, iar el și le-a îndesat până la ultima fărâmă în sendviș, și tot a reușit să-l mănânce civilizată. Ei, asta zic și eu supranatural.

După ce-a terminat jumătate din sendviș, domnul Cataliades s-a oprit să-mi spună:

— Fintan îi iubea pe oameni, și în special pe femei, și cel mai mult le iubea pe femeile umane care aveau scânteia esențială. Acestea nu sunt ușor de găsit. O adora în asemenea măsură pe Adele, încât a plasat portalul în pădure, ca s-o poată vizita mai ușor, și mă tem că a fost îndeajuns de ștrengar, încât să...

A venit rândul domnului Cataliades să se întrerupă și să mă privească stânjenit, cântărindu-și cuvintele.

— Să-i ia corpul bunicului meu pentru un test-drive din când în când, am zis. Dermot l-a recunoscut pe Fintan în câteva dintre fotografiile de familie.

— Mă tem că a fost un lucru foarte răutăcios din partea lui.

— Da, am răspuns apăsător. A fost cât se poate de răutăcios.

— Avea speranțe mari când s-a născut tatăl dumitale, iar eu am venit aici a doua zi ca să-l examinez, însă era destul de normal, deși, firește, atrăgător și magnetic, ca toți cei care au, parțial, ascendență în neamul zânelor. Și Linda, a doua născută, era la fel. Și îmi pare foarte rău pentru povestea cu cancerul: n-ar fi trebuit să se întâmple. O pun pe seama mediului înconjurător. Ea ar fi trebuit să se bucure de o sănătate perfectă toată viața. Poate că dacă Fintan ar mai fi trăit, și Linda și-ar fi păstrat sănătatea.

Domnul Cataliades a ridicat din umeri.

— Adele a încercat să ia legătura cu Fintan, să-l întrebe dacă nu putea face ceva pentru Linda, însă el deja murise.

— Mă întreb de ce n-o fi folosit cutia magică, s-o vindece de cancer pe tanti Linda.

— Nu știu, a zis el, aparent cu regret. Din câte am cunoscut-o pe Adele, îmi imaginez că a considerat că n-ar fi creștinește. Este posibil ca pe vremea aceea să nici nu-și mai fi amintit că o are, sau s-o fi privit doar ca pe un simbol romantic al iubirii, dar nimic mai mult. La urma urmei, până ca maladia fiicei sale să devină evidentă, trecuseră destui ani de când îi dădusem darul din partea lui Fintan.

M-am străduit din răspuțeri să mă gândesc cum să concentrez conversația, astfel încât să aflu ceea ce trebuia să știu.

— Și de ce – Doamne, iartă-mă! — credeți că telepatia ar fi un dar atât de grozav? l-am întrebat, luându-mă gura pe dinainte.

Pentru prima oară, a părut ușor indispus.

— Am considerat că le-ar oferi descendenților lui Fintan un avantaj față de ceilalți oameni, pentru tot restul vieții, să știe ce gândesc și ce pun la cale alții, mi-a explicat. Și, din moment ce sunt aproape în totalitate demon, și aveam darul acesta de dat, mi s-a părut că ar fi unul splendid. Ar fi fost minunat chiar și pentru o zână! Dacă străbunicul dumitale ar fi cunoscut intenția acoliților lui Breandan de a-l ucide, ar fi strivit rebeliunea chiar înainte de a izbucni. Tatăl dumitale s-ar fi salvat, ca și mama dumitale, de la înec, dac-ar fi știut că i se întinsese o capcană.

— Dar toate astea nu s-au întâmplat.

— Zânele pursânge nu au calități telepatice – cu toate că pot uneori să transmită mesaje, nu sunt capabile să recepționeze răspunsul –, iar tatăl dumitale nu avea scânteia esențială.

Conversația noastră părea că se învârtă în cerc.

— Prin urmare, totul se reduce la asta: fiindcă erați amici atât de buni, Fintan v-a cerut să le faceți descendenților lui și ai lui Adele un dar, și să le fiți – să ne fiți – tutore.

— Corect, m-a aprobat domnul Cataliades, zâmbind.

— Ați fost dispus să acceptați și ați fost de părere că telepatia ar fi un dar clasa-ntâi.
— Corect, încă o dată. Deși se pare că m-am înșelat.
— Așa e. Și ați oferit darul acesta în cine știe ce mod misterios, demonic...
— Nu chiar atât de misterios, m-a întrerupt el, indignat. Adele și Fintan au băut fiecare câte un degetar din sângele meu.

OK, eu chiar nu puteam să mi-o imaginez pe bunica făcând una ca asta. Dar, în definitiv, nu mi-o închipuiam nici cuplându-se cu o zână. După cum stăteau lucrurile, devenea evident că o cunoscusem foarte bine pe bunica în unele privințe, și absolut deloc în altele.

— L-am turnat în vin și ei i-am spus că e dintr-o recoltă specială, mi-a mărturisit domnul Cataliades. Și, într-un fel, așa și era.

— OK, ați mințit. Asta nu e cine știe ce surpriză, am comentat.

Cu toate că Buni era inteligentă, nu glumă, și sunt convinsă că avusese cel puțin o bănuială. Mi-am fluturat mâinile în aer. Puteam să mă gândesc și mai târziu la asta.

— Bine, bine. Așadar, după ce v-au înghițit amândoi sângele, oricare dintre descendenții lor urma să aibă puteri telepatice, dacă avea și scânteia asta esențială.

— Corect, a zis, zâmbindu-mi atât de larg, încât m-am simțit de parcă aș fi luat calificativul excepțional la un test.

— Iar bunica mea n-a folosit niciodată cutia cluviel dor.

— Nu, este ceva care se folosește o singură dată. Un dar foarte frumos, din partea lui Fintan, pentru Adele.

— Eu pot s-o folosesc ca să-mi elimine puterile telepatice.

— Nu, draga mea, ar fi ca și cum ți-ai dori să ți se scoată splina sau rinichii. Totuși, este un gând interesant.

Prin urmare, n-aveam cum să-l ajut pe Hunter în această privință. Și nici pe mine. Fir-ar să fie!

— Dar pot să omor pe cineva cu ea?

— Da, desigur, dacă este vorba de cineva care amenință o persoană iubită. În mod direct. N-ai putea să provoci moartea inspectorului dumitale fiscal... decât, să zicem, dacă l-ai vedea deasupra fratelui dumitale, cu o secure în mână.

— Faptul că Hadley și-a făcut de cap cu regina să fie o coincidență?

— Nu tocmai, fiindcă ea era parțial zână și, după cum știi, cei care sunt parțial zâne prezintă o mare atracție pentru vampiri. Nu este decât o chestiune de timp până când va intra în bar un vampir și te va vedea.

— El a fost trimis de regină.

— Ca să vezi, a zis Cataliades, fără să pară cătuși de puțin surprins. Regina nu m-a întrebat niciodată despre darul acesta, iar eu nu i-am spus niciodată că-ți sunt tutore. Ea nu acorda niciodată o prea mare atenție lumii zânelor, în afară de cazurile în care-și dorea să bea sânge de zână. În mod cert, nu-i păsa de cine erau prietenii mei, și de cum îmi petreceam eu timpul.

— Și acum, cine e pe urmele dumneavoastră?

— Este o întrebare pertinentă, draga mea, însă una la care nu-ți pot răspunde. De fapt, am fost în măsură să-i simt apropiindu-se în această ultimă jumătate de oră, și va trebui să-mi pregătesc plecarea. Am observat dispozitive excelente de pază în jurul casei dumitale, și trebuie să te felicit pentru ele. Cine le-a întins?

— Bellenos. Un elf. Lucrează în Monroe, la clubul numit Hooligans.

— Bellenos, a repetat domnul Cataliades, cu înfățișarea gânditoare. Îmi este văr de gradul cinci, din partea mamei, cred. Apropo, sub nicio formă nu lăsa ca adunătura de la Hooligans să afle că ai o cutie magică, fiindcă te-ar omorî pentru ea.

— Și ce credeți c-ar trebui să fac cu ea? l-am întrebat, din curiozitate.

Se ridicase și-și îndrepta sacoul costumului albastru de vară. Cu toate că era caniculă afară, iar el era un tip voluminos, nu fusese transpirat când intrase în casă.

— Și Diantha pe unde mai e?

Nepoata lui era cât se poate de diferită de el, și eu țineam la ea.

— Este departe, la adăpost, mi-a răspuns el, lapidar. Cât despre cutia magică, nu te pot sfătui. Se

pare că deja ți-am făcut destule.

Și, cât ai clipi, a ieșit pe ușa din spate. I-am mai zărit pentru o fracțiune de secundă trupul greoi deplasându-se cu o viteză incredibilă prin curtea din spate, după care l-am pierdut, pur și simplu, din vedere.

Ei bine, asta fusese o chestie de-a dreptul uluitoare... și acum rămăsesem fără șuncă.

Fusese o conversație instructivă... din unele puncte de vedere. Acum știam mai multe despre trecutul meu. Știam că telepatia era ca un soi de dar la o petrecere de anunțare a nașterii unui copil, dar anterior conceperii acestuia, din partea lui Desmond Cataliades, pentru prietenul său Fintan, descendent din neamul zânelor și bunicul meu. Asta, în sine, era o revelație năucitoare.

După ce am terminat de meditat pe tema aceasta – sau cel puțin după ce am cântărit-o atât cât puteam suporta —, m-am gândit la remarca lui Cataliades despre „adunătura” de la Hooligans. Avea o părere proastă despre comunitatea aceea de exilați. Mă întrebam, mai mult ca oricând, ce căutau atâtea zâne în Monroe, ce complotau, ce plănuiau. Ceva bun n-avea cum să fie. Și m-am mai gândit la Sandra Pelt, aflată încă în libertate pe undeva și hotărâtă să mă vadă moartă.

Când mi-am simțit mintea epuizată, am lăsat mâinile să preia controlul. Am pus deoparte mâncarea rămasă, mutând-o din frumoasele piese ale serviciului din porțelan în pungi Ziploc. Am spălat bolul ornamental și alte două din sticlă șlefuită. Priveam afară pe fereastră în timp ce le clăteam, și uite-așa am ajuns să observ cele două fulgere cenușii care-mi traversau curtea cu mare viteză. Nu puteam să-mi dau seama ce erau, și era cât pe ce să sun la poliția veterinară. Dar apoi mi-am dat seama că erau două creaturi care-l urmăreau pe avocatul pe jumătate demon și că, la viteza lor, sigur ajunseseră deja departe. În plus, n-ar fi fost înțelept să închizi într-o cușcă, în spatele unei camionete, ceva capabil să se miște așa. Sper că domnul Cataliades are pantofi pentru alergare. Nu mă uitasem.

Exact când terminasem curățenia și mă schimbam în pantalonii mei scurți și o bluză maro fără mâneci, m-a sunat Sam. Nu se auzeau zgomotele barului pe fundal: nici clinchetul gheții în pahare, nici tonomatul, nici vacarmul conversațiilor. Probabil că era în rulotă. Dar era sâmbătă, după-amiaza târziu, când la Merlotte's trebuia să fie aglomerație. Să fi avut întâlnire cu Jannalynn?

— Sookie, mi-a zis, și mi s-a părut că vocea îi sună ciudat. Imediat, stomacul mi s-a strâns ghem. Poți să dai o fugă până în oraș? Să treci pe la rulotă? Ți-a lăsat cineva un pachet la bar.

— Cine? am întrebat. Priveam în oglinda din living în timp ce vorbeam cu Sam, și am observat că arătam încordată și înfricoșată.

— Nu-l cunosc, mi-a răspuns Sam. Dar e clar că e o cutie drăguță, cu o fundă mare. Poate că ai vreun admirator secret, a adăugat, accentuând ultimele cuvinte, deși nu într-un mod ostentativ.

— Cred că știu cine-ar putea să fie, am zis, adăugând un zâmbet în voce. Sigur, Sam, o să vin. A, ia stai! N-ai putea să-l aduci tu aici? Eu încă fac curățenie după petrecere.

Aici ar fi fost cu mult mai multă liniște.

— Lasă-mă să verific, a zis Sam. A urmat tăcerea, fiindcă-și acoperise microfonul receptorului cu palma. Se auzea înfundat o scurtă conversație, dar nimic concret. E perfect, a zis apoi, dar pe un ton care dădea de înțeles că nu era deloc așa. Plecăm în câteva minute, m-a asigurat.

— Super! am zis, sincer încântată. Ne vedem atunci.

Asta-mi oferea puțin răgaz pentru planificarea unei primiri corespunzătoare. După ce-am închis, am stat câteva clipe să-mi pun gândurile în ordine înainte de a da fuga până la dulapul din față, de unde mi-am luat pușca de vânătoare. Am verificat-o, să văd dacă e pregătită. Sperând să câștig de partea mea elementul surpriză, m-am hotărât să mă ascund în pădure. Mi-am pus o pereche de pantofi pentru alergare, le-am legat șireturile și am ieșit prin spate, bucuroasă că îmbracasem o bluză de culoare închisă.

Nu camioneta lui Sam a fost cea care a apărut pe aleea mea, ci micul autoturism al lui Jannalynn. Ea era la volan. Sam stătea pe scaunul din dreapta ei, iar altcineva se vedea pe bancheta din spate.

Jannalynn a coborât prima și a privit în jur. Putea să-mi simtă mirosul, știa că sunt prin apropiere. Probabil că simțea și mirosul puștii. A zâmbit, și era un zâmbet îngrozitor. Spera că voi trage în persoana care-i silise să vină încoace, c-o voi împușca mortal.

Desigur, persoana care ținea o armă îndreptată spre ei, persoana de pe bancheta din spate, era Sandra Pelt. Sandra a coborât cu o carabină în mână și a arătat cu țeava ei spre mașină, stând la o

distanță prudentă. Atunci, a apărut și Sam. Era ca naiba de furios: puteam să-mi dau seama după poziția umerilor.

Sandra părea mai bătrână, mai slabă și mai nebună ca alaltăieri. Își vopsise părul în negru și-și asortase unghiile cu el. Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-aș fi plâns de milă: părinții morți, sora moartă, probleme mentale. Însă mila înceta atunci când cineva ținea o armă îndreptată spre persoane la care țineam.

— Hai afară, Sookie! a strigat Sandra. Hai afară! Acum te-am prins, rahat cu ochi ce ești!

Sam s-a deplasat discret spre stânga Sandrei, încercând să-și întoarcă fața spre ea. Jannalynn, la rândul ei, a început să ocolească mașina. Sandra, temându-se că ar putea pierde controlul asupra situației, a urlat la ei.

— Stați pe loc, nu mișcați, sau vă împușc naibii! Tu, cățea! Nu vrei să vezi cum îi zboară capul iubitului tău, nu? Al cățelușului tău iubit!

Jannalynn a scuturat din cap. Și ea era în pantaloni scurți, și cu un tricou purtând emblema de la Părul Câinelui. Avea faină pe mâini. Ea și Sam fuseseră capturați în timp ce găteau.

Puteam să las situația să se agraveze sau să trec la acțiune. Eram prea departe, dar trebuia să risc. Fără să-i dau nici un răspuns Sandrei, am ieșit din pădure și am tras.

Zgomotul puștii Benelli auzit dintr-o direcție neașteptată i-a luat pe toți prin surprindere. Am văzut cum Sandrei îi apar pete roșii pe brațul drept și pe obraz, și cum se clatină, într-un moment de șoc. Dar asta nu putea opri o Pelt, nici vorbă. Sandra și-a rotit arma și a tras spre mine. Sam a sărit spre ea, însă Jannalynn a ajuns prima. A reușit să apuce carabina, s-o smulgă din mâinile Sandrei și s-o azvârle departe, după care a început încăierarea. În viața mea n-am mai văzut două persoane luptându-se între ele cu atâta îndârjire, și, date fiind recente mele experiențe, asta spunea ceva.

N-aveam cum să trag din nou în Sandra, când Jannalynn se lupta corp la corp cu ea. Cele două femei erau, în mare măsură, cam de aceeași talie, însă Jannalynn fusese născută pentru luptă, în timp ce Sandra era obișnuită mai degrabă cu încăierări de scurtă durată.

Atât eu, cât și Sam le dădeam roată, în timp ce-și cărau pumni, se mușcau, se trăgeau de păr și încercau toate celelalte manevre posibile. Ambele părți suferiseră vătămări deloc neglijabile și, după câteva secunde, Jannalynn s-a colorat în roșu pe o parte, iar sângerarea rănilor provocate Sandrei de pușca mea de vânătoare a devenit mai abundentă. Sam s-a întins spre cele două combatante – era ca și cum ți-ai vârî mâna între palele unui ventilator pornit – a apucat-o de păr pe Sandra și a tras cu putere, iar ea a zberlat ca ielele și i-a repezit un pumn în față. El a reușit s-o țină în continuare de păr, deși cred că ea îi spărsese nasul.

M-am simțit obligată să-mi iau și eu partea – în definitiv, totul se-ntâmpla din vina mea – și mi-am așteptat rândul. Era ciudat, ca și cum ai fi în curtea școlii generale, așteptându-ți rândul la sărit coarda. Când am constatat că mi-a venit rândul, am năvălit în zona luptei și-am înșfăcat primul lucru care mi-a nimerit în mână: antebrațul stâng al Sandrei, împiedicând-o să-și repeadă pumnul în fața lui Jannalynn. În schimb, Jannalynn i-a expediat unul dintre pumnii ei mărunți și duri, făcând să zboare orice simțire din Sandra Pelt.

Dintr-odată, țineam mâna pe umărul unei femei complet inerte. I-am dat drumul și s-a prăbușit pe pământ. Capul îi atârna într-o poziție neobișnuită: Jannalynn îi rupsesse gâtul. Nu știam dacă Sandra mai trăia, sau era moartă.

— Mă-ta, a rostit încântată Jannalynn. Mă-ta, mă-ta și iar mă-ta!

— Amin, i-a ținut isonul Sam.

Am izbucnit în lacrimi. Jannalynn a făcut o mutră dezgustată.

— Știu, știu, i-am zis, cuprinsă de disperare. Dar am văzut o grămadă de persoane omorâte azi-noapte, și asta e cea care umple paharul! Îmi cer scuze.

Cred că Sam m-ar fi luat în brațe, dacă n-ar fi fost Jannalynn chiar lângă noi. Știu că-i trecea prin minte. Și asta era important.

— Nu se dă dusă de-a binelea, a constatat Jannalynn, după o clipă de concentrare asupra inertei Sandra. Și, înainte ca Sam sau eu să putem face sau spune ceva, a îngenuncheat lângă Sandra, și-a strâns pumnii, lovind-o.

Și asta a fost tot.

Sam m-a privit pe deasupra cadavrului. Nu știam ce să spun, nici ce să fac. Și sunt sigură că pe chip mi se reflecta neputința.

— Ei bine, a rostit Jannalynn voioasă, frecându-și mâinile una de cealaltă cu satisfacția cuiva care a reușit în sfârșit să ducă la îndeplinire o sarcină neplăcută, ce facem cu cadavrul?

Poate ar fi cazul să-mi instalez un crematoriu în curtea din spate.

— Să-l chemăm pe șerif? am întrebat, din moment ce aveam obligația de a propune, măcar.

Sam părea tulburat.

— Ar cam fi de rău pentru bar, mi-a zis. Îmi pare rău că mă gândesc la asta, dar sunt obligat.

— Doar v-a luat ostatici, am protestat eu.

— Așa zicem noi.

Am înțeles unde bătea Sam.

— Nu cred că ne-a văzut cineva ieșind din bar cu ea, a intervenit Jannalynn. Stătea pe bancheta din spate.

— Mașina ei e încă la mine, a zis Sam.

— Știi un loc în care n-ar găsi-o nimeni, am spus, surprinzându-mă pe mine însămi.

— Și unde anume ar fi asta? a întrebat Jannalynn.

Și-a ridicat privirea spre mine și mi-am dat seama că nu era posibil să ajungem vreodată să fim cele mai bune prietene sau să ne pictăm unghiile una alteia. Aoleu!

— O aruncăm în portal, am zis.

— În ce? s-a mirat Sam, care privea în jos spre cadavru, cu o figură îngreșată.

— O aruncăm în portalul zânelor.

Jannalynn a rămas cu gura căscată.

— Sunt zâne pe-aici?

— Nu, pe moment. E greu de explicat, dar am un portal în pădure.

— Ești de-a dreptul...

Mi-a dat impresia că nu-i vine în minte cum să-și încheie afirmația.

— Ești de-a dreptul surprinzătoare, a găsit ce să spună, în cele din urmă.

— Așa zice toată lumea.

Din moment ce Jannalynn sângera încă, m-am aplecat eu s-o prind de picioare pe Sandra. Sam a luat-o de umeri. Părea să fi trecut peste faza cea mai grea a șocului. Respira pe gură, fiindcă nasul îi era rupt și înfundat de sânge închegat.

— Încotro ne îndreptăm? s-a interesat.

— Bine. E la cam patru sute de metri, încolo, am zis, arătând cu capul în direcția corectă, din moment ce mâinile le aveam ocupate.

Așa că Sam a pornit, lent și cu stângăcie. Sângele încetase să picure, și ea era ușoară, așa că a mers atât de bine cât poate să meargă transportul unui cadavru prin pădure.

— Eu cred, am zis la un moment dat, că în loc să i se spună proprietatea Stackhouse, un nume mai potrivit ar fi Ferma Cadavrelor.

— Ca locul ăla din Tennessee? a întrebat Jannalynn, spre mirarea mea.

— Exact.

— Patricia Cornwell a scris o carte intitulată chiar așa, nu? a intervenit Sam, aproape făcându-mă să zâmbesc. Era o discuție extrem de civilizată, date fiind condițiile. Poate că eu eram amortită încă după noaptea trecută, sau poate că-mi continuam procesul de fortificare pentru supraviețuire în lumea din jurul meu, oricum mi-am dat seama că nu-mi păsa prea mult de Sandra. Familia Pelt avusese un soi de vendetă personală împotriva mea, fără vreun motiv temeinic, iar acum totul se sfârșise.

În sfârșit, înțelegeam ceva despre prăpădul din noaptea trecută. Nu morțile, luate individual, mi se păreau atât de îngrozitoare, ci nivelul de violență, oroarea pură de a vedea atâtea lovituri, din ambele părți... Exact după cum felul în care Jannalynn o executase pe Sandra mi se părea cel mai tulburător amănunt al întâlnirii de azi. Dacă nu mă înșelam, și pentru Sam era valabil același lucru.

Am ajuns la micul spațiu deschis dintre copaci. M-am bucurat să văd mica distorsiune a aerului care trăda existența portalului spre țara zânelor. Le-am arătat celorlalți fără vorbe, ca și cum zânele ar fi putut să mă audă (și, din câte știam, ar fi putut). După o secundă, cel mult două, Jannalynn și Sam

au descoperit ce încercam eu să le arăt. L-au privit curioși, iar Jannalynn a mers până într-acolo, încât și-a vârât un deget în el. Degetul i-a dispărut din vedere, și, cu un mic scheunat, ea și l-a tras înapoi. A fost categoric ușurată când l-a văzut că era tot la locul lui.

— La trei, am zis, și Sam a făcut un semn aprobator. S-a mutat de la capătul corpului mai într-o parte și, cu o mișcare fluidă, de parcă ne-am fi antrenat înainte, am introdus-o pe Sandra în orificiul magic. Dacă n-ar fi fost atât de mărunță, n-ar fi încăput.

Apoi, am așteptat.

Cadavrul n-a fost scuipat înapoi. Nimeni n-a sărit la noi, cu spada în mână, pretinzându-ne să plătim cu viața pângărirea tărâmului zânelor. În loc de așa ceva, am auzit un mârâit și un lătrat scurt și am rămas tustrei încremeniți, cu ochii cășcați și brațele încordate, așteptând să iasă cineva din portal, cineva cu care va trebui să ne luptăm.

Totuși, nimic n-a ieșit. Zgomotele au continuat, și suficient de elocvente: de rupt, de sfâșiat, plus alte mârâieli, iar pe urmă altele atât de tulburătoare, încât nici măcar nu voi încerca să le descriu. În sfârșit, s-a lăsat tăcerea. Mi-am închipuit că n-a mai rămas nici urmă din Sandra.

Ne-am târât anevoie prin pădure, întorcându-ne la mașină. Avea portierele deschise, și primul lucru pe care l-a făcut Sam a fost să le oprească legănatul. Pe pământ erau pete de sânge. Am desfășurat furtunul de grădină și am pornit apa. Sam a insistat asupra petelor însângerate, apoi, dacă tot era acolo, i-a tras și mașinii lui Jannalynn o spălătură pe cinste. Într-un moment în care stomacul mi s-a strâns – încă un moment în care mi s-a strâns stomacul –, Jannalynn i-a îndreptat lui Sam nasul rupt, și cu toate că el a urlat și-a zbierat și din ochi i-au țâșnit lacrimi, am știut ca nasul i se va vindeca foarte bine.

În ce privește carabina Sandrei, era o problemă mai mare decât fusese cea legată de cadavru. N-aveam de gând să folosesc portalul pe post de tobogan pentru gunoaie, pentru că asta mi se părea azvârlirea armei acolo, în urma cadavrului. După o scurtă discuție în contradictoriu, Jannalynn și Sam au hotărât s-o arunce în pădure, în drumul lor de întoarcere spre rulota lui Sam, ceea ce presupun că au și făcut.

Am rămas singură în casa mea, după două zile cu adevărat uluitoare și oribile. Oribil de ulitoare? Uluitor de oribile? Amândouă.

M-am așezat pe un scaun în bucătăria mea, cu o carte deschisă în față, pe masă. Soarele încă lumina curtea, însă umbrele se alungeau. M-am gândit la cutia magică, pe care nu avusesem ocazia s-o folosesc la întâlnirea din curtea din spate. Oare trebuia s-o car după mine în fiecare clipă a zilei? M-am întrebat dacă ființele cenușii care-l urmăreau pe domnul Cataliades l-or fi ajuns cumva din urmă, și dacă da, cât de rău îi părea lui. M-am întrebat dacă vampirii or fi reușit să termine curățenia din Fangtasia la timp pentru deschidere și dacă ar trebui cumva să sun la bar, ca să aflu răspunsul. Ar fi și oameni acolo, care să răspundă la telefon: Mustapha Kahn, poate și Warren, amicul lui.

M-am întrebat dacă Eric o fi vorbit deja cu Felipe despre dispariția regentului Louisianei. M-am întrebat dacă Eric i-o fi scris reginei Oklahomei.

Poate că telefonul avea să sune după lăsarea întinericului. Poate că nu. Nu mă puteam hotărî ce preferam să fac.

Singurul lucru clar era că voiam să fac ceva întru totul normal.

M-am dus desculță în living, ținând în mână un pahar cu ceai de la gheață. Venise vremea să urmăresc episoadele înregistrate din Jeopardy!

Creaturi Primejdioase la două sutare, cine mai dorește, cine mai vrea?